# 1. Înţelepciunea gnostică

„Gnoza este o învăţătură cosmică care aspiră să readucă în interiorul fiecăruia dintre noi capacitatea de a trăi într-un mod conştient şi inteligent.”

Samael Aun Weor

## GNOZA: CONCEPT ŞI ORIGINE

*„Principiile de bază ale Marii înţelepciuni Universale sunt mereu identice. Atât Buddha cât şi Hermes Trismegistul, QuetzalcoatJ sau Iisus din Nazareth, marele Kabir etc. aduc un mesaj. Fiecare din aceste mesaje ale Celui de Sus conţin, în ele însele, aceleaşi principii cosmice de tip complet impersonal şi universal.*

*Corpul doctrinei pe care o aducem acum este revoluţionar în sensul cel mai complet al cuvântului, dar conţine aceleaşi principii pe care Buddha le preda în secret discipolilor săi sau cele pe care Marele Kabir Iisus le dădea, de asemenea în secret, discipolilor săi. Corpul doctrinei este acelaşi, numai că acum este adus într-o formă revoluţionară, în acord cu noua Eră a Vărsătorului.”*

Samael Aun Weor: *„Dialog între Maestru şi discipoli”*

A şti cine este, de unde vine şi încotro merge, a fost din totdeauna o aspiraţie fundamentală a omului. La această nevoie primordială răspunde GNOZA.

Dăltuită în piatră vie, pe frontispiciul Templului din Delphi, o veche maximă spune: *"HOMO NOSCE TE IPSUM"*... (Omule, cunoaşte-te pe tine însuţi şi vei cunoaşte Universul şi Zeii.)

Din timpurile cele mai vechi, omul a căutat mereu să-şi dezvolte posibilităţile, să se cunoască pe sine şi să cunoască destinul său material şi spiritual.

Este scris că *„Gloria lui Dumnezeu constă în a-şi ascunde misterele, iar cea a omului în a le descoperi".*

A găsi, prin tine însuţi, soluţia exactă a tuturor tainelor Naturii, nu poate fi niciodată o erezie sau o absurditate, cu atât mai mult cu cât acesta este cel mai demn şi mai glorificat drept pe care îl are orice creatură umană.

A venit ora să ne auto-explorăm pentru a ne cunoaşte cu adevărat. A trăi pentru a trăi, fără a şti nimic despre noi înşine, fără a şti cine suntem, nici de unde venim, nici de ce existăm, nu merită osteneala.

Este necesar să găsim răspunsul la toate aceste întrebări şi pentru aceasta, prietene investigator, s-au născut studiile gnostice.

Este bine de ştiut că, din punct de vedere etimologic, cuvântul GNOZA vine din greacă şi înseamnă CUNOAŞTERE; totuşi, este evident că nu este vorba de o cunoaştere obişnuită. GNOZA se referă la o ÎNŢELEPCIUNE SUPERIOARĂ, TRANSCENDENTALĂ pentru fiinţa umană.

Această CUNOAŞTERE UNIVERSALĂ şi ATEMPORALĂ din care a emanat imensa asemănare teologică, filosofică, artistică şi simbolică a marilor civilizaţii ale trecutului, este dovada că toate au la origine acelaşi izvor.

„JANA”, „YANA”, „GNANA” sau „GNOSIS” este ştiinţa lui TANO sau ştiinţa CUNOAŞTERII INIŢIATICE, ştiinţa lui ENOICHION sau a Prorocului.

Cuvântul „JINA” de la care provine termenul „GNOSIS” nu este decât pronunţia în castiliană a cuvântului amintit mai sus; adevărata sa scriere derivă din Persană şi din Arabă şi nu este „JINA”, ci „DJIN” sau „DJINN” şi astfel îl vedem folosit de mulţi autori.

Aşadar, este evident că nici o persoană cultă nu va cădea azi, ca mai demult, în eroarea simplistă de a scoate la iveală curentele Gnostice ale vreunei laturi spirituale exclusive.

Deşi este cert că trebuie să ţinem cont de învăţăturile gnostice conţinute în elementele Elenistice şi Orientale, incluzând Persia, Mesopota-mia, Siria, India, Tibetul, Palestina, Egiptul etc, nu ar trebui să uităm niciodată principiile gnostice perceptibile în sublimele culte ale populaţiilor Nahuatl, Toltecă, Aztecă, Zapotecă, Mayaşă, Incaşă, Chibcha, Que-chua etc. din America Latină.

Rezultă, aşadar, că e învechit să ne gândim la GNOZĂ ca la un simplu curent metafizic introdus în sânul creştinismului. GNOZA constituie o ATITUDINE EXISTENŢIALA cu caracteristici proprii, înrădăcinată în cea mai veche, elevată şi rafinată aspiraţie esoterică a tuturor popoarelor a căror istorie, din păcate, nu este bine cunoscută de antropologii moderni.

Vorbind foarte sincer şi fără ocolişuri, vom spune: *„Gnoza este un iuncţionalism foarte natural al conştiinţei; o PHILOSOPHIA PERENNIS ET UNIVERSALIS”*.
Fără îndoială, Gnoza este cunoaşterea iluminată de Misterele Divine rezervate unei elite.

Cuvântul „GNOSTICISM” închide înăuntrul structurii sale gramaticale ideea de sisteme sau curente dedicate studiului Gnozei.

Acest Gnosticism implică o serie coerentă, clară, precisă de elemente fundamentale, verificabile prin intermediul experienţei mistice directe: „Blestemul din punct de vedere ştiinţific şi filosofic"; „Adam şi Eva din Geneza Ebraică", „Păcatul Originar şi ieşirea din Paradis", „Misterul lui Lucifer-Nahuatl", „Moartea Sinelui însuşi", „Puterile Creatoare", „Esenţa SALVATOR-ului SALVANDUS", „Misterele Sexuale", „Cristosul Intim", „Şarpele Ignic al Puterilor Noastre Magice", „Coborârea în Infer-nuri", „întoarcerea în Eden", „Darul lui Lucifer"...

Numai Doctrinele Gnostice care implică fundamentele Ontologice, Teologice şi Antropologice ale reperelor citate mai sus fac parte din Gnosticismul autentic.

PREGNOSTIC este acela care prezintă în formă concretă, evidentă şi specifică un caracter detectabil într-o oarecare formă în sistemele Gnostice, însă integrând acest aspect într-o concepţie cu totul străină Gnosticismului revoluţionar. Această gândire cu siguranţă nu este Gnostică, dar totuşi este Gnostică.

PROTOGNOSTIC este întregul sistem Gnostic în stadiul incipient şi germinai; mişcări dirijate de o atitudine foarte asemănătoare celei care caracterizează curentele Gnostice definite.

Adjectivul „GNOSTIC" poate şi chiar trebuie să fie aplicat în mod inteligent atât conceptelor care într-o formă sau alta se relaţionează cu Gnoza, cât şi Gnosticismului.

Termenul „GNOSTICIZANT", fără îndoială, se găseşte foarte aproape de „pregnostic" prin semnificaţia sa, întrucât cuvântul, în realitate, în sens strict este în relaţie cu aspecte intrinsece care posedă anumite asemănări cu Gnosticismul Universal, dar care sunt integrate într-un curent care nu este definit ca fiind Gnoza.

O dată stabilite ferm aceste clarificări semantice, să trecem acum să definim cu claritate Gnosticismul.

E cazul să clarificăm în acest tratat, într-o formă accentuată, că Gnosticismul este un proces religios foarte intim, natural şi profund. Este un Esoterism autentic de fond, desfăşurându-se clipă de clipă, cu experienţe personale mistice foarte particulare... Doctrină extraordinară care adoptă fundamental formă mitică şi uneori mitologică. Liturghie magică, inefabilă cu vie ilustrare pentru Conştiinţa Superlativă a Fiinţei...

**MIŞCAREA GNOSTICA**

*„Ştiinţa Secretă a Sufiştilor şi Dervişilor Dansatori se află în Gnoză; Doctrina Secretă a Budism ului şi Taoism ului se a£ă în Gnoză; Magia Sacră a Nordicilor se află în Gnoză; învăţătura luiHermes, Buddha, Confu-cius, Mahomed, Quetzalcoad etc, se află în Gnoză; Doctrina lui Cristos este însăşi Gnoza.*

*În Gnoză se află toată înţelepciunea străveche, «masdcată» şi «digerată» acum în totalitate."* Samael Aun Weor: *„Mare Manifest Gnostic"*

Fie-ne permis a informa că MIŞCAREA GNOSTICĂ INTERNAŢIONALA nu este o şcoală în plus, ci vehiculul prin intermediul căruia se exprimă GNOZA de ieri, de azi şi din totdeauna.

Eterna GNOZĂ, ca ÎNŢELEPCIUNE A TUTUROR TIMPURILOR se îmbracă în fiecare epocă şi loc cu o formă şi un simbolism particular, pentru a transmite în fiecare moment acelaşi ADEVĂR IMPERSONAL şi ATEMPORAL.

MIŞCAREA GNOSTICĂ este, în plin secol XX, forma sau vehiculul de exprimare al acestei CUNOAŞTERI ANCESTRALE.

AGEAC este în prezent o instituţie esoterică, ştiinţifică şi culturală de rang internaţional, cuprinzând persoane cu un vast spectru de activităţi profesionale, interesate toate în investigarea şi aducerea în actualitate a marilor învăţături gnostice ale trecutului.

MIŞCAREA GNOSTICĂ şi Şcolile sale oferă în mod gratuit metode şi sisteme speciale pentru ca fiecare dintre noi să verifice aceste ÎNVĂŢĂTURI UNIVERSALE care promit să-1 conducă pe om până la limite nebănuite.

Apoi, INSTITUŢIA GNOSTICĂ nu urmăreşte scopuri lucrative, pentru ca orice persoană, indiferent de nivelul său social sau economic, să poată beneficia de rezultatul investigaţiilor sale.

Deşi ASOCIAŢIA GNOSTICĂ studiază, între multe alte aspecte ale culturii umane, diferitele religii ce au existat în lume, GNOZA nu este, evident, nici o religie şi nici o sectă. ASOCIAŢIA GNOSTICĂ respectă credinţele individuale ale afiliaţilor săi şi la cursurile sale vin persoane de diverse crezuri şi filosofii.

Încheiem afirmând în mod solemn si în numele adevărului că ASOCIAŢIA GNOSTICA (AGEAC) are un scop unic şi exclusiv: să predea şi să împartă cu semenii noştri, cu seriozitate şi rigoare ştiinţifică, Gnoza tuturor timpurilor, această cunoaştere care permite omului modern să-şi facă o viziune mai umană, mai conştientă şi, în consecinţă, mai transcendentă asupra existenţei sale.

## GNOSTICISMUL PRACTIC ŞI TEORIILE

*„Studentul caută ici şi colo, citeşte şi reciteşte orice carte de ocultism şi magie care-i cade în mână şi singurul lucru pe care-1 realizează sărman ui aspirant este să se umple de teribile îndoieli şi confuzii intelectuale.*

*Există milioane de teorii şi miliarde de autori. Unii repetă ideile altora; aceia îi resping pe aceştia; toţi contra unuia; unul contra tuturor. Intre colegi şi colege se ironizează şi se combat reciproc; unii contra altora şi realmente, toţi contra tuturor. Unii sfătuiesc devotul să fie vegetarian; alţii îi spun să nu fie. Unii îl sfătuiesc să practice exerciţii respiratorii; alţii îi spun să nu le practice. Rezultatul este înspăimântător pentru sărmanul explorator. Nu descoperă ce are de făcut. Aspiră spre lumină, imploră, strigă şi nimic, absolut nimic".* Samael Aun Weor: *„Căsătoria Perfectă"*

Pe terenul vieţii practice, fiecare persoană are criteriul său, forma sa mai mult sau mai puţin râncedă de a gândi.

Fără îndoială, fiecare cap este o lume şi în toţi şi în fiecare dintre noi există un soi de dogmatism pontifical şi dictatorial care vrea să ne facă să credem că, conceptele noastre sunt egale cu realitatea.

În orice caz, oamenii nu simt niciodată că greşesc, fiecare dintre noi gândeşte că criteriul său este cel mai bun.

Cel mai grav în toată această problemă, este că milioane de criterii echivalează cu milioane de norme putrede şi absurde.

Ignoranţii cultivaţi se dovedesc a fi cei mai dificili, deşi la drept vorbind, vom zice, de astă dată în sens socratic: *„Nu numai că nu ştiu, dar pe deasupra şi ignoră că nu ştiu".*

Aceşti sărmani oameni sunt auto-suficienţi, devin îngâmfaţi prin intelectualismul zadarnic, cred că merg pe drumul drept şi nici pe departe nu-şi închipuie că se află într-o fundătură.

„Delirium-ul tremens" al beţivilor alcoolici are simptome in-confundabile, însă cel al băutorilor de teorii se confundă uşor cu genialitatea.

Strălucitoarea succesiune a ideilor orbeşte haimanaua intelectului şi îi dă o anume auto-suficienţă atât de absurdă, încât respinge tot ceea ce nu are urmă de praf de bibliotecă şi de cerneală de universitate.

Aceşti sărmani oameni ai intelectului vor să pună oceanul în interiorul unui vas de sticlă, presupunând că universitatea poate controla toată înţelepciunea universului şi că toate legile Cosmosului sunt obligate să se supună normelor lor academice învechite.

Amanţii raţiunii pretind că cercetează tainele Naturii cu sărmana facultate a intelectului. Nu am putea nega că mintea şi raţiunea sunt utile pe terenul vieţii practice pentru a realiza anumite sarcini cotidiene, dar a pretinde că analizezi şi că rezolvi marile mistere ale vieţii şi ale morţii cu intelectul, este ca şi cum ai pretinde că observi stelele cu microscopul şi bacteriile cu telescopul.

În Esoterismul Gnostic se zice că este „bun" ceea ce se află la locul său, iar este „rău" ceea ce nu se află la locul său. Astfel, putem afirma că intelectul este bun, în interiorul orbitei sale, dar în afara ei, ne prejudiciază teribil.

Din nefericire ignoranţii cultivaţi, băgaţi în cotloanele dificilelor lor erudiţii, nu cunosc aceste lucruri şi nici măcar nu au timp să se ocupe în mod serios de studiile noastre.

În zilele de astăzi, pedanţii savanţi fac haz de cunoştinţele esoterice, nu le acceptă, cu toate că, în fond, nici pe departe nu au obţinut fericirea.

Este scris că, *„cel ce râde de ceea ce nu cunoaşte este pe cale să devină idiot".*

După ce a îmbătrânit sub praful din biblioteca sa, Faust a exclamat: „Am *studiat totul cu vie nelinişte şi astăzi sunt doar un sărman nebun cu un sufet nefericit. Ce ştiu?Acelaşi lucru pe care îl ştiam. Unicul lucru pe care l-am învăţat este că nu ştiu nimic".*

Teoriile au umplut lumea de confuzie şi de probleme. Haosul în care se găseşte omenirea este rodul intelectului.

Trebuie să vă spun deschis că erudiţia, fără experimentare, ne conduce doar la conflictul şi la lupta antitezelor.

Cu siguranţă, nu putem nega că astăzi există în lume două tendinţe care luptă pe viaţă şi pe moarte pentru supremaţie. în primul rând avem curentul spiritualist, format din toate religiile, şcolile şi credinţele. Pe de altă parte, avem curentul materialist, cu dialectica sa etc.

Curentul spiritualist crede că el şi numai el deţine adevărul. Curentul materialist-ateist presupune, de asemenea, că el deţine adevărul. Curentul spiritualist îl slăveşte pe Dumnezeu-Spirit, nu contează ce nume i se dă: Allah, Brahma, Dumnezeu etc. Curentul materialist îl slăveşte pe Zeul-Materie, nu contează de asemenea, ce nume i se dă.

Sunt două curente. Cel spiritualist se bazează pe teoriile sale. Cel materialist pe ale sale. Atunci cine are dreptate? Cei de la dreapta sau cei de la stânga?

Fără să dorim să rănim delicatele susceptibilităţi, vom spune că nici unii nici alţii nu cunosc cu adevărat ceea ce este adevărul.

Fanaticii spiritualismului şi ai materialismului au umplut lumea de teorii, ipoteze şi presupuneri care n-au fost experimentate niciodată.

*„Omul care nu pune în practică metafizica sa este ca un măgar încărcat cu cărţi”*, spunea Mahomed.

Teoriile au devenit deja obositoare, până la a se vinde şi a se revinde pe piaţă... Şi atunci, ce se întâmplă?

Autorii se contrazic pe ei înşişi în operele lor. Sărmanul cititor trebuie să bea din cupa amară a îndoielilor. Teoriile servesc doar pentru a da naştere preocupărilor noastre şi pentru a ne amărî viaţa.

Realmente, informaţia intelectuală nu este trăire. Erudiţia nu este experimentare, încercarea, proba, demonstraţia exclusiv tridimensională nu este unitotală, completă.

În interiorul nostru există facultăţi latente superioare minţii, independente de intelect, capabile să ne dea cunoaştere şi experienţă directă asupra oricărui fenomen.

Trebuie să înţelegem că opiniile, conceptele, teoriile, ipotezele nu înseamnă verificare, experimentare, conştiinţă deplină a unui fenomen sau a altuia.

Fără nici un fel de orgoliu, trebuie să adeverim că între atâtea tenebre, studiile gnostice constituie un balsam pentru nesăţiosul căutător al luminii.

Prietene cititor, Gnoza îţi oferă chei şi procedee ca să experimentezi prin tine însuţi şi în formă ştiinţifică fiecare din elementele integrate în această înţelepciune Universală.

Teoriile nu servesc la nimic; trebuie să fim practici şi să cunoaştem prin trăiri proprii obiectivul existenţei noastre.

Goethe a spus cu mult temei: *„Orice teorie este gri, iar verde este numai arborele cu fructe aurite, care este viaţa”...*

## CELE PATRU MARI COLOANE ALE CUNOAŞTERII GNOSTICE

*„Am investigat în izvoarele Chinei, în operele sanscrite ale Indiei, în vechile manuscrise tibetane... Ne-am preocupat de studiul pieselor arheologice, am investigat profund multe codice, analizând înţelepciunea vechilor civilizatii, realizând studii comparative între Mexic, Egipt, India, Tibet, Grecia etc. etc. etc. şi am ajuns la concluzia că Înţelepciunea Universală este mereu aceeaşi, se schimbă doar aspectele sale în acord cu popoarele, naţiunile şi limbile.”*

Samael Aun Weor: *Conferinţa „Cine suntem? De unde venim? Încotro ne îndreptăm?”*

## FILOSOFIA

Realmente, Gnoza, ca filosofie, implică mereu un mesaj, o orientare, o învăţătură dirijată întotdeauna spre Conştiinţa fiinţei umane, care îl invită pe om la reflecţie conştientă. Filosofia gnostică caută mereu, prin intermediul unei reflecţii senine, să-l ridice pe om pe culmile FIINŢEI REALE (divinul care există în fiecare creatură umană).

Filosoful gnostic iubeşte înţelepciunea şi caută fără odihnă adevărul pe care-l conţin străfundurile sale cele mai intime.

Când vorbim de filosofie, este o gravă eroare să ne referim doar la filosofia anticilor greci, la filosofia unui Platon, a unui Socrate, a unui Solon.

Realmente, ca filosofie, Gnoza este un funcţionalism foarte natural al Conştiinţei şi încolţeşte, cum am afirmat deja, pe diverse latitudini. Cine crede că ea îşi are originile doar în Grecia, în Persia, în Irak, în Palestina sau în Europa medievală, se înşeală; Gnoza, ca „Philosophia Perennis et Universalis" se întâlneşte în orice operă hindusă, în orice piatră arheologică etc.

A venit ora să înţelegem că în toate ţările din lume palpită înţelepciunea ocultă. A venit ora să înţelegem că la baza piramidelor Egiptului a înflorit înţelepciunea hierofanţilor. A venit momentul să ştim că în piramidele din Teotihuacan încă se ascultă verbul răsunător al vechilor maeştri din Anahuac...

În numele adevărului, trebuie să spunem că înţelepciunea cosmică se mişcă şi palpită în tot ceea ce a fost, este şi va fi.

De-a lungul timpului, diferiţi hierofanţi ai cunoaşterii au strălucit în noaptea profundă a tuturor epocilor; fie că e vorba despre Hermes Tris-megistul, de trei ori mare zeu Ibis al lui Thot, gravându-şi înţelepciunea în Tabla de Smarald; fie că ne referim la marii înţelepţi ai Greciei antice, învăţând mulţimile despre Misterele din Eleusis; fie la sacerdoţii incaşi care strălucesc ca sori scânteietori în Alto Cuzco din Peru; sau la înţelepciunea suverană a marilor iniţiaţi din Anahuac...

Da, de aici, de acolo şi de dincolo, străluceşte înţelepciunea tuturor epocilor, înţelepciunea ocultă.

Acesta este un moment de confuzie: umanitatea se găseşte într-un stadiu haotic, există crize mondiale şi eşecuri ale tuturor principiilor etice şi morale. Oamenii s-au lansat în războaie, unii contra altora şi toţi contra tuturor.

În aceste momente nu ne mai rămâne alt remediu decât să ne afundăm în înţelepciunea trecutului, să extragem din codice orientarea precisă pentru a ne călăuzi în momentul prezent, să bem din izvorul tradiţional al augustei înţelepciuni a naturii, să căutăm primele albii ale înţelepciunii cosmice.

Acesta, prietene cititor, este scopul Antropologiei Gnostice. Prin intermediul unui studiu amplu, Antropologia Gnostică caută să redefinească acele PRINCIPII ETICE care constituie piatra fundamentală a marilor culturi ale trecutului.

Antropologia Gnostică este o ANTROPOLOGIE PSIHANALITICĂ. Noi, prin intermediul Psihanalizei, putem extrage din fiecare piesă (nişă, piramidă, mormânt etc), Principiile Psihologice conţinute în aceste piese.

Prin intermediul Antropologiei Gnostice cunoaştem diferitele scenarii ale lumii, descoperind în ele arcanele sau secretele care, în formă transcendentă, ne proiectează lumină asupra controversatelor enigme ale existenţei.

A sosit momentul în care trebuie să ne întoarcem să studiem învăţăturile trecutului, dar cu un ochi avizat, ştiind să extragem din textul care ucide, spiritul care dă viaţă.

Este evident, totuşi, că fără o informare anterioară asupra Antropologiei Gnostice, ar fi mai mult decât imposibil studiul riguros al diferitelor piese Antropologice ale culturilor Aztece, Toltece, Mayaşe, Egiptene etc. etc. etc.

În problemele de „Antropologie Profană" (scuzaţi asemănarea), dacă se vor rezultate, daţi libertate deplină unei maimuţe, unei pocitanii sau unui cimpanzeu într-un laborator şi observaţi ceea ce se întâmplă.

Codexurile Mexicane, Papirusurile Egiptene, Cărămizile Asiriene, Sulurile de la Marea Moartă, straniile Pergamente, la fel ca şi anumite Temple Străvechi, Monoliţii

Sacri, Vechile Hieroglife, Piramidele, Mormintele Milenare etc. oferă în profunzimea lor simbolică un sens Gnostic care scapă definitiv interpretării literale şi care niciodată nu au avut o valoare explicativă de natură exclusiv intelectuală.

Raţionalismul speculativ al antropologilor şi istoricilor moderni în loc să îmbogăţească limbajul, îl sărăcesc în mod lamentabil, în timp ce expunerile gnostice, scrise sau alegorizate în orice formă artistică, se orientează mereu înspre FIINŢA. Şi acest limbaj foarte interesant al Gnozei, semi-filosofic şi semi-rnitologic, este cel în care se prezintă o serie de invariante extraordinare, simboluri cu un fond esoteric, care, în linişte, îi vorbesc Conştiinţei. Zeii şi oamenii ştiu bine că „tăcerea este elocvenţa înţelepciunii"...

**ARTA**

Există două feluri de artă: prima, arta subiectivă care nu duce la nimic; a doua, arta Regală a Naturii, arta obiectivă, reală, arta transcendentală.

Evident, această ultimă artă conţine în ea însăşi preţioase adevăruri cosmice... Aceasta, prieteni, este arta gnostică, arta ce o întâlnim în toate piesele antice: în piramide şi în vechile obeliscuri, în hieroglife şi în basoreliefurile Egiptului Faraonilor, în toate operele Mexicului Străvechi, în relicvele arheologice ale Mayaşilor, Aztecilor, Zapotecilor, Toltecilor etc; în vechile pergamente ale Evului Mediu; în picturile şi sculpturile lui Michelangelo; în muzica lui Beethoven, Mozart, Liszt, Richard Wag-ner; în operele Literaturii Universale: „Iliada" lui Homer, „Divina Comedie" a lui Dante etc. etc etc.

Fără îndoială, arta gnostică se bazează pe „Legea lui Şapte", pe „Legea eternului Heptaparaparshinock" (legea care pune ordine în tot ceea ce e creat: cele şapte zile ale săptămânii, cele şapte culori ale prismei, cele şapte note muzicale etc).

Când se descoperă vreo relicvă, vreo piesă arheologică, în mod normal, se pot vedea anumite inexactităţi intenţionate, mici rupturi care aproape totdeauna se atribuie ciocanelor de cioplit ale lucrătorilor. întâmplător, orice inexactitate în „Legea lui Şapte" a fost plasată intenţionat pentru a ne indica că acolo, în acea piesă, se transmite posterităţii o învăţătură, o doctrină, un adevăr cosmic.

În materie de pictură, la fel; „Legea lui Şapte" domină toate aceste picturi să spunem vechi. Toate gravurile şi desenele aztecilor, maiaşilor, egiptenilor, fenicienilor etc. transmit învăţături preţioase. De asemenea, întâlnim picturi frumoase, cu mari învăţături, în toate aceste vechi tablouri medievale, în catedralele gotice etc.

Să ne amintim „Gioconda", de exemplu; în această capodoperă o putem vedea pe Mama Divină, pe „Stella Maris", cum îi spuneau alchimiştii medievali, pe Fecioara Mării, care îi călăuzeşte în mod înţelept pe cei care lucrează în Marea Operă. La azteci ea este Tonantzin, la greci casta Diana, iar în Egipt este Isis, Mama Divină căreia nici un muritor nu i-a ridicat vălul... Merită să subliniem în mod clar că fiecare dintre noi are propria sa Mamă Divină, particulară, individuală.

Realmente, trebuie să afirmăm că arta regală a firii este un mediu transmiţător de învăţături cosmice.

Dansurile sacre, sfinte, de exemplu, erau adevărate cărţi informative care transmiteau în mod deliberat anumite cunoştinţe cosmice transcendentale.

Dervişii dansatori nu ignorau „cele şapte ispite", reciproc echilibrate de organismele vii.

Dansatoarele din vechime cunoşteau cele şapte părţi independente ale corpului şi ştiau foarte bine ceea ce sunt cele şapte linii distincte ale mişcării. Dansatoarele sacre ştiau

foarte bine că fiecare din cele şapte linii ale mişcării posedă şapte puncte de concentrare dinamică.

Dansatoarele din Babilon, Grecia şi Egipt nu ignorau faptul că toate acestea se cristalizau în atomul dansator şi în planeta gigantică care dansează în jurul centrului său de gravitaţie cosmică.

Dacă am putea inventa o maşină care ar imita cu exactitate deplină toate mişcările celor şapte planete ale Sistemului nostru Solar în jurul Soarelui, am descoperi cu uimire secretul dervişilor dansatori. Realmente, dervişii dansatori imitau la perfecţie toate mişcările planetelor în jurul Soarelui.

Dansurile sacre din timpurile Egiptului, Babilonului, Greciei etc. merg şi mai departe, transmiţând teribile adevăruri cosmice, antropoge-netice, psiho-biologice, matematice etc.

Sabatul, ziua teatrului, ziua misterelor era foarte populară în vechile temple. Atunci se prezentau drame cosmice minunate.

Drama servea pentru a transmite iniţiaţilor cunoştinţe valoroase. Prin intermediul dramei se transmiteau iniţiaţilor diverse forme de experienţă şi manifestări ale Fiinţei.

Între drame, cea mai veche este cea a Cristosului Cosmic. Iniţiaţii ştiau foarte bine că fiecare dintre noi trebuie să se convertească în Cristosul dramei amintite, dacă aspirăm cu adevărat la Regatul Supra-Omului.

Dramele cosmice se bazează pe „Legea lui Şapte". Anumite deviaţii inteligente de la numita lege, cum am spus, s-au utilizat întotdeauna pentru a transmite neofitului cunoştinţe transcendentale.

Este bine ştiut în muzică că anumite note pot produce bucurie în centrul gândirii, altele pot produce supărare în centrul sensibil şi în final, altele pot produce religiozitate în centrul motor.

Într-adevăr, niciodată să nu-i ignorăm pe vechii Hierofanţi, căci cunoaşterea integrală se poate dobândi doar cu cei trei creieri; un singur creier nu poate da informaţia completă.

Dansul sacru şi drama cosmică, înţelept combinate cu muzica, serveau pentru a transmite neofitului teribile cunoştinţe arhaice de tip cosmoge-netic, psiho-biologic, fizico-chimic, metafizic etc.

De asemenea se cuvine să menţionăm aici sculptura. Ea a fost grandioasă în alte timpuri. Fiinţele alegorice, dăltuite în roca dură, revelau că vechii Maeştri nu ignorau niciodată „Legea lui Şapte".

Să ne amintim Sfinxul din Gizeh, în Egipt. El ne vorbeşte de cele patru elemente ale naturii şi de cele patru condiţii de bază ale Supra-Omului.

Totuşi, cu cât fiinţa umană a avansat pe drumul involuţiei şi al degenerării, cu atât a devenit din ce în ce mai materialistă, de asemenea, simţurile sale s-au deteriorat şi au degenerat, iar iubirea pentru adevărata înţelepciune, cum este şi logic, a dispărut.

După al Doilea Război Mondial s-a născut filosofia existenţialistă şi arta existenţialistă. Când i-am văzut în scenă pe actorii existenţialişti, am ajuns la concluzia ca sunt adevăraţi bolnavi maniaci şi perverşi.

Artiştii fiecărei noi generaţii s-au convertit în adevăraţi apologeţi ai dialecticii materialiste. Orice elan de spiritualitate a dispărut din arta ultramodernă.

S-a dovedit prin observaţie şi experienţă că lipsa de valori spirituale produce degenerare.

Deja, artiştii moderni nu mai ştiu nimic despre „Legea lui Şapte", nu mai ştiu nimic despre Dramele Cosmice, nu mai ştiu nimic despre Dansurile Sacre ale misterelor străvechi.

Pictura actuală, muzica, sculptura, drama etc. nu sunt decât produsul degenerării.

Acum în scenariu nu apar iniţiaţii din alte timpuri, dansatoarele sacre, adevăraţii artişti ai marilor timpuri. Acum apar pe scenă doar automate bolnave, cântăreţi degeneraţi, rebeli fără cauză etc.

Teatrele ultramoderne sunt antiteza teatrelor sacre ale marilor mistere din Egipt, Grecia, India etc.

Arta acestor timpuri este tenebroasă, e antiteza Luminii, iar artiştii moderni sunt tenebroşi.

Pictura suprarealistă şi marxistă, sculptura ultramodernă, muzica africano-cubaneză şi balerinele moderne sunt rezultatul degenerării umane.

Băieţii şi fetele noilor generaţii primesc prin intermediul celor trei creieri degeneraţi, date suficiente ca să se convertească în escroci, hoţi, asasini, bandiţi, homosexuali, prostituate etc.

Nimeni nu face nimic pentru a termina cu arta negativă şi totul merge spre o catastrofă finală, din lipsa unei Revoluţii a Dialecticii...

**ŞTIINŢA**

Când vorbim de ştiinţă, ne gândim la ŞTIINŢA PURĂ, nu la acest putregai de teorii care abundă azi în toate părţile. Ştiinţa pură ca aceea a Marii Opere, ştiinţa alchimiştilor medievali; ştiinţa pură ca cea a unui Paracelsus sau cea a unui Pavel din Tars; ştiinţa pură ca aceea pe care o utilizau Iisus sau Moise pentru a face minuni...

Ştiinţa pură este experienţa directă, vie şi reală. Ştiinţa pură este etica superioară, analiza pusă în serviciul FIINŢEI.

Ştiinţa acestor timpuri este o ştiinţă falsă, o ştiinţă plină de interese personale; o ştiinţă ce nu respectă principiile spirituale ale fiinţei umane, o ştiinţă unde scopul justifică mijloacele, chiar dacă acestea includ durerea fizică şi psihologică a oricărei creaturi vii. O ştiinţă căreia cuvântul „progres" îi serveşte pentru a justifica cele mai teribile atrocităţi.

Pe lângă acestea, ştiinţa din zilele noastre este ştiinţa care azi afirmă dogmatic o teză şi mâine, cu acea aroganţă care o caracterizează, afirmă exact contrariul. O ştiinţă plină de contradicţii care, paradoxal, spune că crede doar în ceea ce vede şi totuşi susţine cu fermitate ipoteze absurde ce nu s-au confirmat niciodată. Aceasta este ştiinţa modernă...

S-au făcut anumite comentarii foarte simpatice; ştiinţa materialistă inventează în fiecare zi noi ipoteze. S-a stabilit, de exemplu, un lanţ foarte curios, ridicol prin excelenţă, în legătură cu posibilii noştri strămoşi. Ca rege al acestui lanţ apare rechinul din care descind, după antropologii materialişti, şopârlele.

Ridicolă teorie, nu-i aşa? Continuă apoi cu faimosul oposum, creatură asemănătoare crocodilului, dar puţin mai evoluată, după cum subliniază. Şi de aici trec, urmând cursul marelui lanţ de minunăţii, la nişte animăluţe cărora li s-a dat, în aceste timpuri, foarte multă importanţă. Mă refer în mod special la lemurieni sau lemuri, cum îi numesc. Le atribuie o placentă discoidală, chestiune care este respinsă de aceiaşi zoologi.

Întâlnim grozave contradicţii în aceste întorsături ale ştiinţei materialiste. Problema continuă, spunându-se că din acest animăluţ, care putea să fi existat acum o sută cincizeci de milioane de ani, descinde la rândul său maimuţa, şi, în final, gorila. în acest lanţ, gorila este imediatul nostru antecesor, antecesorul omului.

Anumiţi antropologi nu încetează să-1 pună în aceste dispute pe bietul şoarece şi chiar doresc să-1 includă, de asemenea, în interiorul acestui lanţ. Cum? în ce mod? Se caută asemănaţi, dacă se poate crede că forma capului şi a gurii rechinului stă la originea altor mamifere, iar între ele, şi a sărmanului şoarece.

Acest fapt, că o trăsătură a feţei etc. care se aseamănă cu alta, serveşte ca bază pentru a stabili o posibilă descendenţă este atât de empiric, în fond, ca şi supoziţia celor care presupun că omul a fost făcut din lut, a celor care iau fraza în sens literal, fără să-şi dea seama că aceasta nu este decât ceva simbolic.

Dar unde sunt verigile de legătură? Cum este cu putinţă ca din rechin să apară, doar aşa, peste noapte sau de-a lungul câtorva secole, şopârla? Au trecut milioane de ani şi rechinii îşi continuă existenţa liniştiţi. Şi niciodată nu s-a văzut ca dintr-o specie de rechini, fie în Atlantic sau în Pacific, să se nască noi şopârle.

Totuşi, oare nu sunt ei, domnii ştiinţei materialiste, cei care zic că nu cred decât ceea ce văd, că nu acceptă nimic ce nu au văzut? Ce contradicţie teribilă! Cred în ipotezele lor şi niciodată nu le-au văzut.

Ei sunt aceeaşi oameni de ştiinţă moderni care se opun problemei referitoare la dimensiunile superioare ale naturii şi ale cosmosului. Cărui fapt i se datorează aceasta? Pur şi simplu faptului că minţile lor sunt în decrepitudine, degenerate, nu pot vedea dincolo de nasul lor, aceasta este evident.

Că există o a patra coordonată, o a patra verticală, aceasta este de netăgăduit, însă îi deranjează pe materialişti. Totuşi, Einstein a acceptat a patra dimensiune.
în matematică nimeni nu poate nega a patra verticală. Dar, oamenii materialişti ai acestei epoci, nici măcar nu vor să accepte această problemă şi anume că ar putea exista o altă dimensiune sau dimensiuni superioare în natură. Vor ca noi toţi să ne închidem sau să ne auto-închidem cu forţa în lumea tridimensională a lui Euclid şi, datorită acestei false poziţii absurde în care se află, ţin fizica complet oprită din avansarea ei.

Aceasta este ora la care deja ar fi trebuit să existe nave cosmice capabile să călătorească prin infinit, dar o asemenea năzuinţă nu este posibilă atâta timp cât fizica continuă să fie îmbuteliată în dogma tridimensională a lui Euclid.

Nu va întârzia ziua în care aceste dimensiuni ale Naturii se vor putea vedea prin aparate optice foarte delicate. Dar, până ca acea zi să vină, noi, antropologii gnostici, putem fi siguri că, vom avea de suportat aceeaşi batjocură pe care a suportat-o Pasteur când vorbea de microbii săi.

Iar într-o zi aceste dimensiuni vor fi perceptibile prin intermediul opticii şi atunci această batjocură va lua sfârşit. Deocamdată, cum vă spuneam, se încercă experimente pentru a transforma undele sonore în imagini; când aceasta se va realiza, se vor putea vedea toate procesele evolutive şi involutive ale Naturii. Şi atunci anticristul falsei ştiinţe va rămâne dezgolit în faţa verdictului solemn al conştiinţei publice.

Aşadar, există două tipuri de ştiinţă: ştiinţa profană şi ştiinţa pură. în ştiinţa pură nu există teorii, ci fapte. Dacă v-aş spune că, Contele de Saint-Germain a trăit de-a lungul secolelor XV, XVI, XVII, XVIII, XIX şi că trăieşte încă, m-aţi crede nebun. Eu îl cunosc pe Contele de Saint-Germain şi dau mărturie pentru aceasta. Trăieşte, da; trăieşte susţinut de o ştiinţă pe care dumneavoastră nu o cunoaşteţi, ştiinţa pură, ştiinţa supra-omului, ştiinţa pe care o cunosc extraterestrii ce călătoresc prin spaţiul infinit, ştiinţa seniorilor vieţii şi ai morţii, ştiinţa acelora care şi-au deschis Mintea Interioară...

Aceia care încă nu şi-au deschis Mintea lor Interioară se bazează numai pe teorii, pe ipoteze pe care nu sunt siguri. De ce ar trebui să acceptăm toate utopiile materialiste? De

ce ar trebui să acceptăm dogma evoluţiei; dogma tridimensională? De ce ar trebui să trăim în lumea ipotezelor?

Omul de ştiinţă gnostic are diferite sisteme pentru investigare; avem discipline speciale care permit fiinţei umane să pună în activitate anumite facultăţi latente ale creierului, anumite simţuri de percepţie complet necunoscute de ştiinţa materialistă şi care îi permit verificarea prin ea însăşi a tuturor acestor întrebări...

**RELIGIA**

Dacă facem un studiu comparativ al marilor Religii, vom descoperi că toate se sprijină pe aceiaşi piloni.

RELIGIE provine de la termenul „RELIGARE", adică, obiectivul fundamental al fiecărui principiu religios este să se „relege", să revină la a se uni cu propria sa Divinitate, reîntoarcerea la punctul de plecare originar, la FIINŢA filosofiei experimentale.

De fapt, realmente există doar O singură RELIGIE, UNICA şi COSMICĂ. Această religie ia diferite forme religioase, după vremurile şi nevoile omenirii.

Aşadar, luptele religioase rezultă a fi absurde pentru că, în fond, toate sunt numai modificări ale RELIGIEI COSMICE UNIVERSALE.

Ceea ce afirmăm îşi are dovada maximă în enorma asemănare simbolică şi teologică a tuturor religiilor.

Este evidentă iubirea pe care toate instituţiile mistice din lumea întreagă o simt pentru Divinitate: ALAH, BRAHMA, TAO, ZEN, LA.O, INRI, MONADA, FIINŢA, DUMNEZEU etc. etc. etc.

Martirii, Sfinţii, Fecioarele, îngerii şi Heruvimii sunt tocmai Zeii, Semizeii, Titanii, Silfidele, Ciclopii şi Mesagerii mitologiei păgâne.

Trinitatea creştină: Tatăl, Fiul şi Spiritul Sfânt îşi are exponenţii săi în toate trinităţile religioase: Osiris, Isis şi Horus, în Egipt; Brahma, Vishnu şi Shiva, în India; Kether, Hokmah şi Binah, în Kabală etc.

Toate cultele îşi au Cerurile lor (dimensiunile superioare sau Aeonii Kabalei ebraice) şi reversul: Infernurile, cunoscute de asemenea ca ‚Aver-nus" (la romani), „Tartar" (la greci), „Patala" (la indieni), „Mixtlan" (la azteci) şi „Xibalba" (la mayaşi) etc.
Iisus Cristosul este reprezentat la persani prin Ormuz, Ahura-Mazda, teribilul inamic al lui Ahriman (Satan) pe care-1 avem în noi. La hinduşi Krishna este Cristosul şi Evanghelia lui Krishna este foarte asemănătoare cu cea a lui Iisus din Nazareth. La egipteni Cristos e Osiris şi oricine îl încarna era de fapt un Osirificat. La chinezi Cristosul Cosmic este Fu-Ji, care a scris I-King, cartea legilor şi a desemnat miniştri Dragoni. La greci, Cristosul se cheamă Zeus (Jupiter la romani), Tatăl tuturor Zeilor. La azteci este Quetzalcoatl, Cristosul Mexican. în Edda, la germanici, este Balder, Cristosul care a fost asasinat de Hoder, Zeul Războiului, cu o săgeată de vâsc etc. Astfel, îl putem găsi pe Cristosul Cosmic în mii de cărţi arhaice şi vechi tradiţii care vin cu milioane de ani înaintea lui Iisus...

Măria, mama lui Iisus, este aceeaşi Isis, Iunona, Demetra, Ceres, Maia, Tonantzin etc, care 1-a primit pe fiul său într-o concepţie imaculată. Fuji, Quetzalcoatl, Buddha şi mulţi alţii sunt rezultatul concepţiei imaculate. Acestea abundă realmente în toate cultele antice.

Măria Magdalena este, în afara oricărei îndoieli, aceeaşi Salambo, Matra, Ishtar, Astarte, Afrodita şi Venus din toate religiile. Măria Magdalena, păcătoasa pocăită este aceeaşi Gundrigia, Kundri din drama wagneriană.

Toate cultele străvechi au încercat să-1 conducă pe om la UNICUL MARE ADEVĂR şi de aceea rezultă uimitoare marea asemănare a tuturor formelor religioase, repetarea simbolurilor şi ideilor etc.

A asculta fraze ca: *„Eu deţin adevărul"* sau *„religia mea este singura care e de folos",* dovedeşte în mare măsură îngâmfare şi denotă ignoranţă prostească.

Totuşi, urmărind această ordine de idei, trebuie să ţinem cont de ceva extrem de important: toate preceptele, învăţăturile şi indicaţiile cultelor religioase nu ar servi la nimic dacă nu le experimentăm în noi înşine...

Din această cauză, în privinţa religiei, noi studiem religiozitatea în forma ei cea mai profundă. Gnoza studiază ştiinţa Religiilor.

Religiozitatea pe care o posedăm noi este extrem de ştiinţifică. Gnoza nu se conformează cu a accepta existenţa unui Dumnezeu aşezat pe un tron, judecând viii şi morţii. Gnosticul creează credinţa experienţei, a trăirii, a verificării şi nu a teoriilor.
în aceste timpuri în care trăim, religia a divorţat de ştiinţă şi ştiinţa de religie. Unii luptă contra altora şi alţii contra unora. Toţi se simt în posesia adevărului, nimeni nu simte că greşeşte.

Totuşi, religia care dispreţuieşte ştiinţa este o religie găunoasă, fanatică şi dogmatică sută la sută. Ştiinţa care respinge religia este o ştiinţă materialistă, ateistă, lipsită în totalitate de valori şi de principii.

Nu în lucrurile care se află în opoziţie se găseşte balsamul căutat de cel care aspiră după adevăr. Tezele şi antitezele trebuie să se îndrepte spre sinteză; trebuie să intrăm într-un spiritualism ştiinţific şi într-o ştiinţă spirituală. Este necesar să lăsăm la o parte dualismul conceptual, este urgent şi de neamânat să ne afiliem la un sistem transcendental; este nevoie de ştiinţa religioasă şi de o religie ştiinţifică.

## SAMAEL AUN WEOR, PĂRINTELE ANTROPOLOGIEI GNOSTICE

*„Cuvântul AVATAR, înseamnă MESAGER, adică, cel care aduce un mesaj. Datorită faptului că din ordinulLOJEIALBE, mie mi-a revenit sarcina de a aduce acest mesaj, sunt numitMESAGER, în sanscrită, AVATAR.*

*Un Mesager sau Avatar este, în sinteză, un curier, omul care aduce un mesaj, un servitor sau serv al Marii Opere a Tatălui. Ca acest cuvânt să nu se preteze la echivocuri, este specificat cu toată claritatea.*

*Aşadar, dragii mei cititori, cuvântul AVATAR, nu trebuie să ne conducă niciodată la orgoliu, de vreme ce semnifică numai atât şi nimic mai mult decât: CURIER, COMISIONAR sau MESAGER, un servitor care pur şi simplu aduce un mesaj, asta e tot.*

*Sunt, deci, un curier, servitor sau mesager care aduce un mesaj. Uneori am spus că sunt purtătorul unei sarcini cosmice, având în vedere că aduc conţinutul unui mesaj cosmic".* Samael Aun Weor: *„Întrebări şi Răspunsuri"*

Există trei principii fundamentale care definesc şi care, în acelaşi timp, diferenţiază de alte doctrine, Cunoaşterea Gnostică; principii care trăite integral de fiinţa umană, îi permit trezirea Conştiinţei sale intime şi unirea cu Fiinţa sa Reală (divinul şi adevărul care este în ea).

Aceşti trei factori sau principii sunt:

a) Auto-anihilarea psihologică a ceea ce nu e real în noi, adică toată suma elementelor nedorite care constituie Egoul, Eul însuşi, via personificare a tuturor greşelilor, defectelor şi viciilor noastre.

b) Dezvoltarea armonioasă a facultăţilor superioare adormite care există în noi şi crearea anumitor structuri corporale cu care se pot percepe marile realităţi ale acestei dimensiuni şi ale altora.

c) Practica dezinteresată şi constantă în favoarea umanităţii, sacrificând interesele particulare în scopul bunăstării fratelui nostru, omul.

Este necesar să ştim că, de-a lungul întregii istorii a umanităţii, nu au fost multe personajele care au avut îndrăzneala de a trăi în fiecare zi, cu strădania şi voinţa pe care o implică aceasta, aceşti trei mari factori ai eliberării omului.

Iisus Cristos, Buddha, Quetzalcoatl, Saint-Germain, Cagliostro, Ful-canelli etc, sunt exemple ale unora din aceşti mari oameni şi mărturia vie a schimbării transcendentale pe care o poate face firea umană.

În plin secol XX, Doctorul Samael Aun Weor, scriitor remarcabil, filosof, sociolog şi esoterist, cu îndrăzneala ce conduce la eliminarea din psihic a tuturor factorilor de discordie, s-a adăugat la această listă de „Iluminaţi", scăpând astfel de relativitatea iluzorie în care trăim cu toţii, pentru a se stabili definitiv în Regatul Absolutului şi al Adevărului. Dezvoltarea unei facultăţi numită în termeni metafizici „Intuiţie Prajna-Paramita" i-a permis acestui mare înţelept să se convertească în ghidul multora care, ca şi noi, caută fără odihnă să dea un răspuns „de ce"-urilor existenţei.

În această epocă cunoscută ca „Era Vărsătorului" şi prin voinţa tuturor acelor iluminate Inteligenţe Divine, originea a tot ce este creat, Samael Aun Weor este Mesagerul sau Avatarul însărcinat să aducă harta precisă pentru ca nimeni să nu se poată rătăci în obscura confuzie a atâtor teorii.

Cu acest unic scop, Doctorul Samael Aun Weor a creat, cu mare pricepere, vehiculul care deţine în prezent Principiile Gnostice pentru a le face cunoscute acestei umanităţi; ne referim în mod evident, la Asociaţia Gnostică (AGEAC).

Toate studiile ce le oferă azi această instituţie se bazează pe dezvăluirea unică pe care acest mare umanist o face despre enormele şi bogatele mistere prin cele mai mult de şaizeci de opere ale sale, la care trebuie să adăugăm sute de conferinţe, manifeste, epistole şi dialoguri cu discipolii săi.

Aşadar, fără a cădea în nici un fel de fanatism, vom spune cititorului însetat că, începând din acest moment, va avea excepţionala ocazie de a se apropia de esoterismul veritabil, care a hrănit toate aceste inteligenţe marcante ale Ştiinţei Oculte şi care a fost recuperat din praful secolelor, sintetizat în forma practică, fără nici un fel de complicaţii intelectuale şi adus în mod public şi dezinteresat umanităţii, de acest umil om: Samael Aun Weor.

## 2. Drumul şi viaţa

„Viaţa practică este formidabilă ca şcoală, dar a o lua ca un scop în ea însăşi
este, evident, absurd."
Samael Aun Weor

### DRUMUL INIȚIATIC

*„Există şcoli care subliniază ideea că există douăsprezece drumuri ce se află în legătură cu cele douăsprezece Constelaţii Zodiacale. Există instituţii care presupun că sunt şapte drumuri...*

*Iisus Cristosul care a fost cel mai mare instructor al ultimelor timpuri n-a spus că ar R mai multe căi. Cei caic am studiat în profunzime atât cele patru Evanghelii, cât şi cele numite «Apocrife» (care realmente nu au nimic «Apocrif») am putut, verifica, evidenţia că în nici una dintre aceste învăţături nu figurează mai multe căi.*

*Când l-am studiat pe Gurdjieff şi pe discipolul lui, Ouspensky, sau pe domnul CoUins ori pe Dr. Nicoll, adevăraţi exegeţi ai celei de-a «Patra Căi» am putut evidenţia că, într-adevăr, ei acceptă doar o singură cale".*

Samael Aun Weor: *Conferinţa „Cele patru Drumuri"*

**UN DRUM ERMETIC ŞI SECRET**

Iisus, Marele Kabir a spus: *„Cunoaşteţi Adevărul şi el vă va face liberi"*.

Dincolo de ipotezele, credinţele, supoziţiile sau teoriile noastre se află ceea ce este cunoscut drept ADEVĂR, MAREA REALITATE: sursa pură de viaţă capabilă să ne elibereze de această lume de aparenţe, de această lume relativă, de această lume de iluzii.

Acest ADEVĂR nu este şi nu va fi niciodată brevetul exclusiv al vreunei şcoli, credinţe, filosofii sau grup social. Este dincolo de timp şi poate fi experimentat doar cu deplina manifestare a Conştiinţei divine.

Dobândirea acestei preţioase bijuterii (Conştiinţa), scufundată în oceanul MARII REALITĂŢI, este posibilă doar trăind din clipă în clipă postulatele, cheile şi practicile pe care le predă şi le-a predat întotdeauna Gnosticismul Universal.

Această atitudine în faţa vieţii, această doctrină atemporală conduce neofitul de mână pe o potecă foarte particulară, misterioasă: Calea către Real.

Totuşi, fără să vrem să rănim în nici un fel sensibilele susceptibilităţi, trebuie să subliniem ideea de bază că în ambianţa culturală şi spirituală a umanităţii contemporane, coexistă multiple instituţii venerabile care, foarte sincer, cred că cunosc acest Drum secret şi care, totuşi, nu îl cunosc.

Să ne permită cititorul libertatea de a spune cu mare solemnitate că nu vrem să facem critici distructive; SUBLINIEM, şi este clar că acest lucru nu este un delict.

În mod evident, şi din respect foarte profund faţă de aproapele nostru, nu ne vom pronunţa niciodată împotriva nici unei instituţii.

Nici un om nu poate fi criticat pentru faptul de a nu cunoaşte ceva ce nu a fost învăţat niciodată. Drumul secret nu a fost niciodată dezvăluit în mod public.

În termeni socratici riguroşi, am putea spune că mulţi enidiţi care pretind că cunosc în profunzime Calea Muchiei de Cuţit, nu numai că nu ştiu, dar, în plus, nu ştiu că nu ştiu.

Nu am vrea să indicăm sau să semnalăm organizaţii spirituale de nici un tip şi, fără intenţia de a răni pe cineva, spunem simplu că ignorantul cultivat nu numai că nu ştie, dar nici nu ştie că nu ştie.

În toate cărţile sacre ale antichităţii se face aluzie la Drumul secret, este citat, este numit în multe versete, dar persoanele nu îl cunosc.

Dezvăluirea, indicarea, arătarea căii esoterice care conduce la eliberarea finală este cu adevărat scopul acestor studii.

Înainte de toate, trebuie să năzuim la o schimbare adevărată, să ieşim din această tutină plictisitoare, din această viaţă exclusiv mecanică, obositoare...

**DRUMUL ÎN VECHIME ŞI ÎN PREZENT**

Este evident că datorită universalităţii Misterelor Sacre care îl vor conduce pe om la eliberarea finală, acestea au înflorit în toate epocile pe care le-a trăit această planetă.

În timpurile trecute, nimănui nu i se dădea această Cunoaştere dacă înainte nu demonstra o mare năzuinţă pentru a se elibera, o mulţime de valori pentru a face faţă adversităţilor şi profund respect pentru aceste învăţături şi comori, încă secrete pentru el.

În scopul de a-1 orienta pe dragul nostru cititor, vreau să transcriu în aceste pagini câteva amintiri din epoci ancestrale...

Dacă aş spune public că îmi amintesc perfect existenţele mele anterioare, i-aş putea face pe doctorii raţiunii să râdă. Dar, onorând adevărul, trebuie să vă spun că nici pe noi, nici pe ştiinţă nu ne interesează acest râs ironic. Pe bună dreptate spunea Victor Hugo: *„Cel care râde de ceea ce nu cunoaşte este pe cale să devină idiot".*

Să dăm mărturie despre tot ceea ce într-adevăr am experimentat direct este o datorie faţă de aproapele nostru şi acesta este unicul nostru scop.

Sincer, cazul meu nu este unicul. Şi alte persoane îşi amintesc existenţele lor cu claritate. Pentru noi, reîncarnarea este un fapt şi nu simple presupuneri ale minţii...

Aşadar, ttebuie să ştiţi că eu m-am reîncarnat pe pământul sacru al Faraonilor în timpul Dinastiei Faraonului Kefren.

Am cunoscut în profunzime vechile Mistere ale Egiptului secret şi cu adevărat spun că nu am putut niciodată să le uit.

Într-o după-amiază oarecare, nu contează care, mergând lent pe nisipul deşertului, sub arzătoarele raze ale soarelui tropical, am traversat în linişte, ca un somnambul, un drum misterios cu sfineşi milenari, în faţa privirilor exotice ale unui trib nomad care mă observa din corturi.

La umbra unei piramide foarte vechi a trebuit să mă aşez un moment pentru a mă odihni puţin şi penttu a-mi aranja cu răbdare catarama de la una dintre sandale.
Apoi, stăruitor, am căutat cu nelinişte intrarea îngustă: năzuiam să mă reîntorc pe drumul drept.

Gardianul, ca întotdeauna, se afla pe pragul misterului. Era imposibil să uiţi această figură hieratică cu faţă de bronz şi pometi proeminenţi.

Acest om era un colos... în mâna lui dreaptă ţinea cu eroism teribila spadă, înfăţişarea lui era formidabilă şi fără îndoială că utiliza pe bună dreptate şotţul masonic.
Interogatoriul a fost foarte sever: *„Cine eşti?"*„Sunt mi implorator care vine orb să caute lumina." *„Ce doreşti?"*„Lumina." (Ar fi foarte lung să ttanscriu aici, în acest capitol, toate examenele verbale deja cunoscute.)

Apoi, într-un mod pe care eu îl calific violent, mi s-au luat toate obiectele metalice şi chiar sandalele şi tunica.

Cel mai interesant a fost momentul în care acest om herculean m-a luat de mână pentru a mă introduce în Sanctuar; de neuitat au fost acele momente în care greoaia poartă a scârţâit din balamalele sale de oţel, producând acel DO misterios al vechiului Egipt.
Ceea ce s-a întâmplat după aceea, întâlnirea macabră cu „FRAŢII TERIBILI", probele de Foc, Aer, Apă şi Pământ pot fi întâlnite de orice iluminat în memoriile naturii.

În proba de FOC a trebuit să mă controlez pe mine însumi cât de bine puteam, când am traversat un salon în flăcări; podeaua aceea era plină de grinzi de oţel incandescente: calea dintre acele grinzi de fier arzătoare era foarte îngustă, abia dacă era loc să-ţi pui picioarele; în acele timpuri, mulţi aspiranţi au murit în timpul acestui efort.

Îmi amintesc încă cu oroare acel inel de oţel fixat în rocă. În fund se zărea doar întunecata, oribila prăpastie. Totuşi, am ieşit victorios în proba AERULUI, acolo unde ceilalţi au pierit, eu am triumfat.

Au trecut multe secole şi nu am uitat încă, în ciuda prafului atâtor ani, acei crocodili sacri ai lacului; dacă nu ar fi fost conjurările magice, aş fi fost devorat de acele reptile, cum 1-i s-a întâmplat multor aspiranţi.

Numeroşi nefericiţi au fost zdrobiţi şi sfărmaţi de roci în proba PĂMÂNTULUI, dar eu am triumfat şi am văzut cu indiferenţă două stânci care-mi ameninţau existenţa, aruncându-se asupra mea pentru a mă reduce la pulbere cosmică.

Cu siguranţă că nu sunt decât un mizerabil vierme de pământ, dar am ieşit victorios. Aşa m-am reîntors, cu adevărat, pe calea REVOLUŢIEI CONŞTIINŢEI, după ce am suferit mult.

Am fost primit în COLEGIUL INIŢIATIC; am fost îmbrăcat cu solemnitate cu tunica de in alb a sacerdoţilor lui ISIS şi pe piept mi-a fost pusă Crucea TAU Egipteană. Toate aceste probe iniţiatice au fost un adevărat filtru. Fricoşii şi curioşii rămâneau totdeauna în urmă. învăţăturile pe care le primea aspirantul erau prea valoroase pentru ca cineva să le profaneze. înţelepţii acelor temple nu puteau permite ca Misterul Sacru al Fiinţei să ajungă să fie vulgarizat sau deformat. Doar curajul şi inima sinceră triumfau în aceste probe.

În zilele noastre, probele s-au schimbat. Aceste probe nu se mai petrec în lumea fizică. A fost modificată forma, şi nu fondul. Epoca în care trăim cere acest luctu.

Eterna Gnoză a fost întotdeauna aceeaşi învăţătură care s-a predat în toate Templele şi Şcolile Iniţiatice; acum, filtrul pentru a o cunoaşte nu mai este constituit din cele patru probe ale Naturii vechiului Egipt sau alte probe pe care le-au avut acele mult stimate instituţii. Filtrul este chiar cantitatea filosofiilor şi credinţelor pe care le posedă fiecare dintre şcoli şi care derutează foarte mult persoanele sincere care caută calea spre Lumină. Navigatorului neexperimentat nu îi este foarte uşor să găsească între toate stelele cea care indică nordul în obscuri tarea nopţii...

Prietene cititor, ajunşi în acest punct, putem doar să spunem un lucru: investighează, probează şi verifică postulatele gnostice. Nu te mulţumi cu *a crede sau a nu crede.* Această cunoaştere îţi va oferi toate cheile şi practicile pentru ca tu însuţi să le verifici. Numai aşa vei şti cu certitudine dacă Gnoza este o teorie în plus sau, într-adevăr, este acea „hartă a Drumului" care trebuie să ne conducă la Marea Realitate care susţine totul...

**VIAŢA DE RUTINA**

*„Este indispensabil să ştim de unde venim, unde mergem, de ce suntem aici şi pentru ce. A trăi pentru a trăi, a mânca pentru a exista, a lucra pentru a mânca nu pot să fie cu adevărat unicul ţel al vieţii. Fără îndoială, trebuie să rezolvăm enigma existenţei noastre, trebuie să înţelegem sensul vieţii.,.*

*Aşadar, a sosit ora să ştim cine suntem. Corpul fizic nu e totul; a vedea organismul uman al oricărei persoane nu înseamnă că am cunoscut cu adevărat FIINŢA...”*

Samael Aun Weor: *Conferinţa „ Ceea ce suntem şi ceea ce trebuie să fim”*

Chiar dacă pare incredibil, este foarte sigur şi adevărat că această atât de mult trâmbiţată civilizaţie modernă este îngrozitor de urâtă, ea nu reuneşte caracteristicile transcendentale ale simţului estetic, este lipsită de frumuseţe interioară.

Ne înfumurăm prea mult cu aceste oribile edificii din totdeauna, care seamănă cu adevărate găuri de şoareci.

Lumea a devenir teribil de plictisitoare, aceleaşi străzi din totdeauna şi peste tot locuinţe oribile.

Toate acestea au devenit obositoare, în nordul, în sudul, în estul şi în vestul lumii.

Sunt aceleaşi uniforme din totdeauna: oribile, greţoase, sterile. Modernism! Exclamă mulţimea.

Părem adevăraţi păuni vanitoşi cu veşmintele pe care le purtăm, cu pantofii foarte strălucitori, chiar dacă pe aici, pe acolo şi pe dincolo umblă milioane de nefericiţi înfometaţi, subnutriţi, mizerabili. Simplitatea şi frumuseţea naturală, spontană, ingenuă,

lipsită de artificii şi de fard vanitos a dispărut la sexul feminin. Acum suntem moderni, aşa este viaţa.

Oamenii au devenit înspăimântător de cruzi: caritatea s-a diminuat, acum nimănui nu-i mai este milă de nimeni.

Vitrinele magazinelor luxoase strălucesc de mărfuri fastuoase care sunt cu totul în afara posibilităţii nefericiţilor.

Singurul lucru pe care aceşti paria ai vieţii îl pot face, este să contemple mătăsurile şi bijuteriile, parfumurile din sticluţe luxoase şi umbrelele pentru zilele ploioase; să vezi fără sa poţi atinge este un supliciu asemenea celui al lui Tantal.

Oamenii acestor timpuri moderne au devenit extrem de grosolani: parfumul prieteniei şi mireasma sincerităţii au dispărut cu totul.

Mulţimile supraîncărcate de impozite gem. Toată lumea are probleme, ni se datorează şi datorăm; suntem daţi în judecată şi nu avem cu ce plăti; preocupările distrug creierele, nimeni nu trăieşte liniştit.

Birocraţii cu plinătatea fericirii în burta lor şi cu o ţigară bună în gură, pe care se sprijină psihologic, joacă jonglerii politice cu mintea, fără să le pese câtuşi de puţin de durerea popoarelor.

Nimeni nu este fericit în aceste timpuri şi cu atât mai puţin clasa mijlocie, căci aceasta se află între ciocan şi nicovală.

Bogaţi şi săraci, credincioşi şi necredincioşi, comercianţi şi cerşetori, pantofari şi tinichigii trăiesc pentru că trebuie să trăiască, îşi îneacă necazurile în vin şi termină prin a deveni consumatori de droguri ca să scape de ei înşişi.

Oamenii au devenit maliţioşi, bănuitori, neîncrezători, şireţi, perverşi. Acum nimeni nu mai crede în nimeni. Se inventează zilnic condiţii noi, certificate, piedici de tot felul, documente, titluri etc. şi oricum, toate acestea nu mai servesc la nimic. Cei şireţi îşi bat joc de toate aceste prostii, nu plătesc, evită legea, chiar dacă trebuie să meargă la închisoare.

Nici o meserie nu procură fericire, simţul adevăratei iubiri s-a pierdut şi oamenii se căsătoresc astăzi şi diyorţează mâine.

Unitatea căminelor s-a pierdut în mod lamentabil, ruşinea organică deja nu mai există, lesbianismul şi homosexualitatea au devenit mai obişnuite decât spălatul pe mâini.

Să ştim ceva despre noi înşine, să încercăm să cunoaştem cauza atâtor putreziciuni, să scrutăm, să căutăm. Aceasta este ceea ce ne propunem în Gnoză.

**NELINIŞTI**

Este evident că la această viaţă de rutină şi crudă, plină de suferinţe, necazuri, trebuie să adăugăm marea indiferenţă dintre oameni, este răceala a ceea ce nu are importanţă, a superficialului.

Mulţimile cred că este important ceea ce de fapt nu e important, presupun că ultima modă sau ultimul model de maşină ori această problemă a salariului de bază sunt singurele lucruri serioase.

Ele numesc un lucru serios ştirile zilei, aventura amoroasă, viaţa sedentară, paharul de alcool, cursa de cai, cursa de automobile, corida, bârfele, calomnia etc.

Evident, când bărbatul obişnuit sau femeia salonului de frumuseţe aud ceva despre esoterism, cum acest lucru nu este în planurile lor, nici în discuţiile lor, nici în plăcerile lor sexuale, răspund cu un "nu ştiu ce" de o răceală înspăimântătoare sau pur şi simplu strâmbă din nas, ridică din umeri şi se retrag cu indiferenţă.

Această apatie psihologică, această răceală înfiorătoare, are o bază dublă: mai întâi, ignoranţa cea mai teribilă, apoi, absenţa absolută de nelinişti spirituale.

Lipseşte un contact, un şoc electric; nimeni nu 1-a dat în magazin, nici în ceea ce se crede a fi serios şi cu atât mai puţin în plăcerile patului.

Dacă cineva ar fi capabil să dea indiferentului imbecil sau femeiuştii superficiale, contactul electric al momentului, scânteia din inimă, vreo reminiscenţă ciudată, un ceva foarte intim, poate că atunci totul ar fi altfel.

Dar ceva înăbuşă micuţa voce secretă, prima presimţire a inimii, năzuinţa intimă: probabil vreo prostie, o pălărie frumoasă din vreo vitrină, dulciurile delicioase dintr-un restaurant, întâlnirea unui prieten care, mai târziu, nu mai are nici o importanţă pentru noi etc.

Prostii, tâmpenii care nefiind transcendentale, dar care au totuşi la un moment dat forţa necesară să stingă prima nelinişte spirituală, năzuinţa intimă, scânteia nesemnificativă de lumină, presimţirea inimii care, fără să ştim de ce, ne-a neliniştit pentru o clipă.

Dacă cei care astăzi sunt cadavre vii (noctambuli reci de club sau pur şi simplu vânzători de umbrele întt-Un magazin de pe strada Real) nu şi-ar fi înăbuşit prima nelinişte intimă, ar fi, în acest moment, făclii ale spiritului, adepţi ai luminii, oameni autentici în sensul cel mai complet al cuvântului.

Scânteia, ptesimţirea inimii, un suspin misterios, un nu ştiu ce, a fost simţit uneori de către măcelarul din colţ, de către lustragiul de pantofi sau de cătte medicul de prim rang, dar totul a fost zadarnic. Prostiile personalităţii sting întotdeauna prima scânteie a luminii; după aceea apare răceala celei mai înspăimântătoare indiferenţe.

Incontestabil, oamenii sunt înghiţiţi mai devreme sau mai târziu de Lună. Acest adevăr se dovedeşte a fi indiscutabil.

Nu există nimeni care să nu fi simţit vreodată în viaţă o presimţire a inimii, o nelinişte ciudată, dar, din păcate, un lucru oarecare al personalităţii, cât de nesemnificativ ar fi, ajunge să reducă la praf cosmic ceea ce în liniştea nopţii ne-a mişcat pentru un moment.

Luna câştigă întotdeauna aceste bătălii, ea se alimentează, se hrăneşte tocmai cu slăbiciunile noastre.

Luna este teribil de mecanică. Umanoidul lunar, lipsit complet de orice fel de nelinişte solară, este incoerent şi se mişcă în lumea viselor sale.

Dacă cineva ar face, ceea ce nu face nimeni, adică să aţâţe intima nelinişte apărută probabil în misterul vreunei nopţi, fără îndoială că apoi ar asimila inteligenţa solară şi s-ar converti astfel într-un om solar.

Iată tocmai ce vrea Soarele, dar aceste umbre lunare, atât de reci, apatice şi indiferente sunt întotdeauna înghiţite de Lună; apoi vine moartea să egalizeze totul.

Moartea nivelează totul. Orice cadavru viu lipsit de nelinişti solare, degenerează teribil, în mod progresiv, până ce este devorat de Lună.

Soarele vrea să creeze oameni, face această încercare în laboratorul naturii, dar, din păcate, această experienţă nu i-a dat rezultate foarte bune. Luna înghite oamenii.

Totuşi, ceea ce spunem nu interesează pe nimeni, cu atât mai puţin pe ignoranţii cultivaţi; ei se cred buricul pământului.

Soarele a depus în interiorul glandelor sexuale ale animalului intelectual, în mod greşit numit om, anumiţi germeni solari care, dezvoltaţi în mod convenabil, ar putea să ne transforme în oameni autentici.

Totuşi, experienţa solară se dovedeşte înfiorător de grea, tocmai din cauza răcelii lunare.

Oamenii nu vor să coopereze cu Soarele şi, în consecinţă, cu timpul, germenii solari involuează, degenerează şi se pierd în mod lamentabil.

Cheia principală a operei Soarelui constă în dizolvarea elementelor nedorite pe care le purtăm în interior.

Când o rasă umană îşi pierde tot interesul pentru ideile solare, Soarele o distruge pentru că deja nu-i mai serveşte pentru experimentul său.

Oricum, rasa actuală a devenit insuportabil de lunară, teribil de superficială şi mecanică, deja nu mai serveşte la experimentul solar,' motiv mai mult decât suficient pentru ca să fie distrusă.

Pentru a exista o nelinişte spirituală continuă, trebuie să transferăm centrul magnetic de gravitaţie în Esenţă, în Conştiinţă.

Din păcate, oamenii au centrul magnetic de gravitaţie în personalitate, în cafenea, în cantină, în afaceri bancare, în casa de toleranţă, în piaţă etc.

Evident, toate acestea sunt lucruri ale personalităţii şi centrul magnetic al acesteia atrage toate aceste lucruri; aceasta este incontestabil şi orice persoană care are bun simţ poate s-o verifice prin ea însăşi şi în mod direct.

Din păcate, citind toate acestea, canaliile intelectului, obişnuite să discute prea mult sau să tacă dintr-un orgoliu insuportabil, preferă să arunce această carte cu dispreţ şi să citească ziarul.

Câteva înghiţituri de cafea bună şi cronica zilei se dovedesc a fi un aliment minunat pentru mamiferele raţionale.

Totuşi, ele se cred foarte serioase; sunt, fără îndoială, halucinate de propriile lor parade de erudiţie şi aceste lucruri de tip solar scrise aici, le deranjează enorm. Nu există îndoială că ochii boemi ai acestor homunculi ai raţiunii n-ar îndrăzni să continue cu aceste studii...

## CONCLUZIE: CELE DOUA LINII ALE VIEŢII

*„Ne aflăm deci, din clipă în clipi, în faţa a două Drumuri: cel Orizontal şi cel Vertical...*

*Este evident câ cel Orizontal este foarte «grotesc», pe el merg «oamenii de rând», marea majoritate a oamenilor...*

*Este evident că cel Vertical este diferit; este drumul rebelilor inteligenţi, al Revoluţionarilor...*

*Când cineva îşi aminteşte de el însuşi, când lucrează asupra lui însuşi, când nu se identifică cu toate problemele şi durerile vieţii, merge de fapt pe Calea Verticală..."*

Samael Aun Weor: *„Psihologie Revoluţionară"*

Care este scopul real al existenţei noastre? Pentru ce suntem aici? De ce suntem aici? Acesta este un lucru pe care trebuie să-l elucidăm cu mare claritate, este un lucru pe care trebuie să-1 cântărim, să-1 analizăm şi să-1 judecăm cu seninătate...

Trăim în lume. Cu ce scop? Suferim nespus. Pentru ce? Ne luptăm pentru a obţine ceea ce se numeşte „pâine, adăpost şi refugiu"; şi, ce urmează după toate acestea? Ce se alege de toate eforturile noastre? A trăi pentru a trăi, a munci pentru a trăi şi apoi a muri, este ceva minunat? într-adevăr, prieteni, este necesar să înţelegem sensul existenţei noastre, sensul de a trăi.

Există două linii în viaţă: pe una, am putea-o numi ORIZONTALA, pe cealaltă VERTICALA. Ele formează o cruce în interiorul nostru, aici şi acum, nici o secundă mai înainte, nici o secundă după. Avem nevoie să fim puţin obiectivi cu privire la aceste două linii.

ORIZONTALA începe cu naşterea şi se termină cu moartea. în faţa fiecărui leagăn există perspectiva unui mormânt, căci tot ceea ce se naşte trebuie să moară... în Orizontală se află toate procesele naşterii, creşterii, reproducerii, îmbătrânirii şi apoi ale morţii. în Orizontală se află toate plăcerile deşarte ale vieţii: băuturile, fornicările, adulterele etc. în Orizontală se găseşte lupta pentru pâinea de fiecare zi, lupta pentru supravieţuire, pentru a exista sub lumina Soarelui. în Orizontală se află toate acele suferinţele intime ale vieţii practice, ale căminului, ale străzii, ale serviciului etc. Linia Orizontală nu ne poate oferi nimic minunat...

Dar există o altă linie diferită; ne referim la VERTICALA. Pe această Verticală extraordinară, pe această scară minunată se află diferitele NIVELURI ALE FIINŢEI, puterile transcendentale şi transcendente ale INTIMULUI; pe Verticală se află puterile esoterice, puterile care divinizează, Revoluţia Conştiinţei etc.

Cu forţele Verticalei noi putem influenţa cu tărie aspectele orizontale ale vieţii practice, putem schimba total propriul nostru destin, putem face din viaţa noastră ceva diferit, ceva distinct, putem deveni total diferiţi de ceea ce am fost, de ceea ce suntem, de ceea ce am cunoscut în această existenţă amară.

Verticala e, deci, minunată, revoluţionară prin natura sa, dar e necesar să avem puţine nelinişti.

Înainte de toate, ne întrebăm şi îl întrebăm şi pe dragul nostru cititor: oare suntem mulţumiţi de ceea ce suntem? Cine se simte fericit în sensul cel mai complet al cuvântului? Cine se simte cu adevărat fericit?

Trebuie să fim sinceri: nimeni dintre noi nu poate spune că se află într-o oază de fericire; avem nelinişti teribile, necazuri, amărăciuni, suferim mult şi inima noastră palpită cu o teribilă intensitate...

Este nevoie să ieşim din această mocirlă în care ne aflăm. Avem nevoie într-adevăr să ne schimbăm radical şi acest lucru este posibil numai dacă apelăm la puterile transcendentale ale Verticalei.

Când cineva care merge pe Orizontală îşi aminteşte de el însuşi, de propria sa FIINŢĂ (de realitatea sa intimă), când se întreabă: Cine sunt? De unde vin? încotro merg? Care este scopul existenţei?..., el intră, fără îndoială, pe calea Verticală, calea Revoluţiei Conştiinţei, calea care conduce la Supra-Om.

Ora Supra-Omului a sosit; realmente, „animalul intelectual" nu e altceva decât o punte aşezată între animalul inferior şi Supra-Om. E necesar să ne convertim în adevăraţi regi ai creaţiei, în proprii noştri stăpâni, în domni a tot ceea ce a fost, este şi va fi...

Este urgentă o schimbare, o transformare totală; e urgent să ieşim cât mai repede din acest mărăciniş, din acest haos în care ne aflăm, în care ne zbatem mizerabil.

Legile Pământului n-ar putea niciodată să ne ofere pacea; legile Pământului n-ar putea niciodată să ne ofere fericirea autentică ce transformă în mod radical; legile Pământului n-ar putea niciodată să ne ofere libertatea.

Aşadar, este urgent să intrăm pe DRUMUL VERTICAL pe care îl purtăm în interiorul nostru înşine, aici şi acum. A sosit ora MARII REVOLUŢII, a REVOLUŢIEI PSIHOLOGICE, a Revoluţiei în curs de desfăşurare, a Revoluţiei care ne va conduce spre Supra-Om...

Prieteni, să reflectăm la Supra-Om... Este extraordinar să intri pe CALEA VERTICALA revoluţionară care ne va conduce inevitabil la eliberarea finală.

Cine este fericit în aceste timpuri? Nu suntem fericiţi şi nu vom fi niciodată fericiţi dacă nu ne dedicăm să parcurgem hotărât CALEA VERTICALA; nu vom fi fericiţi cât timp nu vom ajunge la înălţimea Supra-Omului, nu vom fi fericiţi atâta timp cât nu eliberăm Conştiinţa de mocirla dureroasă a acestei lumi; nu vom fi fericiţi atâta timp cât nu vom fi experimentat CEEA ce este REALUL, CEEA ce nu aparţine timpului, CEEA ce este ADEVĂRUL...

Pe CALEA VERTICALA se află Revoluţia Conştiinţei; când cineva admite că are o psihologie proprie, fără îndoială, începe să lucreze asupra lui însuşi şi atunci e clar că intră pe CALEA VERTICALA.

Suntem o adevărată enigmă pentru noi înşine, o enigmă pe care trebuie s-o descifrăm, o enigmă pe care trebuie s-o rezolvăm, o enigmă pe care trebuie s-o zdrobim. Din păcate nu ne cunoaştem, chiar dacă credem că ne cunoaştem.

Trebuie să fim sinceri cu noi înşine, este necesar să facem disecţia „Eului însuşi", „Sinelui însuşi", adică a acestui ansamblu de elemente nedorite pe care le cărăm în interiorul nostru: Mânia, Lăcomia, Desfrâul, Invidia, Orgoliul, Lenea, Gurmandismul etc. etc. etc...

Admitem uşor că avem un corp fizic prevăzut cu organe, dar puţini înţeleg cu adevărat că avem o psihologie particulară. Când cineva înţelege că are o psihologie, începe să lucreze asupra lui însuşi, aici şi acum; când cineva înţelege că are o psihologie, începe cu procesul auto-observării psihologice.

Cel care începe să se observe pe el însuşi, se converteşte de fapt într-un individ diferit, deosebit de toţi ceilalţi, absolut distinct. Dar oamenii au tendinţa să admită numai problema fizică, tridimensională, corpul dens pentru că îl pot vedea, auzi, atinge şi pipăi. în tealitate, puţini sunt aceia care acceptă cu sinceritate că au o psihologie de un tip foarte particular. Când cineva acceptă aceasta, începe de fapt să se auto-observe şi acest lucru îl face diferit faţă de semenii săi. A se observa pentru a se cunoaşte este transcendental, definitiv...

Când cineva se cunoaşte pe sine însuşi în mod profund, cunoaşte secretele întregului Univers; pe CALEA VERTICALA ne propunem, înainte de toate, să ne cunoaştem pe noi înşine, pentru că doar cunos-cându-ne pe noi înşine vom cunoaşte misterele Universului care ne înconjoară.

Pe CALEA VERTICALA, drag cititor, trebuie să facem un inventar psihologic al nostru înşine pentru a şti cât avem şi cât ne lipseşte. Există multe în noi pe care trebuie să le eliminăm: multe greşeli, multe vicii, multe defecte; şi în aceeaşi măsură există multe pe care trebuie să le cucerim: multe facultăţi, multe virtuţi.

Este evident, şi oricine poate să înţeleagă, că cele două linii, ORIZONTALA şi VERTICALA, se găsesc, din moment în moment, în interiorul nostru psihologic şi formează o cruce...

În interiorul nostru înşine există un punct matematic... Nu se găseşte în ttecut şi nici în viitor...

Cel care vrea să descopere acest punct misterios, trebuie să-1 caute aici şi acum, în interiorul lui însuşi, exact în această clipă, nici o secundă înainte, nici o secundă după...

Cele două linii, ORIZONTALĂ şi VERTICALĂ ale sfintei Cruci se găsesc în acest punct...

În fiecare clipă, fiinţa umană se zbate între două Drumuri: cel ORIZONTAL şi cel VERTICAL. Este evident că cel ORIZONTAL nu este dificil de trăit; la fel cum un lemn este dus, fără nici un efort, de apele unui râu, aşa şi omul vieţii Orizontale este târât de viaţă. Totuşi, drumul VERTICAL implică mari eforturi, trebuie să înotăm contra curentului. Pe drumul Vertical găsim omul care gândeşte, simte şi acţionează corect şi nimeni nu ar putea nega că asta nu se dovedeşte a fi deloc uşor.

Ne aflăm în chiar acest moment în faţa a două alternative. Dacă am observa cu atenţie orice clipă a vieţii noastre, am vedea întotdeauna ceva care vrea să trăiască pentru a trăi, fară nici un sens transcendent; dar, pe de altă parte, e sigur că găsim şi câte o nelinişte, o frumoasă aspiraţie, o scânteie de iluzie pentru a duce o viaţă mai profundă, mai serioasă, definitivă pentru a ne trezi la Marea Realitate care susţine totul.

Amabile cititor, ne aflăm, deci, la o mare răscruce... Filosofic, am putea spune aşa: A FI sau A NU FI, aici este dilema...

## DIFERITELE NIVELURI ALE FIINŢEI

*„V-aţi dat deja scama oare de propriul vostru Nivel al Fiinţei, de Nivelul Fiinţei la care vă găsiţi? Sunteţi conştienţi că sunteţi hipnotizaţi, că sunteţi adormiţi? V-aţi dat deja seama că vă identificaţi, nu doar cu lucrurile exterioare, cu lumea exterioară, ci şi cu voi înşivă, cu gândurile voastre desfrânate, cu beţiile, mâniile, lăcomiile, auto-importanţa, vanitatea, orgoliul, orgoliul mistic, auto-meritul etc?*

*V-aţi dat deja seama că vă identificaţi nu doar cu exteriorul, ci şi cu ceea ce este vanitatea, cu ceea ce este orgoliul? De exemplu: aţi învins astăzi ziua sau ziua v-a învins pe voi? Ce aţi făcut astăzi, dragii mei fraţi; ce defect psihologic aţi eliminat? Sunteţi siguri că azi nu v-aţi identificat cu vreun gând morbid, cu vreun gând lacom, cu orgoliul, cu vreun insultător sau cu vreo preocupare, cu vreo datorie etc. etc. etc? Sunteţi siguri de asta?*

*Ce aţi făcut astăzi: v-aţi dat deja seama de Nivelul Fiinţei la care vă găsiţi? Aţi trecut la un Nivel superior al Fiinţei sau aţi rămas unde vă găseaţi? Ce aţi făcut, cărui lucru v-aţi dedicat în timpul zilei de azi, dragii mei fraţi? Credeţi cumva că e posibil să trecem la un Nivel al Fiinţei superior dacă nu am elimina defectele psihologice? Sau problema e că sunteţi mulţumiţi de Nivelul. Fiinţei la care vă găsiţi acum?”*

Samael Aun Weor: *Conferinţa „Secretele Lunii”*

Pe CALEA VERTICALĂ se găsesc diferitele NIVELURI ALE FIINŢEI. Când cineva începe să lucreze asupra lui însuşi pentru a elimina unul sau altul dintre defectele psihologice, indubitabil, intră de fapt şi pe drept la un Nivel Superior al Fiinţei...

Nimeni nu poate nega că există diferite niveluri sociale; există oameni de biserică şi de bordel; de comerţ şi de ţară etc...

Tot aşa există şi diferite Niveluri ale Fiinţei. Ceea ce suntem în interior, splendizi sau meschini, generoşi sau zgârciţi, violenţi sau calmi, căşti sau desfrânaţi, atrage diversele circumstanţe ale vieţii...

Un desfrânat va atrage întotdeauna scene, drame, şi chiar tragedii de lascivitate în care se va vedea implicat... Un beţiv va atrage beţivii şi se va vedea mereu prin baruri şi taverne, asta este evident... Ce va atrage cămătarul, egoistul? Câte probleme, închisori, nenorociri?

Să ne imaginăm pentru un moment o vacă lângă un grajd: propriul ei Nivel al Fiinţei îi atrage propria viaţă. Dacă noi scoatem vaca din grajd şi o ducem în casa noastră, dacă îi dăm un servitor, o pieptănăm foarte bine, o pudrăm cu talc, o parfumăm, nu din cauza

aceasta va înceta să fie vacă; ea va continua cu obiceiurile de vacă, ea va face atunci, din frumoasa noastră casă un grajd; Nivelul Fiinţei fiecăruia atrage propria sa viaţă...

Dacă scoatem din mulţime un cerşetor în zdrenţe şi îl ducem la Palatul Buckingham ca să trăiască acolo alături de Regina Elisabeta, la început va fi asistat de mulţi servitori, va fi considerat un mare senior, dar Nivelul Fiinţei sale va atrage propria sa viaţă. Curând servitorii acelui Palat vor găsi la cerşetor obiceiuri foarte diferite de cele ale Palatului, vor vedea că este avar, vor vedea că îşi păstrează teribil banii, că nu va cheltui niciodată o centimă, nici chiar pentru a ajuta un prieten. îşi vor da seama de irita-bilitatea lui, îşi vor da seama de lipsa lui de scrupule, îşi vor da seama de bârfele lui, el se va răzbuna pe duşmani etc, şi în final va veni momentul în care el se va vedea singur la Palatul Buckingham, chiar dacă se va îmbrăca cel mai bine cu putinţă, va continua să fie ceea ce este: un cerşetor...

Nivelul Fiinţei fiecăruia atrage propria sa viaţă; un om este ceea ce este viaţa sa...

Sunt mulţi care se preocupă să aibă cantităţi enorme de bani, ei spun: *„Dacă aş câştiga la loterie, cât de diferită ar fi viaţa mea; cu Loteria Extraordinară de Crăciun, s-ar schimba radical...”*

Dar acest lucru e fals, absolut fals, pentru că Nivelul Fiinţei atrage propria viaţă... E convenabil ca noi să reflectăm la toate aceste lucruri; nu obţinând cantităţi enorme de bani ne vom schimba propria noastră existenţă, nu astfel; ceea ce avem nevoie este să trecem la un Nivel Superior al Fiinţei.

Să ne plasăm pentru un moment în unul din acele locuri ciudate ale oraşului, într-unui din acele oraşe pierdute, pe unul din acele terenuri unde ttăiesc „paraşutiştii" (aşa se numesc în Mexic persoanele care invadează un teren şi, de seara până dimineaţa formează acolo o comunitate, am putea spune, infraumană).

Aproape de o colonie campestră din districtul federal a ajuns un grup de astfel de „paraşutişti", ce trăiau pe un teren străin pe care îl ocupaseră. Ei se certau zilnic, se îmbătaţi, se răneau, se omorau şi acea „Colonie" care altădată trăia liniştită a trebuit să treacă prin surprize nemaiauzite. Zilnic, sirenele patrulelor de poliţie se făceau auzite; se auzeau strigăte de durere, de ură, de mânie etc. şi acele persoane nefericite continuau, ca totdeauna, suferind teribil. Evident, Nivelul Fiinţei lor atrăgea propria lor viaţă...

Dacă un moment, unul dintre aceşti oameni ar fi reflectat, chiar dacă ar fi fost numai pentru o clipă; dacă şi-ar fi propus să se studieze pe el însuşi, dacă şi-ar fi descoperit defectele psihologice şi, cu îndrăzneală, ar fi intrat pe CALEA VERTICALA, revoluţionară a Psihologiei, evident ar fi putut elimina unele defecte, poate mânia, ura, egoismul, bârfa etc, în concluzie: şi-ar fi schimbat Nivelul Fiinţei sale, iar schimbându-şi Nivelul Fiinţei sale, obiceiurile sale s-ar fi rafinat. Fără îndoială, atunci nu s-ar mai putea înţelege cu acei oameni care îl înconjoară, nici acei oameni nu s-ar mai înţelege cu el; s-ar vedea obligat să lege noi prietenii si, prin Lege, pur şi simplu prin Legea AFINITĂŢILOR PSIHOLOGICE, şi-ar face noi prieteni.

Rezultatul: schimbându-şi Nivelul Fiinţei, şi-ar schimba viaţa, probabil aceste noi prietenii i-ar oferi noi oportunităţi; prin intermediul inter-relaţionării şi-ar schimba aspectul economic al propriei sale existenţe, ar obţine o altă slujbă, existenţa sa s-ar îmbunătăţi simţitor. Aşadar, Nivelul Fiinţei fiecăruia atrage propria sa viaţă...

Pe CALEA VERTICALA avem posibilitatea să ne schimbăm propriul nostru Nivel al Fiinţei; dacă eliminăm din noi înşine defectele psihologice, rezultatul va fi extraordinar, deoarece, schimbând propriul nostru Nivel al Fiinţei, ni se va schimba deopotrivă întreaga noastră viaţă; când cineva se schimbă în mod radical, se schimbă de asemenea ceea ce îl

înconjoară. Aceste circumstanţe supărătoare ale existenţei, circumstanţele neplăcute ale vieţii nu sunt decât simple proiecţii a ceea ce ni se întâmplă în interior. Dacă ne vom schimba în interior, circumstanţele exterioare se vor schimba şi ele, dar dacă nu ne schimbăm în interior, circumstanţele exterioare nu se vor schimba nici ele. Deja Domnul Emmanuel Kant, filosoful din Koenisberg, a spus: *„Exteriorul este interiorul".* Cu alte cuvinte, clarificăm spunând: „Exteriorul nu este decât reflectarea a ceea ce suntem în interior".

Dacă suntem persoane mânioase, dacă urâm, dacă suntem suspicioşi, invidioşi, perverşi, circumstanţele care ne vor înconjura vor fi perverse, fatale, sinistre, vor putea fi chiar menţionate în presa de senzaţie. Iar dacă noi suntem persoane decente, dacă trăim în armonie cu Infinitul, dacă respirăm pacea, dacă iradiem iubirea, fericirea, bucuria, circumstanţele care vor emana din noi înşine vor fi frumoase, vom avea relaţii foarte frumoase, vom fi în armonie cu tot ceea ce ne înconjoară...

Sunt mulţi care se plâng de problemele vieţii: *„soţul meu a plecat cu alta"* (spune soţia); *„soţia mea nu mă mai iubeşte"* (spune soţul); *„nu-mi ajung banii până la sfârşitul lunii"* (spune cineva); *„tatăl meu este beţiv şi o bate pe mama"* (spune fiul); *„mă vor scoate afară din casă şi nu voi avea unde să merg"*(spune altcineva); *„copiii mei sunt delicvenţi"* (spune cu mâhnire o mamă)...

Toţi vor să-şi rezolve problemele; toţi aspiră să trăiască în pace, să aibă o armonie extraordinară, să aibă fericire. Dar cei care gândesc astfel nu-şi dau seama că poartă în interiorul lor rădăcina tuturor problemelor, că aceste probleme nu sunt altceva decât proiecţiile interiorului lor, că din interiorul lor ies problemele, pentru că un om este ceea ce este viaţa sa. Dacă nu-şi schimbă propriul Nivel al Fiinţei, dacă nu-şi schimbă viaţa interioară, nimic nu se va schimba; exteriorul nu e decât proiecţia interiorului ...

A sosit ora înţelegerii acestui lucru. Vreţi fericire, dar de unde o veţi scoare? Nu vreţi să admireţi că purtaţi chiar în interiorul vostru cauzele a tot ceea ce vi se întâmplă. Da, fiecare poartă cauzele suferinţelor sale în interiorul său însuşi şi, cât timp cauzele nu sunt dizolvate, nici suferinţele nu se vor dizolva; orice efect îşi are cauza sa, orice cauză provoacă efectul său.

Aşadar, dacă vrem cu adevărat o schimbare radicală, primul lucru pe care trebuie să-1 înţelegem este că fiecare dintre noi (fie alb sau negru, galben sau roşu, ignorant sau cultivat etc.) se află la un Nivel sau altul al Fiinţei.

Este foarte cert şi pe deplin adevărat că DRUMUL VERTICAL este şi Drumul Auto-Realizării, Drumul care ne conduce la Adevărul pe care se sprijină totul; este Drumul Supra-Omului, Drumul pe care se cuceresc puteri extraordinare, atribute şi haruri.

Totuşi, răbdătorule ciritor, acest Drum lung, îngust şi dificil începe aici şi acum, nu evitând adversităţile vieţii, ci înfruntându-le cu scopul de a îmbunătăţi Nivelul Fiinţei noastre.

Nu am cunoscur niciodată un ascet adevărat al acestui Drum, un Maestru pe Calea Cunoaşterii Secrete care să fi comis adulter sau care să fi fost bârfitor, mânios sau invidios.

Acest Drum Iniţiatic cere ca mai înainte să ne schimbăm Nivelul Fiinţei. Aşadar atunci începe Drumul.

La ce ne vor servi puterile care divinizează, dacă în interiorul nostru purtăm încă ranchiuna, ura, amorul propriu, lăcomia, frica sau mânia.

Aşadar, cei care intrăm pentru a merge pe CALEA VERTICALĂ, ne propunem înainre de roate auto-descoperirea, cunoaşterea propriilor noastre greşeli pentru a le

extirpa, pentru a le scoate din noi înşine, pentru că doar aşa ne putem schimba în mod fundamental...

## 3. Studiul psihical omului

„Orice încercare de eliberare, chiar dacă este grandioasă, dacă nu tine cont
de necesitatea de a dizolva Egoul, este condamnată la eşec."
Samael Aun Weor

**OBSERVAREA DE SINE**

*„Incontestabil, aşa cum există «ţara exterioară» în care trăim, tot aşa, în intimitatea noastră, există «ţara psihologică».*

*Oamenii nu ignoră niciodată oraşul sau regiunea în care trăiesc, dar, din păcate, se întâmplă să nu cunoască locul psihologic în care se află situaţi.*

*Într-un anumit moment, oricine ştie în ce cartier se află, dar pe terenul psihologic nu se întâmplă acelaşi lucru; în mod normal oamenii nu bănuiesc câtuşi de puţin locul din «ţara lor psihologică» în care se găsesc într-un anumit moment.*

*Aşa cum în lumea fizică există cartiere de oameni decenţi şi cultivaţi, la fel se întâmplă şi în «ţinutulpsihologic» al fiecăruia dintre noi; nu încape îndoială că există cartiere foarte elegante şi frumoase.*

*Aşa cum în lumea fizică există cartiere cu străduţe foarte periculoase, pline de asaltatori, acelaşi lucru se întâmplă şi în ţinutul psihologic din interiorul nostru."*

Samael Aun Weor: *„Marea Rebeliune"*

A observa şi a se observa pe sine însuşi sunt două lucruri complet diferite, totuşi, amândouă cer atenţie.

În observare atenţia este orientată înspre afară, spre lumea exterioară prin intermediul ferestrelor simţurilor.

În auto-observarea de sine, atenţia este orientată spre înăuntru şi de aceea simţurile de percepţie externă nu servesc; acest motiv este mai mult decât suficient pentru ca neofitului să-i fie dificilă observarea proceselor sale psihologice intime.

Punctul de plecare al ştiinţei oficiale, în latura sa practică, este observabilul. Punctul de plecare al muncii asupra noastră înşine este auto-observarea, auto-observabilul.

Indiscutabil, aceste două puncte de plecare, pe care le-am citat în rândurile de mai sus, ne duc în două direcţii complet diferite.

Cineva ar putea să îmbătrânească îmbuteliat în dogmele intransigente ale ştiinţei oficiale, studiind fenomene externe, observând celule, atomi, molecule, sori, stele, comete etc. fără să experimenteze înăuntrul lui însuşi nici o schimbare radicală.

Tipul de cunoaştere care ne transformă în interior, nu am putea niciodată să-1 realizăm prin intermediul observării externe.

Adevărata cunoaştere care poate cu adevărat să dea naştere în noi unei schimbări interioare fundamentale are ca bază auto-observarea directă de sine însuşi.

Este urgent să spunem studenţilor noştri gnostici să se observe pe ei înşişi, în ce sens trebuie să se auto-observe şi motivele pentru aceasta.

Observarea este un mijloc pentru a modifica condiţiile mecanice ale lumii. Auto-observarea interioară este mijlocul pentru a ne schimba în mod intim.

Ca o consecinţă sau corolar a tuturor acestora, putem şi trebuie să afirmăm în formă accentuată că există două feluri de cunoaştere, cea externă şi cea internă, şi doar dacă nu avem în noi înşine centrul magnetic care să poată diferenţia calităţile cunoaşterii, acest amestec al celor două planuri sau ordini de idei ar putea să ne ducă la confuzie.

Sublime doctrine pseudo-esoterice cu pronunţată prioritate de fond acordată ştiinţei, aparţin terenului observabilului, totuşi, ele sunt acceptate de către mulţi aspiranţi ca şi cunoaşteri interne.

Ne găsim, deci, în faţa a două lumi: cea exterioară şi cea interioară. Prima dintre acestea .este percepută prin simţurile de percepţie externă; a doua poate fi percepută doar prin intermediul simţului de auto-observare internă.

Gânduri, idei, emoţii, aspiraţii, speranţe, dezamăgiri etc. sunt interioare, invizibile pentru simţurile normale, comune şi curente, şi totuşi sunt pentru noi mai reale decât masa din sufragerie sau fotoliile din salon.

În mod sigur, noi trăim mai mult în lumea noastră interioară decât în cea exterioară, acest lucru este incontestabil, indiscutabil.

În „Lumile noastre Interne", în „Lumea noastră Secretă" iubim, dorim, bănuim, binecuvântăm, blestemăm, aspirăm, suferim, ne bucurăm, suntem dezamăgiţi, premiaţi etc. etc. etc.

Incontestabil, cele două lumi, cea internă şi cea externă, sunt verificabile în mod experimental. Lumea exterioară este observabilul. Lumea interioară este auto-observabilul în sine însuşi şi înăuntrul sinelui însuşi, aici şi acum.

Cine vrea cu adevărat să cunoască „Lumile Interne" ale planetei Pământ, ale Sistemului Solar sau ale Galaxiei în care trăim, trebuie să cunoască mai întâi lumea sa intimă, viaţa lui interioară, particulară, propriile sale „Lumi Interne". „Omule, cunoaşte-te pe tine însuţi şi vei cunoaşte Universul şi Zeii."

Cu cât se explorează această „Lume Interioară" numită „Sine însuşi", cu atât se va înţelege că se trăieşte în mod simultan în două lumi, în două realităţi, în două sfere, cea exterioară şi cea interioară.

În acelaşi fel în care cuiva îi este indispensabil să înveţe să meargă în „lumea exterioară", pentru a nu cădea într-o prăpastie, pentru a nu se pierde pe străzile oraşului, pentru a-şi selecţiona prieteniile, ca să nu se întovărăşească cu perverşi, ca să nu mănânce otravă etc, aşa şi prin intermediul muncii psihologice asupra sinelui însuşi, învăţăm să mergem în „Lumea Interioară", cea care e explorabilă prin intermediul auto-observării de sine.

Realmente, simţul auto-observării de sine este atrofiat la rasa umană decadentă a acestei epoci tenebroase în care trăim.

Pe măsură ce noi perseverăm în auto-observarea noastră înşine, simţul de auto-observare intimă se va dezvolta în mod progresiv.

Doar aşa ne vom cunoaşte integral şi cu adevărat. Doar aşa vom descoperi resorturile secrete ale acţiunilor noastre. Doar aşa vom cunoaşte ceea ce a fost numit „ESENŢĂ", „EGO" şi „PERSONALITATE"...

## ESENŢA SAU CONŞTIINŢA

*„Înainte de toate este necesar să cunoaştem Drumul care ne conduce IaAUTO-REALIZAREA INTIMĂ A FIINŢEI. Fără îndoială, e urgent să înţelegem necesitatea de a cristaliza în noi ceea ce se numeşte «SUFLET»...*

*Iisus Cristosul a spus: «Cu răbdare vă veţi obţine Sufletele», darînainte de toate trebuie să înţelegem ce este ceea ce se numeşte «SuRet»...*

*Cu adevărat, trebuie să vă spun că Sufletul este un ansamblu de legi, principii, virtuţi, puteri etc. Oamenii posedă ESENŢA, materialul psihic pentru a fabrica Sutletul sau mai bine spus pentru a cristaliza Sufletul, dar încă nu posedă Sufletul”...*

Înainte de toate este urgent să ştim ce este ceea ce se numeşte Conştiinţă, întrucât sunt mulţi oamenii care nu s-au interesat niciodată să ştie ceva despre aceasta.

Orice persoană comună şi obişnuită nu ar ignora niciodată faptul că atunci când un boxer este făcut knock-out, cade pe ring şi îşi pierde Conştiinţa. E clar că atunci când îşi revine, nefericitul pugilist îşi recapătă din nou Conştiinţa. Ca o consecinţă, oricine înţelege că există o diferenţă clară între personalitate şi Conştiinţă.

Când venim pe lume, noi toţi avem în timpul existenţei trei procente de Conştiinţă şi un procentaj de nouăzeci şi şapte la sută împărţit între subconştient, infraconştient şi inconştient.

Ceea ce face frumos şi adorabil fiecare copil nou-născut este Esenţa lui (aceste trei procente de Conştiinţă); aceasta constituie în ea însăşi adevărata lui realitate...

Creşterea normală a Esenţei în orice creatură este, cu siguranţă, foarte mică, incipientă...

Corpul uman creşte şi se dezvoltă în acord cu legile biologice ale speciei; totuşi, aceste posibilităţi sunt în ele însele foarte limitate pentru Esenţă....

Fără îndoială, Esenţa poate creşte doar prin ea însăşi, fără ajutor, într-o măsură foarte mică...

Vorbind sincer şi fără ocolişuri, vom spune că creşterea spontană şi naturală a Esenţei este posibilă doar pe durata primilor trei, patru şi cinci ani, adică, în prima etapă a vieţii...

Lumea crede că creşterea şi dezvoltarea Esenţei se realizează întotdeauna în mod continuu, în acord cu mecanica evoluţiei, dar Gnosticismul Universal învaţă în mod clar că acest lucru nu este aşa...

Cu scopul ca această parte de Esenţă, cele trei procente de Conştiinţă trezită să crească mai mult, trebuie să se producă ceva foarte special, trebuie să se realizeze ceva nou...

Vreau să mă refer în mod clar la munca asupra noastră înşine. Dezvoltarea Esenţei este posibilă doar pe baza muncilor conştiente şi a suferinţelor voluntare...

Este necesar să înţelegem că aceste munci nu se referă la probleme de profesie, la munca din bancă, tâmplărie, zidărie, repararea căilor ferate sau probleme de birou...

Această muncă este pentru toate persoanele care şi-au dezvoltat personalitatea; este vorba de ceva Psihologic...

Există în interiorul nostru înşine diferite tipuri de energie pe care trebuie să le înţelegem; în primul rând: energia mecanică; în al doilea rând: energia vitală; în al treilea rând: energia psihică; în al patrulea rând: energia mentală; în al cincilea rând: energia voinţei; în al şaselea rând: energia Conştiinţei; în al şaptelea rând: energia Spiritului pur.

Oricât am multiplica energia strict mecanică, niciodată nu vom ajunge să ne trezim Conştiinţa.

Oricât am mări forţele vitale în interiorul organismului nostru, niciodată nu vom ajunge să ne trezim Conştiinţa.

Multe procese psihologice se realizează înăuntrul lor însele fără ca pentru aceasta Conştiinţa să intervină cu ceva.

Oricât de mari ar fi disciplinele minţii, energia mentală nu va ajunge niciodată să ttezească diferitele funcţii ale Conştiinţei.

Forţa voinţei, chiar dacă ar fi multiplicată până la infinit, nu realizează trezirea Conştiinţei.

Toate aceste tipuri de energie se situează în nivele şi dimensiuni distincte care nu au nimic de-a face cu Conştiinţa.

Conştiinţa poate să se trezească numai prin intermediul muncilor conştiente şi a eforturilor drepte.

Micul procentaj de Conştiinţă pe care îl posedă umanitatea, în loc să fie mărit, în mod obişnuit este irosit inutil în timpul vieţii.

E evident că atunci când ne identificăm cu toate evenimentele existenţei noastre, ne risipim în mod inutil energiile Conştiinţei.

Noi ar trebui să vedem viaţa ca pe un film, fără să ne identificăm niciodată cu nici o comedie, dramă ori tragedie, aşa am economisi energia Conştientivă.

Conştiinţa în ea însăşi este un tip de energie cu un foarte înalt nivel de frecvenţă vibratorie.

Nu trebuie să confundăm Conştiinţa cu memoria, pentru că sunt atât de diferite una de alta precum este lumina farurilor de automobil în relaţie cu drumul pe care circulăm.

Multe acte se realizează în interiorul nostru înşine fără nici o participare a ceea ce se numeşte Conştiinţă.

În organismul nostru se produc multe ajustări şi reajustări fără ca Conştiinţa să participe în acestea.

Centrul motor al corpului nostru poate conduce o maşină sau poate dirija degetele care ating clapele unui pian fără cea mai nesemnificativă participare a Conştiinţei.

Conştiinţa este Lumina pe care inconştientul nu o percepe. Orbul, de asemenea, nu percepe lumina fizică solară, însă ea există prin ea însăşi.

Avem nevoie să ne deschidem pentru ca lumina Conştiinţei să pătrundă în înspăimântătoarele tenebre ale eului însuşi, ale sinelui însuşi.

Acum vom înţelege mai bine semnificaţia cuvintelor lui Ioan, când Evanghelia spune: *„Lumina a venit la tenebre, dar tenebrele nu au înţeles-o”*.

Însă ar fi imposibil ca lumina Conştiinţei să poată pătrunde în interiorul tenebrelor „Eului însuşi", dacă mai înainte nu am utiliza simţul minunat al auto-observării psihologice.

Avem nevoie să deschidem calea luminii pentru a ilumina profunzimile tenebroase ale „Eului" Psihologiei.

Cineva nu s-ar auto-observa niciodată, dacă nu ar fi interesat să se schimbe. Acest interes e posibil doar atunci când cineva iubeşte cu adevărat învăţăturile esoterice.

Conştiinţa trează ne permite să experimentăm în formă directă realitatea.

Din păcate, animalul intelectual în mod greşit numit Om, fascinat de puterea de a formula a logicii dialectice a uitat dialectica Conştiinţei.

Incontestabil, puterea pentru a formula concepte logice rezultă a fi teribil de săracă în fond.

De la teză putem trece la antiteză şi prin intermediul discuţiei să ajungem la sinteză, însă ultima în ea însăşi continuă să fie un concept intelectual care în nici un fel nu poate coincide cu realitatea.

Dialectica Conştiinţei este mai directă, ea ne permite să experimentăm realiratea oricărui fenomen în el însuşi şi prin el însuşi.

Fenomenele naturale în nici un caz nu coincid în mod exact cu conceptele formulate prin minte.

Viaţa se desfăşoară din moment în moment şi când o capturăm pentru a o analiza, o omoram.

Când încercăm să facem concepte, observând vreun fenomen natural, prin acest fapt încetăm să percepem realitatea fenomenului şi nu vedem în el însuşi decât reflecrarea teoriilor şi a conceptelor râncede care, în nici un chip, nu au nimic de-a face cu faptul observat.

Halucinaţia intelectuală e fascinantă şi vrem, cu forţa, ca toate fenomenele naturii să coincidă cu logica noastră dialectică.

Dialectica Conştiinţei se bazează pe experienţele trăite şi nu pe raţionalismul pur subiectiv.

Toate legile naturii există în interiorul nostru înşine, şi dacă nu le descoperim în interiorul nostru, nu le vom descoperi niciodată în exteriorul nostru înşine.

Omul este conţinut în Univers şi Universul este conţinut în om.

Real e ceea ce cineva experimentează în interiorul său însuşi; doar Conştiinţa poate experimente realitatea.

Limbajul Conştiinţei este simbolic, intim, profund semnificativ şi doar cei care sunt treziţi îl pot înţelege.

Cine vrea să-şi trezească Conştiinţa, trebuie să elimine din interiorul său toate elementele nedorite care constituie „Egoul", „Eul", „Şinele însuşi", în interiorul cărora se află îmbuteliată Esenţa.

A dizolva Eul Psihologic, a dezintegra elementele sale nedorite este urgent, presant, nu suportă amânare... Acesta este sensul muncii asupra noastră înşine.

Niciodată nu am putea elibera Esenţa fără a dezintegra mai înainte Eul Psihologic...

În Esenţă se află Religia, „Buddha", înţelepciunea, particulele de durere ale Tatălui nostru care este în Ceruri şi toate datele de care avem nevoie pentru AUTO-REALIZAREA INTIMĂ A FIINŢEI.

Nimeni nu ar putea anihila Eul Psihologic fără a elimina mai înainte elementele inumane pe care le purtăm în interiorul nostru...

E necesar să reducem la cenuşă monstruoasa cruzime a acestor vremuri, invidia care, din păcate, s-a transformat în resortul secret al acţiunii, lăcomia insuportabilă care a făcut viaţa atât de amară, bârfa dezgustătoare, calomnia care generează atâtea tragedii, beţiile, scârbosul desfrâu care este atât de urât etc. etc. etc.

Pe măsură ce toate aceste ticăloşii se vor reduce la praf cosmic, Esenţa, pe lângă faptul că se va emancipa, va creşte şi se va dezvolta în mod armonios...

Incontestabil, când Eul Psihologic a murit, în noi străluceşte Esenţa...

Esenţa liberă ne dă frumuseţea intimă; din această frumuseţe emană Fericirea perfectă şi adevărata Iubire...

Esenţa posedă multiple simţuri de perfecţiune şi extraordinare puteri naturale...

Când „Murim în Noi înşine", când dizolvăm Eul Psihologic, ne bucurăm de preţioasele simţuri şi puteri ale Esenţei...

## DIFERITELE EURI

*„Când cineva descoperă adevăratele cauze ale tuturor mizeriilor şi amărăciunilor sale, e evident că poate să facă ceva...*

*Dacă. reuşim să terminăm cu «Eu însumi», cu «beţiile mele», cu «viciile mele», cu «afectele mele» care îmi cauzează atâta durere în inimă, cu «frământările mele» care îmi distrug creierul şi mă îmbolnăvesc etc. etc, este clar că atunci apare ceea nu aparţine timpului, ceea ce este dincolo de corp, de afecte şi de minte, ceea ce este cu adevărat necunoscut înţelegerii şi ceea ce se numeşte: FERICIRE!”*

Mamiferul Raţional, în mod greşit numit om, realmente nu posedă o individualitate definită.

Fără îndoială, această lipsă de unitate Psihologică din umanoid e cauza atâtor dificultăţi şi amărăciuni.

Corpul fizic este o unitate completă şi lucrează ca un ansamblu organic, mai puţin când e bolnav.

Totuşi, viaţa interioară a umanoidului în nici un caz nu este o unitate psihologică.

Cel mai grav dintre toate acestea (în ciuda a ceea ce spun diferitele şcoli de tip pseudo-esoteric şi pseudo-ocultist) este absenţa organizării Psihologice în propriul fond al fiecărei persoane.

Cu siguranţă, în asemenea condiţii, în viaţa interioară a persoanelor, nu există o muncă armonioasă, ca un tot.

În raport cu starea sa interioară, umanoidul este o multiplicitate psihologică, o sumă de „Euri".

Ignoranţii cultivaţi ai acestei epoci tenebroase închină un cult „Eului", îl divinizează, îl pun pe altare, îl numesc „Alter Ego", „Eu Superior", „Eu Divin" etc. etc. etc.

Pedanţii acestei vârste negre în care trăim nu vor să-şi dea seama că „Eu Superior" sau „Eu Inferior" sunt două secţiuni ale aceluiaşi Ego plu-ralizat...

Oricum, superior şi inferior sunt două secţiuni ale aceluiaşi lucru şi nu strică să stabilim următorul corolar: „Eu Superior, Eu Inferior sunt două aspecte ale aceluiaşi Ego tenebros şi pluralizat."

Ceea ce numim „Eu Divin" sau „Eu Superior", „Alter Ego", sau ceva asemănător, este cu siguranţă un şiretlic al „Sinelui însuşi", o modalitate de auto-înşelare.

Când Eul doreşte să continue aici şi dincolo se auto-înşeală cu falsul concept al unui Eu Divin Imortal...

Nici unul dintre noi nu are un „Eu" adevărat, permanent, stabil, etern, inefabil etc. etc. etc.

Nici unul dintre noi nu are în realitate, o adevărată şi autentică Unitate a Fiinţei; din nefericire, nici măcar nu posedăm o individualitate legitimă.

Egoul, Eul nu este niciodată ceva individual, unitar, unitotal. In mod evident Eul e „Euri".

În Tibetul Oriental „Eurile" sunt numite „Agregate Psihice" sau, simplu, „Valori", chiar dacă acestea sunt pozitive sau negative.

Dacă ne gândim la fiecare „Eu" ca la o persoană diferită, putem afirma în mod clar următoarele: „în interiorul fiecărei persoane care trăieşte în lume, există mai multe persoane."

Incontestabil, în interiorul fiecăruia dintre noi trăiesc foarte multe persoane diferite, unele mai bune, altele mai rele...

Fiecare dintre aceste Euri, fiecare dintre aceste persoane luptă pentru supremaţie, vrea să fie unic, să controleze creierul intelectual sau centrii emoţional şi motor, de fiecare dată când poate, în timp ce altul îi ia locul...

Doctrina multiplelor „Euri" a fost predată în Tibetul Oriental de adevăraţii Clarvăzători, de autenticii Iluminaţi...

Fiecare dintre defectele noastre psihologice este personificat într-un Eu sau în altul. Oricum, avem mii şi chiar milioane de defecte; este clar că în interiorul nostru trăiesc multe persoane.

În probleme psihologice am putut evidenţia în mod clar că persoanele paranoice, egolatre şi mitomane nu ar abandona cultul iubitului Ego pentru nimic în lume.

Fără îndoială, aceste persoane urăsc de moarte doctrina multiplelor „Euri".

Când cineva vrea cu adevărat să se cunoască pe sine, trebuie să se auto-observe şi să încerce să se cunoască pe el însuşi, trebuie să se auto-observe şi să încerce să cunoască diferitele „Euri" care se află în interiorul personalităţii.

Dacă unii dintre cititorii noştri nu înţeleg încă această doctrină a „Eurilor" multiple, aceasta se datorează în mod exclusiv lipsei de practică în materie de auto-observare.

Pe măsură ce practicăm auto-observarea interioară, vom descoperi prin noi înşine multe persoane, multe Euri care trăiesc în interiorul propriei noastre personalităţi.

Cei care neagă doctrina multiplelor Euri, cei care adoră un Eu Divin, fără îndoială nu s-au auto-observat niciodată în mod serios. Vorbind de data aceasta în stil socratic, vom spune că aceşti oameni nu numai că nu ştiu, dar în plus, nu ştiu că nu ştiu.

Cu siguranţă, niciodată nu ne-am putea cunoaşte pe noi înşine fără auto-observarea serioasă şi profundă.

Atâta timp cât un subiect oarecare continuă să se considere drept Unul, este clar că orice schimbare interioară ar fi mai mult decât imposibilă...

Bietul animal intelectual, în mod greşit numit om, este asemănător cu o casă în dezordine în care, în loc de un stăpân, există multe slugi care doresc întotdeauna să dea ordine şi să facă ce au chef...

Cea mai mare greşeală a Pseudo-Esoterismului şi a Pseudo-Ocul-tis-mului ieftin este de a presupune că ceilalţi posedă sau au un „Eu Permanent şLStabil", fără început şi fără sfârşit...

Dacă cei care gândesc în acest fel şi-ar trezi Conştiinţa, chiar dacă ar fi numai pentru o clipă, ar putea verifica în mod clar, prin ei înşişi, că umanoidul raţional nu este niciodată acelaşi pentru mult timp...

Din punct de vedere psihologic, mamiferul intelectual se schimbă în mod continuu... Să ne gândim că dacă o persoană se numeşte Luis este totdeauna Luis, aceasta poate părea o glumă de prost gust.

Această persoană care se numeşte Luis are în ea însăşi alte „Euri", alte Egouri care se exprimă în diferite momente prin intermediul personalităţii sale, şi chiar dacă Luis nu agreează lăcomia, unui alt „Eu" din el (numit Pepe) îi place lăcomia şi aşa mai departe.

Nici o persoană nu este aceeaşi în mod continuu; realmente, nu trebuie să fim foarte înţelepţi pentru a ne da seama în mod exact de nenumăratele schimbări şi contradicţii ale fiecărei persoane.

A presupune că cineva posedă un „Eu Permanent şi Stabil", echivalează, desigur, cu un abuz faţă de semeni şi faţă de sine însuşi.

În interiorul fiecărei persoane trăiesc multe persoane, multe „Euri"; aceasta o poate verifica prin ea însăşi şi în formă directă orice persoană care este trezită, conştientă.

A nega „doctrina pluralităţii" este ca şi cum ne-am face proşti pe noi înşine, căci, de fapt, ar fi culmea culmilor să ignorăm contradicţiile intime pe care fiecare din noi le are.

*„Voi citi un ziar"*, spune Eul intelectului; *„la naiba cu atâta lectură"*, exclamă Eul mişcării, *„prefer să mă duc la o plimbare cu bicicleta". „Ce plimbare, mai bine o pâine caldă"*, strigă un al treilea în discordie, *„prefer să mănânc, îmi este foame"*.

Dacă ne-am putea vedea în întregime într-o oglindă, aşa cum suntem, am descoperi prin noi înşine, în mod direct, „doctrina pluralităţii".

Personalitatea umană este doar o marionetă controlată de fire invizibile.

Eul care astăzi jură iubire eternă pentru Gnoză este înlocuit mai târziu de un alt Eu care nu are nimic de a face cu acest jurământ; atunci persoana se retrage din Gnoză.

Eul care azi jură iubire eternă unei femei, mai târziu este înlocuit de un altul care nu are nimic de-a face cu acest jurământ; atunci persoana se îndrăgosteşte de o altă persoană şi castelul de cărţi se prăbuşeşte.

Animalul intelectual greşit numit om este ca o casă plină de multe persoane.

Nu există nici o ordine şi nici vreo concordanţă între multiplele Euri. Toate aceste Euri se bat între ele şi îşi dispută supremaţia. Când vreunul dintre aceste Euri ia controlul centrilor capitali ai maşinii organice, se crede unicul, stăpânul, dar în final este înfrânt.

Considerând lucrurile din acest punct de vedere, ajungem la concluzia logică că mamiferul intelectual nu are cu adevărat un simţ al responsabilităţii morale.

Fără îndoială, ceea ce spune sau face maşina la un moment dat, depinde în mod exclusiv de tipul de „Eu" care o controlează în acele clipe.

Cei şapte demoni pe care Marele Maestru Iisus Cristosul i-a scos din corpul Măriei Magdalena sunt cele şapte păcate capitale: Mânia, Lăcomia, Desfrâul, Invidia, Orgoliul, Lenea şi Gurmandismul.

Evident, fiecare din aceşti şapte demoni este căpetenia unei legiuni. Drept pentru care trebuie să stabilim ca şi corolar faptul că Cristosul Intim a putut expulza din corpul Magdalenei mii de Euri.

Reflectând la toate aceste lucruri putem deduce în mod clar că singurul lucru demn pe care-l avem în interiorul nostru este ESENŢA; din nefericire, aceasta se găseşte îmbuteliată în toate aceste Euri multiple ale Psihologiei Revoluţionare.

Este lamentabil că Esenţa acţionează întotdeauna în virtutea propriei sale îmbutelieri.

Fără îndoială, Esenţa sau Conştiinţa, care este acelaşi lucru, doarme profund.

## PERSONALITATEA UMANĂ

*„Personalitatea, în ea însăşi, este pură energie, nimeni nu se naşte cu o personalitate. Personalitatea este fiica timpului său: ea se naşte în timpul ei şi moare în timpul ei. Nu există nici un mâine pentru personalitatea mortului.*

*Când ne reîntoarcem, când revenim, când ne reîncorporăm într-un corp nou trebuie să creăm o nouă personalitate.*

*În ea însăşi, este energie, însă în realitate devine falsă când anumite Euri pătrund în interiorul ei şi se dezvoltă în ea însăşi; de exemplu, Eul Vanităţii, Eul Geloziei, Eurile Frământărilor, Eurile Intelectualismului, Eurile Mecanice..., utilizează această energie, pun stăpânire pe ea şi se situează în interiorul personalităţii, făcând-o falsă"...*

Samael Aun Weor: *Conferinţa „Falsa Personalitate"*

Un om s-a născut în anul 1900; a trăit Şaizeci şi cinci de ani şi a murit. Dar unde se găsea el înainte de anul 1900 şi unde va putea fi după anul 1965?

Ştiinţa oficială nu ştie nimic despre toate acestea. Aceasta este formularea generală a tuturor înttebărilor despre viaţă şi moarte.

Putem afirma în mod axiomatic: omul moare pentru că timpul lui se termină. Nu există nici un mâine pentru Personalitatea mortului.

Fiecare zi este o undă a timpului, fiecare lună este o altă undă a timpului, fiecare an este de asemenea o altă undă a timpului, şi toate aceste unde înlănţuite în ansamblul lor constituie Marea Undă a Vieţii.

Timpul este rotund şi Viaţa Personalităţii Umane este o curbă închisă.

Viaţa Personalităţii Umane se desfăşoară în timpul său, se naşte şi moare în timpul său. Ea nu poate să existe niciodată dincolo de timpul ei. Această problemă a timpului a fost studiată de mulţi înţelepţi. Fără nici o îndoială, „Timpul" este a „Patra Dimensiune".

Geometria lui Euclid este aplicabila doar în Lumea Tridimensională. Dar lumea are Şapte Dimensiuni şi a Patra este Timpul.

Mintea Umană concepe Eternitatea ca o prelungire în linie dreaptă. Nimic nu poate fi mai greşit decât această concepţie, deoarece „Eternitatea" este a „Cincea dimensiune". Fiecare moment al existenţei se produce în timp şi se repetă pentru omul care moare, dar o altă existenţă începe. Un Timp se sfârşeşte şi un altul începe. Moartea este legată în mod intim de Eterna Reîntoarcere.

Acest lucru înseamnă că trebuie să ne Reîntoarcem, să revenim după moarte în această lume, pentru a repeta aceeaşi Dramă a Existenţei. Dar dacă Personalitatea Umană dispare odată cu Moartea, cine sau ce se Reîntoarce?

Este necesar să clarificăm o dată pentru totdeauna că „Eul" este cel care continuă după moarte, că „Eul" este cel care se reîntoarce, că „Eul" e cel care revine în această vale de lacrimi.

Este necesar ca cititorii noştri să nu confunde Legea Reîntoarcerii cu teoria Reîncarnării, predată de Teosofia modernă.

Această teorie a Reîncarnării îşi are originea sa în cultul lui Krishna care este o religie hindusă de tip vedic, din nefericire retuşată şi falsificată de reformatori.

În cultul autentic şi original al lui Krishna, doar eroii, ghizii, cei care deja posedă o Individualitate Sacră, sunt singurii care se Reîncarnează.

Eul pluralizat se Reîntoarce, revine, dar aceasta nu este Reîncarnare. Masele, mulţimile se Reîntorc, dar acesta nu este Reîncarnare.

Ideea Reîntoarcerii lucrurilor şi fenomenelor, ideea Repetiţiei Eterne este foarte veche şi o putem găsi în înţelepciunea Pitagoreică şi în vechea cosmogonie Hindusă.

Eterna Reîntoarcere a Zilelor şi a Nopţilor lui Brahma, repetarea neîncetată a epocilor Kalpa etc, sunt invariabil asociate într-un mod foarte intim cu înţelepciunea Pitagoreică şi cu Legea Eternei Recurenţe sau Legea Eternei Reîntoarceri.

Gautama Buddha a predat foarte înţelept doctrina Eternei Reîntoarceri şi a roţii vieţilor succesive, dar doctrina sa a fost foarte falsificată de urmaşii săi.

Orice reîntoarcere implică, desigur, fabricarea unei noi Personalităţi Umane. Aceasta se formează în timpul primilor şapte ani ai copilăriei.

Ambianţa familiei, viaţa de pe stradă şi şcoala dau Personalităţii Umane tenta sa originală, caracteristic infantilă.

Exemplul persoanelor adulte este definitiv pentru Personalitatea Infantilă.

Copilul învaţă mai mult din exemple decât din precepte. Modul greşit de a trăi, exemplul absurd, obiceiurile degenerate ale adulţilor dau personalităţii copilului această tentă sceptică şi perversă a epocii în care trăim.

În aceste timpuri moderne adulterul a devenit mai comun decât cartofii şi ceapa. Şi, cum este logic, acest lucru dă naştere la scene danteşti în cămine.

Sunt mulţi copiii care în aceste vremuri trebuie să suporte, plini de durere şi resentimente, loviturile de bici şi de bâte ale taţilor vitregi sau ale mamelor vitrege. Este

clar că în acest fel Personalitatea copilului se dezvoltă într-un cadru de durere, ranchiună şi ură.

Există o vorbă populară care spune: *„Copilul altuia este văzui:rău în alte părţi"*. Normal, există şi excepţii, dar acestea se pot număra pe degetele mâinilor şi ar mai rămâne încă degete de numărat.

Certurile dintre tată şi mamă pe tema geloziei, tânguiala şi lamentările mamei îndurerate sau ale soţului asuprit, ruinat şi disperat, lasă în Personalitatea copilului o marcă de neşters, de profundă durere şi melancolie care nu se uită niciodată de-a lungul întregii vieţi.

În casele elegante, orgolioasele doamne îşi maltratează servitoarele când acestea merg la salonul de cosmetică sau se machiază. Orgoliul acestor femei este rănit mortal.

Chiar dacă este de partea mamei sale arogante şi orgolioase sau de partea nefericitei servitoare vanitoase şi umilite, copilul care vede toate aceste scene de infamie se simte rănit în profunzime, iar rezultatul este catastrofic pentru Personalitatea Infantilă.

De când a fost inventată televiziunea, unitatea familiei s-a pierdut, în alte vremuri, când bărbatul ajungea acasă, el era primit cu multă bucurie de soţia lui. Astăzi femeia nu mai iese la uşă în întâmpinarea soţului său pentru că este ocupată uitându-se la televizor.

În căminele moderne, tatăl, mama, fiii şi fiicele seamănă cu nişte „automate inconştiente" în faţa ecranului televizorului. Acum soţul nu poate discuta cu soţia lui absolut nimic despre problemele din timpul zilei, de la serviciu etc. etc. pentru că ea pare a fi o somnambulă urmărind filmul de ieri, scenele danteşti ale lui *M* Capone, ultimul dans al noului val etc. etc.

Copiii crescuţi în aceste tipuri noi de cămine ultramoderne se gândesc doar la tunuri, la pistoale sau mitraliere de jucărie pentru a imita şi a trăi în felul lor toate scenele danteşti ale crimelor, aşa cum le-au văzut pe ecranul televizorului.

Este jalnic că această invenţie minunată a televiziunii este utilizată cu scopuri distructive. Dacă umanitatea ar utiliza această invenţie într-un mod demn, fie pentru a studia ştiinţele naturale, fie pentru a învăţa adevărata artă regală a Mamei Natură, fie pentru a transmite sublime învăţături oamenilor, atunci această invenţie ar fi o binecuvântare pentru umanitate, ar putea fi utilizată în mod inteligent pentru a cultiva personalitatea umană.

Fără doar şi poate, este absurd să hrănim personalitatea infantilă cu o muzică fără ritm, fără armonie, vulgară. Este stupid să hrănim personalitatea copiilor cu poveşti cu hoţi şi poliţişti, cu scene vicioase şi prostituţie, cu drame ale adulterului, cu pornografie etc.
Rezultatul unei asemenea proceduri îl putem vedea în „rebelii fără cauză", în asasinii prematuri etc.

Este lamentabil că mamele îşi bat cu furie proprii copii, îi lovesc cu băţul, îi insultă cu vorbe vulgare şi crude. Rezultatul unei asemenea comportări este resentimentul, ura, pierderea iubirii etc.

În practică, am putut vedea că, copiii crescuţi în lovituri de băţ, de bici şi în urlete se transformă în persoane vulgare, pline de bădărănie şi lipsite de orice simţ de respect şi de veneraţie.

Este urgent să înţelegem necesitatea de a stabili un adevărat echilibru în interiorul căminelor.

Este indispensabil să ştim că Blândeţea şi Severitatea trebuie să se echilibreze reciproc pe cele două talere ale Balanţei Justiţiei.

Tatăl reprezintă Severitatea. Mama reprezintă Blândeţea. Tatăl personifică înţelepciunea. Mama simbolizează Iubirea.

Înţelepciunea şi Iubirea, Severitatea şi Blândeţea se echilibrează reciproc pe cele două talere ale Balanţei Cosmice.

Taţii şi mamele de familii trebuie să se echilibreze reciproc spre binele căminelor.

Este urgent, este necesar ca toţi taţii şi mamele de familie să înţeleagă necesitatea de a semăna în Mintea infantilă Valorile Eterne ale Spiritului.

Este lamentabil că, copiii moderni nu mai posedă Simţul Veneraţiei. Acest lucru se datorează povestirilor cu cow-boy, cu hoţi şi poliţişti. Televiziunea, cinematografia etc. au pervertit Mintea copiilor.

Psihologia Revoluţionară a Mişcării Gnostice face o distincţie de fond, într-o formă foarte clară şi precisă, între Ego şi Esenţă.

În timpul primilor trei sau patru ani de viaţă, în copil se manifestă doar frumuseţea Esenţei. Atunci copilul este delicat, blând, minunat în toate aspectele sale psihologice.

Când Egoul începe să controleze delicata Personalitate a copilului, toată această frumuseţe a Esenţei va dispărea şi în locul ei apar atunci Defecte Psihologice proprii tuturor fiinţelor umane.

În acelaşi fel în care trebuie să facem distincţie între Ego şi Esenţă, este necesar de asemenea să facem diferenţă între Personalitate şi Esenţă.

Fiinţa umană se naşte cu Esenţa, dar nu se naşte cu Personalitatea.

Pe aceasta din urmă este necesar să o creăm.

Personalitatea şi Esenţa trebuie să se dezvolte într-un mod armonios şi echilibrat.

În practică am putut verifica că atunci când Personalitatea se dezvoltă în mod exagerat pe seama Esenţei, rezultând este haimanaua.

Observarea şi experienţa multor ani ne-au permis să înţelegem că atunci când Esenţa se dezvoltă total, fără să ţină seama sub nici o formă de dezvoltarea armonioasă a Personalităţii, rezultatul este misticul fără intelect, fără Personalitate, bun la inimă, dar neadaptat, incapabil.

Dezvoltarea armonioasă a Personalităţii şi a Esenţei are ca rezultat oamenii geniali.
în Esenţă avem tot ceea ce ne este propriu, în Personalitate avem tot ceea ce este împrumutat.

În Esenţă avem calităţile noastre înnăscute, în Personalitate avem exemplul adulţilor, ceea ce am învăţat acasă, la şcoală şi pe stradă.
Copiii trebuie să primească hrană pentru Esenţă şi hrană pentru Personalitate, aceasta este urgent.

Esenţa se alimentează cu tandreţe, afecţiune fără limite, iubire, muzică, flori, frumuseţe, armonie etc. Personalitatea trebuie să se alimenteze cu bunele exemple ale celor mai în vârstă, cu învăţătura înţeleaptă din şcoală etc.

Copiii trebuie să urmeze clasele primare la vârsta de şapte ani, după ce au trecut mai înainte prin grădiniţă, este indispensabil.

Copiii trebuie să înveţe primele litere jucându-se, în acest fel învăţatul devine pentru ei atractiv, plăcut, amuzant.

„Educaţia Fundamentală" ne învaţă că, încă din grădiniţă, trebuie să se ţină seama în mod special de fiecare din cele trei aspecte ale Personalităţii Umane, cunoscute ca Gândire, Mişcare şi Emoţie. Astfel, Personalitatea copilului se dezvoltă într-un mod armonios şi echilibrat.

Problema creării Personalităţii copilului şi dezvoltarea ei este o responsabilitate foarte serioasă pentru taţii de familie şi profesorii din şcoală.

Calitatea Personalităţii Umane depinde în mod exclusiv de tipul Materialului Psihologic cu care a fost creată şi alimentată.

Între cei care studiază psihologia există multă confuzie în ceea ce priveşte „Personalitatea", „Esenţa" şi „Egoul" sau „Eul".

Unii confundă Egoul sau Eul cu Esenţa.

Sunt multe şcolile pseudo-esoterice sau pseudo-ocultiste care au ca scop al studiilor lor viaţa impersonală.

Este necesar să clarificăm că nu Personalitatea este cea pe care trebuie să o dizolvăm.

Este urgent să ştim că trebuie să dezintegrăm Egoul, Şinele însuşi, Eul şi să-1 reducem la pulbere cosmică.

Chiar dacă Egoul continuă dincolo de mormânt, el are, totuşi, un început şi un sfârşit.

Personalitatea este doar un vehicul de acţiune, un vehicul care a trebuit să fie creat, fabricat.

În lume există mai mulţi Caligula, Attila, Hitler etc. Orice tip de Personalitate, oricât de perversă ar fi fost, poate să se transforme radical când Egoul sau Eul se dizolvă total.' Această disoluţie a Egoului sau a Eului îi duce la confuzie şi îi deranjează pe mulţi pseudo-esoterişti. Aceştia sunt convinşi că Egoul este divin, ei cred că Egoul sau Eul este însăşi Fiinţa, Monada Divină etc.

Este necesar, este urgent, este de neamânat să înţelegem că Egoul sau Eul nu are nimic Divin.

Egoul sau Eul este Satan din Biblie, mănunchiul de amintiri, dorinţe, pasiuni, ură, resentimente, senzualităţi, adultere şi moşteniri de familie, rase, naţiuni etc. etc. etc.

Mulţi afirmă în mod stupid că în noi există un Eu Superior sau Divin şi un Eu Inferior.

Superior şi inferior sunt întotdeauna două secţiuni ale unui aceluiaşi lucru. Eul Superior, Eul Inferior sunt două secţiuni ale aceluiaşi Ego.

Fiinţa Divină, Monada, Intimul nu au nimic de-a face cu nici o formă a Eului.

Fiinţa este Fiinţa şi asta e tot. Raţiunea de a fi a Fiinţei este chiar Fiinţa.

Personalitatea, în ea însăşi, este doar un vehicul şi nimic mai mult. Prin intermediul Personalităţii se poate manifesta Egoul sau Fiinţa, totul depinde de noi înşine.

Este urgent să dizolvăm Eul, Egoul, pentru ca prin intermediul Personalităţii noastre să se manifeste numai Esenţa psihologică a Fiinţei noastre adevărate.

Este indispensabil ca educatorii să înţeleagă pe deplin necesitatea de a cultiva în mod armonios cele trei aspecte ale Personalităţii Umane.

Un echilibru perfect între Personalitate şi Esenţă, o dezvoltare armonioasă a Gândirii, a Emoţiei şi a Mişcării, o Etică Revoluţionară, constituie bazele „Educaţiei Fundamentale”.

## INTEGRAREA CU FIINŢA: UN SCOP AL ESENŢEI UMANE

*„Î: Aţi putea să-mi spuneţi ce este Fiinţa?*

*R: Fiinţa este Fiinţa şi raţiunea de a fi a Fiinţei este însăşi Fiinţa; Fiinţa este Divinul, Scânteia Nemuritoare a fiecărei fiinţe umane, tară început şi fără sfârşit, foarte divină.*

*Fiinţele umane încă nu au această scânteie în interiorul corpurilor lor, dar dacă ne sanctificăm şi eliminăm «Eul păcătos», pe Mefisto, este clar că într-o zi Scânteia va putea intra în Corpurile noastre. Acum vă invit să înţelegeţi ceea ce este Fiinţa...”*

Samael Aun Weor: *„Privind Misterul”*

Dacă am nega Principiile Inteligente ale Naturii, mecanica ar înceta să existe. Pentru că nu este posibilă existenţa mecanicii fără mecanici. Dacă cineva consideră posibilă existenţa unei maşini fără autor, mi-ar plăcea să o demonstreze, să pună elementele chimice pe masa unui laborator şi să apară un radio, un automobil sau numai o celulă organică.

Fără îndoială, aceste Principii Inteligente ale Naturii ar putea fi respinse doar de proşti, de aceia care pretind că orice maşină organică este capabilă să apară din întâmplare. Niciodată nu ar fi respinse de oamenii cu adevărat înţelepţi, în sensul cel mai deplin al cuvântului.

Nu vreau să apăr un Dumnezeu antropomorf, în stilul lui Iehova iudaic, cu doctrina „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte". Ştim că acest tip de dogmatism atrage după sine ca şi consecinţă sau corolar, şi prin opoziţie, reacţia de tip ateist şi materialist.

Devine necesar să înţelegem că orice abuz este rău pentru umanitate, în timpurile vechi se închinau culte Zeilor, adică Principiilor Inteligente ale Naturii şi ale Cosmosului, Demiurgului Arhitect al Universului, cel care nu este un subiect uman, nici divin; este mai degrabă o UNITATE MULTIPLĂ PERFECTĂ, Logosul platonician.

Din nefericire, în Roma augustă a Cezarilor şi chiar în Grecia de odinioară, a avut loc un proces de degenerare religioasă. Când s-a abuzat de cultul Zeilor a apăxut, ca reacţie la acesta, monoteismul cu Dumnezeul lui antropomorf. Mult mai târziu, acest monoteism cu Dumnezeul lui antropomorfa produs, ca reacţie, materialismul actual.

Astfel că, abuzul politeismului atrage drept consecinţă, antropomorfismul monoteist, credinţa în Dumnezeul antropomorf din Biblie. La rândul lui, abuzul monoteismului dă naştere ateismului materialist. Acestea sunt fazele religioase prin care trec popoarele.

Sincer şi în numele adevărului, consider că a sosit momentul să eliminăm acest antropomorfism monoteist care a dat naştere unor consecinţe atât de rele. Astăzi nu ar exista ateismul materialist dacă clerul religios nu ar fi abuzat de acest cult. Acest cult s-a ivit deci, ca o reacţie. Din nefericire, ateismul materialist s-a născut ca o reacţie împotriva antropomorfismului monoteist şi, la rândul ei, credinţa într-un Dumnezeu antropomorf, ca rezultat al abuzului politeist; când au degenerat cultele Zeilor Universului, a apărut atunci, ca o simplă reacţie, monoteismul.

Noi trebuie să recunoaştem Principiile Inteligente ale Naturii şi ale Cosmosului. însă, repet, nu suntem pe punctul de a apăra un Dumnezeu antropomorf. A recunoaşte Principiile Inteligente, îmi pare că rezistă oricărei analize ştiinţifice.

Să observăm, de exemplu,' un furnicar. Acolo vedem Principiile Inteligente în plină activitate; cum muncesc aceste furnici, cum fac palatele lor, cum se guvernează etc. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu un stup de albine, ordinea lor este uimitoare.

Să înzestrăm fiecare furnică sau fiecare albină cu o Monadă pitagoreică sau cu un Jiva hindus, şi este logic că de fapt întreg furnicarul, întregul stup capătă sens, pentru că toate creaturile trăiesc printr-un Principiu Monadic.

Noi nu închinăm un cult nici unui Dumnezeu antropomorf, vrem doar să fie recunoscută Inteligenţa Naturii. Nu ne pare absurd faptul că Natura este înzestrată cu

Inteligenţă. Ordinea existentă în constituţia moleculei şi a atomului ne demonstrează, cu deplină claritate, Principiile Inteligente.

Suntem în epoca potrivită pentru a revizui principiile. Dacă nu suntem de acord cu materialismul, este pentru că acesta nu rezistă unei analize de fond, este numai gunoi, acest lucru este evident. Acea creare a omului prin intermediul proceselor mecanice este mai incoerentă decât ieşirea instantanee a lui Adam din noroiul pământului. Amândouă sunt la fel de absurde.

Să recunoaştem că există Inteligenţă în toată această mecanică a Naturii, în mişcarea atomilor în jurul centrului lor de gravitaţie, în mişcarea lumilor în jurul sorilor lor.
Când studiem cu rigoare ştiinţifică Biblia ebraică, găsim o cheie transcendentală în cuvântul „ELOHIM", care ne invită să reflectăm.

Cu siguranţă, „Elohim" se traduce ca „Dumnezeu" în diversele versiuni autorizate şi revizuite ale acestei cărţi sacre.

Este un fapt de necontestat, nu doar din punct de vedere esoteric, ci şi lingvistic, i ;i termenul „ELOHIM" este un nume feminin, iar terminaţia sa este la plural şi este masculină.

Traducerea corectă, „stricto senso", a numelui „Elohim" este ZEI si ZEIŢE.

*„Şi Spiritul Principiilor Masculin şi Feminin plutea deasupra suprafeţei a ceea ce nu avea formă, şi creaţia a avut loc.”*

Incontestabil, o religie fără „ZEIŢE" este pe jumătate ateistă.

Dacă vrem cu adevărat echilibrul perfect al vieţii animice, trebuie să închinăm un cult „ELOHIMILOR" (Zeilor şi Zeiţelor timpurilor străvechi), şi nu lui JEHOVA antropomorf, respins de Marele Kabir Iisus.

Mulţi se înşeală crezând că Divinul Mântuitor al lumii, Iisus Cristosul, închina un cult lui „JEHOVA" antropomorf al iudeilor. în realitate, divinul Rabin din Galileea îl adora pe divinul său „BĂRBAT-FEMEIE" (JAH-HOVAH), „TATĂL-MAMA" interior.

Binecuvântatul Crucificat pe Muntele Căpăţânii se ruga cu Voce Tare, zicând: *„ Tatăl meu, în mâinile tale îmi încredinţez spiritul".* „RAM-IO", „ISIS", Divina sa Mamă KUNDALINI, 1-a însoţit pe „Via Crucii".

Toate naţiunile aveau primul lor Zeu sau primii Zei Androgini; nu ar fi putut fi altfel, întrucât îi considerau pe îndepărtaţii lor strămoşi primitivi, pe antecesorii lor cu două sexe, ca Fiinţe Divine şi Zei Sfinţi, acelaşi lucru cu ceea ce fac azi chinezii.

*„Şi Dumnezeu 1-a creat pe om după chipul Său, 1-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat bărbat şi femeie.”* (Geneza 1-27).

De altfel, concepţia artificială a unui „JEHOVA" antropomorf, exclusivist, independent de propria sa operă, aşezat acolo sus într-un tron de tiranie şi despotism, aruncând trăsnete şi tunete contra acestui trist furnicar uman, este rezultatul ignoranţei, simplă idolatrie intelectuală.

Din nefericire, această concepţie eronată a Adevărului a pus stăpânire atât pe filosofii occidentali cât şi pe religioşii afiliaţi oricărei secte lipsite complet de elementele Gnostice.

Ceea ce au respins gnosticii tuturor timpurilor, nu este Dumnezeul necunoscut, Unul şi totdeauna prezent în Natură sau Natura „IN ABS-CONDITO", ci Dumnezeul Dogmei Ortodoxe, înspăimântătoarea Zeitate răzbunătoare a Legii Talionului.

Cultul idolatrie al lui „JEHOVA" antropomorf în locul lui „ELOHIM", este cu siguranţă un puternic impediment pentru obţinerea stărilor conştientive supranormale.

Noi, antropologii Gnostici, în loc să râdem sceptici (ca antropologii profani) în faţa reprezentărilor ZEILOR şi ZEIŢELOR diverselor Pan-te-oane (Aztece, Mayaşe, Olmece, Toltece, Incaşe, Chibcha, Druide, Egiptene, Hinduse, Caldeene, Feniciene, Mesopotamiene, Persane, Romane, Tibetane etc. etc. etc), ne prosternăm la picioarele acestor Divinităţi, căci în ele îl recunoaştem pe „ELOHIM"-ul Creator al Universului. Doamna Blavatsky spunea pe bună dreptate că *„există atâţia Zei în Cer, câţi oameni sunt pe Pământ”*.

Fiecare din noi are propria sa Divinitate, propria sa Fiinţă, propria sa Monadă particulară şi individuală.

Noi, ca fiinţe umane, vorbind în esenţă, ca suflete, suntem rezultatul diferitelor dedublări ale propriei noastre Scântei Virginale.

Fiinţa din fiecare dintre noi, pentru a aprofunda puţin mai mult această problemă, Divinul pe care omul îl poartă în interiorul său, este Multitudinea din interiorul Unităţii.

Aceasta vrea să spună că Fiinţa noastră, ca Unitate, în acelaşi timp se dedublează la rândul ei în părţi multiple, fiecare dintre aceste părţi cu funcţiile şi facultăţile ei particulare. Fiinţa noastră, în realitate, seamănă cu o armată de copii inocenţi. Fiecare parte a Fiinţei individuale este, deci, auto-conştientă şi chiar autonomă.

Fericiţi sunt cei care ajung să se integreze cu Fiinţa lor.

Moartea Egoului şi învierea Fiinţei în noi, trebuie să se producă în timpul vieţii.

Fiinţa şi Egoul sunt incompatibile.

Fiinţa şi Egoul sunt ca apa şi uleiul, nu pot să se amestece niciodată.

Aşadar, putem concluziona spunând că în faţa Gnosticului se deschid două stări psihologice clare:

a) Cea a FIINŢEI, transparentă, cristalină, impersonală, reală şi adevărată.

b) Cea a EULUI, ansamblu de Agregate Psihice personificând defectele, a căror singură raţiune de a exista este ignoranţa...

## 4. Masina umana

„Înainte de toate e necesar să înţelegem că suntem «persoane-maşini»,
simple marionete controlate de agenţi secreţi, de Euri oculte.”
Samael Aun Weor

### OMUL MAŞINĂ

*„Este evident că oamenii reacţionează în mod mecanic în faţa diverselor circumstanţe ale vieţii...*

*Bieţii oameni! Ei termină totdeauna prin a se converti în victime. Când cineva îi Ratează, surâd; când îi umileşte, suferă. Ei insultă dacă sunt insultaţi, rănesc dacă sunt răniţi; niciodată nu sunt liberi; semenii lor au puterea de a-i aduce de la bucurie la tristeţe, de la speranţă la disperare.*

*Fiecare din aceste persoane care merg pe «Drumul Orizontal» seamănă cu un instrument muzical la care fiecare din semenii săi cântă cum îi place...*

*Cel care învaţă să transforme reacţiile mecanice, se angajează de fapt pe «Drumul Vertical».”* Samael Aun Weor: *„Psihologie Revoluţionară”*

Omul Maşină este bestia cea mai nefericită care există în această vale a plângerii, dar are pretenţia şi chiar insolenţa de a se auto-intitula Rege al Naturii.

„NOSCE TE IPSUM", „OMULE, CUNOAŞTE-TE PE TINE ÎNSUŢI". Aceasta este o veche maximă de aur scrisă pe pereţii neînvinşi ai Templului din Delphi din vechea Grecie.

Omul, acest biet Aiimal Intelectual care se numeşte în mod greşit Om, a inventat milioane de maşini foarte complicate şi dificile şi ştie foarte bine că pentru a putea să se servească de o maşină, uneori, sunt necesari mulţi ani de învăţătură. Dar în ceea ce-1 priveşte pe el însuşi, uită total de acest fapt, chiar dacă el este o maşină mai complicată decât toate cele pe care le-a inventat.

Nu există om care să nu fie plin de idei total false despre sine însuşi. Ceea ce este grav e că nu vrea să-şi dea seama că este cu adevărat o maşină.

Maşina Umană nu are libertate de mişcare. Ea funcţionează doar datorită multiplelor şi variatelor influenţe interioare şi şocuri exterioare. Toate mişcările, actele, cuvintele, ideile, emoţiile, sentimentele, dorinţele Maşinii Umane sunt provocate de influenţe exterioare şi de multiple cauze ciudate şi dificile.

Animalul Intelectual este o biată marionetă vorbitoare cu memorie şi vitalitate, o păpuşă vie care are falsa iluzie că poate să facă ceva, când, în realitate, nu poate face nimic.

Imaginaţi-vă pentru un moment, drag cititor, o păpuşă, o păpuşă mecanică, automată controlată de un mecanism complex.

Imaginaţi-vă această păpuşă care are viaţă..., se îndrăgosteşte, vorbeşte, umblă, doreşte, face războaie etc. Imaginaţi-vă că această păpuşă îşi poate schimba stăpânul în fiecare moment. Trebuie să vă imaginaţi că fiecare stăpân este o persoană diferită care are propriile idei, propriul mod de a se distra, de a simţi, de a trăi etc. etc. etc.

Un stăpân oarecare, dorind să obţină bani, va apăsa anumite butoane şi atunci păpuşa se va dedica afacerilor; alt stăpân, după o jumătate de oră sau după mai multe ore, va avea o idee diferită şi va pune păpuşa sa să râdă şi să danseze, un al treilea o va face să se bată, un al patrulea o va face să se îndrăgostească de o femeie, un al cincilea o va face să se îndrăgostească de o alta, un al şaselea o va face sa se bată cu vecinul ei şi să aibă probleme cu poliţia şi un al şaptelea o va face să-şi schimbe domiciliul.

Realmente, păpuşa din exemplul nostru n-a făcut nimic, dar ea crede că a făcut. Ea are iluzia că face, când, în realitate, nu poate face nimic pentru că nu are Fiinţă individuală.

Fără nici o îndoială, totul se petrece ca atunci când plouă, când tună, când Soarele încălzeşte, dar biata păpuşă crede că face ceva. Are falsa iluzie că a făcut toate acestea, când, în realitate, nu a făcut nimic; stăpânii săi sunt cei care s-au distrat cu biata păpuşă mecanică.

Aşa este bietul Animal Intelectual, drag cililor, o păpuşă mecanică, ca cea din exemplul nostru ilustrativ. Crede că face, când în realitate nu face nimic. Este o marionetă din carne şi oase, controlată de legiunea de entităţi energetice subtile care, în ansamblul lor constituie ceea ce se cheamă Ego, Eu Pluralizat.

Evanghelia Creştină califică toate aceste entităţi ca I )emoni şi numele lor adevărat e Legiune.

Nu exagerăm dacă spunem că Eul este o Legiune de demoni care controlează Maşina Umană, aşa este.

Omul-Maşină nu are nici o individualitate, nu posedă Fiinţa şi doar Fiinţa adevărată are puterea de a face ceva.

Doar Fiinţa poate să ne dea adevărata individualitate. Doar Fiinţa ne poate transforma în Oameni adevăraţi.

Cel care vrea cu adevărat să nu mai fie o simplă păpuşă mecanică, trebuie să elimine fiecare din Entităţile care în ansamblul lor constituie Eul, fiecare din aceste Entităţi care se

joacă cu Maşina Umană. Cel care vrea cu adevărat să nu mai fie o simplă păpuşă mecanică trebuie să înceapă prin a admite şi a înţelege propria sa mecanicitate.

Cel care nu vrea să înţeleagă, nici să accepte propria sa mecanicitate, cel care nu vrea să înţeleagă în mod corect acest fapt, deja nu se mai poate schimba, este un nefericit, un nenorocit, ar fi mai bine pentru el să ia o piatră de moară şi să se arunce în mare.

Animalul Intelectual este o maşină, însă o maşină foarte specială; dacă această maşină ajunge să înţeleagă că este maşină, dacă este bine condusă şi circumstanţele îi permit, ea poate să înceteze să fie maşină şt să se transforme în Om.

Înainte de toate, este urgent să începem să înţelegem profund şi în toate nivelurile minţii că nu avem o Individualitate adevărată, că nu avem un „Centru Permanent de Conştiinţă", că într-un anumit moment suntem o persoană şi în alt moment, o altă persoană; totul depinde de entitatea care controlează situaţia în orice clipă.

Ceea ce dă naştere iluziei Unităţii şi Integrităţii Animalului Intelectual este, pe de-o parte senzaţia că are Corp Fizic, pe de altă parte numele şi prenumele sale, şi, în final, memoria şi un anumit număr de obiceiuri mecanice introduse în el prin educaţie sau dobândite prin simpla şi prosteasca imitaţie.

Bietul Animal Intelectual nu va putea să înceteze să fie o maşină, nu se va putea schimba, nu îşi va putea dobândi Fiinţa Individuală adevărată şi nu se va putea transforma în Om Legitim, atâta timp cât nu are curajul să elimine prin intermediul înţelegerii profunde şi în ordine succesivă fiecare din aceste „Entităţi Metafizice" care în ansamblul lor constituie ceea ce se cheamă Ego, Eu, Sine însuşi.

Fiecare idee, pasiune, viciu, afect, ură, dorinţă etc. etc. etc. are entitatea ei corespondentă şi ansamblul tuturor acestor entităţi depinde total de circumstanţe, de schimbul de impresii, de evenimente etc.

Ecranul minţii îşi schimbă culorile şi scenele în fiecare clipă, totul depinde de entitatea care controlează mintea în orice clipă.

Prin ecranul minţii trec într-un proces continuu diferitele „Entităţi" care în ansamblul lor constituie Egoul sau Eul Psihologic.

Distinctele „Entităţi" care constituie Eul Pluralizat se asociază, formează anumite grupuri speciale în acord cu afinităţile lor, se ceartă între ele, discută în contradictoriu, nu se cunosc etc. etc. etc.

Fiecare entitate a Legiunii numită Eu, fiecare mic Eu crede că este totul, Egoul total. Nu bănuieşte nicidecum că el este doar o parte infimă.

Entitatea care azi jură iubire eternă unei femei este deplasată mai târziu de altă Entitate care nu are nimic de a face cu acest jurământ. Atunci castelul de cărţi se prăbuşeşte şi biata femeie plânge decepţionată.

Entitatea care astăzi jură fidelitate unei cauze este deplasată mâine de altă Entitate care nu are nimic de a face cu această cauză şi atunci persoana se retrage.

Entitatea care azi jură fidelitate Gnozei este deplasată mâine de altă Entitate care urăşte Gnoza.

Profesorii şi profesoarele din şcoli, colegii şi universităţi trebuie să studieze „Psihologia Revoluţionară" şi din omenie, să aibă curajul de a orienta elevii şi elevele pe drumul minunat al Revoluţiei Conştiinţei.

Este necesar ca elevii să înţeleagă necesitatea de a se cunoaşte pe ei înşişi în toate sectoarele minţii.

Este nevoie de o orientare intelectuală mai eficientă. Este nevoie să înţelegem ceea ce suntem şi acest lucru trebuie să înceapă încă de pe băncile şcolii.

Nu negăm că banii sunt necesari pentru a mânca, pentru a plăti chiria pentru casă şi pentru a ne îmbrăca.

Nu negăm că este nevoie de o pregătire intelectuală, de o profesie, de o tehnică pentru a câştiga bani, dar aceasta nu e totul, aceasta e ceva secundar; în primul rând sau fundamental e să ştim cine suntem, ce suntem, de unde venim, încotro mergem, care e scopul existenţei noastre.

E lamentabil să continuăm ca păpuşi automate, ca mizerabili muritori, ca Oameni-Maşină.

E urgent să încetăm să mai fim simple maşini, e urgent să ne convertim în Oameni Adevăraţi.

Este necesară o Schimbare radicală şi aceasta trebuie să înceapă în mod precis prin Eliminarea fiecăreia din aceste „Entităţi" care în ansamblul lor constituie Eul Pluralizat.
Bietul Animal Intelectual nu este Om, însă are înăuntrul său, în stare latentă, toate posibilităţile pentru a se converti în Om.

Nu este o lege ca aceste posibilităţi să se dezvolte. Ceea ce este natural este ca ele să se piardă. Numai prin teribile supra-eforturi se pot dezvolta asemenea posibilităţi umane.
Multe trebuie să eliminăm şi multe trebuie să obţinem. Este necesar să facem un inventar pentru a şti ce avem în plus şi ce ne lipseşte.

Este clar că Eul Pluralizat este în plus, este ceva inutil şi dăunător.

Este logic să spunem că trebuie să dezvoltăm anumite puteri, anumite facultăţi, anumite capacităţi pe care Omul-Maşină şi le atribuie şi crede că le are, dar cu adevărat în realitate nu le are.

Omul-Maşină crede că are adevărată Individualitate, Conştiinţă trezită, Voinţă conştientă, Putere de a face ceva etc, şi nu are nimic din toate acestea.

Dacă vrem să încetăm să fim maşini, dacă vrem să ne trezim Conştiinţa, să avem adevărată Voinţă conştientă, Individualitate, capacitate de a Face ceva, este urgent să începem prin a ne cunoaşte pe noi înşine şi apoi să dizolvăm Eul Psihologic.

Când Eul Pluralizat este dizolvat, înăuntrul nostru rămâne doar Fiinţa Adevărată.

## CRUDA REALITATE A FAPTELOR

*„Când cineva încearcă să înceteze a B maşină, când nu mai vrea să fie maşină, Natura se opune. Natura are în interiorul nostru, în interiorul fiecăruia, elemente, puteri şi forţe pe care le mobilizează pentru a ne combate. Şi asta pentru că Naturii nu-i convine ca cineva să înceteze să fie o maşină, acesta este un atentat contra economiei ei şi ea dispune de puteri formidabile pentru a-i supune la ordine pe acei rebeli care au ridicat armele. Aceasta este cruda realitate a faptelor!*

*În mod evident, voi sunteţi aici pentru a mă asculta şi eu pentru a vă vorbi, dar văd chiar aici, în expunere cum lucrează Natura pentru a încerca să vă supună pe voi la ordine. Dacă unii dintre voi, ascultând această conferinţă, sunt destul de atenţi, vor vedea că au simţit plictiseală; există unii care au căscat; există unii care vroiau să se fi terminat conferinţa noastră etc. Natura se serveşte de toate acestea. Acestea sunt armele pe care ea le utilizează pentru a evita ca cineva să înceteze să fie maşinuţă.*

*Voi sunteţi maşini. Poate că nu vă place; uneori vă gândiţi că eu vă insult. Nu, aveţi cuvântul meu că nu vă insult; ceea ce vă spun vouă aplic întregii umanităţi. Voi veţi înceta să fiţi maşini în ziua în care veţi ridica armele împotriva Naturii, împotriva Cosmosului, împotriva voastră înşivă, împotriva a tot şi împotriva tuturor. Când va faşă, va exista o posibilitate de a înceta să fiţi maşini (şi dacă nu suntem învinşi, deoarece Natura nu-şi va*

*slăbi vigilenţa, nu va coborî garda „cu una cu două"; acesta e un atentat împotriva economiei Naturii, aceasta este evident)".*
Samael Aun Weor: *Conferinţa „Influenţa Lunară"*

În nici un fel nu am putea nega că „Legea Recurenţei" se realizează în fiecare moment al vieţii noastre.

Cu siguranţă, în fiecare zi a existenţei noastre, există o repetiţie de evenimente, de stări de conştiinţă, de cuvinte, de dorinţe, de gânduri, de acte de voinţă etc.

Este clar că atunci când cineva nu se auto-observă, nu poate să-şi dea seama de această continuă repetiţie zilnică.

Deci este evident că cel care nu simte vreun interes pentru a se observa pe sine însuşi, nu va dori nici să lucreze pentru a obţine o adevărată transformare radicală.

Şi, culmea culmilor, există persoane care vor să se transforme fără să lucreze asupra lor însele.

Nu negăm faptul că fiecare are dreptul la adevărata fericire a spiritului, dar de asemenea este adevărat că această fericire ar fi ceva mai mult decât imposibilă dacă nu am lucra asupra noastră înşine.

Cineva poate să se schimbe intim când ajunge cu adevărat să-şi modifice reacţiile în faţa diverselor fapte cu care se întâlneşte zilnic.

Totuşi, nu ne-am putea modifica felul nostru de a reacţiona în faţa faptelor vieţii practice, dacă nu am lucra serios asupra noastră înşine.

Este necesar să ne schimbăm felul nostru de a gândi, să fim mai puţin neglijenţi, să devenim mai serioşi şi să luăm viaţa într-un mod diferit, în sensul ei real şi practic.

Totuşi, dacă continuăm aşa cum suntem, comportându-ne în acelaşi fel în toate zilele, repetând aceleaşi erori, cu aceeaşi neglijenţă din totdeauna, orice posibilitate de schimbare va rămâne de fapt eliminată.

Dacă cineva doreşte cu adevărat să ajungă să se cunoască pe el însuşi, trebuie să înceapă prin a-şi observa propria conduită în faţa evenimentelor oricărei zile a vieţii.

Cu asta nu vrem să spunem că cineva nu trebuie să se observe pe el însuşi în fiecare zi, vrem să afirmăm doar că trebuie să înceapă prin a se observa o primă zi.
în toate trebuie să existe un început şi un bun început este să începem să observăm conduita noastră în oricare zi a vieţii noastre.

Pur şi simplu, cel mai indicat este să observăm reacţiile noastre mecanice în faţa acestor mici detalii ale dormitorului, ale căminului, ale sufrageriei, ale casei, ale străzii, ale serviciului etc. etc. etc, a ceea ce spunem, simţim şi gândim.

Important este să vedem cum sau în ce fel poate cineva să-şi schimbe aceste reacţii; totuşi, dacă credem că suntem persoane bune, că nu ne comportăm niciodată în mod inconştient şi greşit, niciodată nu ne vom schimba, înainte de toate este necesar să înţelegem că suntem persoane-maşini, simple marionete controlate de agenţi secreţi, de Euri oculte.

În interiorul persoanei noastre trăiesc multe persoane, nu suntem niciodată identici; câteodată se manifestă în noi o persoană meschină; altădată, o persoană iritabilă; în oricare altă clipă, o persoană splendidă, binevoitoare; mai târziu, o persoană scandaloasă sau calomniatoare; apoi un sfânt, apoi un mincinos etc.

În interiorul fiecăruia dintre noi avem persoane de toate telurile, Euri de toate speciile. Personalitatea noastră nu este decât o marionetă, o păpuşă vorbitoare, ceva mecanic.

Să începem prin a ne comporta conştient pe durata unei mici părţi a zilei; este necesar să încetăm a fi simple maşini, chiar dacă este pe timpul câtorva minute ale zilei; aceasta va influenţa în mod decisiv existenţa noastră.

Când ne Auto-observăm şi nu facem ceea ce vrea un Eu sau altul, este clar că încetăm să fim maşini.

Un singur moment în care suntem destul de conştienţi pentru a înceta să fim maşini, poate să modifice multe circumstanţe dezagreabile, dacă aceasta se face voluntar.

Din nefericire, zi de zi trăim o viaţă mecanică, de rutină, absurdă. Repetăm evenimentele, obiceiurile noastre sunt aceleaşi, nu am dorit niciodată să le modificăm; sunt şinele mecanice pe care circulă trenul mizerabilei noastre existenţe; totuşi, credem despre noi ceea ce este mai bun...

Peste tot abundă „MITOMANII", cei care se cred Zei; creaturi mecanice, rutinare, personaje din noroiul pământului, mizere păpuşi mişcate de diferite Euri; astfel de persoane nu vor lucra asupra lor însele...

## CEI CINCI CENTRI AI MAŞINII UMANE

*„Problema funcţionării greşite a «Centrilor» este o temă care cere un studiu de o viaţă întreagă, prin intermediul observării sinelui (în acţiune) şi examinarea riguroasă a viselor.*

*Nu este posibil să ajungem la înţelegerea «Centrilor» (şi a muncii lor corecte sau greşite) într-o clipă; avem nevoie de o răbdare infinită.*

*Toată viaţa se desfăşoară în funcţie de «Centri» şi este controlată de aceştia. Gândurile noastre, sentimentele, speranţele, temerile, iubirile, urile, acţiunile, senzaţiile, plăcerile, satisfacţiile, frustrările etc. se găsesc în Centri. "*

Samael Aun Weor: *Conferinţa „Doctrina Focului"*

Organismul acestui „Biped Tricerebral", în mod greşit numit Om, este o „Maşină" preţioasă, cu Cinci Centri psiho-fiziologici minunaţi.

Ordinea acestor centri este următoarea: Intelectual, Emoţional, Motor, Instinctiv şi Sexual.

## FUNCŢIONARE ŞI SITUARE

Când cineva se auto-observă profund, ajunge la concluzia logică că deşi fiecare din cei cinci centri penetrează întreg organismul, are totuşi, punctul său de bază capital într-un loc al maşinii organice.

Centrul de gravitaţie al Intelectului se găseşte în creier. Centrul de gravitaţie al Emoţiilor se află în „plexul solar" şi în centrii nervoşi specifici ai marelui simpatic. Centrul de gravitaţie al Mişcării este situat în partea superioară a şirei spinării. Centrul de gravitaţie al Instinctului trebuie să-1 căutăm în partea inferioară a amintitei şire a spinării. Centrul de gravitaţie al Sexului, este clar că îşi are rădăcinile în organele sexuale.
Fiecare din cei cinci centri ai „Maşinii" are funcţii specifice, absolut definite.

CENTRUL INTELECTUAL. Elaborarea conceptelor, a raţionamentelor, a amintirilor, a proiectelor, a analizei etc. etc. aparţin acestui centru.

Centrul intelectual este util în interiorul orbitei sale; ceea ce este grav este să vrem să-1 scoatem din câmpul său de gravitaţie. Marile realităţi ale Spiritului pot fi experimentate doar cu Conştiinţa.

Cei care pretind să investigheze adevărurile transcendentale ale Fiinţei pe baza raţionamentului pur, cad în aceeaşi eroare a unuia care, ignorând utilizarea şi manevrarea

instrumentelor moderne ale ştiinţei, ar încerca să studieze viaţa lucrurilor infinit de mici cu telescoape şi viaţa lucrurilor infinit de mari cu microscoape.

CENTRUL EMOŢIONAL. Bucurie, tristeţe, melancolie, euforie, dragoste sau ură sunt doar unele din senzaţiile pe care le produce acest centru.

Fiinţa umană risipeşte neîndemânatic energiile sale cu abuzul emoţiilor violente pe care le produc cinematografia, televiziunea, meciurile de fotbal etc.

CENTRUL MOTOR. Este necesar să ne auto-descoperim şi să înţelegem în profunzime toate obiceiurile noastre. Nu trebuie să permitem ca viaţa noastră să continue să se desfăşoare mecanic.

Pare incredibil că noi, trăind în tiparele obiceiurilor, nu cunoaştem aceste tipare care condiţionează viaţa noastră.

Trebuie să studiem obiceiurile noastre, trebuie să le înţelegem. Ele aparţin activităţilor centrului mişcării.

Este necesar să ne auto-observăm în modul de a trăi, de a acţiona, de a ne îmbrăca, de a merge etc. Centrul motor are multe activităţi. Sporturile aparţin şi ele acestui centru.

CENTRUL INSTINCTIV. Există diferite instincte. Instinctul de conservare, instinctul sexual etc. Există de asemenea şi multe pervertiri ale instinctului.

în profunzimea oricărei fiinţe umane există forţe sub-umane instinctive, brutale cate paralizează adevăratul spirit al iubirii şi al carităţii. Aceste forţe demonice ale Eului Psihologic trebuie să fie înţelese, şi apoi supuse şi eliminate. Sunt forţe bestiale: instincte criminale, desfrâu, laşitate, frică, sadism sexual etc.

CENTRUL SEXUAL. Este centrul însărcinat să dea naştere aşa numitei „energii sexuale". Această „energie", în ciuda a tot ceea ce presupun mulţi autori, nu se ocupă doar de reproducerea rasei. Trebuie să afirmăm că, mai mult, ea cuprinde alte sfere, mult mai transcendente în viaţa fiinţei umane: sănătatea corpului fizic, echilibrul psihologic şi cucerirea a ceea ce este numit Fiinţă. Despre toate acestea vom vorbi în următoarele cursuri...

## VITEZA CENTRILOR

Un studiu profund asupra celor cinci centri ne permite să înţelegem
că există o diferenţă de viteză între ei şi acest lucru a fost demonstrat deja.
Aparent, gândirea e foarte rapidă, dar, din nefericire, este foarte lentă.

Dacă conduceţi o maşină, de exemplu, şi dintr-o dată, într-un moment de pericol, veţi începe să analizaţi dacă trebuie să faceţi asta sau aia, să avansaţi sau să daţi înapoi, să vă întoarceţi la dreapta sau la stânga, vă veţi ciocni şi veţi produce o catastrofă.

Centrul motor este mai rapid. Când cineva conduce un automobil nu are mult timp pentru a se gândi, acţionează foarte rapid şi iese din impas. Dar, dacă în acel moment ar acţiona gândirea, s-ar bloca şi s-ar ciocni...

Orice dactilografă lucrează cu centrul mişcării, şi, cum este normal, poate să greşească tasta, dacă ajunge să intervină mintea...

Emoţionalul este şi el un centru rapid, dar nu există centru mai rapid decât centrul sexual. Este extraordinar de subtil şi rapid, graţie finei sale energii; cea mai mare parte a manifestărilor lui se produc la un nivel molecular, unde impulsurile sunt transmise de mii de ori mai rapid decât cele ale minţii.

Ideea dragostei la prima vedere, când se produce cu adevărat, este bazată pe faptul concret că în anumite cazuri, funcţia sexuală poate să ştie instantaneu dacă există sau nu o afinitate sexuală cu o persoană determinată de sex opus, într-o anumită clipă.

Toţi cei cinci cilindri ai maşinii umane sunt fundamentali în viaţă, dar, în afara oricărei îndoieli, centrul sexual, adică cel de-al cincilea centru, este, cu adevărat, cel mai important şi cel mai rapid. în acest ultim centru se găsesc chiar rădăcinile existenţei noastre.

**EUL ÎN CENTRI**

Eul îşi exercită controlul asupra celor cinci centri inferiori ai maşinii umane: Intelectual, Emoţional, Motor, Instinctiv şi Sexual.

Există doi centri, Intelectualul şi Emoţionalul, care se pot transforma şi ridica la o octavă superioară. Aceşti doi centri superiori nu pot fi controlaţi de Eu.

Când cineva se dedică lecturii şi reflectării asupra cursurilor esoteris-mului gnostic, Eul se îndepărtează pentru că această cunoaştere se îndreaptă numai şi numai spre Conştiinţă.

Când cineva contemplă un asfinţit de soare la orizont sau ascultă muzica clasică a marilor maeştri, sentimentele Egoului dispar şi centrul emoţional se ridică la aspectul său superior.

Totuşi, cruda realitate este că aceşti doi centri superiori funcţionează foarte rar la animalul intelectual. Ceea ce putem vedea în mod continuu, este controlul şi utilizarea tuturor centrilor inferiori de Agregatele Psihice Inumane. Astfel, viaţa fiinţei umane rămâne redusă la sclavie psihologică, dispărând aproape complet „liberul nostru arbitru".
Eurile preocupărilor se măresc prin centrul intelectual. Lăcomia proiectează asupra bieţii minţi idei şi planuri pentru un viitor. Aroganţa intelectuală ia „maşina" pentru a impune criteriile sale.

Centrul emoţional suferă de asemenea consecinţele abuzului Eului. Frica îl face pe om să se îndoiască şi să tremure într-un moment de pericol. Amorul propriu rămâne rănit mortal atunci când cineva nu ne plăteşte cum credem că merităm. Atunci iese ura, ranchiuna etc.

Centrul motor este utilizat de vanitate pentru a plimba „maşina" pe străzi, înfumurată ca un păun, crezând că toată lumea o priveşte. Orgoliul ne face să ne întrecem, să ne batem contra adversarilor, să rămânem epuizaţi, doar pentru a obţine o biată medalie şi pentru a apărea ziua următoare în presa naţională.

Lenea alterează mecanismele naturale ale centrului instinctiv, când, pentru că cineva nu are chef, se alimentează în mod greşit pe baza mâncărurilor congelate, conservate şi a alimentelor semipreparate. Tutunul produce daune în sistemul respirator, umplând de toxine, gudron şi nicotină bieţii plămâni. Viciul alcoolului distruge sistemul digestiv şi circulator; ficatul suferă aceste grave consecinţe murind încet.

Pivniţa energetică a centrului sexual este şi ea jefuită de diferitele Agregate Psihologice. Copilul, încă de la o vârstă fragedă începe cu viciul masturbării, pierzând elemente atât de fundamentale pentru dezvoltarea lui, ca lecitina, colesterina şi fosfaţii. Atunci începe Drumul Crucii fiinţei umane. Profunda ignoranţă în care trăieşte umanitatea face ca acest centru să fie cel mai prejudiciat...

Cel care vrea să dizolve Eul trebuie să studieze funcţionalismele sale în cei cinci centri inferiori.

Nu trebuie să condamnăm defectele. Nici nu trebuie să le justificăm. Important este să le înţelegem.

Este urgent să înţelegem acţiunile şi reacţiunile Maşinii Umane. Fiecare din aceşti cinci centri inferiori are un joc foarte complicat de acţiuni şi reacţiuni.

Eul lucrează cu fiecare din aceşti cinci centri inferiori şi, înţelegând în profunzime toate mecanismele fiecăruia dintre aceşti centri, suntem pe cale de a distruge Eul.

**ILUZIA DE „A FACE"**

*„Luna controlează toată mecanica Naturii. Luna acţionează asupra lichidelor imateriale şi anorganice şi de asemenea asupra lichidelor încorporate materiei organice; Luna controlează creşterea plantelor; îşi exercită inBtienţa asupra fluidelor sexuale; reglează Euxul menstrual al femeii; guvernează concepţia tuturor creaturilor etc.*

*Luna este realmente ca pendulul unui ceas; viaţa organică a Pământului este mecanismul ceasului, care se pune în mişcare datorită du-te-vino-ului pendulului.*

*Tot ceea ce se întâmplă în această vale a plângerii se datorează influenţai lunare; toate procesele multiple ale vieţii organice sunt lunare.*

*Sunt lunare variatele procese ale gândirii, ale simţirii, ale acţionării tuturor persoanelor, sunt lunare toate viciile şi răutăţile mulţimii; sunt lunare toate războaiele, ura, adulterele, fornicările şi mârşăviile acestei Mari Prostituate al cărei număr este 666."* Samael Aun Weor: *„Mesaj de Crăciun 1967-1968"*

Când încercăm să ne imaginăm în mod clar şi precis strălucirea şi lungimea corpului Sistemului Solar, cu toate minunatele sale învelişuri şi dârQ îmbinate formate de urma minunată a lumilor, ne vine atunci în mintea Noastră aflată în stare receptivă imaginea vie a organismului uman cu sistemele lui osos, limfatic, arterial, nervos etc, care, în afara oricărei îndoieli) sunt constituite şi reunite într-un mod asemănător.

Sistemul Solar Ors, acest sistem în care trăim, ne mişcăm şi ne ducem existenţa, văzut de departe, seamănă cu un om care merge prin infinitul inalterabil.

Micro-Cosmosul om este, la rândul lui, un sistem solar în miniatură, o maşină minunată cu câteva reţele distribuitoare de energie cu diferite grade de tensiune.

Structura maşinii umane constă din şapte sau opt sisteme susţinute de (i osatură scheletică formidabilă şi reunite într-un tot solid, graţie ţesutului conectiv.

Ştiinţa medicală a putut verifica că toate aceste sisteme ale organismului uman sunt bine unite şi armonizate de către Soarele organismului, inima dătătoare de viaţă, de care depinde existenţa microcosmosului om.

Fiecare sistem organic cuprinde întregul corp şi asupra fiecăruia domneşte suverană una din glandele cu secreţie internă. Realmente, aceste minunate glande sunt adevărate micro-laboratoare situate în locuri specifice în calitate de regulatoare şi transformatoare.

Fără orice îndoială, putem afirma cu certitudine că aceste micro-laboratoare glandulare au marea misiune de a transforma energiile vitale produse de maşina umană.

S-a spus că organismul uman obţine alimentele sale din aerul pe care-1 respirăm, din alimentele pe care le mâncăm şi din lumina Soarelui.

Micro-laboratoarele glandulare trebuie să transforme energiile vitale ale acestor alimente şi aceasta este o muncă surprinzătoare şi minunată.

Fiecare glandă trebuie să transforme energia vitală a alimentelor la gradul de tensiune cerut de propriul său sistem şi funcţie.

Organismul uman posedă şapte glande superioare şi trei controale nervoase. „Legea Şaptelui" şi „Legea Treiului" lucrează intens în interiorul maşinii umane.

Creierul spinal produce acele funcţii conştiente foarte rare care se manifestă câteodată în animalul intelectual.

Simpaticul stimulează de minune funcţiile inconştiente şi instinctive, iar parasimpaticul sau vagul frânează funcţiile instinctive şi acţionează ca un complement al celui anterior.

Avem deplină dreptate să afirmăm, fără frica de a ne înşela, că aceste trei controale nervoase reprezintă „Legea Treiului", cele Trei Forţe primare din interiorul maşinii umane; aşa cum cele şapte glande endocrine şi produsele lor reprezintă „Legea Şaptelui" cu toate octavele ei muzicale.

Există, în mod clar, un control pentru a elibera impulsuri nervoase active; un altul pentru a elibera impulsuri pasive şi un al treilea pentru a elibera impulsuri mediatoare ale gândirii, ale raţiunii şi ale conştiinţei.

Nervii, ca agenţi ai „Legii Treiului" controlează glandele care, cum am spus deja, reprezintă „Legea Şaptelui".

Nervii controlează glandele, dar, la rândul lor, sunt şi ei controlaţi; aceasta seamănă cu funcţiile specifice ale planetelor care se mişcă în jurul Soarelui, aceste lumi controlează şi sunt controlate.

Am spus deja şi repetăm că maşina umană are cinci cilindri. Primul este centrul intelectual; al doilea, centrul emoţional; al treilea este centrul mişcării; al patrulea este centrul instinctului şi al cincilea este centrul sexului.'

Am explicat de multe ori că cei cinci centri ai maşini umane sunt, din nefericire, controlaţi de Eul pluralizat, de această legiune de Euri care locuiesc în aceşti centri psihofiziologici.

Maşina umană, ca orice maşină, se mişcă sub impulsurile celor trei forţe ale naturii. Radiaţiile cosmice, în primul rând, şi Eul pluralizat, în al doilea rând, sunt agenţii secreţi care mişcă maşinile umane.

Radiaţia cosmică este formată din două mari grupe de compuşi care, în acelaşi fel în care lucrează în marele laborator al naturii, tot aşa lucrează şi în maşina umană.
Primul grup este format din raze cu o mare duritate şi cu o înaltă putere de penetrare, provenind din spaţiul sideral, cu energii ce oscilează în jur de cinci mii de milioane de electrovolţi. Aceste raze sunt cele care produc impacturile cu particulele înaltei atmosfere, divizându-se în numeroase fascicule sau stele de raze.

Partea cea mai dură a radiaţiei cosmice este formată din protoni, neutroni şi mezoni. Aceştia sunt deja clasificaţi ca pozitivi, negativi şi neutri, în acord cu „Legea Treiului".

A doilea grup sau radiaţia blândă este formată din raze secundare care sunt produse în interiorul atmosferei terestre. Aceste tipuri de raze sunt rezultatul impacturilor radiaţiilor dure care, lovindu-se de atomii aerului produc fascicule de raze sau stele de raze; unele dintre acestea formate din 500.000 particule care, în dezvoltarea lor ajung să acopere arii foarte extinse, în acord cu investigaţiile făcute de oamenii de ştiinţă.

Ni s-a spus că energia corpusculilor componenţi ai razei blânde oscilează între un milion şi o sută de mii de milioane de electrovolţi.

Orice conjuncţie planetară adversă, orice cuadratură nefastă a lumilor, orice tensiune produsă de apropierea exagerată a două planete este suficientă pentru ca milioane de maşini umane să se lanseze în război, justi-ficându-se, bineînţeles, cu multe motive, lozinci, steaguri care trebuie apărate, motive pentru care trebuie să lupte etc.

Prostia cea mai mare a animalelor intelectuale este de a crede că ei FAC, când, de fapt, ei nu pot să FACĂ nimic; sunt simple marionete umane mişcate de forţe pe care nu le cunosc.

Radiaţiile cosmice produc în interiorul psihicului subiectiv al animalului intelectual infinite schimbări în idiosincrasia lor psihologică. Anumite Euri apar şi altele se scufundă. Anumite Euri-Diavoli ies la suprafaţă în timp ce altele se pierd în cele patruzeci şi nouă de regiuni scufundate ale subconştientului.

Atunci apare uimirea, surprizele; cel care a jurat iubire eternă, se retrage; cel care jurase fidelitate gnozei, o trădează; cel care nu bea alcool, acum bea; cel care îşi propusese să realizeze anumite afaceri, deodată pierde orice interes etc.

Maşinile umane nu au nici un simţ al responsabilităţii morale, sunt simple marionete care gândesc, simt şi acţionează în acord cu tipul de Eu care controlează centrii capitali ai maşinii la un moment dat; dacă acest tip de Eu este deplasat, marioneta umană îşi modifică de fapt procesele sale mentale şi sentimentale, rezultând din aceasta acţiuni diferite şi chiar opuse.

Câteodată pătrund în maşina umană anumite Euri-Diavoli care nu sunt ale persoanei, care au alţi stăpâni şi se aşează comod în interiorul oricăruia dintre cei cinci cilindri ai maşinii; atunci cetăţeanul cinstit devine hoţ şi cine înainte nu se încumeta să omoare nici măcar o păsărică, devine un asasin crud etc.

Eul pe care fiecare om îl poartă în interiorul lui însuşi este o pluralitate şi numele lui adevărat este „legiune". Revenirea acestor Euri-Diavoli, continua şi teribila luptă pentru supremaţie depinde de multe influenţe externe şi interne şi în ultimul rând, de radiaţiile cosmice.

Soarele, cu căldura lui şi timpul bun sau rău, fac să apară imediat Euri determinate care pun stăpânire pe maşină; unele dintre aceste Euri sunt mai puternice decât altele.

Ploaia, contrarietăţile, zadarnicele bucurii trecătoare dau naştere la noi şi deranjante Euri, dar biata marionetă umană habar nu are despre aceste schimbări pentru că are Conştiinţa adormită; trăieşte întotdeauna cu ultimul ei Eu.

Anumite Euri le domină pe altele, pentru că sunt mai puternice, dar forţa lor este forţa cilindrilor maşinii. Toate Eurile sunt rezultatul influenţelor externe şi interne; în animalul intelectual nu există o adevărată individualitate, este o maşină...

## CUM SĂ TRĂIM ÎNŢELEPT VIAŢA?

*„Este urgent să înţelegem necesitatea de a învăţa să trăim înţelept.*

*Dacă vrem o schimbare definitivă, este necesar ca această schimbare să aibă loc în primul rând în interiorul nostru înşine. Dacă intern nu renunţăm la nimic, în exterior viaţa va continua cu dificultăţile ei."*

Samael Aun Weor: *Conferinţa „Starea hipnotică în care trăieşte fiinţa umană"*

Psihologia Revoluţionară a Noii Ere afirmă că Maşina Organică a Animalului Intelectual, în mod fals numit om, există în formă tricentrată sau tricefală.

Primul Creier este închis în cutia craniană. Al Doilea Creier este alcătuit de plexurile nervoase simpatice şi, în general, de toţi centrii nervoşi specifici ai organismului uman. Al Treilea Creier corespunde concret coloanei vertebrale cu măduva spinării şi cu toate ramurile ei nervoase.

Primul Creier este Centrul Gândirii. Al Doilea Creier este Centrul Emoţional. Al Treilea Creier este Centrul Mişcării, care de obicei este numit Centrul Motor (cei cinci centri se distribuie în cei trei creieri, căci fiecare are propria sa autonomie).

Este pe deplin demonstrat în practică faptul că orice abuz al Creierului Gândirii produce o risipă excesivă de energie intelectuală. Fără nici o îndoială, este logic să afirmăm că ospiciile sunt adevărate cimitire de morţi intelectuali.

Simţul estetic, mistica, extazul, muzica superioară sunt necesare pentru a cultiva Centrul Emoţional, dar abuzul faţă de acest Creier produce o uzare inutilă şi o irosire de energii emoţionale. De CentrulEmoţional abuzează existenţialiştii „noului val", fanaticii rockului, pseudoartiştii senzuali ai artei moderne, pasionalii bolnăvicioşi ai senzualităţii etc.

Sporturile armonioase şi echilibrate sunt utile pentru Creierul Motor, dar abuzul de sport semnifică o risipă excesivă a energiilor motoare şi rezultatul e dezastruos. Nu este absurd să afirmăm că există persoane care au Centrul Motor mort. Aceşti morţi sunt cunoscuţi ca bolnavi atinşi de hemiplegie, de paralizie progresivă etc.

Chiar dacă asta pare incredibil, moartea se produce cu siguranţă, în trei etape în fiecare persoană. A fost deja verificat până la saturaţie că orice boală îşi are baza sa în oricare din cei trei creieri.

Acum câtva timp, un prieten de-al nostru s-a îmbolnăvit, abuzase prea mult de creierul intelectual. Acest om se dedicase prea mult intelectului şi într-o zi a făcut embolie. Când am fost să-1 vizităm, s-a întâmplat că creierul lui intelectual nu mai putea să coordoneze ideile. Câteva zile mai târziu a murit creierul lui motor; atunci e evident că nu a mai putut să se mişte. In cele din urmă a murit creierul său emoţional: a avut un stop cardiac. întotdeauna se moare în trei etape şi asta este deja demonstrat.

Marea Lege a depus cu înţelepciune în fiecare din cei trei creieri ai animalului intelectual un capital determinat de Valori Vitale. Economisirea acestui capital înseamnă de fapt prelungirea vieţii; risipirea acestui capital produce moartea.

Tradiţii arhaice care au ajuns până la noi din noaptea teribilă a secolelor afirmă că vârsta medie a fiinţelor pe vechiul continent Mu, situat în Oceanul Pacific, oscila între douăsprezece şi cincisprezece secole.

Cu trecerea timpului, de-a lungul tuturor vremurilor, utilizarea greşită a celor trei creieri a diminuat viaţa puţin câte puţin. In ţara arsă de soare a lui Kem, acolo, în vechiul Egipt al Faraonilor, vârsta medie a oamenilor ajungea doar până la o sută patruzeci de ani.

Acum, în aceste timpuri moderne ale benzinei şi celuloidului, în această epocă de existenţialism şi rebeli ai rockului, media vârstei fiinţelor umane, după anumite companii de asigurări este de-abia de şaizeci de ani.

Domnii marxist-leninişti ai vechii Uniuni Sovietice, lăudăroşi şi mincinoşi ca întotdeauna, spuneau că inventează seruri speciale pentru a prelungi viaţa; dar bătrânelul Hruşciov nu a ajuns la optzeci de ani şi de-abia mergea.

În centrul Asiei există o comunitate religioasă constituită din bătrâni care deja nu-şi mai amintesc de tinereţea lor. Vârsta medie a acestor bătrâni oscilează între patru sute şi cinci sute de ani. Tot secretul Longevităţii acestor călugări asiatici constă în utilizarea înţeleaptă a celor Trei Creieri.

Funcţionarea echilibrată şi armonioasă a celor Trei Creieri semnifică o economie a valorilor vitale şi, ca o consecinţă logică, prelungirea vieţii.

Există o lege cosmică cunoscută ca *„Egalarea Vibraţiilor mai multor Izvoare".* Călugării acestor mănăstiri ştiu să utilizeze această Lege prin intermediul folosirii celor Trei Creieri.

Pedagogia contemporană conduce elevii şi elevele spre abuzul Creierului Gândirii, ale cărui rezultate psihiatria le cunoaşte deja.

Cultivarea inteligentă a celor Trei Creieri aparţine „Educaţiei Fundamentale". In vechile Şcoli de Mistere din Babilon, Grecia, India, Persia, Egipt etc, elevii şi elevele

primeau o informaţie integrală, directă pentru cei Trei Creieri ai lor prin intermediul preceptelor, dansului, muzicii etc. în mod inteligent combinate.

Teatrele vechilor timpuri făceau parte din şcoală. Drama, muzica, învăţătura orală etc. serveau pentru a informa cei Trei Creieri ai fiecărui individ.

Atunci, studenţii nu abuzau de Centrul Gândirii şi ştiau să utilizeze cu inteligenţă şi în mod echilibrat cei Trei Creieri ai lor.

Dansurile Misterelor din Eleusis, în Grecia, au fost totdeauna utilizate pentru a transmite o cunoaştere discipolilor.

Acum, în aceste vremuri degenerate ale rockului, elevii şi elevele confuzi si dezorientaţi merg pe drumul tenebros al abuzului mental.

în prezent nu există adevărate sisteme creatoare pentru cultivarea armonioasă a celor Trei Creieri.

Profesorii şi profesoarele şcolilor, colegiilor şi universităţilor se adresează doar memoriei infidele a studenţilor plictisiţi care aşteaptă cu nerăbdare momentul ieşirii din sală.

Este urgent, este indispensabil să ştim să combinăm Intelectul, Emoţia şi Mişcarea cu scopul de a da informaţie integrală celor Trei Creieri ai studentului.

Rezultă absurd să informăm doar un singur creier. Primul Creier nu este singurul care poate cunoaşte. Rezultă criminal să abuzăm de Creierul Gândirii elevilor şi elevelor.

„Educaţia Fundamentală" va trebui să conducă studenţii pe Calea Dezvoltării Armonioase.

„Psihologia Revoluţionară" ne învaţă în mod clar că cei Trei Creieri au trei tipuri de asocieri independente, total distincte. Aceste trei tipuri de asocieri evocă diferite tipuri de impulsuri ale Fiinţei.

Aceasta ne dă, de fapt, TREI PERSONALITĂf I DIFERITE care nu au nimic în comun, nici în natura lor, nici în manifestarea lor.

Psihologia Revoluţionară a Noii Ere învaţă că în fiecare persoană există trei aspecte psihologice diferite. Cu o parte din materialul psihic noi dorim un lucru, cu o altă parte facem ceva total opus.

Într-o clipă de teribilă suferinţă, posibil pierderea unei fiinţe sau orice altă catastrofă intimă, PERSONALITATEA EMOŢIONALA ajungepâ-nă la disperare, în timp ce PERSONALITATEA INTELECTUALA se întreabă în legătură cu „de ce"-ul acestei întregi tragedii, iar PERSONALITATEA MIŞCĂRII vrea doar să fugă de scenă.

Aceste trei Personalităţi distincte, diferite şi de multe ori chiar contradictorii trebuie să fie inteligent cultivate şi instruite cu metode şi sisteme speciale în toate şcolile, colegiile şi universităţile.

Din punct de vedere psihologic, rezultă absurd a educa exclusiv Personalitatea Intelectuală. Omul are trei Personalităţi care au nevoie urgent de „Educaţia Fundamentală".

## CUM SĂ REZOLVĂM PROBLEMELE

Este necesar să învăţăm să nu ne creăm probleme în viaţă; este de preferat, mai degrabă să ieşim la ţară, să ducem o viaţă care să fie în armonie cu Infinitul.

PROBLEMELE nu sunt decât FORME MENTALE, forme create de minte. Ce este o problemă? Este o formă mentală cu doi poli: unul pozitiv şi altul negativ. Aceste forme sunt susţinute de minte şi încetează să mai existe când mintea încetează să le mai susţină.

Ce este ceea trebuie să facem noi? Să rezolvăm problemele? Nu! Nu de asta este nevoie. Atunci de ce? Ceea ce avem nevoie este să le DIZOLVĂM. Cum se dizolvă? Pur şi simplu, UITÂNDU-LE...

Când cineva are o preocupare, să iasă la ţară şi să se pună în armonie cu toate lucrurile, cu tot ceea ce este, cu tot ceea ce a fost şi cu tot ceea ce va fi.

SĂ UITĂM PROBLEMELE ESTE FUNDAMENTAL. Aţi putea crede că este imposibil să uitaţi problemele, dar acest lucru este posibil. Când cineva vrea să le uite, singurul lucru pe care trebuie să-1 facă, este să pună la lucru oricare alt centru al maşinii organice.

Amintiţi-vă că Fiinţa umană are trei creieri: intelectualul, emoţionalul şi motor-instinctiv-sexualul.

Dacă aveţi Probleme, repet trebuie să le dizolvaţi uitându-le. Important nu este să le rezolvaţi, ci să le DIZOLVAŢI şi pentru aceasta trebuie să le uitaţi.

Cum să procedez? Punând în activitate Centrul Emoţional sau Centrul Motor. Asta este ceea ce ne interesează, pentru că atunci Centrul Intelectual se odihneşte şi astfel uităm problema.

Nu suferiţi inutil, uitaţi problema şi, în astfel se va dizolva. Vă place pictura? Pentru a uita problema nu ar fi deloc rău să vedeţi o expoziţie sau să beţi o cafea ori un ceai bun sau să mergeţi să înotaţi puţin într-un lac ori să urcaţi pe un munte sau să râdeţi puţin, râsul vă va face bine şi vă face să uitaţi problema.

Aţi putea argumenta că aşa nu se poate rezolva problema; de exemplu, plata unei facturi sau să evitaţi să nu vă scoată din casă pentru că nu aţi plătit chiria sau nu aţi achitat o datorie etc. Totuşi, acestea sunt faptele şi ele merg de la sine, dar problema este ceva diferit. Problema este ceva creat de minte; când o dizolvăm, ea încetează să mai existe.

Nu vreau să spun cu asta că nu trebuie să facem ceva, că nu trebuie să lucrăm, că nu este necesar să câştigăm bani pentru subzistenţă sau pentru a plăti datoriile etc. Toate acestea trebuie să le facem, dar fără să creăm probleme în minte.

Persoanelor le este frică să uite o problemă şi acest lucru este foarte grav. Ele se gândesc: *„Dacă nu plătesc chiria mă vor scoate afară, trebuie să plec din casă, dar unde să merg?"*. Aici este teama. înainte de toate trebuie să învăţăm să NU NE TEMEM; aceasta este cel mai important: SĂ NU NE TEMEM.

Frica este duşmanul nostru cel mai rău. Demonului fricii nu îi place să ajungem să dizolvăm problemele. Vă este frică să nu ajungeţi în stradă pentru că nu aveţi bani să plătiţi chiria? Şi dacă vă dă afară, ce? Ştiţi cumva ce porţi noi vi se vor deschide? Intuiţia o ştie şi de aceea intuitivului nu-i este frică. Intuiţia dizolvă problemele.

Vă este frică să nu vă pierdeţi slujba? Şi dacă o pierdeţi, ce? Ştiţi cumva, că nu va fi un nou serviciu pentru voi? Intuiţia o ştie şi de aceea intuitivul nu se teme.

Când terminăm cu teama, viaţa ne rezervă multe surprize agreabile. Câteodată, ceea ce părea de nerezolvat, devine rezolvabil; ceea ce părea o problemă foarte dificilă, la sfârşit se dovedeşte a fi mai simplu ca bună ziua, în aşa fel încât preocuparea este în plus, nu-i aşa?

Când terminăm cu succesiunea de gânduri, se naşte intuiţia şi se sfârşeşte frica. Intuiţia dizolvă problemele, oricât de dificile ar fi acestea.

În orice clipă, un presentiment, o intuiţie şi problema este rezolvată; poate că soluţia nu este pe gustul dumneavoastră, dar ceea ce este sigur este că problema s-a rezolvat sau, mai bine spus, s-a dizolvat.

Este necesar să înţelegem că PREOCUPAREA DĂUNEAZĂ MINŢII, preocuparea este creată de mintea îmbuteliată în problemă. Este clar că problema (cu cei doi poli ai săi, pozitiv şi negativ) nu este decât o formă mentală care produce conflicte în interiorul nostru şi atunci vine preocuparea care dăunează minţii şi de asemenea dăunează creierului.

Problema a fost creată de minte şi există cât timp mintea o susţine. Orice formă mentală are un triplu proces: *apariţie, existenţă şl dispariţie.*

Orice problemă apare, subzistă şi apoi dispare. Problema apare pentru că mintea o creează, subzistă cât timp mintea nu o uită şi dispare sau se dizolvă când mintea o uită.

Când gândirea încetează, se naşte în noi beatitudinea şi apoi iluminarea, înainte de a ajunge la iluminare trebuie să trecem prin beatitudine. Există trei faze de transformare: *nbn-gândirea, beatitudinea,* şi *iluminarea.* Orice iluminat rezolvă problemele cele mai dificile.

Învăţaţi să manipulaţi cei Trei Creieri (intelectualul, emoţionalul şi motorul) şi veţi vedea cum se schimbă. Dacă există preocupare emoţională, schimbaţi centrul, puneţi la lucru creierul instinctiv-motor: ieşiţi să vă plimbaţi, călăriţi..., faceţi ceva diferit şi veţi vedea că vitalitatea nu se va epuiza şi corpul fizic va reîntineri în mod miraculos.

Ceea ce eu vă recomand este ÎNVĂŢAŢI SĂ TRĂIŢI CLIPĂ DE CLIPA, moment de moment; învăţaţi să trăiţi fără nici un fel de preocupări, fără să vă creaţi probleme. Când cineva învaţă să trăiască secundă de secundă, clipă de clipă, fără să se proiecteze spre viitor şi fără greutăţile dureroase ale trecutului vede viaţa dintr-un alt unghi, o vede într-un mod diferit, o vede foarte distinctă. încercaţi aceasta, vă sfătuiesc...

## 5. Transcendenta viselor

„Imaginile din lumile supra-sensibile sunt în întregime simbolice. Chiar si visele aparent absurde, dacă sunt interpretate cu înţelepciune, ne dezvăluie mari revelaţii."

Samael Aun Weor

**UN RĂSPUNS DEFINITIV PENTRU VISE**

*„Fiecare dintre noi este un punct matematic în spaţiul care serveşte drept vehicul anumitor sume de valori, bune sau rele.*

*Moartea este o scădere de fracţii; terminată operaţia matematică, singurul lucru care rămâne sunt valorile (albe sau negre).*

*în acord cu legea eternei întoarceri, evident că valorile se întorc, se reîncorporează.*

*Dacă un om începe să se ocupe mai conştient de micul ciclu de întâmplări recurente din viaţa sa personală, va putea atunci să verifice prin el însuşi, experienţa mistică directă, că în somnul zilnic se repetă totdeauna aceeaşi operaţie matematică a morţii.*

*În absenţa corpului fizic, în timpul somnului normal, «Valorile» cufundate în «Lumina Astrală», se atrag şi se resping în acord cu legile atracţiei şi respingerii universale.*

*Întoarcerea la starea de veghe implică, de fapt şi chiar pe drept, «întoarcerea Valorilor» în interiorul corpului fizic. "*

Samael Aun Weor: *„Doctrina Secretă din Anahuac"*

Dat fiind faptul că visele constituie o funcţie inerentă naturii umane, de care, vrea sau nu vrea, omul nu se poate dispensa, este uşor de înţeles că sunt mulţi cei care s-au întrebat măcar o dată în viaţa lor ce sunt, de unde apar şi ce semnificaţie pot să aibă visele.

Dacă la asta adăugăm prima explicaţie pe care a dat-o ştiinţa acestor zile acestui fenomen interesant să nu ne mirăm că totuşi, în plin secol XX, misterul viselor continuă să intrige foarte mult conştiinţa genului uman.

Dacă crezi, prietene cititor, că un dicţionar îţi va da răspuns la aceste enigme, ajunge să consulţi unul pentru ca să fii dezamăgit. Sau poate a spune că un vis este doar reprezentarea în fantezie a diferitelor întâmplări, nu este decât o biată explicaţie care urmează lăsându-ne înfiptă o ţeapă a îndoielii.

Sigmund Freud, acel însemnat medic austriac, creator al psihanalizei, care a studiat fenomenul oniric, utilizându-1 ca instrument terapeutic, spunea deja că orice vis este apariţia unei dorinţe aproape totdeauna ascunse în pliurile subconştientului uman. Să vedem ce zice autorul în cartea sa „Interpretarea viselor":

*„Tratând relaţiile visului cu viaţa cotidiană trează şi, după originea materialului oniric, vedem că atât cercetătorii mai vechi, cât şi cei mai moderni au fost de părere că omul visează despre ceea ce îl preocupă în timpul zilei şi îl interesează în viaţa sa în stare de veghe. Acest interes prin care trece de la starea de veghe la starea de repaus - stimulurile existente chiar în aceasta- ar ajunge ca să explice originea tuturor imaginilor onirice”.*

Pe lângă asta Freud a ajuns chiar să afirme că aceste interese sau dorinţe subconştiente, în multe cazuri, se deghizează în imagini confuze şi viziuni ciudate ca într-adevăr să ascundă instinctele sexuale reprimate din copilărie.

Aceste concluzii sunt contradictorii, desigur, cu multele mărturii pe care le cuprinde istoria şi care demonstrează că această lume enigmatică a viselor, pe lângă faptul că este produsul manifestării dorinţelor oculte ce există în „psyche" a noastră, sunt sau nu cu caracter sexual şi repetiţie mecanică a întâmplărilor din „viaţa cotidiană trează", sunt sau pot fi de altfel, fructul unei inteligenţe superioare, o inteligenţă divină care există în tot ce este creat.

Această inteligenţă divină sau principii inteligente care există atât în infinitul mare, cât şi în infinitul mic, este ceea ce menţiona adesea celebrul Platou când spunea, încercând să definească enigma onirică, anume că înainte de toate visele sunt avertizări trimise de către zei cu privire la viitor.

Iubitul nostru cititor nu a auzit vorbindu-se despre vise care se îndeplinesc? Poate să fie una dintre acele persoane care după ce a visat ceva, peste un timp a văzut că aceasta s-a îndeplinit. Sunt mulţi cei care, într-un mod mai simplu, rămân uimiţi de senzaţia că au trăit anterior o întâmplare, în multe cazuri, pentru că visaseră asta înainte.

Totuşi, în grosul societăţii există încă această imagine echivocă despre vise. Credinţa populară potrivit căreia câinele visează cu prada de vânătoare, porcul cu ghindă, gâscanul cu mei şi, în general, toate fiinţele cu lumea lor de dorinţe, nu este altceva decât extinderea acestei viziuni limitate şi strâmte pe care o avea Freud despre vastul univers al viselor.

Acesta a fost motivul pentru care unul dintre cei mai buni discipoli ai săi, Cari Gustav Yung, s-a distanţat de maestrul său şi s-a apropiat de fântâna tradiţiilor esoterice antice ca să se adape din ea. Yung, pe lângă faptul că a afirmat că prin vise se poate cunoaşte adevărata personalitate a fiinţei umane, a recunoscut în vise posibilitatea de a primi mesaje cu privire la viitor.

În cartea sa ‚Amintiri, vise, reflexii", povesteşte cum odată a visat că un vânt arctic rece a devastat câmpiile Europei şi le-a acoperit de gheaţă; întreaga suprafaţă a rămas nelocuită şi fără vegetaţie. Asta s-a întâmplat în iunie 1914, chiar cu două luni înainte de începutul primului război mondial.

Dar ce lume extraordinară este aceasta care permite să percepem întâmplări chiar din propriul nostru viitor?

Pentru a ne putea da o explicaţie coerentă la „de ce toate aceste enigme" încercăm să apelăm, fără îndoială, la învăţăturile unui mare şi savant om care a revoluţionat ştiinţele secolului al XX-lea: Albert Einstein.

Einstein, părintele teoriei relativităţii, a demonstrat că orice obiect material, punându-şi în vibraţie structura atomică cu o viteză egală cu pătratul vitezei luminii (300.000 Km/s), părăseşte planul fizic ca să pătrundă în cel energetic, că există adică o punte între aceste două lumi (materia şi energia) determinată simplu de viteza sau vibraţia internă a corpurilor. Pentru a face mai accesibile toate acestea înţelegerii umane, vom spune astfel: deasupra şi dedesubtul acestei regiuni fizice şi materiale în care trăim, există alte regiuni sau lumi de manifestare care, nefiind fizice, sunt la fel de reale precum aceasta.

Una dintre aceste lumi nu este alta decât cea în care mergem în fiecare noapte în timp ce corpul doarme în patul său. Materialul nostru animic, adică conştiinţa noastră închisă în acel ansamblu de elemente indezirabile constituite din Ego, Şinele însuşi, scapă din corp în aceste momente şi, liberă de forme, trăieşte în regiuni paralele cu cea fizică şi tridimensională în care noi acţionăm în timpul zilei.

Ceea ce afirmăm aici, mulţi cercetători ai ştiinţelor ermetice din orient cunoşteau deja foarte bine. Ştiţi dumneavoastră că pe lângă acest corp de carne şi oase avem un corp energetic (numitul material animic) şi că acest corp este prizonier în timpul orelor zilei în organismul fizic, unde de altfel, cunoaşteţi perfect, că atunci când acesta din urmă doarme, această energie începe să se volatilizeze, să se desprindă din conexiunile cu organismul fizic tridimensional ca să intre în alte dimensiuni paralele cu aceasta.

Trist şi lamentabil este că această desprindere se face inconştient, omul nu-şi dă seama de mecanismele care au loc în procesul prin care trecem în lumea viselor, de asemenea cunoscută, din aceste studii, ca lumea astrală; să ştie cititorul nostru, că această regiune este aceeaşi cu cea unde merg defuncţii după moarte. De aceea, poate acum mulţi vor înţelege motivul pentru care uneori au văzut în vis persoane deja moarte şi chiar au conversat cu ele, ca şi când ar fi fost vii, cu o naturaleţe uluitoare.

Acest astral este *„A Patra Dimensiune"*a ştiinţei moderne (vezi lecţia care poartă acelaşi titlu), unde „timpul" încetează să se comporte după criteriile pe care le avem acum; trecutul şi viitorul se înfrăţesc într-un etern prezent şi ien şi mâine, se pot împlini chiar azi... Acesta este motivul pentru care celebrul Platou afirma că se pot vedea în vise scene din propriul nostru viitor.

Visele, într-adevăr, pot ajunge să fie, depinzând de modul nostru de a gândi, simţi şi acţiona, un mecanism formidabil care poate să ne apropie mai mult de soluţia finală a acestui mister care cuprinde propria noastră viaţă.

Cu toate cele expuse trebuie să începem să ne revizuim vechea noastră forma de a gândi referitor la această temă importantă. Dacă într-adevăr vrem să schimbăm circumstanţele vieţii noastre, nu putem continua gândind perimat şi greşit. Gnoza este un vin nou şi vinului nou îi trebuie butoaie noi...

## IMPORTANŢA ISTORICĂ A VISELOR

*„În lumile interne se vorbeşte mult în termeni kabalistici. Trebuie să ştim să facem suma totală a numerelor kabalistice. Dacă întrebăm un Maestru «Cât timp voi trăi!'», Maestrul va răspunde în numere, în cifre.*

*Obiectul studiului Kabalei este de a deveni capabili în lumile interne. De exemplu, un iniţiat va cere, cu o anumită ocazie, Clarviziunea şi intern i se va răspunde prin «8»*

*zile. Cel care nu ştie, se va întoarce în corpul fizic şi va crede că în 8 zile va primi Clarviziunea. De exemplu dacă va fi miercuri, în realitate 8eunn umăr a lui Iov, care ne indică să avem răbdare. Cel care nu ştie, rămâne confuz în lumile interne. Kabala e fundamentală pentru a învăţa limbajul acestei lumi.*

*E clar că studiul kabalistic trebuie să fie întotdeauna însoţit de munca noastră asupra sinelui. Trebuie să devenim conştienţi de aceste studii pentru că, dacă acestea rămân doar în intelect, când persoana moare, aceste studii se pierd. Insă dacă devenim conştienţi de aceste studii, ele se vor manifesta încă din copilărie."*

Samael Aun Weor: „*Tarot şi Kabală"*

Nu e ciudat că, cu tot ceea ce v-am spus, când revedem paginile istoriei, regăsim în diverse moduri ale manifestării culturii umane un concept foarte profund asupra viselor, foarte complet, şi pentru aceasta, foarte transcendental.

Cât e de adevărat că mulţi oameni nu cunosc principiile de bază ale acestei probleme. Vom numi diferite persoane celebre, cu un unic ţel de a ilustra şi de a da o mărturie fidelă a afirmaţiilor noastre.

Începem cu Buddha. Tradiţia afirmă că acest sfânt a fost născut când iubita sa mamă, Regina Maya, a visat un elefant alb ce cobora din Ceruri, însuşi Buddha, când era tânăr şi-a descoperit, de asemenea, vocaţia sa prin intermediul visului.

Biblia dă numeroase pasaje onirice. între ele, imaginea lui Iosif, un om umil pe care destinul la răsplătit într-un mod deosebit, dându-i putere pentru a interpreta visele.

*„După doi ani, Faraon a visat un vis. I se părea că stătea lângă râu (Nil). Şi iată că şapte vaci frumoase la vedere şi grase la trup s-au suit din râu, şi au început să pască prin mlaştini. După ele s-au mai suit din râu alte şapte vaci urâte la vedere şi slabe la trup, şi s-au aşezat lângă ele pe marginea râului. Vacile urâte la vedere şi slabe la trup au mâncat pe cele şapte vaci frumoase la vedere şi grase la trup. Şi Faraon s-a trezit.*

*A adormit din nou, şi a visat un al doilea vis. Se făcea că şapte spice de grâu grase şi frumoase au crescut pe acelaşi pai. Şi după ele au răsărit alte şapte spice slabe şi arse de vântul de răsărit. Spicele slabe au înghiţit pe cele şapte spice grase şi pline. Şi Faraon s-a trezit. Iată visul.*

*Dimineaţa, Faraon s-a turburat şi a trimis să cheme pe toţi magii şi pe toţi înţelepţii Egiptului. Le-a istorisit visurile lui. Dar nimeni n-a putut sale tălmăcească lui Faraon. Atunci mai masele paharnicilor a luat cuvântul, şi a zis lui Faraon: «Mi-aduc aminte astăzi de greşeala mea. Faraon se mâniasepe slujitorii lui; şi mă aruncase în temniţă, în casa căpeteniei stră-jerilor, pe mine şi pe mai marele pitarilor. Amândoi am visat câte un vis în aceeaşi noapte; şi anume, fiecare din noi a visat un vis, care a primit o tălmăcire deosebită. Era acolo cu noi un tânăr Evreu, rob al căpeteniei străjerilor. I-am istorisit visurile noastre, şine-a spus întocmai ce înseamnă visul fiecăruia. Lucrurile s-au întâmplat întocmai după tălmăcirea pe care ne-o dădu-se el. Pe mine Faraon m-a pus iarăşi în slujba mea, iar pe mai marele pitarilor fa spânzurat».*

*Faraon a trimis să cheme pe losif L-au scos în grabă din temniţă. losifs-a ras, şi-a schimbat hainele, şi s-a dus la Faraon.*

*Faraon a zis lui losif «Am visat un vis. Nimeni nu 1-a putut tălmăci; şi am aăat că tu tălmăceşti un vis, îndată după ce l-ai auzit».*

*Iosif a răspuns lui Faraon: «Nu eu! Dumnezeu este acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon! »*

*Faraon a început să istorisească atunci lui Losif: «în visul meu, se făcea că stăteam pe malul râului. Şi deodată şapte vaci grase la trup şi frumoase la chip s-au suit din râu,*

*şi au început să pască prin mlaştini. După ele s-au suit alte şapte vaci, slabe, foarte urâte la chip, şi sfrijite: n-am mai văzut altele aşa de urâte în toată ţara Egiptului. Vacile cele sfrijite şi slabe au mâncat pe cele şapte vaci dintâi, care erau grase. Le-au înghiţit, fără să se poată cunoaşte că intraseră în pântecele lor; ba încă înfăţişarea lor era tot aşa de urâtă ca mai înainte. Şi m-am deşteptat.*

*Am mai văzut în vis şapte spice pline şi frumoase, care creşteau pe acelaşi pai. Şi după ele au răsărit şapte spice goale, slabe, arse de vântul de răsărit. Spicele slabe au înghiţit pe cele şapte spice frumoase. Am spus aceste lucruri magilor, dar nimeni nu mi le-a putut tălmăci».*

*Iosif a zis lui Faraon: «Cea visat Faraon însemnează un singur lucru: Dumnezeu a arătat mai dinainte lui Faraon ce are să facă. Cele şapte vaci frumoase înseamnă şapte ani; şi cele şapte spice frumoase înseamnă şapte ani: este un singur vis. Cele şapte vaci sfrijite şi urâte, care se suiau după cele dintâi, înseamnă şapte ani; şi cele şapte spice goale, arse de vântul de răsărit, vor fi şapte ani de foamete. Astfel, după cum am spus lui Faraon, Dumnezeu a arătat lui Faraon, ce are să facă. Iată, vor fi şapte ani de mare belşug în toată ţara Egiptului. După ei vor veni şapte ani de foamete, aşa că se va uita tot belşugul acesta în ţara Egiptului, şi foametea va topi ţara. Foametea aceasta care va urma va fi aşa de mare că nu se va mai cunoaşte belşugul în ţară. Cât priveşte faptul că Faraon a visat visul de două ori, înseamnă că lucrul este hotărât din partea lui Dumnezeu, şi că Dumnezeu se va grăbi să-1 aducă la îndeplinire.*

*Acum, Faraon să aleagă un om priceput şi înţelept, şi să-1 pună în fruntea ţării Egiptului. Faraon să pună prefecţi în ţară, ca să ridice o cincime din roadele Egiptului în timpul celor şapte ani de belşug. Să se strângă toate bucatele din aceşti ani buni care au să vină; să se facă, la îndemâna lui Faraon, grămezi de grâu, provizii în cetăţi, şi să le păzească.*

*Bucatele acestea vor fi provizia ţării, pentru cei şapte ani de foamete, care vor veni în ţara Egiptului, pentru ca ţara să nu fie prăpădită de foamete».*
*Cuvintele acestea au plăcui lui Faraon şi tuturor slujitorilor lui. Şi Faraon a zis slujitorilor săi: «Am putea noi oare să găsim un om ca aceasta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?»*

*Şi Faraon a zis lui Iosif: «Fiindcă Dumnezeu ţi-a făcut cunoscut toate aceste lucruri, nu este nimeni care să fie atât de priceput şi atât de înţelept ca tine. Te pun mai mare peste casa mea, şi tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai pe sus de tine.»*

*Faraon a zis lui losif: «Uite, îţi dau stăpânire peste toata ţara Egiptului». Faraon şi-a scos inelul din deget, şi 1-a pus în degetul lui losif; fa îmbrăcat cu haine de in subţire, şi i-a pus un lanţ de aur la gât. L-a suit în carul care venea după al lui, şi strigau înaintea lui: «În genunchi!»”* (Gen.4l)

Continuând această temă mistico-ştiinţifică îl vom numi, de ase-ine-nea, pe Daniel. Acest om foarte important, care l-a scăpat pe ierarh de la moarte sigură, explicându-i ierarhului său nu numai semnificaţia visului pe care i l-a arătat, ci şi povestindu-i -ceea ce a visat.

*„Împăratul a luat cuvântul şi a zis lui Daniel, care se n urnea Baltazar: «Eşti tu în stare să-mi spui visul pe care fam visat şi tâlcuirea lui?»*

*Daniel a răspims înaintea împăratului, şi a zis: «Ce cere împăratul este o taină pe care înţelepţii, cititorii în stele, vrăjitorii şi ghicitorii nu sunt în stare s-o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu, care descoperă tainele, şi care face*

*cunoscut împăratului Nabucodonosor ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă. Iată visul tău şi vedeniile pe care le-ai avut în patul tău. în patul tău, împărate, ţi-au venit în minte gânduri cu privire la cele ce vor £ după aceste vremuri; şi Cel ce descoperă tainele ţi-a făcut cunoscut ce se va întâmpla.*

*Însă dacă mi s-a descoperit taina aceasta, n u înseamnă că este în mine o înţelepciune mai mare decât a tuturor celor vii, ci pentru ca să se dea împăratului tâlcuirea ei, şi să alli ce-ţi doreşte inima să ştii. Tu, împărate, te uitai, şi iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare, şi de o strălucire ne-mai pomenită. Stătea în picioare înaintea ta, şi înfăţişarea lui era înfricoşătoare.*

*Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul şi braţele ii erau de argint; pântecele şi coapsele îi erau de aramă; fluierele picioarelor, de fier, şi parte de lut. Tu te uitai la el, şi s-a dezlipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier şi de lut ale chipului, şi le-a făcut bucăţi. Atunci fierul, lutul, arama, argintul şi aurul s-au sfărâmat împreună, şi s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul, şi nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra, care sfărâmase chipul, s-a făcut un munte mare, şi a umplut tot pământul.*

*Iată visul. Acum îi vom spune şi tâlcuirea înaintea împăratului. Tu, împărate, eşti împăratul împăraţilor, căci Dumnezeul cerurilor ţi-a dat împărăţie, putere, bogăţie şi slavă. El ţi-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului şi păsările cerului, şi te-a făcut stăpân peste toate acestea: tu eşti capul de aur! După tine, se va ridica o altă împărăţie, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăţie, care va fi de aramă, şi care va stăpâni peste tot pământul.*

*Va fi o a patra împărăţie, tare ca fierul; după cum ferul sfărâmă şi rupe totul, şi ea va sfărâma şi va rupe totul, ca ferul care face totul bucăţi. Şi după cum ai văzut picioarele şi degetele picioarelor parte de lut de olar şi parte de fier, tot aşa şi împărăţia aceasta va £ împărţită; dar va rămâne în ea ceva din tăria fierului, tocmai aşa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul. Şi după cum degetele de la picioare erau parte de fier şi parte de lut, tot aşa şi împărăţia aceasta va £ în parte tare şi în parte plăpândă. Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omeneşti de căsătorie, dar nu vor £ lipiţi unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul.*

*Dar în vremea acestor împăraţi, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăţie, care nu va £ nimicită niciodată, şi care nu va trece sub stăpânirea un ui alt popor. Ea va sfărâma şi va nimici toa te acele împărăţii, şi ea însăşi va dăinui veşnic. Aceasta înseamnă piatra, pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte, fără ajutorul vreunei mâini, şi care a sfărâmat ferul, arama, lutul, argintul şi aurul. Dumnezeul cel mare a făcut deci cunoscut împă-ratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat, şi tâlcuirea lui este temeinică.»*

*Atunci împăratul Nabucodonosor a căzut cu faţa la pământ şi s-a. închinat înaintea lui Daniel, şi a poruncit să i se aducă jertfe de mâncare şi miresme. împăratul a vorbit lui Daniel şi a zis: «Cu adevărat, Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor şi Domnul împăraţilor, şi El descoperă tainele, fiindcă, ai putut să descoperi taina aceasta!». Apoi împăratul a înălţat pe Daniel, şi i-a dat daruri multe şi bogate; i-a dat stăpânire peste tot ţinutul Babilonului, şi fa pus ca cea mai înaltă căpetenie a tuturor înţelepţilor Babilonului.”* (Daniel 2)

Trebuie să afirmăm, de asemenea, că toate religiile în momentele lor de glorie originară nu au uitat niciodată că Divinitatea pe care omul o poartă în interior îi poate orienta viaţa cu multă precizie. însă nimeni nu va fi surprins astăzi că Talmudul, cartea

sacră a evreilor, este la fel ca şi Biblia creştină, plin de multe pasaje, observaţii onirice. Ajunge să afirmăm cu solemnitate că un vis care nu a fost înţeles este ca o scrisoare care nu a fost deschisă.

Astfel că printre popoarele vechi, precum babilonienii, asirienii, când un om trebuia să ia o decizie importantă, consulta un tălmăcitor de vise.

Pentru egipteni, interpretarea viselor era o artă extrem de divină, religioasă şi ştiinţifică. Pentru a fi mai precişi, găsim totodată în Muzeul Britanic, un anumit papirus despre vise care are o vechime de 4.000 de ani.

Trebuie să ne amintim de nobilii cetăţeni ai Greciei antice. E cunoscut că atunci când una din persoane avea o boală fizică sau spirituală, era trimisă într-unui din Templele Incubatoare, precum faimosul templu al lui Epidur, care era dirijat de medicul Esculap, unde ţinea post sau aducea ofrande şi asculta instrucţiunile sacerdotului înainte de a adormi, aşteptând ca în vise să i se arate remediul.

Artemidor din Efes, cel mai renumit tălmăcitor de vise al epocii lui Marcus Aurelius, şi-a consacrat viaţa studiului acestor teme şi cărţilor de vise ale acestui înţelept grec, Esculap, aşa cum recunosc chiar şi adepţii Zeului materie, şi le utilizează sub o formă sau alta, de mii de ani, chiar şi raţionaliştii, cărora le lipseşte ideea că visul poate avea o semnificaţie.

Istoria ne spune, de exemplu, că Zeii Greci, care erau înclinaţi să participe la viaţa cotidiană a muritorilor, trimiteau mesaje în vise, care trebuiau dezvăluite prin intermediul analizei simbolurilor conţinute în aceste mesaje onirice.

Homer, marele poet al Greciei antice, povesteşte în Iliada, cum Zeus a trimis un mesaj regelui Agamemnon care a fost interpretat greşit de tălmăcitorul său de vise, care a văzut că în acest vis, regele a avut o revelaţie cum că el urma să fie cuceritoml Troiei...

Istoricul Herodot ne povesteşte că, Cresus, regele Lidiei, a primit un mesaj în visele sale, în care i se spunea că fiul său preferat, numit Atis, va muri străpuns de o lance. Herodot spune că, Cresus, preocupat de viitorul fiului său care era considerat unul dintre războinicii cei mai curajoşi şi inteligenţi ai epocii sale, i-a ordonat să se retragă din viaţa militară şi să trăiască într-o restricţie absolută. Aproape de tânărul prinţ nu se afla nici un fel de armă, nici un obiect ascuţit. Atis, cum era războinic, se simţea frustrat şi neputincios, căci viaţa sa devenise monotonă şi anonimă. într-o zi, obosit de captivitatea sa în colivia de aur a palatului iubitului său tată, Cresus, îi cere acestuia permisiunea să participe la o vânătoare. Istoricul povesteşte că, insistenţa tânărului Atis a fost atât de mare, încât regele Lidiei i-a acordat permisiunea, însă cu o singură condiţie: să meargă la vânătoare escortat de fidelul său servitor, Adrastus şi sub protecţia soldaţilor cei mai experimentaţi ai regatului. Aceşti soldaţi îi erau fideli lui Adrastus.

Herodot confirmă, spunând că a avut loc un accident fatal; mistreţii i-au luat prin surprindere pe tânărul Atis şi pe Adrastus. Soldaţii îşi lansaseră suliţele asupra unuia dintre animale care se năpustiră asupra lor. Din păcate, suliţa 1-a nimerit şi rănit mortal pe tânărul Atis. Aşa s-a împlinit visul regelui Cresus. Şi dacă aceste fapte au fost relatate de istorie, nu trebuie să o abandonăm pentru că ea cuprinde multe întâmplări care ilustrează clar ceea ce afirmăm.

Cum nu ne place să ne împăunăm cu penele altuia, să lăsăm ca Dr. Samael Aun Weor să relateze direct povestirea; acest om căruia conştiinţa i-a permis să se aventureze în istorie, acest prag obscur, confuz şi plin de ipoteze pentru omul modern.

*„Întoarcerea la stricăciunile Romei şi întâlnirea cu Brutus, marcat cu cuţitul de mâna Domnului, să fu din nou confruntat cu aceste origini, să savurezi această lăcomie*

*veninoasă, nu-i desigur deloc plăcut, dar este indispensabil să fie scoase din puţul secolelor unele amintiri dureroase.*

*Pătruns de groază, iară nici o vanitate, în stare de «alertă noutate», eu păstrez cu energie via amintire a reîncarnării mele romane cunoscută sub numele de Iulius Caesar. A trebuit atunci să mă sacrific pentru umanitate, stabilind scena pentru cea de-a patra subrasă a acestei a cincea mare Rasă-Rădăcină care este a noastră.*

*Ferească Dumnezeu şi Sfânta Măria! Dacă am comis vreo greşeală foarte gravă în această epocă antică, aceasta a fostcăm-am afiliat la Ordinul Jartierei; totuşi, fără îndoială că zeii au decis să mă ierte...*

*Să te înalţi până la nori prin prieteniile tale, nu este într-adevăr uşor şi cu toate acestea, este evident că am ajuns acolo, surprinzând aristocraţia romană.*

*Povestind toate acestea nu am nici un orgoliu, căci ştiu bine că este numai Egoul căruia-iplace să se caţere în vârful scării, să se pună în evidenţă etc. îndeplinesc datoria de a povesti, asta-i tot.*

*Când am plecat spre Galia, am rugat-o pe frumoasa mea soţie, Cal-purnia, ca la întoarcere, ea să trimită în întâmpinarea mea pe cei doi fi ai noştri.*

*Brutus murea de invidie amintindu-şiintrarea mea triumfală în oraşul etern; totuşi părea să uite intenţionat îngrozitoarele mele suferinţe pe câmpul de bătălie. Dreptul de a guverna acest imperiu, desigur nu mi-a fost dat cadou; ştiu bine Zeii şi oamenii, tot ce am suferit.*

*Aş fi putut bine să mă salvez de perfida conjuraţie dacă aş li ştiut să-1 ascult pe bătrânul astrolog care era la mine în vizită. Din nenorocire, Demonul Geloziei îmi chinuia inima; acest bătrân era bun prieten cu Calpurnia şi mie nu-mi plăcea asta...*

*În dimineaţa tragicei zile, când să mă scol din patul conjugal, cu capul încoronat de lauri, Calpurnia îmi povesti visul său; ea văzuse într-o viziune nocturnă o stea căzând din cer pe pământ şi ea mă avertiză rugându-mă cu insistenţă să nu merg la Senat...*

*Rugămintile soţiei mele fură inutile; «Voi merge azi la Senat», răspunsei eu în mod imperativ.*

*— Aminteşte-ţică azio familie prietenă ne-a invitaţia masă în suburbia Romei; ai acceptat invitaţia, spuse Calpurnia.*

*— Eu nu pot să merg la această masă, obiectai eu.*

*— Atunci vei lăsa această familie să ne aştepte?*

*— Trebuie să merg la Senat...*

*Câteva ore mai târziu, însoţit de un conducător de auriga, mergeam într-un car de luptă în direcţia Capitoliului Vulturului roman. Ajunsei curând, în mijlocul formidabilelor ovaţii ale mulţimilor surescitate. «Ave Caesar!» îmi strigau ele.*

*Câteva persoane de vază ale oraşului mă înconjurară în vestibulul Capitoliului; răspunsei la întrebări, clarificai câteva probleme etc.*

*Deodată, în mod neaşteptat, apăru în faţa mea bătrânul astrolog, care mă prevenise înainte despre pâlpâirile luiMarte şi despre teribilele pericole pe care acestea le prevesteau; el îmi dădu în secret o bucată de pergament pe care erau notate numele conjuraţilor.*

*Bietul bătrân încerca să mă salveze, dar totul fii inutil, n-am făcut caz de asta; în plus, eram foarte ocupat să am grijă de atâţia iluştri romani. Apoi simţindu-mă invincibil şi invulnerabil, cu această atitudine cezariană care mă caracteriza, avansam în direcţia Senatului printre coloanele olimpiene ale Capitoliului.*

*Dar, nefericire miel conjuraţii, în spatele acestor eroice coloane, mă pândeau; tăişul pumnalului îmi sfâşie spatele. Călit în atâtea bătălii, instinctiv încercai să scot spada, dar simţii că leşin; îl văzui pe Brutus şi exclamai: «Şi tu, fiul meu?»*

*Apoi, teribila Parcă îmi luă suEetul..."*

Întorcându-ne de la vechea Romă a cezarilor la pana scriitorilor contemporani, putem vedea, dragă cititorule, că bucuria sufletului e o Catedrală superioară pentru Conştiinţa noastră. Nimeni nu poate nega că marii cuceritori conchistadori întotdeauna au acordat mare importanţă la ceea ce au visat. Alexandru cel Mare, în ciuda faptului că era educat ştiinţific de Aristotel, de fapt traducea mesajele primite în vise: când era pe punctul să abandoneze oraşul Tyr, a insistat să-1 cucerească din cauza unui vis.

Legenda povesteşte, de asemenea, că Hanibal a fost avertizat despre una din victoriile sale printr-un vis. La fel, regele Richard al-III-lea, cum povestesc istoricii, a fost asaltat de „imagini oribile" înaintea înfrângerii şi morţii sale pe Câmpul Bosworth.

Se spune, de asemenea, că Napoleon a visat, cu o zi înainte de bătălia de la Waterloo, o pisică neagră care fugea dintr-o parte în alta şi înfrângerea trupelor sale.

Asasinatul arhiducelui Francisc Ferdinand al Austro-Ungariei, fapt care a declanşat Primul Război Mondial, a fost de asemenea avertizat într-un vis. Episcopul Joseph Lanyi, tutorele arhiducelui, a visat moartea acestuia în timp ce călătorea într-o maşină spre Sarajevo. Criticii spun că episcopul Lanyi, alertat, şi-a scris în detalii visul şi a încercat să-1 prevină pe duce, însă nu a avut timp, căci în cinci zile a sosit o telegramă care anunţa vestea asasinatului, aşa cum visase el.

Se spune, de asemenea, că atunci când Adolf riitler era caporal în armata bavareză, a visat un vis în care se vedea acoperit de pământ şi de fier. El însuşi a povestit apoi că a abandonat locul unde dormea şi că s-a târât în alt loc. Imediat s-a produs o explozie nu departe de el. Când s-a întors la locul pe care îl abandonase, a văzut un mare crater. Oamenii care dormiseră lângă el, erau în întregime îngropaţi în pământ.

Abraham Lincoln însuşi, cel despre care multe persoane au auzit multe coincidenţe cu viaţa preşedintelui Statelor Unite, J.F. Kennedy, şi-a văzut moartea cu câteva zile înainte de a fi asasinat de John Wilkes Booth. După spusele soţiei sale, când se plimba pe coridoarele Casei Albe, a auzit pe cineva plângând. Ajungând într-o cameră, a văzut un cadavru care era, într-un sicriu şi care era supravegheat de o gardă militară. Când 1-a întrebat pe unul dintre soldaţii prezenţi, cine este persoana din sicriu, răspunsul a fost: *„Preşedintele a fost asasinat".*

Şi dacă cititorii noştri au puţină răbdare, vom povesti cum, chiar ştiinţa modernă a fost ghidată de destin prin vise. Friedrich August Kekule, celebrul chimist german, de care tinerii care îndrăgesc această materie sigur au auzit, a ajuns în culmea efortului lui neînţelegând structura moleculei de benzen. într-o noapte el a visat că molecula acestui compus dansa, luând forma unui şarpe care-şi muşcă coada. El povesteşte că, deodată a descoperit proprietatea benzenului care lipsea, adică structura sa în formă de inel.

Dimitri Ivanovici Mendeleev a visat în 1869 că anumite elemente chimice se organizau, dansând, până luau o formă determinată. Omul de ştiinţă povesteşte că acele elemente chimice erau în ordine crescătoare, în acord cu masa lor atomică. Această ordine este cunoscută sub forma Tabelului Periodic al Elementelor.

Asiriologul american Hermann Volrath Hilprecht a avut o revelaţie asemănătoare în timp ce dormea. într-o zi, incapabil să identifice două agate antice cu o curioasă inscripţie, a visat că vorbea cu un savant din Babilonia care i-a dat răspunsul, spunându-i: *„cele două*

*agate sunt fragmente ale aceleiaşi inscripţii".* Datorită acestuia, el a putut să le asambleze şi să dezvăluie inscripţia.

Elias Howe, cel care a acordat modei mult timp, a petrecut mulţi ani încercând să inventeze maşina de cusut, fără să reuşească. Cum el însuşi povesteşte, într-o noapte a visat că sălbaticii îl atacau şi-i spuneau: *„Ori inventezi această maşină, ori mori";* sălbaticii aveau suliţe care la vârf aveau o gaură. Aceasta era soluţia pe care o căuta, adică acele cu gaură la vârf.

Albert Szent-Gyorgy, ilustru biochimist ungur, care a descoperit vitamina C şi a luat Premiul Nobel pentru medicină, povesteşte despre un anumit obicei: *„Munca mea nu se termina când mă ridicam de pe scaun. Continuam problemele zilei şi atunci când dormeam, creierul meu continua să gândească, căci eu mă trezeam cu soluţiile acestor probleme, care mă preocupau atât de mult".*

Dacă cititorul nostru rămâne uimit de aceste povestiri, să asculte şi altele care îi vor arăta importanţa pe care lumea viselor o are pe deplin şi în lumea artei.

Marele poet englez, Samuel Tayler Coleridge, într-o zi a adormit iar ultimele cuvinte pe care le-a putut vedea înainte de a adormi, cum povesteşte poetul, au fost: *„Khan Kubla a ordonat construirea unui palat în acest loc".*

Trei ore mai târziu el s-a trezit cu anumite versuri în cap. El a scris cum aceste imaginaţii poetice ajungeau la el „fără cel mai mic efort". Rapid, el a scris versurile maiestuoase cu care începe „Kubla Khan".

Scriitorul Robert Louis Stevenson, căruia îi datorăm cartea „Insula Comorii", atribuia mult din operele sale literare, colaborării între cele două mentale, cel treaz şi cel adormit. Celebrul scriitor ne asigură că era capabil să viseze poveşti când avea nevoie urgentă să le vândă. El putea chiar să reia şirul povestirii de unde a lăsat-o în noaptea anterioară.

Povestirea „*Straniului caz al Dr. Jakyll şi al lui Mr. Hyde"* a fost rezultatul unuia din aceste vise. Cum spune acesta mai târziu, a fost nevoie de mult timp pentru a căuta o operă cu *„această senzaţie puternică a dublei personalităţii a om ului... când el trecea prin probleme financiare".* El trăieşte în lumile fantastice ale visului toate aceste scene, apoi le scrie, până şi scena în care Hyde înghite o pudră şi se metamorfozează în persoana pe care o întruchipează.

Şi continuând această listă de povestiri, vom aminti acum despre compozitorul italian din sec. al XVlII-lea, Giuseppe Tartini, care a visat că după ce a semnat un pact cu diavolul, îşi încredinţa vioara în mâinile lui. *„Surpriza mea fu atât de mare ascultând cântând cu o mare abilitate o sonată de o frumuseţe extremă, care era dincolo de puterea mea de imaginaţie.* "El spunea *„încercam să fac un efort să-mi amintesc sunetele pe care le-am auzit. Insă aceasta era imposibil. «Sonata Diavolului» (sau Triada Diavolului) e cel mai frumos lucru pe care l-am scris; chiar şi dacă aceasta era inferioară la ceea ce am ascultat în vise!"*

Pentru a termina, spunem cititorilor noştri că am vrut să relatez toate aceste povestiri, pentru a arăta importanta viselor în destinul omului Peruane acum să încheiem, amintind cuvântul lui Havelock Ellis, care afirma:

„*Visele sunt adevărate atât cât durează. Putem să spunem mai mult despre viată?"*

**AUTO-CUNOAŞTEREA PRIN INTERMEDIUL VISELOR**

*„În timpul somnului, Egoul scapă din corpul fizic. Această ieşire a Egoului este necesară pentru ca corpul vital să poată revitaliza corpul fizic. Un lucru de care putem fi*

*siguri este că Egoul duce visele în lumile interne, în lumile interne Egoul se ocupă de aceleaşi lucruri care-l menţin fascinat în fizic. Astfel, îl vedem în timpul somnului pe dulgher lucrând în atelierul său, pe poliţist circulând pe străzi, pe coafeză în atelierul ei, pe mecanic în garajul său, pe beţivan în tavernă sau la berărie şi pe prostituată în casa de plăceri, dedându-se desfrâului etc. Toţi aceşti oameni trăiesc în lumile interne ca şi cum ar fi în lumea fizică. Nici unei fiinţe vii nuise întâmplă să se întrebe, în timpul somnului, dacă este în lumea fizică sau în astral. Cei care şi-au pus o asemenea întrebare în timpul somnului lor, s-au trezit în lumile interne. Atunci, cu uimire, au putut studia toate minunile lumilor superioare. Numai luând obiceiul de a ne pune această întrebare clipă de clipă, în timpul stării pe care o numim stare de veghe, putem ajunge să ne punem aceeaşi în trebare în lumile superioare în timpul orelor în care ne-am abandonat somnului. Nu se poate nega faptul că în timpul somnului repetăm tot ceea ce am făcut în timpul zilei. Dacă în timpid zilei am luat obiceiul de-a ne pune această întrebare, atunci, în timpul, somnului nocturn, în afara corpului, vom repeta aceeaşi întrebare. Rezultatul va fi trezirea conştiinţei".* Samael Aun Weor: *„Căsătoria Perfectă"*

Chiar dacă triburile Senoi care trăiesc în pădurile Malayeziei, trăiesc împreună cu triburile războinice, cei care studiază în materie de crime, admit că triburile Senoi, înconjurate de triburi sălbatice, nu au cunoscut niciodată crima violentă sau orice alt conflict violent pe parcursul a douăzeci sau treizeci de ani. La aceşti oameni pacifişti, de o condiţie liniştită, relaţiile interpersonale au ajuns la acel nivel de cooperare, încât poporul care trăieşte lângă ei interpretează aceasta ca un produs de magie specială. Senoi, râd de această credinţă, nu fac nimic pentru a le arăta contrariul, căci această credinţă le e foarte utilă pentru ca pacea să continue atât extern cât şi în cadrul tribului. în realitate, Senoi au o cunoaştere profundă a viselor. Ei ştiu că visele au o valoare decisivă. Visele ne dictează momentul şi modul precis pentru fiecare eveniment important al vieţii. De aceea, interpretarea lor constituie principala ocupaţie a acestui trib. După anumite studii ştiinţifice, rezultatul este o societate în care nu este durere, violenţă şi agresiune.

De la anii cei mai fragezi, li se arată copiilor cum să-şi interpreteze visele şi sunt informaţi asupra metodelor de a le controla. Datorită acesteia, multe persoane spun că Senoi au o mare stabilitate psihică şi socială. E important, de asemenea, pentru noi occidentalii să începem să înţelegem importanţa pe care o pot avea visele, pentru a ne îmbunătăţi relaţiile sociale cu semenii noştri şi cu noi înşine. Trebuie să începem gradat prin forme de disciplină şi să nu uităm evenimentele pe care le trăim în interiorul corpului nostru în timpul somnului (vedeţi broşura intitulată „Yoga Somnului").

Cu aceasta nu vrem să spunem că toate visele pot fi transcendentale pentru viaţa noastră, căci am văzut că multe vise sunt produse de lumea dorinţelor care se ascund în subconştientul fiinţei umane, cum afirmă Freud. Nu trebuie să uităm că mamiferul raţional care populează astăzi cele cinci continente are 97% material egoic, adică cu alte cuvinte, lumina şi discernământul care dă conştiinţa, este liberă doar 3%, restul e teribil condiţionată prin intermediul elementelor indivizibile pe care le purtăm in interiorul nostru, precum mânia, lăcomia, desfrâul, gelozia, orgoliul, gurmandismul etc. etc.

Visele care sunt în relaţie cu subconştientul freudian de exemplu, sunt cele ce se află în legătură cu centrul motor. Aceste vise sunt deci, refluxul anumitor lucruri pe care le-am văzut în timpul zilei. Sunt simple senzaţii, simple repetiţii astrale a ceea ce noi vedem zilnic. în acelaşi fel, anumite experienţe emoţionale, precum frica (ea fiind factorul care face rău umanităţii), au locul lor în aceste vise haotice în relaţie cu centrul instinctiv motor.

Există deci, vise intelectuale, emoţionale, motorii, instinctive şi sexuale. Sunt vise care sunt în relaţie cu cei cinci centri inferiori ai maşinii umane, în ciuda acestui fapt, trebuie să spunem că toate visele, chiar şi cele greu de înţeles, au o anumită semnificaţie, nu numai că ele indică relaţia cu unul dintre centri ci, de asemenea, ele arată starea psihologică a acestui centru.

Chiar istoria ne arată, de-a lungul secolelor, cum marii tirani au fost atacaţi de vise rele. Popular, spunem că persoanele bune şi umile au *„somnul celor drepţi”*. Se spune că soţia Pontifului Pilat a avut vise teribile în noaptea dinaintea condamnării la moarte a lui lisus Cristos de către procuratorul roman (Matei:27-19).

Există un proverb popular, care spune: *„Conştiinţa bună e ca perna moale”*.

Într-adevăr, toate persoanele care vor să cunoască gândirea psihologică, trebuie să se transforme în spionii propriilor vise. Care e funcţiona-lismul mental în timpul visului? Care sunt emoţiile care ne atacă? Care sunt activităţile când suntem în afara corpului fizic? Care sunt senzaţiile instinctive care ne guvernează?

Întâi vom vedea starea sexuală pe care o avem în timpul viselor. Trebuie să fim sinceri cu noi înşine. Adică, pe bună dreptate, Platon spune: *„Omul se cunoaşte prin visele sale”*. Mulţi penitenţi care se simt orgolioşi de a fi căşti, au fost supuşi probelor în lumile interne, au eşuat în centrul sexual şi rezultatul a fost poluţiile nocturne.

Marele filozof german Friedrich Nietzsche a spus: *„Vreţi să fiţi responsabili de toate lucrurile cu excepţia viselor. Ce debilitate mizerabilă. Ce lipsă de curaj şi logică. Visele vă aparţin de asemenea”*.

E clar că la adeptul perfect, cei cinci centri psihici, adică intelectual, emoţional motor, instinctiv şi sexual, funcţionează în deplină armonie cu
infinitul.

Problema funcţionării greşite a centrilor este o temă care pretinde un studiu de-a lungul întregii vieţi, prin intermediul acţiunii observării sinelui şi prin examinarea riguroasă a viselor. Este posibil să ajungem la un moment dat să înţelegem centrii şi munca lor corectă sau greşită. Avem nevoie pentru aceasta de multă răbdare...

Toată viaţa se dezvoltă şi este controlată în funcţie de centrii.
Gândirea, sentimentele, ideile, speranţele, teama, iubirea, mânia, acţiunile, senzaţiile, dorinţele, satisfacţiile, frustrările noastre etc, se află în centri. Descoperirea acestor elemente inumane în oricare dintre cei cinci centri, trebuie să fie un motiv mai mult decât suficient pentru munca esoterică.

Orice defect psihologic trebuie să fie înţeles prin intermediul tehnicii meditaţiei înainte de a fi eliminat.

Extirparea, eliminarea oricărui element indezirabil, este posibilă doar invocând ajutorul lui „TONANTZIN" (Divina Mamă Kundalini), care este o variantă a propriei noastre Fiinţe, FOHATUL particular al fiecăruia dintre noi.

În acest fel trebuie să murim moment de moment; numai prin moarte se naşte noul...

**TIPURI DE VISE**

*„În timp ce corpul fizic doarme, Egoul trăieşte în lumile interne şi se deplasează în diverse locuri. în lumile interne suntem adesea încercaţi. Primim iniţierea în templele interne. Este deci necesar să ne amintim ceea ce facem în afara corpului.*

*Cu ajutorul instrucţiunilor date în această carte, orice fiinţă omenească va putea să-şi trezească conştiinţa şi să-şi amintească experienţele sale interne. Este dureros să ştim că există mulţi Iniţiaţi care lucrează în Marile Temple ale Lojii Albe, în timp ce*

*corpul lor fizic doarme, dar care nu-şi amintesc de nimic, căci memoria lor este atrofiată. "*
Samael Aun Weor: *„Căsătoria Perfectă”*

Cu tot ceea ce am spus înainte, cititorul va putea vedea clar că există diferite tipuri de vise.

Efectiv, de o parte se găsesc aceste vise mecanice, acest tip de relaţie vie, care se află în legătură cu cei cinci centri ai maşinii umane. Aceste vise sunt un element de bază pentru toţi neofiţii care vor să parcurgă drumul auto-cunoaşterii perfecte. Dacă o persoană trăieşte stresată de diferite activităţi, plină de preocupări etc, e normal ca tipul de vise să fie în relaţie cu ceea ce trăieşte.

Să ne imaginăm pentru o clipă, o persoană pacifistă dintr-un oraş, care lucrează din greu, de exemplu toată ziua scrie la maşină într-un birou, prezintă dosare, completează hârtii, şi aşa mai departe, până se oboseşte, total identificată cu cea ce a făcut, în timp ce se află într-o stare permanentă de nervi şi preocupări pentru că ceea ce lucrează s-a acumulat. Atunci nu e ciudat că în timpul nopţii, în timp ce corpul său se află în pat, începe să viseze cu munca sa, cu foile şi dosarele care trebuie să fie prezentate. E posibil ca atunci când se află în subconştientul său, să vadă lucruri fantastice; ca de exemplu, maşina de scris să aibă ochi şi să înceapă s-o urmărească pe coridor, iar atunci acea persoană, cu o mare frică, începe să ţipe şi să strige... şi tresărind se trezeşte transpirând.

Desigur că nu roate visele sunt în relaţie cu cei cinci centri inferiori ai maşinii noastre organice. Studenţii nu trebuie să uite că avem, în plus: centrul intelectual superior şi centrul emoţional superior.

Visele în relaţie cu aceşti centri superiori sunt într-adevăr foarte interesante şi se caracterizează întotdeauna de ceea ce am putea numi, o formulă dramatică...

Dacă reflectăm asupra influenţei Razei Creaţiei, care coboară până la centrii superiori şi inferiori ai maşinii umane trebuie să admitem că vibraţiile luminoase coboară până la noi încercând să ne dea informaţii asupra stării în care ne găsim etc...

E foarte util să primim energie şi să intrăm în contact cu adepţii azteci, mayaşi, toi teci, egipteni, greci etc...

De asemenea, este minunat să putem intra în contact cu diferite părţi, cele mai elevate ale Fiinţei noastre (Divinitatea pe care noi o avem în interiorul nostru).

Efectiv, diferitele manifestări ale acestei „Unităţi Multiple Perfecte”, cunoscută ca Zeu al Zeilor, care sunt în realitate fiinţe auto-conştiente care scapă înţelegerii noastre, precum adepţii şi iniţiaţii tuturor culturilor solare care au existat pe această planetă etc, pot, cu o mare uşurinţă, să facă să ne parvină mesaje, dându-ne soluţia la problemele pe care le avem şi în acest mod, având o influenţă pozitivă asupra stării propriei noastre vieţi. Când centrii superiori sunt total dezvoltaţi este uşor să primim acest tip de mesaje superioare pe care trebuie să le înţelegem, să le captăm în mod conştient.

Persoanele foarte selecte care au în viaţa lor momente în care îşi amintesc de ele însele, sau care văd un lucru sau o persoană obişnuită într-un mod complet nou, nu vor fi surprinse dacă le spunem în acest capitol că aceste momente au aceeaşi calitate interioară şi acelaşi gust interior ca şi visele care sunt în relaţie cu cei doi centri superiori: emoţional şi mental. Semnificaţia acestor vise transcendentale şi realizarea Razei Creaţiei aparţin aceluiaşi ordin şi în particular, octavei laterale a Soarelui.

Când începem să ne dăm seama de profunda semnificaţie a acestui tip special de vise, aceasta ne arată anumite forţe care sunt în luptă pentru a ne trezi.

Dacă iubitul nostru cititor înţelege această problemă, va înţelege uşor acum că, studiind riguros aceste vise superioare, putem găsi faimoasele vise profetice şi visele simbolice.

Ce înţelegem prin vise profetice? Ilustrăm aceasta cu un exemplu: să ne imaginăm că, pentru un moment, o persoană se vede în timpul somnului cu familia sa mergând pe un munte acoperit de zăpadă. Puţin mai târziu va vedea în viziunea sa o avalanşă de zăpadă care va îngropa mai mulţi schiori care se aflau acolo...

Probabil, când se va trezi, nu va găsi nici o explicaţie, aşa cum Fiihrerul nu a găsit nici una visului său, în exemplul pe care îl vom vedea în continuare. E posibil ca, peste cârva timp, această persoană să se găsească într-o oarecare staţiune muntoasă. Va spune *„Dar eu am visat asta deja; şi va avea loc o avalanşă de zăpadă şi mai multe persoane vor muri..."* şi amintindu-şi aceasta, are loc tragedia.

Alt tip de vise, care este în relaţie cu centrii superiori sunt visele simbolice. Trebuie să ştim că limbajul pe care îl utilizăm pentru a comunica unii cu alţii, adică această diversitate de limbaje care caracterizează popoarele, nu este unicul limbaj existent.

Toţi cei care elimină din ei înşişi ansamblul de agregate psihologice şi au conştiinţa total trezită, au acces la limbajul superior, un limbaj magic, puternic, acest limbaj de care vorbeşte vechea umanitate înainte ca aceasta să degenereze în vicii şi perversiune, acest limbaj care curge ca un râu de aur şi de viaţă, sub razele soarelui.

Precis aceste inteligenţe Solare utilizează pentru a ne dirija un al treilea tip de limbaj, un limbaj simbolic, care este similar aceluia pe care umanitatea îl utilizează pentru a dirija circulaţia, de exemplu. Este un limbaj universal, care poate fi înţeles de un oriental, dar şi de un occidental, este un limbaj atemporal, care nu se schimbă în cursul timpului.

Artemidor din Efes, cel mai renumit tălmăcitor de vise din vremea lui Marcus Aurelius, ne arată că în general, de două mii de ani omul cu-noaste aceleaşi simboluri pe care le cunoaşte azi. Astrologii spun acelaşi lucru în privinţa triburilor primitive actuale, chiar dacă aceste triburi nu au avut nici uri contact cu civilizaţia noastră...

Limbajul simbolic e un limbaj rapid, precis, concret, de aceea proverbul spune: *„O imagine valorează mai mult decât mii de cuvinte..."*

Acest tip de limbaj este cel al viselor Faraonului din Egipt pe care Iosif le-a interptetat. Este acelaşi limbaj al parabolelor lui Iisus...

Cei care interpretează total literal, gândesc că semănătorul din Evanghelia eristică îşi seamănă sământa într-un loc rău etc. Aceste persoane nu înţeleg sensul acestor parabole, pentru că acestea aparţin limbajului simbolic al centrului emoţional superior.

Cineva îţi arată un număr în vis? Vezi că un dinte îţi cade? Un arbore prinde viaţa şi vorbeşte? Urci un munte şi găseşti pietre preţioase? Eşti pe cale să-ţi (aci valiza? Aştepţi să vină trenul şi când soseşte urci?... Sunt simboluri care vor să transcendă interpretărilor intelectuale, sunt mesaje care vin direct din (Conştiinţa Fiinţei umane.

Trebuie sa ne pregătim pentru a înţelege acest limbaj. Numai intuiţia, conştiinţa ne permite dezvăluirea sensului ocult al simbolurilor.

Multe persoane sincere cred că nu visează. Adevăratul motiv este că ele uită visele. Care dintre noi e sigur că nu a visat nimic peste noapte şi dintr-o dată, în timpul zilei îşi aminteşte de un vis?

Cu siguranţă, cu un tratament psihanalitic, cu anumită răbdare, cel care crede că nu poate avea vise, începe să-şi povestească experienţele onirice.

Starea inconştientă în care noi trăim, plină de încărcături egoice, nu ne permite să devenim conştienţi şi să raportăm la această lume fizică ceea ce trăim în corpul astral.

Avem, deci, nevoie să înţelegem urgent necesitatea de a ne trezi Conştiinţa. Această scrisoare pe care o primim în vise, este foarte importantă pentru a o recepţiona şi, cum se spune în Talmud, nu trebuie să uităm de ea şi să o lăsăm deoparte.

## 6. Disciplina onirică

„Este dureros să ştim că există multi Iniţiaţi care lucrează în Marile Temple ale Lojii Albe în timp ce corpul fizic doarme, si că totuşi nu-şi amintesc nimic pentru că memoria lor este atrofiată."

Samael Aun Weor

**DISCIPLINA YOGĂI VISULUI**

*„La trezirea din somnul normal, fiecare student gnostic trebuie să facă un exerciţiu de retrospecţie asupra procesului visului pentru a-şi aminti toate acele locuri pe care le-a vizitat în orele de somn. Ştim deja că Egoul călătoreşte mult prin locurile unde am fost, şi tot ce am văzut şi am auzit este important. Maeştrii instruiesc Discipolii atunci când se află în afara corpului fizic.*

*Este urgent să ştim să medităm profund şi apoi să punem în practică ceea ce am învăţat în timpul orelor de somn. Este necesar să nu ne mişcăm în momentul când ne trezim, pentru că orice mişcare agită astralul şi amintirile se pierd. Este urgent să combinăm exerciţiile retrospective cu Mantrele RAOM-GAOM. Fiecare cuvânt se desparte în două silabe. Trebuie accentuată vocala O. Aceste Mantre sunt pentru student ceea ce dinamita este pentru miner. La fel cum minerul îşi croieşte o trecere prin măruntaiele pământului cu ajutorul dinamitei, tot aşa studentul îşi va croi un drum spre amintirile subconştientului cu ajutorul acestor Mantre."*

Samael Aun Weor: *„Căsătoria Perfectă”*

Acei aspiranţi care doresc cu ardoare şi sincer experienţa mistică directă trebuie indiscutabil să înceapă prin disciplina „Yogăi Visului”.

Este evident că gnosticul trebuie să fie exigent cu el însuşi şi să înveţe să creeze condiţiile favorabile pentru amintirea şi înţelegerea tuturor acestor experienţe intime care survin totdeauna în timpul somnului.

Înainte de a ne culca pentru a ne odihni după oboseala şi eforturile de peste zi, e bine să acordăm atenţia cuvenită stării în care ne aflăm.

Devoţii care, datorită circumstanţelor duc o viaţă sedentară, nu pierd nimic, ci câştigă mult dacă, înainte de a se culca fac o scurtă plimbare în pas alert şi la aer proaspăt; această plimbare le va destinde musculatura.

Totuşi, este bine să clarificăm că niciodată nu trebuie să abuzăm de exerciţii fizice; trebuie să trăim într-un mod armonios.

Cina, gustarea sau mâncarea de la sfârşitul zilei trebuie să fie uşoară, fără alimente grele sau stimulente, evitând cu grijă să ingerăm elemente care pot să ne ţină treji, să ne împiedice să dormim.

Forma cea mai elevată de a gândi este de a nu gândi. Când mintea este calmă şi liniştită, liberă de problemele zilei şi de neliniştile lumeşti, atunci se află în stare favorabilă sută la sută pentru a practica „Yoga Visului”.

Când centrul emoţional superior lucrează într-adevăr, atunci se opreşte, chiar şi numai pentru un scurt moment, procesul gândirii.

Este evident că centrul menţionat intră în activitate prin beţia dionisiacă.

Această stare de încântare devine posibilă ascultând cu infinită devoţiune simfoniile minunate ale lui Wagner, Mozart sau Chopin etc.

Muzica lui Beethoven, în mod deosebit, este extraordinară pentru a face să vibreze cu intensitate centrul emoţional superior.

În această muzică gnosticul sincer găseşte un imens câmp de explorare mistică, fiindcă aceasta nu este o muzică de forme, ci de idei arhetipice inefabile; fiecare notă are semnificaţia sa; fiecare tăcere corespunde unei emoţii superioare.

Beethoven, simţind într-un mod atât de crud rigorile şi probele „nopţii spirituale”, în loc să eşueze, ca mulţi aspiranţi, şi-a deschis ochii intuiţiei spre supra-naturalismul misterios, spre partea spirituală a naturii, spre acea regiune unde trăiesc Regii angelici ai acestei mari Creaţii universale: Tlaloc, Ehecad, Huehueteotl etc. etc. etc.

Urmăriţi-1 pe „muzicianul-filosof' de-a lungul întregii sale vieţi exemplare. Pe masa sa de lucru el are mereu la vedere o imagine a Divinei sale Mame KUNDALINI, inefabila NEITH, TONANTZIN din ANAHUAC, suprema ISIS egipteană...

Ni s-a spus că acest mare Maestru a pus în partea de jos a acestei figurine adorabile, cu propria sa mână, o inscripţie foarte misterioasă: *„Eu sunt cea care a fost, cea care este şi care va fi, şi nici un muritor nu mi-a ridicat vălul”.*

Progresul intim revoluţionar este imposibil fără ajutorul imediat al Divinei noastre Mame TONANTZIN.

Orice fiu recunoscător trebuie s-o iubească pe mama sa, Beethoven o iubea profund pe a lui.

În afara corpului fizic, în orele de somn, sufletul poate să converseze cu Mama sa Divină; însă, este evident că noi trebuie să începem prin disciplina „Yogăi Visului".

Trebuie să dam atenţie camerei în care dormim. Decorul trebuie să fie agreabil. Culorile cele mai de dorit pentru obiectivul pe care-1 urmărim (în ciuda a ceea ce sfătuiesc alţi autori), sunt, cu siguranţă, cele trei tonalităţi primare: albastrul, galbenul şi roşul.

Fără îndoială, cele trei culori de bază corespund mereu celor trei forţe primare ale naturii (Sfântul Triamazikamno), Sfânta Afirmaţie, Sfânta Negaţie şi Sfânta Conciliere.

Merită să ne amintim că cele trei forţe originare ale acestei mari Creaţii se cristalizează mereu în mod pozitiv, negativ şi neutru.

*„Causa causorum”* a Sfântului Triamazikamno se află ascunsă în elementul activ Okidanok; acesta în el însuşi este doar emanaţia Absolutului Solar Sacru.

Este evident că respingerea celor trei culori fundamentale, în urma tuturor acestor motive expuse, echivalează, prin simplă deducţie logică, cu căderea în absurditate sau aberaţie...

„Yoga Visului” se dovedeşte extraordinară, minunată, formidabilă; totuşi, se dovedeşte a fi foarte exigentă.

Camera trebuie să fie întotdeauna foarte bine parfumată şi aerisită, dar nu inundată de răcoarea nopţii.

După o revizie detaliată a sinelui şi a camerei în care va dormi, gnosticul trebuie să-şi examineze patul.

Privind orice busolă, putem verifica prin noi înşine dacă acul este bine orientat spre Nord.

Incontestabil, este posibil să profităm conştient de acest curent magnetic al lumii care curge întotdeauna de la Sud la Nord.

Să ne orientăm patul astfel încât capul să ne fie totdeauna spre Nord; astfel putem să utilizăm în mod inteligent curentul magnetic indicat de direcţia acului.

Salteaua nu trebuie să fie exagerat de tare, dar nici prea moale, adică elasticitatea sa trebuie să fie astfel încât să nu afecteze cu nimic procesul psihic al celui care doarme.

Arcurile care scârţâie sau capetele patului care pocnesc şi scârţâie la cea mai mică mişcare a corpului celui care doarme constituie un obstacol serios pentru aceste practici.

Sub pernă se pune un caiet sau carnet şi un creion astfel încât să se poată găsi uşor în întuneric.

Aşternutul trebuie să fie plin de prospeţime şi foarte curat; faţa de pernă se parfumează cu parfumul nostru preferat.

După ce a îndeplinit toate aceste cerinţe, ascetul gnostic trece la a doua etapă a acestei discipline esoterice.

Se pune în patul său şi, stingând lumina, se culcă în decubitus dorsal, adică pe spate, cu ochii închişi şi cu mâinile pe plexul solar.

Rămâne total liniştit pentru câteva momente şi, după ce s-a relaxat si s-a destins complet, atât fizic cât şi mental, se concentrează asupra lui IMORFEU", Zeul Visului.

Incontestabil, fiecare parte izolată a Fiinţei noastre Reale exercită funcţii determinate şi chiar MORFEU (a nu fi confundat cu Orfeu) este însărcinat să ne instruiască în Misterele Visului.

Va fi mai mult decât imposibil să facem o schemă a Fiinţei; totuşi, toate părţile spiritualizate, izolate, ale formei noastre obişnuite vor perfecţiunea absolută a funcţiilor lor.

Când ne concentrăm asupra lui MORFEU, acesta se bucură de minunata ocazie pe care i-o oferim.

Este necesar să avem încredere şi să ştim să implorăm. Trebuie să-1 rugăm pe MORFEU să ne înveţe şi să ne trezească în lumile suprasensibile. In aceste momente, o somnolenţă foarte specială începe să-1 cuprindă pe gnostic, şi atunci va folosi *Postura Leului:*

*„Culcat pe partea dreaptă, cu capul spre Nord, apropie încet picioarele până când genunchii vor fi îndoiţi. În această poziţie piciorul stâng se sprijină pe cel drept; apoi, obrazul drept se pune pe palma mâinii drepte, iar mâna stângă se odihneşte pe piciorul de pe aceeaşi parte”*

La trezirea din somnul normal, nu trebuie să ne mişcăm, pentru că este clar că cu o astfel de mişcare se agită „Valorile" şi atunci se pierd amintirile.

Fără îndoială, exerciţiul retrospectiv devine necesar în acele momente când dorim să ne amintim cu precizie toate şi fiecare din visele noastre.

Gnosticul trebuie să noteze cu multă grijă detaliile visului sau viselor în caietul sau carnetul pus sub pernă pentru acest scop.

Astfel va putea să aibă o situaţie minuţioasă despre progresul său intim în „Yoga Visului".

Chiar dacă nu rămân în memorie decât fragmente vagi din vis ori din vise, ele trebuie să fie consemnate cu grijă.

Când nu rămâne nimic în memorie, trebuie început exerciţiul retrospectiv având ca bază primul gând pe care l-am avut chiar în momentul trezirii; evident, acesta este intim asociat cu ultimul vis.

Este necesar să precizăm în mod solemn că exerciţiul retrospectiv începe înainte de a fi revenit total la starea de veghe, când suntem încă în stare de somnolenţă, încercând să urmărim conştient secvenţa visului.

Practica acestui exerciţiu începe totdeauna cu ultima imagine pe care am avut-o, chiar înainte de a reveni la starea de veghe.

Încheiem acest capitol afirmând solemn că nu este posibil să se treacă mai^ departe cu această practică în legătură cu disciplina „Yogăi Visului” decât în cazul în care am reuşit să memorăm perfect experienţele noastre onirice...

**SOMNUL TANTRIC**

*„În timp ce corpul rlzic doarme, Egoul trăieşte în lumile interne şi se transportă în diverse locuri. In Lumile Interne suntem de multe ori încercaţi, în templele interne primim Iniţierea. Este deci necesar să ne amintim ceea ce facem în afara corpului.*

*Cu ajutorul instrucţiunilor date în această carte, orice Gintă umană va putea să-şi trezească Conştiinţa şi să-şi amintească experienţele sale interne. Este dureros să ştim că există mulţi Iniţiaţi care lucrează în Marile Temple ale Lojii Albe, în timp ce corpul lor fizic doarme, dar care totuşi nu-şi amintesc de nimic, căci memoria lor este atrofiată."*

Samael Aun Weor: *„Căsătoria Perfectă”*

Fără îndoială, este indispensabil să revedem lunar caietul sau carnetul nostru de notiţe, cu scopul de a verifica prin noi înşine progresul memoriei onirice.

Orice posibilitate de uitare trebuie să fie eliminată; nu trebuie să ne angajăm în practicile următoare până când nu am ajuns la o memorie per-fecră.

Se dovedesc a fi deosebit de interesante acele drame care par să iasă din alte secole şi care se derulează în medii şi ambianţe care nu au nimic cu existenţa concretă a celui care visează.

Trebuie să fim în stare de „percepţie alertă”, de „alertă noutate” şi să avem o atenţie cu totul specială la studiul detaliilor, incluzând întrebările specifice, conversaţiile, reuniunile, templele, activităţile neobişnuite în relaţie cu alte persoane etc. etc. etc.

Ajungând la dezvoltarea integrală a memoriei onirice, eliminând orice posibilitate de a uita, procesul de simbolizare va deschide drumul revelaţiei.

Ştiinţa de bază a interpretării viselor, trebuie s-o căutăm în Legea Analogiilor Filosofice, în Legea Analogiilor şi a Contrariilor, în Legea Corespondenţelor şi a Numerologiei.

Imaginile astrale reflectate în oglinda magică a imaginaţiei nu trebuie niciodată să fie traduse literal, căci ele sunt numai reprezentări ale ideilor arhetipice şi ele trebuie să fie utilizate în acelaşi fel cum un matematician foloseşte simbolurile algebrice.

Merită să afirmăm că acest fel de idei coboară din lumea Spiritului pur.

Evident că ideile arhetipice care coboară din Fiinţă devin minunate, informându-ne fie asupra stării psihologice a unui centru sau a altuia al maşinii umane, fie despre subiecte esoterice foarte intime, fie despre posibile succese ori pericole etc..., totdeauna îmbrăcate în veşmintele simbolismului.

A pătrunde unul sau altul din simbolurile astrale, o oarecare scenă sau figură cu scopul de a extrage ideea esenţială, este posibil numai prin „meditaţia Fiinţei, care este logică şi confrunta ti vă".

Ajuns la acest stadiu al disciplinei „Yogăi Visului", este indispensabil să intri în aspectul tantric al problemei.

Înţelepciunea Antică învaţă că TONANTZIN (Devi-Kundalini), Divina noastră Mamă cosmică particulară (căci fiecare o are pe a sa proprie), poate adopta orice formă, fiindcă ea este originea tuturor formelor. Motiv pentru care discipolul trebuie să mediteze asupra ei înainte de a adormi.

Aspirantul va trebui să pătrundă zilnic în procesul somnului repetând cu mare încredere rugăciunea următoare: *„TONANTZIN, TETEOINAN, o Mama mea, vino la mine, vino la mine".*

Conform Ştiinţei Tantrice, dacă gnosticul insistă în această practică, mai devreme sau- mai târziu va apărea ca prin minune, printre expresiile amorfe şi schimbătoare ale viselor sale, un element iniţiator...

Atâta timp cât acest element iniţiator nu este integral identificat, este indispensabil să se continue transcrierea viselor în caiet sau carnet.

Studiul şi analiza profundă a fiecărui vis notat nu pot fi amânate în disciplina esoterică a somnului tantric.

Incontestabil, progresul didactic ne va conduce la descoperirea elementului iniţiator sau unificator al visului.

Indubitabil, gnosticul sincer care ajunge la acest stadiu al disciplinei tantrice se află, din acest motiv, gata să iacă pasul următor, care va fi tema viitorului nostru capitol...

**PRACTICA ÎNTOARCERII**

*„Mintea subconştientă creează vise fantastice în ţara viselor. Calitatea viselor depinde de credinţele visătorului. Când cineva crede că suntem buni, visează cu noi văzându-ne ca pe nişte îngeri. Când cineva crede că suntem răi, visează cu noi văzându-ne cu figuri de diavoli.*

*Subconştientul este un ecran pe care sunt proiectate o mulţime de filme interne. De fapt, subconştientul acţionează uneori ca un fotograf, alteori ca un regizor şi de asemenea şi ca operator care proiectează imagini în fondul mentalului.*

*Este evident că subconştientul care proiectează nu încetează să comită o mulţime de greşeli. Nimeni nu ignoră cape ecranul minţii apar gânduri eronate, bănuieli fără temei, precum şi vise false.*

*Trebuie să transformăm subconştientul în conştient, să încetăm să mai visăm, să ne trezim conştiinţa".* Samael Aun Weor: *„Căsătoria Perfectă"*

Când aspirantul a realizat cu un succes deplin toate exerciţiile Gnostice în relaţie cu esoterismul visului, este clar că el se află atunci intim pregătit pentru „Practica întdarcerii".

În capitolul anterior am vorbit despre elementul iniţiator care apare ca prin minune dintre expresiilor schimbătoare şi amorfe ale viselor sale...

Anumite persoane foarte Psihice, rafinate şi impresionabile, au posedat totdeauna în ele însele elementul iniţiator...

Astfel de persoane se caracterizează prin repetarea continuă a aceluiaşi vis; aceştia retrăiesc periodic o scenă sau alta sau o văd în experienţele lor onirice în mod constant, acea creatură sau simbol...

De fiecare dată când elementul iniţiator (fie că e un simbol, un sunet, o culoare, sau o persoană etc.) este rememorat la trezirea din somnul normal, aspirantul, cu ochii încă închişi, continuă să vizualizeze imaginea cheie familiară, pentru ca apoi, intenţionat, să încerce să adoarmă din nou, continuând cu acelaşi vis...

Cu alte cuvinte, vom spune că aspirantul încearcă să devină conştient de propriul său vis şi de aceea el îl urmăreşte intenţionat, dar aducâridu-1 în stare de veghe, cu deplină luciditate şi auto-control...

El devine atunci spectator şi actor al unui vis, cu avantajul, desigur, nu neînsemnat, de a putea abandona scena după voinţă pentru a se mişca liber în Lumea Astrală...

Atunci, aspirantul, liber de toate piedicile cărnii, alară din corpul său fizic, se va desprinde de vechea şi familiara sa ambianţă, pătrunzând într-un univers condus de legi diferite...

Disciplina Stării de Somn a Budiştilor Tantrici conduce în mod didactic la trezirea Conştiinţei...

Gnosticul poate să ajungă la Adevărata Stare de Iluminare numai înţelegând şi dezintegrându-şi visele...

Scrierile Sacre Hinduse afirmă în mod solemn că lumea întreagă este visul lui BRAHMA...

Plecând de la acest postulat hindus, afirmăm în mod clar ceea ce urmează: „Când Brahma se trezeşte, visul se termină”...

Atâta timp cât aspirantul n-a ajuns încă la disoluţia radicală nu numai a viselor, dar şi a resorturilor psihologice care le creează, Trezirea Absolută va fi imposibilă...

Trezirea definitivă a conştiinţei este posibilă numai printr-o transformare radicală...

Cele Patru Evanghelii Cristice insistă asupra necesităţii trezirii; din păcate oamenii continuă să doarmă...

QUETZALCOATL, CRISTOSUL MEXICAN, a fost desigur un om sută la sută trezit...

Mulţimea funcţiilor sale ne indică de asemenea cu precizie marea vechime a cultului său şi veneraţia profundă care i se purta în toată America Centrală...

Zeii Sfinţi din ANAHUAC sunt Oameni Perfecţi în sensul cel mai complet al cuvântului; Fiinţe absolut trezite, fiinţe care au şters din psihicul lor orice posibilitate de a visa...

TLALOC, „cel care face să încolţească", Zeu al ploii şi al trăsnetului, fiind un Zeu, el este în acelaşi timp un om trezit, unul care a eliminat din Psihicul său nu doar visele sale, dar şi orice posibilitate de a visa...

El este Individul Sacru principal al foarte vechii culturi Olmece şi apare mereu cu masca Tigrului-Şarpe pe topoarele colosale şi diversele figuri de jad...

TEXCATLIPOCA şi HUITZILOPOCHTLI, Creaturi ale Focului, vii reprezentări ale nopţii şi ale zilei sunt de asemenea oameni treziţi, fiinţe care au reuşit să treacă dincolo de vise...

În afaxa Corpului Fizic, omul trezit poate să invoce Zeii Sfinţi ai Aztecilor, Mayaşilor, Zapotecilor, Toltecilor etc.

Zeii din Codexurile Borgia, Borbonico etc. etc. etc. vin la chemarea omului trezit...

Graţie ajutorului Zeilor Sfinţi, omul trezit poate studia, în Lumina Astrală, Doctrina Secretă din ANAHUAC...

**CELE PATRU BEATITUDINI**

*„Întrebare: De ce visez întotdeauna, cu părinţii mei care sunt acum morţi, vorbesc cu ei şi ei afirmă că nu au murit şi că sunt într-o perfectă stare de sănătate?*

*Răspuns: Distins domn, îmi place întrebarea dumneavoastră şi vă voi răspunde cu cea mai mare plăcere. înainte de toate vreau ca dumneavoastră să înţelegeţi ce este procesul somnului, este incontestabil că somnul este «o mică moarte», după cum spune proverbul. în timpul orelor în care corpul nostru doarme în pat, Sufletul umblă în afara corpului şi merge în diferite locuri, se pune în contact cu cei care au murit şi chiar îşi oferă luxul de a vorbi cu ei.*

*Este clar că morţii nu cred niciodată că sunt morţi, pentru că niciodată în viaţa lor nu s-au preocupat pentru a-şi trezi conştiinţa; ei întotdeauna gândesc despre ei înşişi că sunt vii; acum vă explicaţi motivul pentru care sufletele dragi ale morţilor fac aceste afirmaţii.”* *SamaelAun Weor: „Privind Misterul”*

În capitolul anterior am vorbit mult despre elementul iniţiator al visului şi este evident că nu ne rămâne decât să învăţăm cum să-1 utilizăm...

Când gnosticul a ţinut o „evidenţă” a viselor sale, el descoperă negreşit visul care se repetă mereu; printre altele, acesta este un motiv mai mult ca suficient pentru a nota într-un caiet sau carnet toate visele.

Fără îndoială, experienţa onirică repetată în mod constant este elementul iniţiator care, utilizat în mod inteligent, ne conduce la trezirea conştiinţei...

De fiecare dată când Misticul, culcat în patul său, aţipeşte intenţionat meditând asupra elementului iniţiator, rezultatul nu se lasă niciodată mult aşteptat; în general, anahoretul retrăieşte acest vis conştient, cu posibilitatea de a se separa de scenă după voinţă pentru a călători în Lumile Suprasensibile...

Orice alt vis va putea fi, de asemenea, utilizat în acest scop atunci când într-adevăr cunoaştem tehnica...

Cel care se trezeşte dintr-un vis poate continua intenţionat acelaşi vis, dacă aceasta este dorinţa sa. în acest caz, trebuie să adoarmă din nou, retră-indu-şi experienţa Onirică cu imaginaţia...

Nu trebuie să ne imaginăm că suntem pe punctul de a ne imagina; punctul fundamental constă în a retrăi visul în cruda sa realitate anterioară...

Repetarea intenţionată a visului este primul pas spre trezirea conştiinţei; a te separa după voinţă de vis în mijlocul Dramei care se derulează, este al doilea pas...

Unii aspiranţi reuşesc să facă primul pas, dar le lipseşte forţa pentru a realiza cel de-al doilea pas...

Asemenea persoane pot şi trebuie să se ajute prin ele însele folosind tehnica meditaţiei...

Luând decizii foarte serioase, aceşti devoţi vor practica meditaţia înainte de a intra în starea de somn...

În acest caz, problema lor intimă va fi tema concentrării şi auto-reflexiei în Meditaţia lor interioară profundă.

Pe parcursul acestei practici, misticul neliniştit, plin de emoţie sinceră, o va invoca pe Divina sa Mamă TONANTZIN (DEVI KUNDALINI).

Vărsând lacrimi de durere, ascetul gnostic se lamentează despre starea de inconştienţă în care el se află şi imploră ajutor, rugând-o pe Mama sa să-i dea forţele interioare necesare pentru a se desprinde de orice vis după voinţă.

Scopul pe care-1 urmăreşte întreaga disciplină a Somnului Tantric este de a pregăti discipolul pentru a recunoaşte clar cele Patru Beatitudini care apar în timpul experienţei onirice.

Această disciplină esoterică, desigur, este numai pentru persoane foarte serioase, fiindcă cere o răbdare infinită şi enorme supraeforturi intime.

S-a vorbit mult, în lumea orientală, despre cele Patru Lumini ale Somnului şi noi trebuie să studiem această problemă.

Prima se numeşte „Lumina Revelaţiei” şi este scris cu litere de aur în cartea vieţii că ea poate fi percepută chiar înaintea sau în primele ore ale somnului.

Trebuie subliniat cu vehemenţă şi fără alt comentariu că pe măsură ce somnul devine mai profund, amestecul indezirabil de impresii reziduale şi curentul obişnuit de gânduri discriminatorii sfârşeşte din fericire prin a se dizolva în mod lent...

În această stare de somn apare progresiv cea de-a Doua Iluminare, cunoscută în Asia sub numele minunat de „Lumină a întăririi”.

Incontestabil, Ascetul Gnostic, graţie extraordinarei discipline a Somnului Tantric, ajunge să treacă mult dincolo de această etapă, până la captarea totală a celor două lumini care au rămas.

A trăi lucid realitatea crudă a vieţii practice în Lumile Superioare ale Conştiinţei Cosmice, înseamnă că a fost atinsă cea de-a Treia Lumină, cea a „Realizării Imediate".

A Patra Lumină este cea a „Iluminării Interioare Profunde" şi ea ne vine ca prin minune în plină experienţă mistică.

„Aici, în al Patrulea Grad al Vidului, locuieşte Fiul Mamei Luminii Clare”, spune un Tratat Tibetan.

Vorbind deschis şi fără ocolişuri, declar următoarele: disciplina Somnului Tantric este în realitate o pregătire esoterică pentru acest somn final pe care noi îl numim moarte... Fiind mort de mai multe ori pe parcursul nopţilor, Gnosticul Anahoret care a captat conştient cele Patru Beatitudini, ce se prezintă în experienţa Onirică, în momentul dezîncarnării trece la starea „POST-MORTEM" cu aceeaşi uşurinţă cu care s-a introdus voluntar în Lumea Visului.

Afară din corpul fizic, gnosticul conştient poate verifica prin el însuşi destinul rezervat Sufletelor dincolo de Moarte.

Dacă în fiecare noapte, prin Disciplina Tantrică a Somnului, esote-ristul poate muri conştient şi pătrunde în lumea morţilor, *este* clar că el poate de asemenea, din acest motiv, *„să studieze Ritualul Vieţii şi Morţii în timp ce soseşte oficiantul”*.

Hermes, după ce vizitase „Lumile Infernale” unde a văzut cu oroare destinul Sufletelor pierdute, a cunoscut lucruri insolite...

*„Priveşte în această parte, îi spune OSIRIS lui Hermes, vezi tu roiul Sufletelor încercând să urce din nou în regiunea Lunară? Unele sunt respinse spre pământ, precum nişte vârtejuri de păsări sub loviturile furtunii. Altele ating cu mari bătăi de aripi sfera superioară, care-i antrenează în rotaţia sa. O dată ajunse acolo, ele recuperează viziunea lucrurilor divine.”*

Aztecii, înmormântându-1 pe acela care fusese ales de TLALOC, Zeul ploii, aşezau o ramură uscată.

Se spunea că-n momentul în care Preafericitul ajungea la „Câmpul Deliciilor”, care este „TLALOCANUL”, ramura uscată înverzea, indicând cu aceasta revenirea la o nouă existenţă, întoarcerea.

Cei care n-au fost aleşi de către Soare sau de TLALOC merg fatal în MICTLAN, care e situat la Nord, regiune unde Sufletele suferă o serie de încercări magice trecând prin „Lumile Infernale”.

Locurile unde Sufletele suferă atroce înainte de a ajunge la repaosul definitiv sunt în număr de nouă...

Aceasta ne aminteşte în mod indiscutabil de cele „Nouă Cercuri Infernale" din Divina Comedie a lui Dante Alighieri...

Numeroşi sunt Zeii şi Zeiţele care populează cele Nouă Cercuri Danteşti ale Infernului Aztec...

E bine să-i amintim pe înfiorătorul „MICTLANTECUHTLI” şi tenebroasa „MICTECACIHUATL”, „Domnul şi Doamna Infernului”, locuitori ai celui de-al Nouălea şi cel mai adânc din nivelurile subterane.

Sufletele care trec prin probele „Infernului Aztec”, ulterior, după cea de-a „Doua Moarte”, pătrund fericite în Paradisul Elementalilor Naturii.

Incontestabil Sufletele care după Moarte nu coboară în „Lumile Infernale”, nici nu urcă în „Regatul Luminii Aurite”, nici în „Paradisul lui TLALOC” nici în „Regatul Eternei Concentrări” etc. etc. etc; inevitabil se întorc sau revin în formă imediată într-un nou Corp Fizic...

Sufletele alese de către Soare sau de TLALOC se bucură mult în Lumile Superioare înainte de a se întoarce în Valea SAMSAREI.

Anahoreţii Gnostici, după ce au captat cele Patru Lumini ale Somnului, pot să viziteze conştient, în fiecare noapte „TLALOCANUL" ori să coboare în „MICTLAN" sau să se pună în legătură cu Sufletele care înainte de a se reîntoarce trăiesc în regiunea Lunară.

**ÎNGERUL PĂZITOR**

*„În timpul somnului, Egoul scapă din corpul fizic. Această ieşire a Egoului este necesară pentru ca corpul vital să poată repara corpul fizic. Un lucru de care putem ft siguri este că Egoul duce visele în lumile interne. în lumile interne Egoul se ocupă de aceleaşi lucruri care-l menţin fascinat în fizic. Astfel, îl vedem în timpul somnului pe tâmplar lucrând în atelierul său, pe poliţist circulând pe străzi, pe coafeză în salonul de coafură, pe fierar în atelierul de fierărie, pe beţiv în tavernă sau la cârciumă şi pe prostituată în casa de plăceri, dedându-se desfrâului etc. etc. Toţi aceşti oameni trăiesc în lumile interne ca şi cum ar fi în lumea fizică.*

*Nici unei fiinţe vii nu i se întâmplă să se întrebe, în timpul somnului, dacă este în lumea fizică sau în astral. Cei care şi-au pus o asemenea întrebare în timpul somnului lor, s-au trezit în lumile interne. Atunci, cu uimire, au putut studia toate minunile Lumilor superioare. Numai for-mându-ne obiceiul de a ne pune această întrebare clipă de clipă, în timpul stării pe care o numim stare de veghe, putem ajunge să ne punem aceeaşi întrebare în lumile superioare în timpul orelor dedicate somnului.*

*Este clar că în timpul orelor de somn repetăm tot ceea ce am făcut în timpid zilei. Dacă în timpul zilei ne-am format obiceiid de a ne pune această întrebare, atunci în timpul somnului nocturn, în afara corpidui, vom repeta aceeaşi întrebare. Rezultatul va fi trezirea Conştiinţei.” Samael Aun Weor: „Căsătoria Perfectă”*

Începem acest capitol cu fraza următoare: primul educator al oricărui Mare Iniţiat se converteşte, de fapt şi de drept, în cauza fundamentală a tuturor părţilor spiritualizate ale autenticei sale forme obişnuite.

Orice Guru recunoscător se prosternează cu umilinţă în faţa primului creator al Fiinţei sale autentice...

Când după multe munci conştiente şi suferinţe voluntare se revelează, în faţa ochilor noştri plini de lacrimi, absoluta perfecţiune realizată în funcţionarea tuturor părţilor spiritualizate, izolate ale formei noastre obişnuite, izvorăşte în noi impulsul de gratitudine al Fiinţei faţă de primul educator.

Incontestabil, perfecţiunea absolută a tuturor şi a fiecăreia din părţile izolate ale Fiinţei este posibilă doar murind radical în noi înşine, aici şi acum.

Există diverse etape ale ‚AUTO-REALIZĂRII INTIME": unii Iniţiaţi au obţinut perfecţiunea unor părţi izolate ale Fiinţei, totuşi ei au încă mult de lucru înainte de a ajunge la absoluta perfecţiune a tuturor părţilor...

În nici un caz nu ar fi posibil să desenăm Fiinţa, care se aseamănă cu o mulţime de copii inocenţi... Fiecare dintre ei îndeplinind funcţii determinate; iar ajungerea la integrarea totală este aspiraţia cea mai arzătoare a oricărui Iniţiat.

Când se obţine „AUTO-REALIZAREA INTIMĂ” a părţii cele mai elevate a Fiinţei, se primeşte atunci Gradul de „ISHMESCH”.

Domnul nostru „QUETZALCOATL”, „CRISTOSUL MEXICAN”, fără îndoială a dezvoltat de asemenea partea cea mai elevată a propriei sale Fiinţe.

Este oportun să amintim aici că „XOLOTL”, Luciferul „NAHUATL”, este de asemenea o altă parte izolată a propriei noastre Fiinţe.

Zeii Elementali ai Naturii, precum Huehueteotl, Tlaloc, Ehecatl, Chalchiuhtlicue - Ginebra lui Tlaloc, Xochiquetzal - Zeiţa Florilor, etc, asistă Iniţiatul în operaţiunile sale de Magie Elementală, cu condiţia unei conduite drepte.

Totuşi, nu trebuie să-1 uităm niciodată pe „Intercesorul nostru Elemental”, Magul Elemental din noi înşine, care poate să invoce Zeii Elementali ai Naturii şi să realizeze minuni... Incontestabil, el reprezintă o altă parte izolată a propriei noastre Fiinţe.

Trei Zeiţe care, în realitate nu sunt decât aspectele aceleaşi Divinităţi, o reprezintă pe Divina noastră Mamă (Variante sau Derivaţii ale Propriei Noastre Fiinţe); TONANTZIN, COATLICUE, TLAZOLTEOTL...

Părţile izolate ale propriei noastre Fiinţe sunt multe; suntem plini de uimire la amintirea Leului Legii; a celor două Genii care notează operele noastre bune sau rele; a Poliţiei Karmei, parte de asemenea a Fiinţei noastre; a Preamilostivului, a Compătimitorului, a Tatălui-Mamă uniţi; a îngerului Păzitor etc. etc. etc.

Puterile înflăcărate ale „îngerului Păzitor” se dovedesc extraordinare, minunate, teribil de Divine.

Din surse perfect Gnostice, păstrate în secret în Mănăstirile Iniţiatice şi care diferă foarte mult de Pseudo-Creştinismui şi de Pseudo-Ocultismul comun şi curent, în limbaj obişnuit, se ştia într-adevăr ce este „Îngerul Păzitor”.

Ajungând în domeniul misterios al Istoriei şi al Vieţii „Jinaşilor”, noi am descoperit nu doar „Templul din Chapultepec”, din Mexic şi oamenii

!!! etc. este urgentă, de neamânat pentru ca să apară flacăra Fiinţei, ceea ce este în afara Timpului, ceea ce este mereu nou.

Ideea pe care fiecare dintre noi şi-o face despre Fiinţă nu este niciodată Fiinţa; conceptul intelectual pe care noi l-am elaborat despre Fiinţă nu este Fiinţa, opinia noastră despre Fiinţă nu este Fiinţa... Fiinţa este Fiinţa şi raţiunea de a fi a Fiinţei este însăşi Fiinţa...

Frica de moartea absolută este un impediment, un obstacol, un inconvenient pentru obţinerea Schimbării Radicale.

Fiecare dintre noi poartă înăuntrul său o creaţie eronată; este indispensabil de a distruge ceea ce este fals, pentru a apărea cu adevărat, o nouă creaţie.

Niciodată nu vom încerca să promovăm evoluţia falsului, vom prefera anihilarea absolută.

Din sânul negrei şi înspăimântătoarei gropi sepulcrale a abisului, se ivesc diversele părţi înflăcărate ale Fiinţei; „îngerul Păzitor" este una din aceste diverse părţi izolate.

Cei care cunosc într-adevăr Misterele Templului, reflectări minunate ale Misterelor Bahice, Eleusine şi Pitagoreice, nu ar dori niciodată să continue cu propria lor mizerie interioară...

Trebuie să ne reîntoarcem la punctul de plecare originar; trebuie să revenim la întunecimile primitive ale „NEFIINŢEI” şi la „HAOS”, pentru ca Lumina să se nască şi pentru ca în interiorul nostru să se ivească o nouă creaţie...

În loc de a ne teme de anihilarea totală, e mai bine să ştim să iubim şi să cădem în braţele Binecuvântatei Zeiţe Mamă-Moarte...

## 7. A patra dimensiune

„Prietenii mei, este bine să stiti că există pământuri fermecate, regiuni din o mie şi una de nopţi şi că toate acestea aparţin celei de-a Patra Dimensiuni."

Samael Aun Weor

### A PATRA UNITATE A RAŢIONAMENTULUI

*„Amorul propriu este ceva teribil. De exemplu, fanaticii Materialismului nu acceptă Dimensiunile Superioare ale Spaţiului din Amor Propriu. Se iubesc mult pe ei înşişi şi, cum e natural, pretindca Dimensiunile Superioare ale Spaţiului, ale Cosmosului şi ale întregii vieţi ultrasensibile să se supună capriciilor lor personale. Nu sun t capabili să meargă dincolo de criteriile lor înguste şi de teoriile lor, dincolo de egoul lor iubit şi de preceptele lor mentale.”* Samael Aun Weor: *„Revoluţia Dialecticii”*

Dezvoltând Simţul Spaţial al Conştiinţei, putem vedea toate lucrurile în ele însele. Dezvoltând Simţul Spaţial, putem vedea corpul unui om aşa cum este el, mai bine decât cu razele X.

Imaginea unui om nu este omul în sine; cu Simţul Spaţial dezvoltat, putem vedea corpul vital al omului (Lingam Sarira al teosofilor, aura înţelepţilor orientali).

Acest corp este suportul de bază al tuturor fenomenelor BIOLOGICE, FIZICE, CHIMICE etc. Fără fondul vital mecanica celulei ar fi imposibilă.

Corpul Vital este „lucrul în sine”, „corpul în sine” al omului.

Care este lucrul în sine al unei plante? Corpul ei vital. Care este lucrul în sine al unui animal? Corpul său vital. Care este lucrul în sine al unui cub? Cubul tetradimensional al acestuia, adică „Hipersolidul” situat în cea de-a Patra Dimensiune.

Animalele inferioare posedă senzaţii; animalele superioare posedă senzaţii şi percepţii, Animalul Intelectual numit om posedă senzaţii, percepţii şi concepte.

Există două clase de „Creiere Animalice”. Primul este creierul bazat pe asocierea mecanică de idei, cuvinte şi gânduri. Cel de-al doilea este creierul bazat pe formă, pe asocierea mecanică de imagini. Aceste două tipuri de creiere sunt animalice.

Avem nevoie de o nouă formă de gândire, avem nevoie de cea de-a „Patra Unitate a Raţionamentului”.

Cel care doreşte să obţină cea de-a Patra Unitate a Raţionamentului trebuie să se elibereze de „Psihologia Tridimensională”.

Cea de-a Patra Unitate a Raţionamentului csir l.i fel *Ac* diferită de concepte cum este de percepţie.

Cea de-a Patra Unitate a Raţionamentului ne permite Sâ vedem cea de-a patra caracteristică a tuturor lucrurilor. Cea de-a pat ra unitate a Raţionamentului ne permite să cunoaştem în mod direct cea dea l'ATRA CO-ORDONATĂ, cea de-a PATRA VERTICALĂ, cea de-a PATRA DIMENSIUNE spaţială.

În toate lucrurile, în toate organismele, inclusiv în al nostru, există o a „Patra Caracteristică”, ştiinţifică, absolut necunoscută de partizanii degeneraţi ai lui Marx şi Engels.

Fanaticii comunişti urăsc de moarte tot ce are savoare de Divinitate.

Fanaticii materialişti cred că, cu raţionamentul lor tridimensional pot rezolva toate problemele cosmosului şi, ceea ce e mai rău, e că nu se cunosc nici pe ei înşişi.

„Zeul-Materie” al domnilor materialişti nu rezistă la o analiză profundă. Până acum, fanaticii Dialecticii Marxiste nu au putut să demonstreze cu adevărat existenţa materiei.

De-a lungul întregului secol trecut şi în secolul XX, fanaticii materialişti şi-au pierdut timpul discutând despre deja obositoarea şi plictisitoarea temă a „materiei” şi „energiei”.

S-a vorbit mult despre energie şi materie, dar acestea continuă, în ciuda tuturor speculaţiilor, să fie necunoscutele X-Y. Şi atunci ce?

Ironia acestei probleme este că partizanii reacţionari ai faimosului „materialism dialectic" au încercat întotdeauna să o definească pe una prin cealaltă. E cu siguranţă ridicol să se definească necunoscutul prin necunoscut.

Bieţilor copii sechestraţi din Tibet li se predau, în Pekin, fraze ca acestea: *„Materia este ceva în care se produc schimbări numite mişcări. Şi mişcările sunt acele schimbări care se produc în materie.”* Aceasta este identitatea necunoscută: X=Y, Y=X. Rezultatul este un cerc vicios, ignoranţă, absurditate.

Cine a avut vreodată în mâna lui o bucată de materie fără nici o formă? Cine a cunoscut materia liberă de orice formă? Cine a cunoscut vreodată energia liberă de conceptul de mişcare? Cine a cunoscut materia în ea însăşi, energia în ea însăşi?

Nimeni nu a văzut „materia”, nimeni nu a văzut „energia”. Fiinţa umană poate să perceapă doar fenomene, lucruri, forme, imagini etc, dar nu a văzut niciodată substanţa lucrurilor.

Domnii materialişti ignoră total tot ceea ce e o substanţă determinată şi o numesc în mod dogmatic „materie”, când în realitate, au văzut doar lemn, cupru, aur, piatră etc.

Realmente, aşa numita „materie” este un concept la fel de abstract precum frumuseţea, bunătatea, curajul. Nici un fanatic al dialecticii materialiste nu a văzut niciodată substanţa lucrurilor în ele însele, aşa cum sunt.

Nu negăm că ei folosesc ceea ce în mod dogmatic numesc „materie”; măgarul foloseşte şi el iarba pentru alimentaţia lui fără să o cunoască, totuşi, asta nu e Ştiinţă, asta nu e înţelepciune, asta nu e nimic

Fanaticii dialecticii materialiste vor să transforme toate fiinţele umane în măgari. Din tot ceea ce vedem, asta rezultă. Ce se mai poate aştepta de la aceia care nu doresc să cunoască lucrurile în ele însele?

## MULTIDIMENSIONALITATEA SPAŢIULUI

*„Trăim într-o lume multidimensională; din nefericire, persoanele percep doar lumea celor trei dimensiuni. Este necesar să ne dcz voltăm alte facultăţi care să ne permită să cunoaştem cea de-a patra verticală. Din fericire, în anatomia ocultă a fiinţei umane se află, în stare latentă, simţurile care dezvoltate convenabil, în mod ştiinţiScpot să ne dea acces nu doar la cea de-a patra verticală, ci sila a cincea, la a şasea şi la a şaptea dimensiune.”* Samael Aun Weor: *Conferinţa „Psihologia Experimentală”*

## UNIVERSURI PARALELE

O ipoteză îndrăzneaţă sugerează că există un univers fantomă asemănător cu al nostru. Există o interacţiune foarte slabă între aceste două universuri, în aşa fel încât nu vedem această altă lume care se amestecă cu a noastră.

Gnosticismul ştiinţific revoluţionar merge mult mai departe în această privinţă; el afirmă clar coexistenţa armonioasă a unei infinităţi de universuri paralele.

Excluderea radicală a acestui concept ştiinţific transcendental ar lăsa fără explicaţie logică o serie considerabilă de fapte neclasificabile, de dispariţii misterioase etc.

Pe malurile înmiresmate ale fluviului care curge vesel şi fericit, intrând prin pădurile adânci ale unei regiuni tropicale din America de Sud, câţiva copii inocenţi au văzut cu groază dispariţia propriei lor mame; ea a plutit în spaţiu câteva momente şi apoi se pare că a pătruns într-o altă dimensiune.

Într-o zi din vara lui 1809, Benjamin Bathurst, ambasador al Angliei la curtea Austriei, se afla într-un mic oraş german. Trăsura lui s-a oprit în faţa unui han. El a coborât şi a făcut câţiva paşi; a fost ascuns un moment de cai, iar hangiul, precum şi servitorii săi şi câţiva călători care se aflau acolo încetară să-1 mai vadă. El nu a mai apărut niciodată.

În aceste zile obositoare ale vieţii noastre, dispariţiile misterioase de bărbaţi, femei, copii, nave, avioane etc. se înmulţesc în mod alarmant în ciuda serviciilor secrete şi a minunatelor echipamente radar şi radio care, teoretic, n-ar trebui să-şi ofere luxul de a permite mistere în acest domeniu. Conceptul de universuri paralele apare de fiecare dată mai exact şi mai ştiinţific decât acele faimoase planuri subiective ale pseudo-ocultis-mului reacţionar.

O analiză de fond ne-ar duce la concluzia logică că astfel de universuri nu există numai în dimensiunile superioare ale spaţiului, ci şi în infradi-mensiunile scufundate.

Nu e deloc absurd să se afirme clar că în interiorul fiecărui univers paralel există serii de universuri, să le numim atomi, molecule, particule, celule, organisme etc.

Dragă cititorule, ai bunătatea să reflectezi şi să înţelegi; aici nu vorbim de universuri antimaterie, ceea ce este cu totul altceva; acestea se supun exact aceloraşi legi ca materia noastră, dar fiecare din particulele care le compun au, de asemenea, universurile lor paralele.

Orice fizician ştie că universul în care trăim, ne mişcăm şi murim, există datorită unor constante: viteza luminii, constanta lui Planck, numărul lui Avogadro, încărcătura elementelor, electronul-volt, energia statică în corpul unei mase de 1 kg etc.

Când un univers posedă constante total diferite, acest lucru ni se pare ciudat şi de neimaginat. Totuşi, dacă diferenţele nu sunt foarte mari, interferenţele cu lumea noastră devin posibile.

Savanţii moderni au inventat o oglindă magică uimitoare: acceleratorul de protoni.

Scenele universului paralel vecin situat în a patra dimensiune sunt într-adevăr uimitoare. Comportamentul extraordinar al unei oarecare particule misterioase numită „mezon k”, provoacă perplexitate, indecizie şi chiar incertitudine.

Lee Yang şi doamna Wu, oameni de ştiinţă chinezi care trăiesc şi lucrează în Statele Unite, au descoperit cu uimire şi surprindere că Legea conservării Polarităţii nu se realizează cu „mezonii k”. Această admirabilă şi prodigioasă descoperire vine să demonstreze că „mezonul k” se comportă în mod ciudat, pentru că este perturbat de forţele minunate şi extraordinare ale unui univers paralel.

Oamenii de ştiinţă moderni se apropie periculos de a patra dimensiune şi încearcă chiar s-o perforeze cu ajutorul lui neutrino.

Neutrino este prodigios, uimitor, surprinzător şi are capacitatea să traverseze o grosime infinită de materie fără o reacţie considerabilă. Fotonii sau particulele de lumină pot veni din inalterabilul infinit, dar ajunge o delicată foaie de hârtie pentru a-i opri; în schimb, neutrino poate traversa planeta Pământ în totalitatea sa ca şi cum ar traversa vidul; acesta este tocmai agentul indicat pentru a pătrunde în universul paralel vecin.

De câtva timp, celebrul om de ştiinţă italian Bremo Pontecorvo a propus construcţia unui telescop cu neutrino; ideea sa era surprinzătoare şi uimitoare. Cu acest instrument optic revoluţionar s-ar putea pătrunde în universul paralel vecin.

Este într-adevăr admirabil să ştim că mezonii, al căror ciudat comportament permite oamenilor de ştiinţă chinezi să expună ipoteza universurilor paralele, se obţin prin dezintegrări cu emitere de neutrino.

Universurile paralele se întrepătrund reciproc fără să se confunde, posedând fiecare spaţiul său, care nu este al nostru.

Gnosticismul ştiinţific revoluţionar merge cu mult dincolo de simple ipoteze şi supoziţii şi afirmă solemn existenţa universurilor paralele.

Studenţii esoterişti au nevoie de o revoluţie culturală şi spirituală; această problemă de planuri şi de subplanuri este o temă care nu numai că nu a fost niciodată clară şi obiectivă, dar a condus la confuzie.

Este urgent să modificăm lexicul esoterist; avem nevoie de un nou vocabular ocultist, un limbaj revoluţionar, special care să servească exact ideologiei Vărsătorului.

În locul aşa-ziselor planuri metafizice şi a atâtor teorii umflate, este mai bine să vorbim de universuri paralele.

**UNIVERSUL ŞI SIMŢUL SPAŢIAL**

SPAŢIUL este MULTIDIMENSIONAL pentru că este infinit. A nega multidimensionalitatea spaţiului echivalează cu a nega infinitul. Numai un nebun sau un idiot ar putea nega infinitul.

Realmente, este un fapt că „Tridimensionalitatea” spaţiului este o proprietate care îşi are reflectarea ei în conştiinţa noastră. Tridimensionalitatea lumii este numai rezultatul propriei noastre receptivităţi individuale.

Spaţiul depinde de Simţul nostru Spaţial. Trebuie să ştim că există un Simţ Spaţial inferior Simţului Spaţial al omului; trebuie să ştim că există un Simţ Spaţial superior celui pe care omul îl foloseşte în mod normal.

Fiecare vede lumea în acord cu categoria Simţului său Spaţial, aceasta semnifică cu claritate că în ambianţa noastră şi în jurul nostru pot convieţui fiinţe care trăiesc în diferite lumi în acord cu categoria lor de Simţuri Spaţiale.

Vom concretiza acestea cu câteva exemple: melcul vede lumea într-o singură dimensiune, pentru că este „Unidimensional". Animalele superioare, precum câinele, calul, elefantul etc. văd lumea în două dimensiuni, pentru că sunt animale „Bidimensionale”. Animalul intelectual vede lumea în trei dimensiuni pentru că este „Tridimensional”. Oamenii adevăraţi, adică „Oamenii-îngeri”, „Supra-Oamenii” sau „Geniile”, văd lumea în patru, cinci, şase şi şapte dimensiuni, pentru că ei şi-au dezvoltat extraordinar de mult Simţul Spaţial.

Melcul e dirijat de busola „plăcere-durere” şi încearcă întotdeauna să ajungă la marginea frunzei pe care se odihneşte liniştit şi se îndepărtează instinctiv de frunza moartă.

Toate mişcările melcului se desfăşoară pe o singură linie, mergând de la ceea ce e dezagreabil spre ceea ce e agreabil; în afara acestei singure linii nu există nimic pentru melc; această linie este întreaga lui lume; lumea pentru melc este o singură linie.

Animalele superioare, precum pisica, câinele şi calul văd lumea ca o suprafaţă, ca un plan, tot ceea ce nu se găseşte în acest plan aparţine timpului; un câine sau o pisică percepe orice suprafaţă convexă sau orice unghi ca pe un corp în mişcare. Unghiul casei pe lângă care trece calul în fiecare zi e perceput de acesta ca un corp în mişcare care se repetă în timp; în concluzie, îi lipseşte conceptul pentru a-şi corecta percepţiile.

Omul care conduce cu viteză o maşină vede că se mişcă copacii, vede case care vin şi se duc etc, dar, cum e un animal intelectual tridimensional, îşi corectează propriile percepţii prin intermediul conceptelor.

În prezent, există în lume fiinţe „Tetradimensionale”, „Pentadimen-sîonale”, „Sextadimensionale” şi „Heptadimensionale”, care văd fiinţele „Tridimensionale” în acelaşi fel în care acestea văd fiinţele „Bidimensionale” şi „Unidimensionale”.

Studiile gnostice au sisteme ştiinţifice pentru a dezvolta Simţul Spaţial.

Orice persoană care îşi dezvoltă Simţul Spaţial obţine cea de-a Patra Unitate a raţionamentului.

Este sigur că raţionamentul tridimensional este deja învechit pentru noua eră care a început în aceste momente.

**RELAŢIA DINTRE CEI TREI CREIERI**

Pentru binele dragilor noştri cititori vom analiza din alt unghi această problemă a percepţiilor diferitelor feluri de creaturi care există în Univers.

Cum am spus, există creaturi unidimensionale, care percep o singură dimensiune: de exemplu, o insectă care trăieşte câteva ore vara şi care are un singur creier, cel MOTOR-INSTINCTIV-SEXUAL.

Există creaturi bidimensionale care posedă doi creieri: pe cel MOTOR-INSTINCTIV-SEXUAL şi pe cel EMOŢIONAL. Aceste creaturi sunt animale superioare: calul, elefantul, câinele, pisica etc.

Există de asemenea creaturi care au trei creieri: cel MOTOR-ÎNSTINCTIV-SEXUAL, cel INTELECTUAL şi cel EMOŢIONAI,. Evident, aceste creaturi ating forme superioare. Fără îndoială, mă refer la „animalul intelectual" în mod greşit numit „om".
Există o diferenţă sau un spaţiu foarte mare între „animalul intelectual" (care-şi poate corecta senzaţiile şi percepţiile sale) şi creatura bidimensională. Un cal, de exemplu, un măgar sau un leu nu-şi pot corecta senzaţiile şi percepţiile lor; acest lucru e evident...

**ENIGMA TIMPULUI**

*„Orice civilizaţie avansată din viitorul îndepărtat va putea crea nave cosmice capabile să traverseze instantaneu bariera vitezei luminii.*

*Asemenea navete, bazate pe o nouă fizică de tip TETRADIMEN-SIONAL, vor putea călători în a Patra Verticală cu viteze superioare celei a luminii. Cucerirea spaţiului infinit va fi atunci un fapt concret, clar şi definitiv.*

*Fără îndoială, aceste nave propulsate de energie solară vor trebui să fie conduse de oameni autentici în sensul cel mai complet al cuvântului.*

*Este evident (şi toată lumea ştie) că, cu avioanele supersonice am traversat deja bariera vitezei sunetului; cu toate acestea, pământeanul arogant şi orgolios continuă să fie oprit de bariera vitezei luminii.*

*Nu este de prisos să emitem enunţul următor: «Dincolo de bariera vitezei luminii (300.000 km pe secundă) se află cea de-a Patra Dimensiune».*

*Din acest enunţ putem deduce următorul corolar: orice Mag care călătoreşte cu Corpul său Fizic în a Patra coordonată, incontestabil ştie să traverseze instantaneu bariera vitezei luminii".* Samael Aun Weor: *„Doctrina Secretă din Anahuac"*

Dacă observăm atent orice lucru din această lume „Maya" (iluzorie) în care trăim, de exemplu o masă, descoperim cu uimire mistică trei aspecte perfect definite: lungimea, lăţimea şi înălţimea.

Totuşi, este evident că în masa din exemplul nostru concret, există în plus un factor specific, bine definit, vreau să mă refer la conceptul de timp.

De cât timp a avut nevoie umilul dulgher pentru a face masa? Doar de câteva minute? Poate ore? Luni? Ani?

Lăţime, lungime şi înălţime sunt, fără nici o îndoială, cele trei aspecte euclidiene ale acestei lumi tridimensionale în care trăim, de bine, de rău; dar este clar că e absurd să excludem din postulatele noastre cel de-al patrulea factor.

Timpul în el însuşi, considerat ca cea de-a PATRA DIMENSIUNE, conţine în mod intrinsec două proprietăţi fundamentale: cea temporală şi cea spaţială.

Este pozitiv, autentic, neîndoielnic că aspectul cronometric al vieţii devine suprafaţa instabilă a fondului spaţial.

Cu câţiva ani înainte ca înţeleptul Einstein să surprindă lumea cu faimoasa lui teorie a Relativităţii, orice om cult concepea factorul timp ca o linie dreaptă; azi, orice intelectual acceptă că numitul factor este curb.

Totuşi, e evident că în acest secol XX există încă persoane care gândesc cu o minte medievală.

**CUCERIREA SPAŢIULUI**

În aceste timpuri moderne se vorbeşte mult despre posibilitatea de a călători prin sistemele solare şi chiar despre rachete fantastice propulsate de energie atomică şi conduse prin presiunea luminii.

Acum, există teorii spaţiale foarte frumoase şi atât Rusia cât şi Statele Unite ale Americii luptă din răsputeri pentru cucerirea spaţiului.

Din păcate, este evident că pentru a ajunge la orice stea asemănătoare Soarelui care ne luminează, într-o perioadă de timp umană, trebuie mai întâi ruptă bariera vitezei luminii.

Într-o astfel de barieră există lumea TRIDIMENSIONALA; ruperea, transcenderea ei echivalează de fapt cu pătrunderea reală în a PATRA DIMENSIUNE; aceasta din urmă este în ea însăşi timpul.

Fără nici o îndoială, afirmăm cu certitudine că cucerirea Timpului e imposibilă atâta timp cât rămânem închişi în acest tipar tridimensional al vieţii, determinat de viteza luminii.

Evident că, în a PATRA DIMENSIUNE putem călători în timp, ne putem întoarce în trecutul îndepărtat sau ne putem proiecta în îndepărtatul viitor; să ne amintim că timpul este rotund.

Dacă o navă cosmică ar decola din trista noastră lume cu o viteză mai mare decât cea a luminii, îndreptându-se către un misterios Soare strălucitor situat într-un punct la distanţa incomensurabilă de 137 de ani lumină, este adevărat, clar şi evident că întorcându-

se în această vale a plângerii, păstrând în timpul întregii călătorii aceeaşi viteză, piloţii ei ar trece printr-o mare confuzie când ar întâlni Pământul nostru după 270 de ani.

Totuşi, care este racheta cosmică în stare să călătorească într-adevăr cu o viteză mai mare decât cea a luminii?

Am ajuns deja să traversăm bariera sunetului cu avioane şi capsule supersonice, dar nu am putut încă să trecem de bariera vitezei luminii.

Este evident că faimosul sistem de rachete, chiar dacă poate să se ducă foarte greu pe Lună şi eventual pe Marte, în fond este complet absurd pentru cucerirea spaţiului infinit.

Este necesar să trasăm a patra verticală şi acest lucru este posibil numai studiind în profunzime atomul.

Când va fi trasată a patra coordonată, se va putea elabora o nouă Geometrie de tip TETRADIMENSIONAL. Este uşor de înţeles că pe acest fundament puternic se poate crea o Fizică revoluţionară cu patru dimensiuni.

Fizica actuală este cu siguranţă regresivă, înapoiată, reacţionară; nu serveşte la cucerirea spaţiului, este învechită, deplasată, nepotrivită.

Când vom avea o Fizică revoluţionară, TETRADIMENSIONALA, vom putea atunci să fabricăm nave cosmice capabile să traverseze instantaneu bariera vitezei luminii.

Astfel de nave cosmice ar călători în timp cu o viteză de milioane de ori superioară vitezei luminii.

Acest fel de nave propulsate de energia solară nu ar necesita combustibil de nici un fel şi ar călători libere în spaţiul infinit.

LUMEA TRIDIMENSIONALĂ nu este totul, nu este desigur nimic mai mult decât o frunză din arborele vieţii; să ne gândim la a PATRA DIMENSIUNE. Haideţi să REVOLUŢIONĂM ŞTIINŢA!

## FENOMENE ALE CELEI DE-A PATRA DIMENSIUNI

*„Prieteni, vă voi vorbi despre grădina Hesperidelor, despre minunatele câmpii Elizee unde din râurile cu apă pură ale vieţii izvorăşte lapte şi miere; vă voi vorbi despre Moise din Biblie. Tradiţia povesteşte că acolo, pe muntele Nebo, a vorbit mulţimii ebraice care îl asculta... Figura lui strălucea foarte tare în faţa poporului ebraic; el a dispărut în prezenţa tuturor şi n u i s-a găsit niciodată cadavrul. Evident, Moise a ajuns să intre pe «Pământul Promis» şi a făcut-o cu corpul lui fizic...*

*Ce vrea Gnoza?... Să vă arate drumul care vă va conduce la PARADISUL TERESTRU de fiecare dată când vreţi... De aceea, am venit în această seară să vă vorbesc sincer; dacă vreţi adevărul, vi-1 vom da, dar înainte de toate trebuie să fim sinceri cu noi înşine, să lucrăm cu adevărat”...*

Samael Aun Weor: *Conferinţa „Paradisul Pierdut”*

A patra dimensiune este fără îndoială acest Hiperspaţiu al Hipergeo-metriei, datorită căruia este posibil să realizeze acte supranaturale precum apariţia sau dispariţia unui corp în spaţiul tridimensional al lui EUCLID ori să se facă posibilă scoaterea unui obiect oarecare din interiorul unei cutii închise ermetic.

A fost clar demonstrat că atunci când un electron şi un pozitron se anihilează pentru a elibera energie, apar două particule de lumină sau, mai exact, două raze GAMA.

Experienţele care au verificat crudul realism al acestui fenomen, vin în consecinţă să demonstreze existenţa celei de-a Patra Dimensiuni.

## LEVITAŢII MISTICE

Incontestabil, diferitele fenomene de levitaţie autentică au fost întotdeauna posibile graţie agentului extraordinar al celei de-a Patra Verticale.

Este cazul să afirmăm în mod hotărât şi fără multă prozopopee, că Le-vitaţia Mistică este o înălţare neobişnuită a Corpului Fizic deasupra solului.

Întrucât multă lume nu cunoaşte nici măcar abc-ul acestui subiect, este bine să menţionăm diferiţi anahoreţi care au levitat înaintea a diferite asistenţe.

Să începem cu Sfântul Ştefan, Rege al Ungariei, ilustru senior medieval, decedat în anul 1038, care a plutit în aer într-o seară pe când se ruga în cortul său...

Să continuăm cu Sfântul Dunstan, Arhiepiscop de Canterbury, eroic om sfânt care, chiar în ziua înălţării, 17 mai 988, s-a înălţat în mod miraculos până la maiestuoasa boltă a Catedralei.

Urmează în ordine succesivă mai mulţi cenobiţi iluştri şi femei remarcabile de o sfinţenie recunoscută, să vedem:

Sfântul Ladislau al Ungariei (1041-1095) vestit anahoret care, în timpul unei nopţi memorabile, a plutit deasupra solului în timp ce se ruga în faimoasa mănăstire din Warasdin.

Sfânta Cristina, admirabila (1150-1224), mistică ilustră, care fiind deja declarată decedată, s-a înălţat în mod încântător până la bolta Bisericii, în plină slujbă funerară.
Sfânta Isabela a Ungariei, celebră matroană; Sfântul Edmond, Sfânta Ludgarda, faimoasă călugăriţă; Preafericitul Guilles de Santarem; misterioasa Margareta a Ungariei; Spirituala Sfânta Dulcelina; ilustrul Sfânt Toma din Aquino, faimos domn al înţelepciunii; Sfânta Agnes a Boemiei şi mulţi alţii care, cufundaţi în a Patra Dimensiune, pluteau în timpul extazului...

Înălţări extraordinare, zboruri magice, ieşiri rapide pe verticală; suspendări, ascensiuni, traversări, transportări, traiecte aeriene la mare înălţime, extaz, bucurie şi încântare...

Legenda secolelor spune, şi aceasta Zeii şi Oamenii o ştiu, că atunci când fratele nostru Francisc din Assisi (1186-1226), a ajuns la sfârşitul vieţii sale, extazele sale pe Muntele Averno s-au înmulţit. Preaiubitul său Discipol, Fratele Leon, care bucuros îi ducea hrana, îl găsea întotdeauna în Stare de Extaz în afara peşterii sale, la o înălţime apreciabilă, plutind deasupra pământului parfumat. Uneori ajungea până la nivelul fagilor, dispărea din vedere, intra în a Patra Coordonată...

Şi continuând cu această tematică mistico-ştiinţifică, nu este în plus să o menţionăm de asemenea pe Sfânta Caterina de Ricci (1522-1589), foarte celebra stigmatizată Stareţă din Prato, care atunci când intra în extaz, rămânea înălţată în mediul înconjurător...

Mulţi alţi penitenţi, pustnici, precum Sfântul Francisc de Paula, Sfântul Francisc de Alcantara, Sfântul Toma de Vinalova, Sfântul Francisc Javier etc, se desprindeau de sol în timpul extazelor lor şi se menţineau în aer, în faţa extraordinarei uimiri a conştiinţei publice...

Cazuri faimoase şi extraordinare prin aspectul lor insolit şi neobişnuit, au fost evident acelea ale acelei Mistice numită Tereza de Avila (1515-1582), descrise de ea însăşi cu lux de amănunte, explicând dialectic cum Magica Putere inefabilă o absorbea în interiorul Dimensiunii Necunoscute în timp ce se ruga; atunci plutea înaintea călugăriţelor uluite...

Într-una din acele zile, n-are importanţă care anume, acea Sfântă se afla atât de sus deasupra podelei, încât nu i s-a putut da ostia...

Dubla levitaţie a Sfintei Tereza de Âvila şi a Sfântului Ioan al Crucii, în mănăstirea carmelită din Âvila, a produs stupefacţie, uimire generală; atunci s-au putut vedea în spaţiu acei doi Mistici în stare de extaz...

Se spune că acel călugăr cunoscut cândva sub numele de Joseph de Copertino, s-a ridicat în aer de şaptezeci de ori; acest fapt magic s-a produs către anul 1650; motiv pentru care a fost canonizat...

De fiecare dată când amintitul pustnic cu chip blând, se desprindea de pământul dur, scotea un strigăt; întrebat de cardinalul de Lauria asupra acestui straniu şi misterios strigăt chiar în momentul zborului, Sfântul a răspuns într-o manieră esoterică: *„Pulberea, când se aprinde în archebuză, explodează cu mare zgomot; aşa e inima, cuprinsă de Iubirea Divină. Amin!”*

**ÎNTÂMPLĂRI „JINAS”**

În vechile timpuri ale celor „O MIE ŞI UNA DE NOPŢI”, în ţara AMECA, unde existau anumite triburi semite ascunse în interiorul pământului, se cunoştea cheia care permitea oamenilor să se introducă în DIMENSIUNEA NECUNOSCUTĂ. „Imposibil!", ar spune unii; cum este posibil să fie introdus corpul uman într-o DIMENSIUNE NECUNOSCUTĂ?

Există persoane care, afară din corpul lor fizic, îşi pot invoca sau chema corpul, chiar şi în cazul în care se află foarte departe de corpul fizic.

Pentru o mai bună înţelegere a cititorului, voi explica acest lucru cu alte cuvinte... Gândiţi-vă, pentru un moment, că sunteţi în camera în care vă culcaţi în mod normal. Imaginaţi-vă că Sufletul vostru s-a transportat deodată în centrul satului sau oraşului în care locuiţi. Fără îndoială, acest Suflet este deja departe de corp, căci corpul este în pat şi Sufletul călătoreşte în centrul oraşului şi, chiar dacă vă pare imposibil, acest Suflet va putea să cheme corpul care doarme în pat, din centrul satului sau al oraşului unde sunteţi.

Ar putea părea bizar ceea ce vă spun; ar putea să vă pară imposibil ca acest corp să vină la chemarea voastră, să lase patul, să iasă din casă şi, plimbându-se liniştit, să meargă exact la Sufletul lui care în acele momente îl aşteaptă dornic în centrul oraşului.

Aţi putea să-mi spuneţi că doar un căţel foarte bun prieten, lăsat acasă ar putea merge să vă caute. Ar putea să vă pară insolit faptul că un corp ar putea să meargă să-şi caute Sufletul, dar aşa este, nu fiţi surprinşi. înţeleg că ignoraţi toate acestea şi de aceea acest fapt vă pare puţin neobişnuit şi chiar imposibil.

**„NON-TRAJBADA”**

Să vorbim acum de această faimoasă Insulă, din largul coastelor Spaniei, care a atras atât de mult atenţia clerului catolic în secolul al XVIII-lea. Mă refer în mod clar la insula „NON-TRABADA” sau „ENCUBIERTA”, care este situată la patruzeci de leghe de Insula La Palma, spre Nord-Est. Această insulă era vizibilă într-o anumită epocă; giganţi enormi se plimbau peste tot aici; în acest ţinut, Zeii tunau şi fulgerau, iar mulţimile care o populau erau, se spune, extrem de divine.

Căci acolo locuia Umanitatea Divină, acolo trăia sub soare şi contempla stelele, acolo se făceau calcule extraordinare, ca acelea ale astrologilor din vechea Atlantida; de acolo se răspândeau profeţiile lor. Locuitorii din „NON-TRABADA” sau „ENCUBIERTA” ştiau bine că se apropia epoca celui mai crud materialism.

Într-o zi, un preot catolic care ţinea liturghia a rămas deodată stupefiat, persoanele prezente veneau să-i vorbească despre „NON-TRABADA” sau „ENCUBIERTA”. Imediat, adresându-se clerului, preotul a spus: „Trebuie să exorcizăm această insulă! Poate

fi văzută de la fereastră! Este o insulă magică, demonică!” Toţi au căzut atunci la pământ pentru a-1 însoţi pe preot în exorcismele sale. Insula a dispărut puţin câte puţin şi a pătruns în nedescrisa încântare a celei de-a PATRA VERTICALE.

Mai târziu a apărut respingătorul ateism materialist, au apărut Huxley-iştii, Darwin-iştii şi mulţi alţi partizani, duşmani ai Eternului; atunci umanitatea s-a umplut de necredinţă, scepticism, materialism; simţurile speciei umane au slăbit.

Din păcate, Insula „ENCUBIERTA” sau „NON-TRABANDA” a încetat să mai fie vizibilă pentru toată lumea. De atunci, scepticismul şi necredinţa s-au transmis din tată în fiu; simţurile interne s-au distrus: acum nu se mai pot vedea LACURILE FERMECATE ale timpurilor vechi, nu se mai pot contempla PALATELE DE AUR de care ne vorbesc cele „O Mie şi Una de Nopţi”, nu se mai pot vedea mările furtunoase care există în interiorul pământului nostru...

Secolele au trecut, acum copiii nu mai sunt educaţi cu poveşti cu Zâne; li se spune că „trebuie să fie practici” şi sunt învăţaţi, încă de mici, să manipuleze pistoale, li se fac cadouri tunuri şi sunt distraţi cu jocuri cu bandiţi şi hoţi.

Astăzi, dragi prieteni, Umanitatea a degenerat îngrozitor: caritatea s-a diminuat, deja nimănui nu-i este milă de nimeni, parfumul prieteniei şi aroma sincerităţii au dispărut în întregime. Pe lângă această pierdere a valorilor umane, simţurile fizice s-au degradat. Rar întâlneşti pe cineva ai cărui ochi să fie perfecţi sau al cărui auz sau miros să fie perfect etc. Oamenii au involuat teribil, ei merg spre o mare conflagraţie mondială.

Cu adevărat, vreau să vă spun că această civilizaţie perversă va fi distrusă şi că din toată această cultură depravată nu va rămâne piatră pe piatră.

**TRIUNGHIUL BERMUDELOR**

În aceste timpuri, în care ne găsim, „TRIUNGHIUL BERMUDELOR” atrage atenţia lumii; mai mult de o sută de nave au fost înghiţite de a PATRA VERTICALĂ, în TRIUNGHIUL BERMUDELOR. Nu demult, o escadrilă de cinci avioane a fost devorată de „Triunghiul Bermudelor”, le-a înghiţit a „PATRA VERTICALA”; s-au trimis şi ajutoare, dar totul a fost inutil. Sâ ne amintim că acel avion de salvare, care a plecat în căutarea celor cinci avioane a fost înghiţit la rândul său de a PATRA VERTICALĂ!

Şi ce să spunem despre nenumăraţii pasageri care acum nu mai există pe suprafaţa Pământului, dar care continuă să trăiască în a PATRA COORDONATĂ?

Noi am investigat „TRIUNGHIULUI BERMUDELOR”; acolo există o intrare deschisă spre a PATRA DIMENSIUNE; va veni o zi în care Umanitatea va cunoaşte acest secret, această CHEIE care se află în „TRIUNGHIUL BERMUDELOR”. Pe măsură ce trece timpul, chiar ştiinţa se va apropia tot mai mult de a PATRA. DIMENSIUNE, aceasta este evident...

**CONTELE CAGLIOSTRO**

Vechi tradiţii povestesc că atunci când Cagliostro a ieşit din închisoarea Bastilia din Paris unde era prizonier pentru cunoscutul „colier al Reginei", care a produs atâta scandal, s-a făcut un banchet extraordinar (întreaga Franţă a fost impresionată când a aflat despre întâmplarea de la acest ospăţ).

Invitaţii ştiau ptea bine că Contele Cagliostro avea cu adevărat puteri formidabile.

Masa ospăţului strălucea de aurul, de argintul şi de splendoarea invitaţilor. Totuşi, anumite locuri erau goale, dar mâncarea era pusă în farfurii. Deodată, s-a întâmplat ceva extraordinar: locurile goale au fost ocupate de persoane care erau moarte de mult timp şi toţi invitaţii au fost înspăimântaţi, dar văzând seninătatea Contelui Cagliostro, au trebuit să

se controleze pentru a mânca şi a bea în faţa fantomelor care zâmbeau (acest fapt a fost comentat în întreg Parisul).

E complet demonstrat că, Cagliostro avea puteri Jinas extraordinare, pentru că putea să scoată defuncţii din lumea lor (astrală) pentru a-i face să vină în lumea fizică şi acest fapt este, sincer, uimitor...

Se povestea un alt moment în care Contele a vizitat o familie săracă cu scopul de a cina cu ea. Acestor persoane le-a fost puţin tuşine din cauză că nu aveau o veselă prea frumoasă, nici tacâmuri, nici pahare pentru a i le putea oferi în mod demn acestui personaj bogat. Cagliostro, înţelegând toate acestea, în ptezenţa stăpânului casei, a scos din Lumea Astrală vase din aur pur, pahare preţioase şi tacâmuri magnifice şi apoi le-a cerut cu umilinţă să servească mâncarea. Toţi cei prezenţi au mâncat şi au băut folosind uimiţi aceste vase scumpe.

O dată ospăţul terminat, Cagliostro a făcut cadou vesela acelor oameni cu scopul de a îmbunătăţi situaţia lor economică...

**UN SOLDAT FILIPINEZ**

Aici în Mexic, în epoca coloniilor, s-a întâmplat un fapt Jinas insolit, neobişnuit. S-a întâmplat că un soldat filipinez a apărut îmbrăcat cu uniforma armatei ţării sale în plin centru al D.F. Mexico. Omul a fost imediat arestat şi când a fost interogat el putea răspunde (uimit) doar că nu ştia cum a ieşit din ţara lui, cum a fost transportat instantaneu în acest oraş din Mexic şi dădea date în legătură cu fapte ce se întâmplaseră în ţara lui cu o zi înainte de capturarea sa.

Investigaţiile care s-au făcut au confirmat exact toate datele aduse de acest soldat. In acea epocă nu existau avioane, nici vapoare care să poată transporta vreun pasager din Filipine până în Mexic în câteva ore.

Acest notabil caz „Jinas” a fost un motiv mai mult decât suficient pentru ca „inchiziţia”catolică să intervină în mod inevitabil.

Tradiţia povesteşte că acest biet om a fost judecat. Nu se ştie încă dacă a fost ars pe rug sau dacă a fost doar închis şi torturat...

**GENIUL PĂMÂNTULUI**

Acum câtva timp, s-a produs ceva extraordinar: este vorba despre o defilare militară care trecea prin faţa Regelui George al Vl-lea. Acest Rege George, atât de extraordinar prin cunoştinţele sale, a avut o mare surpriză.

Într-adevăr, splendidul cortegiu trecea înaintea Regelui, înaintea curţii sale şi a familiei regale. Ce mândri erau de viaţa Imperiului! Deodată s-a produs ceva neobişnuit... un ELEFANT ALB preceda armata engleză? Cine era cel urcat pe acest elefant, cine? Un ciudat personaj oriental! Trupele aduceau omagiul lor Regelui George şi acel ciudat cavaler urcat pe elefant mergea în fruntea batalioanelor.

Soldaţii nu se mirau câtuşi de puţin, aceasta li se părea foarte natural, căci ei cunoşteau bine viaţa Indiei şi a altor epoci ale acestei preţioase nestemate a Oceanului Indian, care nu era atunci decât unul dintre teritoriile Imperiului Englez.

Un hindus urcat pe un elefant, în faţa armatelor, părea ceva perfect normal. Dar totuşi, era un fapt ciudat, cavalerul nu aducea omagiu Regelui George. *„Cine este cel care trece?”* (întrebă Regele) *„Cine este acest personaj?”* se răspunse: *„GENIUL PĂMÂNTULUI, domnule!” E* o minune că monarhul n-a căzut pe jos în nesimţire. Elefantul şi misteriosul său cavaler au dispărut ca prin farmec.

**ÎNDEMNURI**

Cine învaţă să călătorească cu corpul său fizic în STARE DE JINAS va putea intra în legătură cu Zeii Inefabili ai zorilor Mahamvantarei; cine învaţă să călătorească cu corpul său fizic va putea conversa faţă în faţă cu ELOHIMII, cu PRAJAPAŢII, cu RISHII anticelor VEDE; cine învaţă să călătorească cu corpul său fizic va putea intra în legătură cu Domnul nostru QUETZALCOATL şi va putea să-şi dea singur seama că Quetzal-coatl este LOGOSUL platonician, este DEMIURGUL grecilor, este Verbul, este Cuvântul... Ioan, în evanghelia sa, spune: *„La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El”...*

*A* venit ora să luptaţi pentru a scăpa de această lume tridimensională a lui Euclid, în care domneşte numai amărăciunea.

A venit momentul să învăţaţi să vizitaţi Câmpiile Elizee pentru ca, prosternaţi la picioarele Maeştrilor, să puteţi auzi CUVÂNTUL PIERDUT AL PRIMEI CLIPE.

A venit momentul să cunoaşteţi din nou Misterele vechiului Mexic, înţelepciunea misterelor din Eleusis şi curentul eroic şi divin care izvorăşte din vechile Mistere ale RISHI-lor Indiei.

Prieteni, SOARELE SPIRITULUI străluceşte arzător peste tot; amin-tiţi-vă că corpul fizic nu este altceva decât o formă mentală, învăţaţi să mânuiţi această formă mentală, schimbaţi-i locul după voinţă, lăsaţi-vă purtaţi, cum făceau TUATHA DE DANANN pe mările maiestuoase ale celei de-a PATRA DIMENSIUNI, în anticul Eleusis!

Prieteni, a sosit vremea pentru voi să-1 cunoaşteţi pe GENIUL PĂMÂNTULUI, acel MELCHISEDEC extraordinar care conduce lumea noastră! Dacă învăţaţi să manevraţi ŞTIINŢA JINAŞILOR, veţi putea pătrunde într-o zi în interiorul Pământului; atunci veţi experimenta prin voi înşivă, direct, că acest Pământ este gol pe dinăuntru; veţi întâlni acolo numeroşi supravieţuitori ai LEMURIEI şi ai ATLANTIDEI, pe bătrânii venerabili care au cultivat Misterele Divine în Templele lor şi venerabile preotese care, asemenea Cleopatrelor Nilului, şi-au transmis învăţătura popoarelor care le iubeau.

Când veţi putea pătrunde în locul în care locuieşte MELCHISEDEC, veţi putea cunoaşte atunci înţelepciunea trecutului; veţi experimenta prin voi înşivă şi în mod direct că în alte timpuri înţelepciunea Ermetică a strălucit pe suprafaţa Pământului; când veţi putea, cu corpul vostru fizic, să vizitaţi interiorul lumii noastre, vă veţi întâlni faţă în faţă cu acest MELCHISEDEC, Regele Salemului, despre care Iisus din Nazaret a dat mărturie; el este regele acestei lumi.

Când veţi învăţa să manipulaţi STĂRILE JINAS, adică atunci când veţi sti să vă introduceţi în a PATRA DIMENSIUNE, veţi putea vizita PĂMÂNTUL SACRU AL CELOR DIN VECHIME, PARADISUL PIERDUT al lui Milton, GRĂDINA HESPERIDELOR, unde, din râurile cu apă pură ale vieţii ţâşneşte lapte şi miere; în acea regiune extraordinară în care trăiesc Principiile Focului, Aerului, Apei şi ale Pământului...

Cu corpul în cea de-a Patra Dimensiune, puteţi călători unde vreţi. Vă este interzis doar să vă duceţi corptd fizic pe alte planete (este un factor inviolabil). Ajunge să călătoriţi doar pe planeta Pământ, nu violaţi legile. Se poate călători, de exemplu, spre ORAŞELE MAGICE pe care le-au fondat TUATHA DE DANANN (în Europa există ORAŞE MAGICE; Maiaşii din Yucatan au alte ORAŞE MAGICE şi acolo se pot primi ins-trucţiuni). Puteţi să călătoriţi de asemenea la templul din Chapultepec, în Mexic. însă nu vă asigur că vă lasă să intraţi. Dacă vă lasă să intraţi, bine, iar dacă nu vă lasă să intraţi trebuie să vă conformaţi. Dacă nu vă lasă să intraţi atunci daţi-vă seaina că încă mai

trebuie să lucraţi mult asupra voastră înşivă, că trebuie să dizolvaţi egoul animalic, asta e clar.

Aceasta se numeşte, deci „a călători cu corpul fizic în STARE DE JINAS” şi asta e extraordinar...

## 8. Dedublarea astrală

„A venit deja vremea în care studenţii trebuie să înveţe să intre după voinţă în Astral pentru a primi învăţătura direct de la Marii Instructori.
A venit ceasul să abandonăm teoriile si să trecem direct la practică."
Samael Aun Weor

**DEDUBLAREA**

*„Omul este o triadă formată din Corp, Suflet şi Spirit. Sufletul este mediatorul între Spirit şi Corp. Avem un Suflet, dar suntem un Spirit.*

*Intimul este Preaînaltul din noi; Intimul este Spiritul. Testamentul înţelepciunii spune: «înainte ca falsa auroră să răsară asupra Pământului, aceia care au supravieţuit uraganului şi furtunii, l-au preamărit pe Intim şi lor li s-au înfăţişat herahii Aurorei».*
*între omul pământean şi Intim este Sufletul. Sufletul are un corp ul-trasensibil şi material cu ajutorul căruia călătoreşte prin spaţiu. Corpul Sufletului este Corpul Astral; aşadar, corpul Astral are ceva uman şi ceva divin.*

*Corpul Astral are ultrafiziologia şi ultrapatologia sa intim relaţionată cu sistemul nervos al marelui simpatic şi cu glandele noastre cu secreţie internă. Corpul Astral este dotat cu simţuri minunate cu ajutond cărora putem investiga marile mistere ale vieţii şi ale morţii.*

*Mintea, voinţa şi conştiinţa sunt în Astral.*

*Discipolii noştri trebuie să înveţe să iasă în corp Astral.”*

Samael Aun Weor: *„Mistere Majore”*

Prieteni, trebuie să înţelegeţi necesitatea de a învăţa să ieşiţi din corpul Fizic după voinţă; vreau să înţelegeţi că acest Corp Fizic este o casă în care noi nu trebuie să rămânem prizonieri.

Este indispensabil să intrăm în Regiunea Morţilor după voinţă, să vizităm Regiunile Cereşti, să cunoaştem alte lumi ale spaţiului infinit.

În afara Corpului fizic ne putem oferi luxul să invocăm fiinţele iubite care au trecut deja de porţile morţii.. Aceştia vor răspunde la chemarea noastră şi atunci vom putea vorbi cu ei personal.

Există magi necromanţi care ştiu să invoce morţii pentru a-i face vizibili şi tangibili în această Lume Fizică, dar noi preferăm să intrăm în regiunea unde trăiesc ei, să-i vizităm, să cunoaştem în ce stare se află ei acolo etc. etc. etc.

În afara corpului Fizic, putem invoca îngerii pentru a conversa cu ei faţă în faţă, personal.

Este bine să înţelegeţi că în trecut am avut alte corpuri, alte existenţe şi în afara Corpului Fizic ni le putem aminti, le putem retrăi cu exactitate deplină.

Cheia pentru a ieşi din această formă densă, din acest corp carnal este foarte simplă: ascultaţi-mă bine. In acele momente de tranziţie care există între Starea de Veghe şi Somn, putem scăpa din i oi pul de carne şi oase după voinţă.

Îmi vine în aceste momente în memorie un caz foarte special. Odată am ajuns într-o localitate şi căutam un hotel; dar toate hotelurile erau pline, nu aveau locuri pentru nimeni; şi totuşi, am obţinut un adăpost într-un han.

Acolo erau multe paturi unde dormeau multe persoane, eu am plătit pentru ultimul dintre aceste paturi care rămăsese liber şi m-am aşezat să dorm.

Totuşi, se întâmplă că pe la miezul nopţii, cineva bătu la acel han solicitând de asemenea un adăpost. Stăpâna acelui loc îl aduse în camera noastră spunându-i: „ *Vezi, nu am paturi, toate sunt ocupate”*. Călătorul protestă spunând: *„Nicăieri nu există ospitalitate, mă mulţumesc să dorm în această cameră, chiar şi pe jos; puneţi-mi o rogojină, o pătură şi o pernă pe duşumea pentru că sunt foarte obosit”*.

Stăpâna acelui han, înduioşată, acceptă cu plăcere ceea ce a rugat-o omul.

Eu mă aflam treaz, auzind şi văzând toate acestea. Acel călător se aşeză pe jos propunându-şi să doarmă.

Observam detaliile: în timp ce omul era în stare de veghe, se mişca pe o parte şi pe alta, ca şi cum ar fi vrut să se acomodeze cu duritatea duşumelei.

Curând încetă să se mai mişte şi atunci am văzut cu uimire un nor gri oval care ieşea prin porii întregului său corp.

Acel norişor pluti pentru câteva momente deasupra acelui corp obosit şi în cele din urmă, punându-se în poziţie verticală, luă forma peregrinului. Se uită fix la mine şi apoi ieşi din acea încăpere umblând normal.

Iată, prietenii mei, ce se întâmplă întotdeauna în aceste momente de tranziţie dintre starea de Veghe şi Somn.

Acel peregrin se îndepărtă de forma sa densă; voi toţi faceţi acelaşi lucru, dar în mod inconştient. Nu vreau să spun cu acestea că acel om ar fi realizat o ieşire conştientă; totuşi, acest lucru se poate face după voinţă, în mod pozitiv şi conştient.

Realmente, acesta este un proces natural. Când cineva îşi dă seama de propriile procese naturale, aceasta niciodată nu poair li dăunător; când cineva îşi realizează toate aceste funcţii conştient, în loc sa le facă în mod inconştient şi involuntar, în nici un caz nu este periculos pentru el, şi de aceea subliniez necesitatea de a profita de momentul de tranziţie dintre starea de veghe şi somn pentru a abandona corpul de carne şi pentru a intra în Regiunea Misterelor.

Există oameni increduli care spun: *„Ceputeţi să ştiţi dumneavoastră despre ceea ce este Dincolo? Ce puteţi să ştiţi despre ce este pe lumea cealaltă? Sau dumneavoastră aţi fost pe lumea cealaltă şi v-aţi întors?”* etc. etc. etc.

Stimaţi prieteni, cu acest procedeu vă asigur că puteţi să mergeţi în cealaltă lume şi vă puteţi întoarce; pot să vă jur pe ceea ce iubesc mai mult în viaţă că eu merg în cealaltă lume de fiecare dată când vreau, şi voi de asemenea puteţi să mergeţi; important este să nu vă fie frică.

Când vreau să ies din Corpul Fizic după voinţă, profit de momentul în care sunt pe punctul de a adormi, de acel moment în care cineva nu este nici adotmit, nici trezit cu totul.

În acest moment precis, fac ceea ce a făcut acel peregrin din povestea mea: mă ridic uşor simţindu-mă vaporos, fluidic, gazos; apoi ies din cameră ca acel călător de la han de care v-afn povestit şi mă îndrept spre stradă.

Spaţiul este infinit şi zburând, pot călători spre toate locurile Pământului sau ale Infinitului. Dragii mei prieteni, voi puteţi face acelaşi lucru; totul este ca voi să vă propuneţi.

Înainte de toate, nu trebuie să vă identificaţi cu corpul material. Exact în momentul în care faceţi experimentul, trebuie să vă gândiţi că nu sunteţi corpul, trebuie să înţelegeţi

că sunteţi suflete; trebuie să vă simţiţi ca suflete fluidice, subtile; apoi, simţindu-vă aşa, în această stare, pur şi simplu ridicaţi-vă din pat.

Ceea ce vă spun trebuie tradus în fapte. Ascultaţi-mă bine, nu este vorba de a gândi că suntem ridicaţi, pentru că aici este vorba de gândire şi atunci nu se realizează experimentul.

Repet: transpuneri în fapte ceea ce tocmai am subliniat. Să facem ce a făcut acel peregrin din povestea noastră; el nu s-a gândit că va ieşi din cotp, pur şi simplu a acţionat, s-a ridicat subtil, vaporos şi a ieşit din acel loc.

Când veţi ajunge să mă înţelegeţi? In ce perioadă a vieţii voastre veţi învăţa să ieşiţi din corp după voinţă? Vreţi să ştiţi ceva despre ceea ce este Dincolo? Vreţi să vorbiţi faţă în faţă cu Fiinţele Divine? Atunci invocările, strîgaţi-le când sunteţi afară din corp; este clar că vor veni din iubire pentru voi, cu scopul de a vă instrai.

Tot ceea ce este necesar e să lăsaţi lenea şi să fiţi atenţi la procesul somnului; cearşaful şi pătura cu care cineva se acoperă sunt foarte plăcute; însă e greu pentru cineva să lase lenea, inerţia. Amitititi-vă că voinţa este indispensabilă, iar dacă într-adevăr vă propuneţi să ieşiţi din corp după voinţă, veţi reuşi dacă urmaţi cu exactitate indicaţiile mele.

Toţi oamenii înţelepţi din trecut îşi abandonau forma densă pentru a călători conştient şi pozitiv în spaţiul infinit; atunci, vorbeau cu Zeii Sfinţi şi primeau instrucţiuni minunate.

În afara acestei Lumi fizice, putem experimenta în mod direct toate Misterele Vieţii şi ale Morţii. Acum înţelegeţi de ce pun atâta accent pe necesitatea de a învăţa să ieşim din corpul Fizic după voinţă.

*Î. — Maestre, dumneavoastră ne-aţi spus că pentru a Ieşi în Astral trebuie să profităm de momentid în care ne aflăm între starea de veghe şi somn. Nu putem face asta într-un alt moment?*

R. — Distinsă domnişoară, vreau ca dumneavoastră să ştiţi că atunci când avem experienţă de Ieşiri în Astral, putem ieşi din Corpul fizic după voinţă, chiar dacă corpul carnal este aşezat sau este în picioare; totuşi, repet, aceasta este pentru oamenii care practică mult. Cel mai normal, cel mai natural pentru Dedublare este să fim aşezaţi în pat.

*Î. — Maestre, se poate invoca un anume Maestru în mod special pentru a ne ajuta să Ieşim în Astral?*

R. — Ei bine, prietenă, permiteţi-mi să spun că există fiinţe invizibile care ne ajută; totuşi, puteţi să-i cereţi sprijin propriei Mame Particulare Divine,
Mă refer la propria voastră Mamă Natură, pentru că este evident că fiecare o are pe a sa. Trebuie să o imploraţi în numele lui Cristos ca să vă scoată din corp exact în acel moment în care vă aflaţi în starea de tranziţie dintre Veghe şi Somn.

*Î. — Maestre, există vreo rugăciune specială pentru a o chema pe Mama noastră Natură Particulară? Puteţi să ne-o spuneţi?*

R. — Preabună discipolă care mă asculţi, îţi voi da un sfat care va servi pentru toată lumea. Aşezaţi-vă pe spate în patul vostru, cu corpul bine relaxat şi adormiţi recitând cu gândul şi cu inima voastră următoarea; rugăciune: „*Cred în Dumnezeu, cred în Mama mea Divină şi cred în Magia Albă. Mama mea, scoate-mă din corpul meu”.*

Recitaţi cu toată devoţiunea şi cu toată încrederea această rugăciune magică. Recitaţi-o de mii de ori dacă este nevoie în momentul adormirii.

Totuşi, amintiţi-vă de acea vorbă care spune: *„Dumnezeu îţi dă dai nu-ţi bagă în traistă".*

Când vă simţiţi în acea stare de oboseală proprie somnului, când apar în minte primele imagini ale visului, învingeţi lenea, vă rog, şi simţindu-vă ca o fantomă subtilă şi delicată, faceţi ca peregrinul povestirii noastre: ridicaţi-vă din pat şi ieşiţi din casă. Aţi înţeles?

*Î. — Maestre, putem să-i cerem Mamei noastre Natură particulară să ne ducă într-un anume loc sau ea ne duce unde trebuie să mergem în acord cu pregătirea noastră?*

R. — E bună întrebarea pe care aţi pus-o. Mama Divină ştie unde tre-: buie să ne ducă pe fiecare dintre noi; totuşi, putem şi să solicitaţii să ne ducă într-un loc sau altul şi, dacă ea vrea să o facă, e bine.

Totuşi, dacă ea nu vrea să ne ducă unde noi dorim, ci ne duce într-| un loc diferit, trebuie să acceptăm cu plăcere decizia ei, pentru că este clar! că Mama noastră ştie de ce avem nevoie, ceea ce ne trebuie mai mult.

**O CHEIE A LUI ELIPHAS LEVI**

*„Acela care spun că «dedublarea de personalitatea umană este periculoasă», şi că «fiind cineva absent din corpul său, un altul vine şi îl ocupă» etc, greşesc foarte mult. Cei care vorbesc aşa, de fapt, în fiecare noapte ies din corpul lor. A se dedubla intenţionat echivalează cu faptul că cineva îşi dă seama de propriile funcţii naturale şi cooperează cu Natura. Dedublarea nu poate fi niciodată periculoasă.”*

Samael Aun Weor: *Conf. „Evul Mediu şi Esoterismul Gnostic”*

Cu privire la Proiecţiile Eidolon-ului şi la Călătoriile Suprasensibile afară din Corpul Fizic avem multe de spus.

În momentul în care scriu aceste pagini, îmi revin în memorie evenimente extraordinare, minunate.

Revăzând bătrânele cronici din lunga mea existenţă cu minuţiozitatea laborioasă a clericului în chilia sa, apăru Eliphas Levi.

Într-o noapte oarecare, afară din forma mea densă, am mers peste tot invocând Sufletul acestui răposat care în viaţă se numea Abatele Alfonso Luis Constans (Eliphas Levi).

Îl găsii, evident, aşezat la o veche masă de lucru, în augustul salon al unui vechi palat.

Se ridică cu mare curtoazie din fotoliul său ca să primească respectuos salutările mele.

—*Vin să vă cer un mare serviciu, spusei; aş vrea să-mi daţi o cheie pentru a ieşi instantaneu în corp Astral de fiecare dată când e nevoie*.

—Cu mare plăcere, răspunse abatele, dar înainte doresc ca mâine dumneavoastră să-mi aduceţi tema următoare: «Care este lucrul cel mai monstruos care există pe Pământ?»

—Daţi-mi cheia chiar azi, vă rog.

—Nu! Aduceţi-mi tema dumneavoastră şi atunci vă vot da cheia cu imare plăcere. Problema pe care abatele mi-o propuse a devenit o adevărată bătaie de cap, căci sunt atâtea lucruri monstruoase în lume, încât, sincer, nu gă-jseam soluţia.

Mergeam pe toate srtăzile oraşului, observând, încercând să descopăr jlucrul cel mai monstruos şi când credeam că l-am descoperit, atunci apărea ceva încă si mai rău; deodată o rază de lumină îmi limpezi judecata.

Ah!, îmi spusei, acum înţeleg. Lucrul cel mai monstruos trebuie să fie, în acord cu Legea Analogiei contrariilor, antipodul celui mai grandios...

Bun! Dar care este lucrul cel mai grandios care poate exista pe faţa îndurerată a acestei lumi chinuite?

Zării atunci prin transluciditate Muntele căpăţânii, Golgota amărăciunilor şi pe marele Kabir Iisus agonizând pe o cruce, din Iubire pentru întreaga umanitate suferindă...

Atunci exclamai: *Iubirea este lucrul cel mai grandios care există pe, pământ! Evrika! Evrika! Evrika! Acum am descoperit secretul: Ura este] antiteza a ceea ce este mai grandios.*

Soluţia problemei complexe devenea evidentă; acum trebuia, fără în-! doială, să mă pun din nou în contact cu Eliphas Levi.

Să proiectez încă o dată Eidolon-ul fu pentru mine un lucru de rutină, căci e clar că eu m-ani născut cu această preţioasă facultate.

Dacă eu căutam o cheie specială, n-o făceam atât pentru insignifianta! mea persoană care nu valorează nimic, ci mai curând pentru numeroase! alte persoane care aspiră arzător la Dedublarea conştientă şi pozitivă.

Călătorind cu Eidolon-ul sau Dublul Magic, foarte departe de Corpul Fizic, mergeam prin diverse ţări europene, căutându-l pe abate; dar acesta nu apărea nicăieri.

Deodată, în mod neobişnuit, am simţit o chemare telepatică şi ani pătruns într-o locuinţă luxoasă; abatele era acolo, dar...

Oh! Surpriză! Minune! Ce este aceasta? Eliphas transformat într-un copil mic şi culcat într-un leagăn. Un fapt într-adevăr neaşteptat! Nu-i aşa?

Cu o profundă veneraţie, mă apropiai foarte încet de bebeluş zicând:

— *Maestre, aduc tema: lucrul cel mai monstruos care există pe Pământ este ura. Acum vreau să îndepliniţi ceea ce mi-aţipromis. Daţi-mi cheia...*

Totuşi, spre marea mea uimire, copilul tăcea, pe când eu disperat, nu înţelegeam că „Tăcerea este elocvenţa înţelepciunii”.

Din timp în timp, îl luam în braţe disperat, rugându-1, dar totul era în zadar, acea făptură părea Sfinxul Tăcerii.

Cât timp a durat asta? Nu ştiu! în Eternitate, timpul nu există şi trecutul şi viitorul fraternizează într-un prezent etern.

În cele din urmă, simţindu-mă înşelat, am lăsat copilaşul în leagănul său şi am ieşit, foarte trist, din acea veche şi nobilă casă.

Zilele, lunile şi anii ttecură, iar eu continuam să mă simt înşelat; îmi făcea impresia că abatele nu şi-a respectat cuvântul pe care-1 dăduse atât de solemn; dar într-o zi lumina veni la mine. îmi amintii atunci această frază a Kabirului Iisus: *„Lăsaţi copiii să vină la mine, căci a lor este îm-pară ţi a Cerurilor”.*

Ah! Acum înţeleg, îmi spusei. Este urgent şi indispensabil să redevenim copii în minte şi în inimă. *„Atâta timp cât voi nu veţi £ ca nişte copii, nu veţi putea intra în împărăţia Cerurilor”.*

Această întoarcere, această regresiune spre punctul de plecare originar este imposibilă dacă nu eşti înainte mort în tine însuţi; Esenţa, Conştiinţa este, din păcate, închisă în toate aceste Agregate Psihice care, în ansamblul lor tenebros, constituie Egoul.

Numai prin anihilarea acestor Agregate sinistre şi sumbre se poate trezi Esenţa în starea sa de inocenţă primară.

Când toate Elementele Subconştiente au fost reduse la pulbere cosmică, Esenţa este eliberată. Atunci recucerim copilăria pierdută.

Novalis spune: *„Conştiinţa este Esenţa proprie omului în completă transformare, Fiinţa Cerească Primitivă”.*

Se dovedeşte clar şi de necontestat că atunci când Conştiinţa este trează, problema dedublării voluntare încetează să existe.

După ce am înţeles în profunzime toate aceste procese ale psihicului uman, abatele îmi dădu în Lumile Superioare a doua parte a cheii regale.

Această cheie constă într-o serie de sunete mantrice cu care se poate, în mod conştient şi pozitiv, realiza proiecţia Eidolon-ului. Pentru binele studenţilor noştri gnostici, este bine de stabilit în mod didactic succesiunea inteligentă a acestor sunete magice:

a) Un fluierat lung şi fin asemănător celui al unei păsări.

b) Pronunţarea vocalei „E” (EEEEEEE), prelungind sunetul şi into-nândii-1 pe nota „RE" din gama muzicală.

c) Cântarea lui „R” se face pe nota „SI”, imitând vocea ascuţită a copilului; ceva ca sunetul ascuţit al unei moristi ori al unui motor, extrem de fin şi subtil (RRRRRR).

d) Faceţi să răsune „S” foarte delicat, ca un fluierat dulce şi lin (SSSSSSS).

Precizare: La punctul „a” este un fluierat real şi efectiv. La punctul „d”, „S”-ul este doar asemănător unui fluierat...

**ASANA**

Studentul gnostic se culcă în poziţia omului mort: decubitus dorsal (pe spate). Picioarele sunt desfăcute în fonliă de evantai şi călcâiele se ating.

Braţele de-a lungul corpului; întregul vehicul fizic trebuie să fie bine relaxat. Aţipind într-o profundă meditaţie, devotul va cânta de mai multe ori sunetele magice.

**ELEMENTALI**

Aceste mantre sunt în legătură intimă cu Departamentul Elemental al Păsărilor şi fără îndoială că aceştia vor asista devotul, ajutându-1 efectiv în munca de Dedublare.
Fiecare pasăre este corpul fizic al unui Elemental şi ei ajută totdeauna neofitul, cu condiţia unei conduite drepte.

Dacă aspirantul doreşte cu ardoare asistenţa din Departamentul Elemental al Păsărilor, trebuie să înveţe să le iubească. Cei care comit crima de a închide creaturile cerului în abominabile colivii nu vor primi niciodată acest ajutor.

Hrăniţi păsările cerului, deveniţi un eliberator al acestor creaturi, deschideţi porţile închisorilor lor şi ele vă vor asista.

Când am experimentat pentru prima dată cheia regală, după ce intonasem mantrele, m-am simţit vaporos şi uşor ca şi când ceva pătrunsese în interiorul Eidolon-ului.
Fără îndoială că n-am aşteptat să mă ridice din pat; am părăsit eu însumi patul; m-am ridicat de bună voie şi mergând foarte încet, am ieşit din casă; Inocenţii Elementali ai prietenelor mele păsările introduşi în interiorul Corpului meu Astral m-au ajutat la Dedublare.

**CONCLUZIE**

Am expus deci, în acest capitol, cele două aspecte fundamentale ale Cheii Regale.
Completa şi absoluta dezvoltare a acestor două părţi a Marii Chei ne va permite să ne dedublăm după voinţă, în mod conştient şi pozitiv.

Cei care aspiră într-adevăr să devină experimentatori ai marilor realităţi în Lumile Superioare trebuie să dezvolte în interiorul lor înşişi cele două aspecte ale Marii Chei.

**ALTE CHEI PENTRU A IEŞI ÎN ASTRAL**

*„Trebuie să lăsăm teoria, să intrăm în miezul problemei, să trecem la fapte, la practică...*

*Marea parte a fraţilor îşi pierd timpul teoretizând, teoretizând şi nimic* altceva *decât teoretizând. Există biblioteci enorme, imense şi pentru ce? Există milioane de volume, şi totuşi bieţii studenţi nu au capacităţi, nu ştiu să «Călătorească în Astral», nu au vorbit niciodată cu un Maestru, nu au putut niciodată să converseze faţă în faţă cu un Elohim. Este foarte tristă starea în care se află: capul plin de teorii şi confuzii, şi asta e* tot.

*Deci, este necesar să fiţi practici, iubiţii mei fraţi. Teorii? Nu, aceasta este o pierdere in utilă de timp! Importan t este să £ ţi practici, să a veţi m uită încredere, să continuaţi cu aceste exerciţii pe care le-*am dat.*"*

Samael Aun Weor: *Conferinţa „Simţul Practic al Gnosticismului Universal"*

Îl vom învăţa pe amabilul cititor alte forme pentru a intra conştient în lumea Astrală. Pentru aceasta vă vom arăta anumite „Mantre" care ne permit dezvoltarea acestei facultăţi pentru a ne dedubla pozitiv şi după voinţă în Astral. „Mantră", înseamnă *„cuvânt cu putere"*.

Trebuie să ştiţi că sunetul produce efecte vizibile şi tangibile pentru toată lumea. Descărcarea unui tun, de exemplu, cu sunetul său, poate să spargă geamurile unui întreg grup de case. Un cuvânt dulce potoleşte mânia; un cuvânt ironic provoacă multe sentimente în cel care-1 ascultă. Deci, sunetul este causa causorum a întregii creaţii. Pe bună dreptate spunea loan: *„La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Duimiezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ceea ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El..."*

Este util să ştim că mantrele sunt cuvinte cu putere. Vibraţiile acestor cuvinte, acestor litere, acestei multiple combinaţii de sunete, trezesc puterile latente ale fiinţei umane.

**MANTRA „FARAON"**

Să începem prin a cunoaşte o mantră pentru dedublarea Astrală, mantră **FARAON.** Aşezaţi-vă pe spate, ridicând genunchii şi sprijinindu-vă tălpile pe pat.

Repetaţi mantră FARAON astfel:

FAAAAAAARRRRRRPvAAAAAAAOOOOOOONNNNNNN...

Repetaţi această mantră de foarte multe ori. Puteţi să o vocalizaţi cu voce tare şi puteţi de asemenea să o faceţi mental. Adormiţi pronunţând această mantră, păstrând genunchii ridicaţi. Pe măsură ce adormiţi, trebuie să vă imaginari foarte clar piramidele din Egipt.

Aceasta nu este dificil. Convingeţi-vă prin voi înşivă că nu este dificil. Puneţi-vă toată atenţia mentală şi adormiţi. Rezultatul va fi splendid: veţi ieşi în Astral şi vă veţi trezi dincolo, în lumile interne; vă veţi abandona corpul fizic după voinţă şi veţi intra în cea de-a patra dimensiune cu Conştiinţa pe deplin trează.

Dar să continuăm cu alte procedee, cu scopul ca studentul să poată alege ceea ce-i convine mai mult. Nu faceţi ca vânătorul care aleargă după mai mulţi iepuri şi nu prinde nici unul. Voi trebuie să alegeţi o metodă care vă place mai mult, dar puneţi-o în practică, asta contează.

**SUNETUL „ANAHAT"**

În creierul uman, în interiorul celulelor, răsună neîncetat „vocea subtilă" care este un sunet strident şi ascuţit. Este cântecul greierului, şuieratul şarpelui, sunettd Anahat, vocea lui Brahma.

El are zece tonalităţi pe care teurgul trebuie să înveţe să le asculte. Mintea studentului trebuie să fie absorbită de acest sunet, precum albina de nectarul florilor.

Cel care vrea să audă sunetul Anahat trebuie să-şi videze mintea, să aibă mintea calmă nu calmată; repetăm, calmă. Cel care încearcă şi îşi propune să audă acest sunet mistic, să-şi menţină mintea liniştită; repetăm, în linişte.

Trebuie făcută o distincţie între o minte care este calmă, pentru că aceasta a înţeles că este inutil să gândească; şi o minte care este calmată artificial. Trebuie să se facă diferenţa între o minte care se găseşte într-o linişte naturală, spontană şi o minte care este forţată violent să tacă.

Atunci când mintea este calmă, într-o linişte profundă, studentul poate să audă, în mod inevitabil, sunetul greierului: un sunet subtil, ascuţit, pătrunzător. Chiar mai mult, dacă Sufletul se lasă absorbit de acest sunet mistic, Porţile Misterului se deschid pentru student. Atunci, în acele momente să se ridice din pat, în mod instinctiv şi să iasă din camera lui pentru a se dirija spre Templele Lojii Albe sau spre orice alt loc din Univers.

**MANTRA „LA-RA”**

Trebuie să ştim că puterea cea mai mare care există în lume, cea mai bună cheie care se cunoaşte pentru „a ieşi în Astral”, depinde de FORŢELE SEXUALE. Poate vi se pare ciudat că afirmăm aceasta. Fiţi atenţi: energiile creatoare (faimosul „libido”, de care ne vorbeşte Sigmund Freud), adică FORŢA SEXUALA atunci când se află în procesul de transmutare LIBIDO-GENETICĂ, produce un sunet, sunetul Anahat, acest misterios sunet asemănător celui al greierului despre care am vorbit deja.

Trebuie să învăţăm să utilizăm această cheie pentru „a ieşi în Astral”. Vă voi arăta-o: trebuie să adormiţi vocalizând mental silabele **LA-RA,** astfel:

LAAAAAAAAAA-RRRRRRRAAAAAAAAAAA...

Dar această practică trebuie făcută cu tenacitate, şi cu perseverenţă.

Vocalizaţi mental în timp ce adormiţi. Aceste două silabe au puterea de a face să vibreze intens energiile sexuale. Aşadar, prin deducţie logică, ştim că odată ce energiile se situează la o vibraţie superioară şi puternică, se produce acea literă care este însuşi sunetul FOAT-ului, al FOCULUI: litera „S”. Această literă vibrează astfel: SSSSSSSSS... Se poate simţi cum vibrează în creier, ca şi cum ar fi cântecul unui greier, sau un sunet asemănător cu sunetul produs de frânele cu „aer comprimat”.

Când auziţi acest sunet magic, Anahat, nu vă fie teamă. Accentuaţi volumul. Puteţi să-i daţi o mai mare rezonanţă cu ajutorul voinţei şi când deja acest sunet vibrează foarte intens, când are deja o mare rezonanţă, profitaţi: ridicaţi-vă din pat; nu vă gândiţi că „dacă mă ridic cu corpul”, sau că „dacă mă ridic fără corp" sau „dacă eu mă ridic, unde rămâne corpul”. În mod normal, studenţii trăiesc cu toate aceste şovăieli, cu toate aceste incertitudini, nu înţeleg...

Ridicaţi-vă! Repet, ridicaţi-vă! La ridicare, Natura se va ocupa de separarea părţii Astrale de corpul fizic. Tot ce trebuie să faceţi voi este să vă ridicaţi. Desigur, nu este vorba de o ridicare mentală; ceea ce vorbim trebuie să se transpună în fapte. Ridicaţi-vă din pat; ceea ce ţine de corp nu vă interesează. Ceea ce trebuie să faceţi este să vă ridicaţi şi înainte de a ieşi din camera voastră, faceţi un salt cu intenţia de a pluti în atmosferă. Dacă plutiţi este pentru că sunteţi în Lumea Astrală. Aţi înţeles? Dacă nu plutiţi întoarceţi-vă din nou în pat şi repetaţi experimentul.

Repet: nu vă opriţi, dacă azi nu puteţi, mâine veţi putea...

Mulţi discipoli triumfă imediat, iar alţii au nevoie de luni şi chiar de ani până să ajungă să înveţe. în orice caz, tenacitatea învinge. Pe măsură ce auziţi acest sunet, vă veţi ridica din patul vostru şi veţi ieşi din cameră; dar înainte de a ieşi, faceţi un salt cu intenţia de a pluti şi dacă plutiţi este pentru că sunteţi în Astral. Aceasta este o cheie minunată; este o cheie foarte importantă şi indispensabilă.

**MANTRA „EGIPTO"**

Numele ocult al corpului nostru Astral este ZAPHNATH PAANEAH.

Numele corpului Astral este format din două nume. Primul este Zaphnath. Această mantra corespunde Astralului nostru inferior. Al doilea cuvânt, Paaneah, este Fiul, Cristosul nostru Cosmic, care ne leagă personalitatea fizică cu imanenţa supremă a Tatălui Solar.

Discipolii noştri trebuie să dobândească puterea de a ieşi în corp Astral. Această putere se dobândeşte vocalizând zilnic o oră mantra **EGIPTO.**

Vocala „E", face să vibreze glanda tiroidă şi îi conferă omului puterea auzului ocult. „G"-ul trezeşte chakra ficatului şi atunci când această chakra ajunge la dezvoltarea ei deplină, omul poate intra şi ieşi din corpul lui de fiecare dată când vrea. Vocala „I" combinată cu litera „P" dezvoltă în om clarviziunea şi puterea de a ieşi în corpul lui Astral prin fereastra lui Brahma care este glanda pineală. Litera „T" impactează vocala „O", intim rela-ţionată cu chakra inimii, astfel, omul poate dobândi puterea pentru a se desprinde de acest plex şi a ieşi în corp Astral.

Pronunţarea corectă a acestei mantre este următoarea:

EEEEEEEHHHHHHHIIIIIIIPPPPPPPTOOOOOOO...

Cei care încă nu au putut să iasă în corp Astral cu cheile noastre, este pentru că încă nu au această putere şi atunci trebuie să o dezvolte, în primul rând vocalizând zilnic timp de o oră mantra EGIPTO. Această mantră dezvoltă total chakrele care sunt în relaţie cu dedublarea corpului Astral, şi astfel discipolul dobândeşte puterea de a intra şi ieşi din corpul fizic după voinţă.

**DISCERNĂMÂNTUL**

O altă cheie care a dat de asemenea rezultate foarte bune pentru a „ieşi în Astral", este DISCERNĂMÂNTUL. In timpul zilei, când mergeţi pe stradă, de exemplu, deodată vă întâlniţi cu un prieten pe care nu l-aţi văzut de mulţi ani. In acest caz reflectaţi şi întrebaţi-vă pe voi înşivă: *Sunt în Astral? Sunt afară din corpulmeu?*Atunci, faceţi un mic salt cu intenţia de a pluti. Este clar că dacă plutiţi este pentru că sunteţi în Astral.

Ce s-at întâmpla dacă aţi merge pe stradă şi v-aţi întâlni cu un prieten care a murit de 20 sau 30 de ani? Cel mai logic ar fi ca voi înşivă să încercaţi să fiţi conştienţi întrebându-vă: *Sunt în Astral?* Apoi faceţi un mic salt şi dacă plutiţi este pentru că sunteţi în Astral.

Dacă mergeţi pe stradă, de exemplu şi deodată vă întâlniţi cu o mulţime, nu vă costă nimic să reflectaţi puţin, numai pentru câteva momente, întrebaţi-vă pe voi înşivă: *Sunt în Astral?* Imediat, încercaţi aceasta: faceţi un mic salt cu intenţia de a pluti. Dacă plutiţi este pentru că sunteţi în Astral.

Dacă, de exemplu, vedeţi în vitrina unui magazin un obiect curios, puneţi-vă întrebarea: *Sunt în Astral?*

De multe ori studenţii şi-au pus această întrebare şi au făcut micul salt, rezultatul a fost că s-au trezit în Astral, care, aşa cum ştim, este acelaşi cu Lumea Viselor, erau realmente acolo, dar mergeau inconştienţi, crezând că erau în carne şi oase.

Aşadar, trebuie să învăţăm să DISCERNEM.

În timpul orelor de somn normal, fiecare trăieşte în Lumile Interne cu Conştiinţa adormită. Aci vedem tâmplarii în tâmplăriile lor, vânzătorii în magazinele lor, şoferii conducându-şi maşinile sau automobilele etc, şi toţi sunt pe deplin convinşi că sunt în carne şi oase.

Dacă cineva îl întreabă pe un prieten de acestea: *În ce lume te găseşti? Unde crezi că te afli, prietenul meu?...* întotdeauna va răspunde că „este în carne şi oase" şi dacă cineva îi spune că este în Astral, niciodată nu o va crede, întotdeauna va râde. Dacă aceşti oameni şi-ar trezi Conştiinţa în Lumile Interne, ar intra în temple, şi s-ar transforma radical. Dar cum acestor persoane niciodată nu le trece prin cap să facă acest exerciţiu pe care îl dăm, trăiesc întotdeauna cu Conştiinţa adormită.

Dacă faceţi această practică, şi în timpul întregii zile (fiecare minut, fiecare secundă în prezenţa unei persoane pe care nu aţi văzut-o de mult timp, în prezenţa unui obiect curios, în prezenţa unei mulţimi etc. etc. etc.) vă puneţi întrebarea, este clar că aceasta se întipăreşte foarte bine în subconştient, şi rezultatul este că noaptea ne punem aceeaşi întrebare în Lumea Astrală, trezind astfel Conştiinţa.

Ceea ce face cineva peste zi, repetă noaptea, în timpul somnului. Dacă se obişnuieşte să facă acest exerciţiu în timpul zilei, este clar că noaptea îl va face de asemenea. Făcându-1 în timpul somnului, Conştiinţa se trezeşte şi atunci se pot vizita după voinţă Templele Lojii Albe, se pot invoca îngerii etc.

Dacă sunteţi în Astral şi doriţi să invocaţi un înger (de exemplu îngerul ANAEL, îngerul Iubirii), puteţi să-1 invocaţi cu mantra ANTIA DAUNA SASTAZA astfel:
„AAANNTIIIIIIAAA DAAAUUUNAAA SAAASTAAAZAAA...

Veniţi aici! Veniţi aici! Veniţi aici! în numele lui Cristos! în numele lui Cristos! în numele lui Cristos!"

Şi puteţi fi sigur că Anael va veni la chemarea voastră. Anael este foarte înţelept; cu el puteţi vorbi ceea ce vreţi, cu el puteţi învăţa multe lucruri. Cunoaşte medicina, ştie să vindece, este în relaţie cu toate acele probleme de dragoste etc.
]De exemplu, dacă doriţi să invocaţi orice înger planetar, utilizaţi întotdeauna aceeaşi cheie şi veţi fi ascultaţi. Dar înainte de toate trebuie să învăţaţi să „ieşiţi în Astral". în Astral puteţi să mergeţi în SHAMBALLA şi să vorbiţi personal cu Divinul Maestru Iisus Cristos. El trăieşte în SHAMBALLA cu acelaşi corp înviat din morţi.

Nu ştiu cum de există încă oameni care îndrăznesc să spună că Iisus Cristos s-a reîncarnat în Petru, sau în Ioan, sau în Diego, sau în nu ştiu cine... Lumea face atâtea greşeli! Chiar şi acum, în zilele noastre, nu vor să creadă cuvântul lui Iisus, nu vor să creadă ceea ce este scris în Evanghelie. Iisus a înviat şi are corpul fizic, păstrându-l viu în SHAMBALLA SHAMBALLA este un ţinut din Tibet, un ţinut care este în STARE DE JINAS, un ţinut secret.

Astfel, trebuie să învăţăm să vocalizăm mantrele care servesc pentru a „ieşi în Astral"; trebuie să cunoaştem practicile.

Putem invoca de asemenea Fiinţele Inefabile pentru ca ele să ne înveţe să „ieşim în Astral". îl puteţi invoca, de exemplu, pe **HARPOCRATES** şi puteţi fi siguri că vă va învăţa să „ieşiţi în Astral"...

## STĂRI DE JINAS

În primul rând studentul învaţă să „iasă în Astral"; şi mai târziu învaţă să-şi pună corpul fizic în cea de-a Patra Dimensiune. Aceasta este puţin mai dur, nu-i aşa? Acest fapt

de a ne pune corpul de carne şi oase în cea de-a Patra Dimensiune, aparent este foarte dificil; totuşi, se poate.

Cel care vrea să intre cu corpul de carne şi oase în Lumile Interne, adică, cel care vrea să înveţe să-şi pună corpul fizic în STARE DE JINAS, trebuie să cunoască cheile. Harpocrates, de exemplu, ne învaţă cum să ieşim cu corpul de carne şi oase; Harpocrates ne învaţă să ne transportăm dintr-un loc în altul în câteva momente. Harpocrates ne învaţă să ne introducem corpul în Lumile Superioare.

Cel care învaţă să călătorească cu corpul de carne şi oase prin Lumile Interne, de fapt poate face minuni. lisus făcea astfel de minuni, Iisus umbla pe ape, pentru că avea corpul fizic cufundat în Lumile Interne. Amintiţi-vă de acea noapte în care Iisus mergea pe apele Mării din Galilea. Aceasta a fost foarte interesant; El mergea cu corpul său fizic în STARE DE JINAS; Petru a ieşit pentru a-1 întâmpina. Din păcate, Petru s-a îndoit. Dacă Petru nu s-ar fi îndoit, nicidecum nu s-ar fi scufundat. Bietul Petru se scufunda; şi Iisus a trebuit să-1 ajute, spunându-i: *„Puţin credinciosule, pentru ce te-aiîndoit?"*

Cheia pentru a pune corpul fizic în STARE DE JINAS este încrederea. Cel care nu are încredere, eşuează. De fapt, încrederea este o PUTERE SOLARĂ.

Dacă vreţi să intraţi cu corpul fizic în lumile interne, puteţi să faceţi următoarele: aşezaţi-vă pe partea stângă, puneţi-vă mâna stângă pe pernă; apoi sprijiniţi-vă capul pe palma mâinii stângi. Invocaţi-1 pe Harpocrates astfel:

„HAR-PO-CRA-TIS, HAR-PO-CRA-TIS, HAR-PO-CRA-TIS; în numele lui Cristos, în numele lui Cristos, în numele lui Cristos te invocăm, te chemăm. In numele Absolutului, în numele Absolutului, în numele Absolutului te chemăm HAR-PO-CRA-TIS, ajută-mă să-mi pun corpul în STARE DE JINAS!”...

Apoi aţipiţi, concentrându-vă la Harpocrates. Când simţiţi puţin somnul, când începeţi să simţiţi primele simptome ale somnului, puteţi să vă ridicaţi din pat cu toată încrederea.

Ridicaţi-vă cum se ridică un somnambul, dar ridicaţi-vă! Aţi înţeles? Ridicaţi-vă, păstrând puţinul somn pe care-1 aveţi.

După ce vă ridicaţi, faceţi câţiva paşi prin cameră. Apoi, înainte de a ieşi pe stradă, este bine să faceţi o încercare în propria cameră, pentru a şti dacă sunteţi deja în STARE DE JINAS, pentru că altfel, ce veţi face pe stradă?

Faceţi saltul şi dacă plutiţi este pentru că corpul a intrat în Lumile Interne. Atunci puteţi ieşi liniştiţi pe stradă şi vă puteţi îndrepta spre Templele care sunt în STARE DE JINAS.

Amintiţi-vă că în Pădurea Chapultepec există un Templu minunat. Templul Chapultepec este formidabil: este un Templu Rozacrucian-Gnostic. Conducătorul acestui Templu este Maestrul RASMUSSEN. Puteţi să încercaţi să-1 vizitaţi. Nu se ştie dacă vă lasă să intraţi; totul depinde de voi. Dacă aveţi o viaţă foarte corectă, dacă sunteţi bine pregătiţi, dacă sunteţi persoane foarte virtuoase, veţi putea intra. Dacă nu, cine ştie! In orice caz încercaţi să vedeţi... Dacă nu vă lasă să intraţi în Chapultepec, vă puteţi oferi plăcerea să călătoriţi prin Europa, prin Asia, prin Africa, sau unde vreţi. Cu corpul în STARE DE JINAS vă puteţi transporta în locurile cele mai îndepărtate de pe Pământ.

Doctorul Krumm Heller spunea că este nevoie să adormim invocân-du-1 pe Harpocrates, dar că trebuie să ne imaginăm un ou de culoare albastră, un ou foarte luminos, albastru ca şi cerul şi să ne vedem înăuntrul acestui ou.

Acest lucru ne învaţă Doctorul Krumm Heller. Dar modul cel mai practic de a o face este de a căuta cu adevărat un ou de găină; apoi, vom sparge vârful oului, făcându-i un mic

orificiu pe partea conică, pe partea mai ascuţită. înainte de a face această operaţie, este necesar să lăsăm oul puţin în apă călduţă. Apoi îi scoatem gălbenuşul şi albuşul până ce îi rămâne numai coaja. Când avem această coajă, o colorăm în albastru şi o punem aproape de pat. Important este să avem mereu figura oului, a cărui coajă este în relaţie cu puterile lui Harpocrates.

Să ne amintim că Harpocrates este în relaţie precisă cu oul. Se spune că vechiul Pământ avea formă de ou, era oviform. în Egipt se folosea de asemenea oul şi se punea pe capul mumiilor. Să ne amintim de „OUL DE AUR" al lui BRAHMA. în ou sunt conţinute puterile creaţiei. Harpocrates ştie să manevreze aceste forţe conţinute în ou.

Deci, dacă în ou se află forţe ale creaţiei este logic că are puteri formidabile. Harpocrates ştie să manevreze aceste puteri, aceste forţe extraordinare.

Dacă observăm, întreaga creaţie a ieşit din ou. însuşi omul s-a format din ou. Da, ovulul matern este un adevărat ou şi oul este fecundat de spermatozoid (şi asta o ştiu biologii).

Observaţi plantele: sămânţa este im adevărat ou şi din această sămânţă iese planta. Mările au ieşit din ou, tot ce există a ieşit din ou. Apoi simbolizează materia fizică şi dacă Harpocrates are puteri asupra oului, le are şi asupra materiei fizice. Şi dacă Harpocrates are putere asupra materiei fizice, poate să ne pună corpul fizic în STARE DE JINAS, poate să ne introducă corpul nostru în a Patra dimensiune. Aceasta este perfect logic.

Analizaţi aceasta prin voi înşivă şi vă veţi convinge că e logic. Nu vorbim despre ceva care este absurd. Este clar că pentru omul de ştiinţă materialist aceasta ar fi absurd, dar ce importanţă are pentru noi omul de ştiinţă materialist. Ceea ce ne interesează pe noi este să mergem la origine, să trecem la fapte. Omului de ştiinţă materialist îi dăm în primul rând învăţătura scrisă; şi va veni o zi în care dacă va practica, se va convinge prin el însuşi...

## 9. Trezirea conştiinţei

„Trezirea Conştiinţei este posibilă doar prin intermediul eliberării si emancipării
de dualismul mental, de lupta antitezelor, de tumultul intelectual..."
Samael Aun Weor

### SOMNUL CONŞTIINŢEI

*„Visează înţeleptul la minunatul trandafir din câmpul fermecat, ce-şi întredeschide petalele încântătoare o dată cu luceafărul de seară al iubirii. Visează bardul pletos cu sSosul pârâiaş cântăreţ ce coboară din munte destrămat în argint, preschimbat cu totul în dantelărie ce curge şi trece.*

*Visează ne fericita mamaia ful pe care l-a pierdut în război şi nu concepe o soartă mai crudă; îşi plânge lângă portretul lui fericirea distrusă; raza de lumină se joacă cu tortura şi chiar aprinde un curcubeu în flecare picătură. Visează Faust cu Margareta sa cu chip dalb, liniştit, sub acoperământul măiestru al părului său auriu, care precum o cascadă de aur cade pe umerii săi de alabastru. Ce gen une adâncă în pupila eiperâdă şi azurie ca unda!*

*În ghearele înspăimântătoare ale durerii, sărmanul «animal intelectual» visează că este Brutus tăind în mii de bucăţi inima lui Cezar; Sparta-cus, cel temut, pustiind ţinutul; Ulise în palatul său din Itaca, ucigându-i furios pe pretendenţiisoţiei sale; Teiirespingândschiful cu piciorul; Cleo-patra seducându-lpe Marc Antoniu; Cromwell înaintea supHciului unui monarh; Mirabeau în trupele naţiunilor; Bolivar cu cinci popoare eliberate; Morelos pe câmpul de luptă.*

*Visează îndrăgostitul la steaua ce urcă strălucitoare la răsărit, la atât de aşteptata întâlnire, la cartea pe care ea o ţine în mâinile sale, la romantica ei fereastră. Visează soţul ofensat la obscura luptă şi la răzvrătita încăierare; suferă nespus şi chiar moare în coşmar. Visează desfrânatul la goliciunea impudică a diavoliţei ce se tăvăleşte precum porcul în noroiul josniciei. Visează beţivul la faptul că este bogat, tânăr, viteaz* cavaler de *mare renume, curajos în bătălie. Visează Amado Nervo la iubita nemişcată şi Victor Hugo la Mizerabilii. Această viaţă de tip lunar este doar o întreţesere de vise.*

*Nu s-au înşelat vechii înţelepţi ai pământului sacru al Vedelor, când au spus că această lume este MA YÂ (Iluzie). Ah!... dacă aceşti bieţi oameni ar înceta să viseze... Cât de diferită ar fi viaţa!"* Samael Aun Weor: *„întoarcerea mea în Tibet"*

Oamenii confundă Inteligenţa cu Intelectul, iar persoanei foarte inteligente sau foarte intelectuale, îi dau calificativul de foarte conştientă. Noi afirmăm că CONŞTIINŢA la om este fără nici o îndoiala şi fără teamă de a ne înşela, un gen foarte particular de „PRICEPERE A CUNOAŞTERII INTERIOARE", complet independentă de orice activitate mentală.

Facultatea CONŞTIINŢEI ne permite cunoaşterea de NOI ÎNŞINE.

CONŞTIINŢA ne dă cunoaşterea integrală a ceea ce ESTE, unde este, a ceea ce realmente se ştie, a ceea ce cu siguranţă se ignoră.

PSIHOLOGIA REVOLUŢIONARĂ învaţă faptul că doar omul însuşi poate ajunge să se cunoască pe sine însuşi.

Doar noi putem şti dacă suntem Conştienţi într-un anumit moment sau nu. Numai noi înşine putem şti* despre propria noastră Conştiinţă şi dacă aceasta există la un moment dat sau nu.

Omul însuşi şi nimeni altcineva decât el poate să-şi dea seama pentru o clipă, pentru un moment, că înaintea acelei clipe, înainte de acel moment, realmente nu era conştient, avea conştiinţa foarte adormită; apoi va uita acea experienţă sau o va păstra ca pe o amintire, ca pe amintirea unei experienţe puternice.

Este urgent să ştim că la ANIMALUL RAŢIONAL, CONŞTIINŢA nu este ceva continuu, permanent...

În mod normal, Conştiinţa la animalul intelectual, în mod greşit numit om, doarme profund.

Rare, foarte rare sunt momentele în care Conştiinţa este trează; animalul intelectual lucrează, conduce maşini, se căsătoreşte, moare etc, cu conştiinţa în totalitate adormită şi doar în momente foarte excepţionale se trezeşte.

Viaţa fiinţei umane este o lume de visare, însă ea crede că este trează şi niciodată nu ar admite că visează, că are Conştiinţa adormită.

Dacă cineva ar ajunge să se trezească, s-ar simţi teribil de ruşinat de sine însuşi, ar înţelege imediat bufoneria sa, ridieulitatea sa. Această viaţă este teribil de ridicolă, groaznic de tragică şi arareori sublimă...

Dacă un boxer ar ajunge să se trezească pe loc în plină luptă, ar privi ruşinat tot onoratul public şi ar fugi de oribilul spectacol, în faţa uimirii mulţimilor adormite şi inconştiente.

Când fiinţa umană admite că are Conştiinţa adormită, puteţi fi siguri că deja începe să se trezească.

Şcolile reacţionare de Psihologie învechită care neagă existenţa Conştiinţei şi chiar inutilitatea unui astfel de termen, denotă starea de Somn cel mai profund. Adepţii unor astfel de şcoli dorm foarte profund, într-o stare practic infraconştientă şi inconştientă.

Cei care confundă Conştiinţa cu funcţiile psihologice, gânduri, sentimente, impulsuri motrice şi senzaţii, realmente sunt foarte inconştienţi, dorm profund. Cei care acceptă existenţa Conştiinţei dar neagă complet diferitele grade conştientive, denotă lipsă de experienţă conştientă, somn al conştiinţei.

Orice persoană care s-a trezit vreodată pentru un moment, ştie foarte bine, din proprie experienţă, că există diferite grade de Conştiinţă observabile în noi înşine.

În primul rând: TIMPUL. Cât timp rămânem conştienţi? în al doilea rând: FRECVENTA. De câte ori ne-am trezit Conştiinţa? în al treilea rând: AMPLITUDINEA ŞI PROFUNZIMEA. De ce anume am fost conştienţi?

Psihologia Revoluţionară şi antica Philokalie afirmă că prin mari supra-eforturi de tip foarte special putem trezi Conştiinţa şi să o facem să fie continuă şi controlabilă.

Educaţia Fundamentală are ca scop trezirea conştiinţei. Nu ne servesc la nimic zece sau cincisprezece ani de studii la şcoală, la colegiu şi la universitate, dacă atunci când ieşim din sălile de curs, suntem automate adormite.

Nu este o exagerare să afirmăm că printr-un mare efort, animalul intelectual poate să fie conştient de el însuşi doar pentru câteva minute.

Este clar că în aceasta obişnuiesc să existe puţine excepţii pe care trebuie să le căutăm cu felinarul lui Diogene; acele cazuri rare sunt reprezentate de Oamenii adevăraţi: Buddha, Iisus, Hermes, Quetzacoad etc. Aceşti fondatori de religii au avut Conştiinţă continuă, au fost mari Iluminaţi.

În mod normal oamenii nu sunt conştienţi de ei înşişi. Iluzia de a fi conştienţi în mod continuu, se naşte din memorie şi din toate procesele gândirii.

Omul care practică un exerciţiu retrospectiv pentru a-şi aminti toată viaţa sa, poate cu adevărat să rememoreze, să-şi amintească de câte ori s-a căsătorit, câţi copii a avut, cine au fost părinţii lui, profesorii etc, dar aceasta nu înseamnă a trezi Conştiinţa, aceasta este pur şi simplu amintirea actelor inconştiente şi aceasta este tot.

În viaţa obişnuită, fiinţa umană nu ştie nimic despre Auto-Conştiinţă şi cu atât mai puţin despre Conştiinţa Obiectivă.

Totuşi lumea este orgolioasă şi toate persoanele se cred Auto-Con-ştiente; Animalul Intelectual crede cu convingere că are Conştiinţă de sine însuşi şi în nici un chip nu ar accepta să i se spună că este un adormit şi că trăieşte inconştient de el însuşi.

Există momente excepţionale în care Animalul Intelectual se trezeşte, însă acele momente sunt foarte rare; pot apărea într-un moment de pericol extrem, în timpul unei emoţii intense, în vreo circumstanţă nouă, în vreo nouă situaţie neaşteptată etc.

Este cu adevărat o nenorocire faptul că bietul Animal Intelectual nu are nici o stăpânire asupra acestor stări trecătoare de Conştiinţă, că nu le poate redeştepta, că nu le poate face continue.

Totuşi Educaţia Fundamentală afirmă că omul poate să obţină controlul Conştiinţei şi să dobândească Auto-Conştiinţa.

Psihologia Revoluţionară are metode, procedee ştiinţifice pentru a trezi Conştiinţa.

Dacă vrem să ne trezim Conştiinţa avem nevoie să începem prin a examina, a studia şi apoi a elimina toate obstacolele care ne apar pe drum...

## PROBLEMA CUNOAŞTERII

*„Oamenii vor să vadă, să audă, să atingă-şi să pipăie marile realităţi ale lumilor superioare; oamenii vor să-şi amintească existenţele lor trecute, să converseze cu Zeii etc.*

*etc. Dar, din păcate, oamenii au doar trei la sută Conştiinţă trezită şi nouăzeci şi şapte la sută conştiinţă adormită.*

*Cine vrea să atingă marile realităţi ale lumilor interne, cine vrea să ajungă la trezirea Conştiinţei, trebuie să se decidă să MOARA moment de moment; aceasta este indispensabil...*

*Înainte de toate este urgent să ştim că avem un «Eu» pluralizat înăuntrul nostru înşine. Un asemenea «Eu» este «SETH» din mitologia egipteană: ansamblu de «Diavoli Roşii», cum spuneau anticii sacerdoţi din ţinutul faraonilor. Acele entităţi scufundate care personifică Egoul (sau pe SETH, precum spuneam), sunt descrierea propriilor noastre defecte. înăuntrul fiecăreia dintre aceste entităţi, se allă cufundată Conştiinţa noastră (încastrată, îmbuteliată, adormită). Aşadar, Conştiinţa noastră acţionează în funcţie de propria sa îmbuteliere, merge definitiv pe drumul erorii; este egoică, din nefericire.*

*Dacă vrem să ne trezim (pentru a putea vedea, auzi, atinge şi pipăi lumile superioare; pentru a putea vorbi cu maeştrii Fraternităţii Albe), este necesar să-1 distrugem complet pe SETH, Egoul, «Diavolii Roşii», «Eurile». Doar astfel, Conştiinţa reuşeşte să se dezrobească, să se elibereze si să se trezească radical."*

Samael Aun Weor: *„Înţelepciunea Fiinţei"*

Sunt nenumărate şcolile şi literatura pseudo-esoterică şi pseudo-ocultistă. Peste tot abundă aceste şcoli şi aceşti autori, combătându-se reciproc.

În Catedrala Notre Dame, din Paris, apare desenat pe pardoseală un labirint... Să ne amintim de labirintul din Insula Creta. în centrul acelui labirint se afla Minotaurul cretan. Se spune că Tezeu a reuşit să se orienteze prin acel labirint, până a ajuns unde era Minotaurul şi, înfruntându-se în luptă corp la corp, 1-a învins. Ieşirea din acel labirint a fost posibilă cu ajutorul „Firului Ariadnei", care a putut să-1 conducă până la „Eliberarea Finală".

Se dovedeşte interesant de ştiut că, tocmai pe pardoseala Catedralei Notre Dame, din Paris, a fost desenat acel labirint minunat. Fără îndoială toate acestea sunt ceva ce ne invită la reflecţie...

Să ne orientăm nu este un lucru uşor: labirintul teoriilor este mai amar decât moartea. în timp ce unii autori ne spun că exerciţiile respiratorii sunt magnifice, alţii ne spun că sunt dăunătoare; în timp ce unii afirmă un lucru, alţii afirmă altul; fiecare şcoală crede că deţine adevărul; labirintul se dovedeşte foarte dificil.

Când cineva reuşeşte să ajungă în centrul labirintului, trebuie să se întâlnească în luptă corp la corp cu Minotaurul cretan, adică cu propriul său Ego, cu „Eul", cu „Eul însuşi", cu „Şinele însuşi" şi reuşeşte să iasă din centrul labirintului doar cu ajutorul „Firului Ariadnei", care trebuie să ne conducă până la lumină.

Totuşi cea mai mare parte a oamenilor se pierd în labirintul atâtor teorii, atâtor şcoli şi atâtor confuzii... Cum să facem pentru a ne orienta? în ce fel? Evident trebuie să ne intereseze TREZIREA CONŞTIINŢEI, doar astfel putem merge cu succes, înăuntrul acelui misterios labirint; dar cât timp nu ne vom fi trezit, vom fi dezorientaţi...

Unii chiar se entuziasmează momentan pentru aceste studii, iar apoi le abandonează. Sunt unii cu capul plin de teorii, care cred că au descoperit deja DRUMUL SECRET, chiar dacă sunt foarte adormiţi.

Pare incredibil, dar există Maeştri ai marii Loji Albe, adevăraţi gnostici în sensul transcendental al cuvântului, treziţi cu desăvârşire, Auto-Realizaţi total (în limbajul Alchimist am spune: indivizi care au deja în puterea lor „Piatra Preţioasă"), si totuşi nu

ştiu nici să citească nici să scrie; sunt total analfabeţi, dar sunt AUTO-REALIZAŢI şi TREZIŢI!

În schimb vedem pe drumul vieţii, în interiorul diverselor şcoli, organizaţii, secte, ordine etc, indivizi cu capul plin de teorii, indivizi cu o erudiţie bogată, dar cu Conştiinţa complet adormită; „ignoranţi instruiţi” care nu doar că nu ştiu, dar ceea ce este mai rău, nici măcar nu ştiu că nu ştiu... Asta da, când sunt întrebaţi, demonstrează o erudiţie surprinzătoare şi o minte sclipitoare, cu concepte splendide, cu proverbe strălucite, categorice şi definitive, dar la ce servesc toate acestea?...

Noi avem nevoie înainte de toate SĂ NE TREZIM, pentru a şti cum ne vom orienta. La ce ne-ar folosi să avem capul plin de învăţătură, dacă continuăm cu Conştiinţa adormită? Mai bine ar fi să fim analfabeţi, dar TREZIŢI...

Avem nevoie să învăţăm să trăim, dragii mei prieteni, pentru că se întâmplă că noi, fiinţele umane nu ştim să trăim şi aceasta este foarte grav. Nu măsurăm timpul, credem că acest vehicul fizic va dura o eternitate, când în realitate nu durează aproape deloc şi apoi devine praf...

## CELE PATRU STĂRI DE CONŞTIINŢĂ

*„Cel care îşi trezeşte conştiinţa poate studia, în timpul orelor de somn, toate minunile lumilor superioare. Cel care îşi trezeşte conştiinţa trăieşte în Lumile Superioare ca un cetăţean al Cosmosului complet trezit. Atunci convieţuieşte cu Marii Hierofanţi al Lojii Albe.*

*Cine îşi trezeşte conştiinţa nu mai poate visa aici, în acest plan fizic, şi nici în lumile interne. Cine îşi trezeşte conştiinţa nu mai visează. Cine îşi trezeşte conştiinţa se transformă într-un investigator competent al lumilor superioare. Cel care îşi trezeşte conştiinţa este un iluminat. Cine îşi trezeşte conştiinţa poate studia h picioarele Maestrului. Cine îşi trezeşte conştiinţa poate sta de vorbă în mod familiar cu Zeii care au iniţiat aurora creaţiei. Cel care îşi trezeşte conştiinţa poate să-şi amintească nenumăratele sale reîncarnări. Cel care îşi trezeşte conştiinţa asistă în mod conştient la propriile sale iniperi cosmice. Cel care îşi trezeşte conştiinţa poate studia în templele Marii Loji Albe.”* Samael Aun Weor: *„Căsătoria Perfectă”*

Există patru stări de CONŞTIINŢĂ posibile pentru om: SOMNUL, STAREA DE VEGHE, AUTO CONŞTIINŢA si CONŞTIINŢA OBIECTIVĂ

Imaginaţi-vă pentru un moment, drag cititor, o casă cu patru etaje; sărmanul animal intelectual în mod greşit numit Om, trăieşte în mod normal la cele două etaje de jos, dar niciodată în viaţă nu foloseşte cele două etaje superioare.

Animalul Intelectual îşi împarte viaţa jalnică şi mizerabilă între somnul obişnuit şi greşit numita stare de VEGHE, care este, din nefericire, o altă formă de somn.

În timp ce corpul fizic doarme în pat, EGOUL învelit în CORPURILE sale LUNARE umblă nestingherit, cu Conştiinţa adormită ca un somnambul, prin regiunea moleculară.

EGOUL în regiunea moleculară îşi proiectează VISELE şi trăieşte în ele; nu există nici o logică în VISELE sale; continuitate, cauze, efecte, toate funcţiile psihice lucrează fără nici o direcţie şi apar şi dispar imagini subiective, scene incoerente, vagi, imprecise etc.

Când EGOUL învelit în Corpurile sale Lunare se întoarce la CORPUL FIZIC, apare atunci a doua stare de Conştiinţă, numită stare de VEGHE, care de fapt nu este-altceva decât o altă formă de somn.

Întorcându-se EGOUL la CORPUL său FIZIC, visele continuă în interior; asa-zisa STARE DE VEGHE este în realitate A VISA CU OCHII DESCHIŞI.

Când răsare soarele, stelele se ascund, dar nu încetează să existe; aşa sunt visele în starea de VEGHE, ele continuă în secret, nu încetează să existe.

Aceasta înseamnă că Animalul Intelectual în mod greşit numit OM, trăieşte doar în lumea viselor; pe bună dreptate a spus poetul că viaţa este vis.

ANIMALUL RAŢIONAL conduce maşina visând, lucrează la birou, în fabrică, la câmp etc. visând, se îndrăgosteşte visând, se căsătoreşte visând; rar, foarte rar în viaţă, este treaz; trăieşte într-o lume de vise şi crede cu fermitate că este trezit.

Cele patru Evanghelii cer TREZIREA, dar din păcate nu spun cum SĂ NE TREZIM.

Înainte de toate, este necesar să înţelegem că suntem adormiţi; doar atunci când cineva îşi dă seama exact că este adormit, intră cu adevărat pe calea TREZIRII.

Cine ajunge să se TREZEASCĂ, devine atunci AUTO-CONŞTIENT, dobândeşte CONŞTIINŢĂ de SINE ÎNSUŞI.

Eroarea cea mai gravă a multor PSEUDO-ESOTERIŞTI şi PSE-UDO-OCULTIŞTI ignoranţi, este aceea de a-şi închipui că sunt AUTO-CONŞTIENŢI şi în plus de a crede că toată lumea este trezită, că toţi oamenii au AUTO-CONSTIINTĂ.

Dacă toţi oamenii ar avea CONŞTIINŢA TREZITĂ, Pământul ar fi un PARADIS, nu ar exista războaie, nu ar exista nici al meu nici al tău, totul ar fi al tuturor, am trăi într-o VÂRSTĂ DE AUR.

Când cineva îsi TREZEŞTE CONŞTIINŢA, când devine AUTO-CONŞTIENT, când dobândeşte CONŞTIINŢĂ DE SINE ÎNSUŞI, în momentul acela este când ajunge să cunoască realmente ADEVĂRUL despre el însuşi.

Înainte de a ajunge la a treia stare de CONŞTIINŢĂ, (AUTO-CON-ŞTIINŢA), realmente o persoană nu se cunoaşte pe SINE ÎNSĂŞI, chiar dacă crede că ea însăşi se cunoaşte.

Este indispensabil să dobândim A TREIA STARE DE CONŞTIINŢĂ, să urcăm la al treilea etaj al casei, înainte de a avea dreptul să trecem la al patrulea etaj.

A PATRA STARE DE CONŞTIINŢĂ, al PATRULEA ETAJ al casei, este cu adevărat formidabil. Doar cel care ajunge la CONŞTIINŢA OBIECTIVĂ, la A PATRA STARE, poate studia lucrurile în ele însele, lumea aşa cum este.

Cine ajunge la al patrulea etaj al casei, este fără nici o îndoială un ILUMINAT, cunoaşte prin experienţă directă MISTERELE VIEŢII ŞI ALE MORŢII, posedă ÎNŢELEPCIUNEA, simţul său SPAŢIAL este deplin dezvoltat.

În timpul SOMNULUI PROFUND putem avea sclipiri de stare de VEGHE. In timpul stării de VEGHE putem avea sclipiri de AUTO-CONSTIINTĂ; în timpul stării de AUTO-CONSTIINTĂ putem avea sclipiri de CONŞTIINŢĂ OBIECTIVĂ.

Dacă vrem să ajungem la TREZIREA CONŞTIIŢEI, la AUTO-CONŞTIINŢĂ, trebuie să lucrăm cu CONŞTIINŢA aici şi acum. Este tocmai aici, în această lume fizică, unde trebuie să lucrăm pentru A TREZI CONŞTIINŢA; cine se trezeşte aici, se trezeşte peste tot, în toate dimensiunile Universului.

**SINTEZĂ**

Cele Patru stări de Conştiinţă sunt denumite şi precum urmează:

a) **Eikasia**

b) Pistis

c) **Dianoia**

d) Nous

Eikasia înseamnă ignoranţă, cruzime umană, barbarie, somn extrem de adânc, lume instinctivă şi brutală, stare infra-umană.

Pistis reprezintă lumea opiniilor şi credinţelor. Pistis sunt ipoteze, prejudecăţi, sectarism, fanatism, teorii în care nu există nici un fel de percepţie directă a Adevărului. Pistis este conştiinţa nivelului general al umanităţii.

Dianoia înseamnă verificare intelectuală a credinţelor, analiză, sin-tetism conceptual, conştiinţă cultural-intelectuală, gândire ştiinţifică etc. Gândirea Dianoică studiază fenomenele şi stabileşte legi. Gândirea Dia-noică studiază sistemele Inductiv şi Deductiv cu scopul de a le utiliza în formă profundă şi clară.

Nous înseamnă perfectă Conştiinţă trezită. Nous este starea de „Turiya”, perfecta iluminare interioară profundă. Nous înseamnă legitimă Clarviziune obiectivă. Nous este intuiţie. Nous este lumea arhetipurilor divine. Gândirea noetică este sintetică, clară, obiectivă, iluminată.

Nous implică absenţa totală a Egoului, a Eului, a Eului însuşi. Cine atinge înălţimile gândirii noetice, îşi ttezeşte Conştiinţa complet şi se transformă într-un Turiya.

Partea cea mai joasă a omului este raţională şi subiectivă şi se relaţio-nează cu cele cinci simţuri obişnuite.

Partea cea mai înaltă a omului este lumea Intuiţiei şi a Conştiinţei obiective spirituale. în lumea Intuiţiei se dezvoltă arhetipurile tuturor lucrurilor Naturii.

Doar aceia care au pătruns în lumea Intuiţiei obiective, numai cei care au atins înălţimile măreţe ale gândirii noetice sunt cu adevărat treziţi şi iluminaţi...

**UN EXEMPLU DE NOUS**

În aceste momente, îmi vin în memorie amintiri legate de ceva insolit. Acum vreo 17 sau 18 ani, aflându-mă într-o piaţă a cartierului Federal cu soţia mea sacerdotesă Litelantes, în momentele în care ceream un ceas pe care ea îl dăduse la reparat într-o ceasornicărie, am fost deodată zguduiţi de o violentă explozie de dinamită.

Litelantes, îngrozită, mi-a cerut să ne întoarcem imediat acasă. Este evident că răspunsul meu a fost fără şovăială negativ; în nici un fel nu voiam să risc vieţile noastre într-o a doua explozie care ştiam că urma să aibă loc.

Rugăminţile ei au fost inutile... în acele momente au răsunat sirenele şi clopotele „înghiţitorilor de fum” sau pompierilor.

Acei umili şi martiri servitori ai omenirii, se grăbeau spre locul exploziei. .. „Dintre toţi aceşti pompieri care tocmai au intrat pe scena evenimentelor, nici unul nu se va salva; vor muri.” Acestea au fost cuvintele mele; Litelantes, îngrozită, păstră tăcerea.

Câteva clipe mai târziu, o a doua explozie a făcut să se cutremure teribil oraşul Mexico.

Urmarea a fost moartea tuturor acelor umili servitori; s-au dezintegrat automat, aşadar nu s-au găsit nici cadavrele; s-a găsit pe aproape doar cizma unui sergent.

Eu, în mod sincer, am rămas surprins de gradul de inconştienţă în care se aflau acei pompieri; dacă ei ar fî fost treji, în nici un caz nu ar fi pierit.

Încă îmi amintesc plânsetul femeilor care fugeau din acea piaţă şi al copiilor care, îngroziţi, se agăţau de flistele mamelor lor.

Dacă eu nu aş fi fost treaz, evident că am fi pierit, pentru că în locul de unde trebuia să luăm autobuzul, atât de indispensabil pentru a ne întoarce acasă, au murit sute de persoane.

Încă nu am putut să uit atâtea şi atâtea cadavre care, aruncate pe marginea trotuarului străzii, zăceau acoperite cu hârtii de ziare.

Neîndoielnic, acele victime s-au datorat curiozităţii; era vorba de curioşi, oameni inconştienţi, adormiţi, care după prima explozie se adunaseră la locul faptelor pentru a contempla spectacolul.

Dacă acei oameni ar fi fost treji, niciodată nu s-ar fi strâns precum curioşii la locul faptelor. Din nefericire, dormeau profund; astfel şi-au găsit moartea.

Când ne-am întors acasă, situată în cartierul Caracol, vecinii noştri erau alarmaţi; presupuneau că muriserăm. Desigur s-au uimit că în ciuda faptului că am fost atât de aproape de locul catastrofei mai puteam să ne întoarcem vii. Iată avantajul de a fi treji.

## O DIDACTICĂ PENTRU TREZIRE

„*Când un om oarecare ajunge să înţeleagă profund că nu poate să-şi amintească de sine însuşi, că nu este conştient de el însuşi, este foarte aproape de trezirea Conştiinţei.*

*Vorbim despre ceva la care trebuie să reflectăm profund. Ceea ce spunem aici este foarte important şi nu se poate înţelege dacă se citeşte în mod mecanic.*

*Cititorii noştri trebuie să reflecteze. Oamenii nu sunt capabili să îşi simtă propriul lor Eu în timp ce se auto-observă, să îl treacă de la un centru k altul etc.*

*A observa propriul mod de a vorbi, de a râde, de a umbla etc. fără a uita de noi înşine, simţind acel Eu în interior, este foarte diîicil, şi totuşi de bază, fundamental, pentru a obţine trezirea Conştiinţei.*

*Marele Maestru Ouspensky a spus: «Prima impresie pe care mi~a produs-o efortul de a fi conştient de Fiinţa mea, de a fi conştient de mine însumi ca Eu, de a-mi spune mie însumi: Eu merg, Eu fac, şi de a încerca să menţin viu acest Eu, să îl simt înăuntrul meu, a fost următoarea: gândirea rămânea ca adormită, când sesizam Eul, nu puteam nici gândi nici vorbi; şi chiar scădea intensitatea senzaţiilor; mai mult decât atât, puteam să mă menţin într-o asemenea stare doar pentru un timp foarte scurt».*”

Samael Aun Weor: *„Colierul lui Buddha”*

Există 97% Subconştiinţă şi 3% Conştiinţă. Vorbind în alţi termeni am spune că 97% din Conştiinţă este adormită şi că există doar un procent de 3% clin conştiinţă care este trează. Totuşi există oameni care nu ajung la 3% de Conştiinţă trează, în mod normal ajung la 2% şi sunt unii care doar la 1%.

Dar dacă am spune asta, celor care au Conştiinţa adormită, nu ar crede, mai degrabă s-ar simţi ofensaţi; se dovedeşte dificil să spunem asta oamenilor care dorm, pentru că nu ne cred, cred că sunt treziţi sau cred că-i insultăm, că-i jignim.

Este necesar să ne trezim şi pentru asta, înainte de toate, este necesar în primul rând să ne convingem în mod sincer că suntem adormiţi; când cineva acceptă că este adormit este semn sau indiciu că vrea să se trezească. Aceasta este ceva foarte asemănător cu nebunul care este nebun; nici un nebun nu acceptă că e nebun, toţi nebunii cred că sunt foarte bine. Când un nebun acceptă că este nebun este semn cert că starea sa se îmbunătăţeşte. Putem vedea asta în ospicii; nu există nebun care să accepte că-i nebun. Totuşi, pe de altă parte, să-i observăm pe acei nebuni care sunt pregătiţi să iasă din ospiciu, acceptă că sunt nebuni, înţeleg că nu sunt bine, acesta este exact semnul negreşit că deja starea lor se îmbunătăţeşte vizibil.

La fel se întâmplă cu persoanele care au Conştiinţa adormită: nu ac ceptă că sunt adormite, dar când deja o acceptă este un semn negreşit că vor să se trezească sau că încep să se trezească. Nu este vorba, totuşi, de a o recunoaşte în mod intelectual, nu; oricine poate spune în mod automat: *„Da, sunt adormit”,* dar altceva este să fim conştienţi de faptul că suntem adormiţi, aceasta este diferit. Există, deci, o mare diferenţă între Intelect şi Conştiinţă.

Dar, cum se ajunge la această trezire? Evident ştim deja că baza se află în dizolvarea Egoului, aceasta este incontestabil, şi este o chestiune pe care nu o ignoraţi, dar clar, trebuie să ne ajutăm cu diferite metode, procedee. Tot ceea ce contribuie la trezire este util.

Vă voi explica o tehnică, dar vreau să fiţi foarte atenţi. Este necesar **să împărţim atenţia în trei părţi :**

1) Subiect
2) Obiect sau obiecte
3) Loc.

**SUBIECT.** Să nu uităm de noi înşine, să ne auto-supraveghem în fiecare clipă, în fiecare moment. Aceasta implică starea atentă faţă de gândurile, gesturile, acţiunile, emoţiile, obiceiurile, cuvintele noastre etc. etc. etc. Când cineva uită de sine însuşi, comite în viaţă greşeli foarte grave. De exemplu, dacă uităm de noi înşine în faţa unui pahar de vin, ce s-ar întâmpla? Nu numai că bem paharul, ci putem bea multe altele şi să ne îmbătăm, astfel că ar fi grav să uităm de noi înşine în faţa unui pahar de vin.

Dacă uităm de noi înşine în faţa unei persoane de sex opus, ce s-ar întâmpla? Am putea ajunge la fornicare sau la adulter, nu-i aşa?

Dacă uităm de noi înşine, de exemplu, în faţa cuiva care ne insultă, sigur vom sfârşi prin a insulta de asemenea, ba chiar să ne luăm la bătaie cu cel care ne insultă.

Este deci indispensabil să nu uităm de noi înşine. Ouspensky, de exemplu, şi-a propus într-o seară să meargă treaz pe străzile San Petersburg-ului (spun „să meargă treaz” ca să fac diferenţa de „să meargă adormit”, ceea ce fac toţi oamenii obişnuiţi). A mers şi a mers acel om, auto-supraveghindu-se, auto-observându-se, controlând mintea şi simţurile; acel om s-a plimbat peste tot. Deodată a vrut să fumeze un trabuc; el fuma, a văzut o tutungerie şi a intrat să cumpere tutun. Când a ieşit de acolo fumând nu şi-a mai amintit de exerciţiul pe care-1 practica; a umblat pe multe străzi din San Petersburg până când a ajuns acasă; intrând în camera sa şi-a adus din nou aminte de el însuşi, atunci cu durere şi-a dat seama că uitase de exerciţiu, Conştiinţa sa adormise în momentul în care a intrat în acea tutungerie şi că a umblat prin multe locuri ca un adevărat somnambul.

Vedeţi voi cât de dificil este să nu uităm de noi înşine. Spunând „să nu uităm de noi înşine” la ce ne referim? Să ne auto-observăm sentimentele, impulsurile interne, amărăciunile, emoţiile, instinctele, obiceiurile etc. Să ne supraveghem simţurile şi mintea, pentru că dacă nu ne controlăm simţurile şi mintea, cădem în somnul Conştiinţei.

**OBIECT.** Observarea minuţioasă a tuturor acelor obiecte sau reprezentări care ajung la minte prin intermediul simţurilor. Acesta este al doilea aspect al cheii. Daca cineva, de exemplu vede un obiect frumos, un costum, un inel, un parfum, o vitrină sau orice ar fi, dar se lasă vrăjit de acel obiect pe care-1 vede, ceea ce se întâmplă întotdeauna este că persoana cade în somnul Conştiinţei. De ce? Pentru că a uitat de ea însăşi. Văzând obiectul se identifică cu el şi biata Conştiinţă adoarme profund.

Trebuie să observăm ambianţa, lucrurile care ne înconjoară fără să ne fascinăm de ele. Este urgent să înţelegem că niciodată nu trebuie să uităm de noi înşine...

Maşina este foarte elegantă şi merge foarte repede? Filmul este pasionant? Casa este foarte luxoasă? Da, dar de ce trebuie să uităm de noi înşine? De ce?

De obicei, văzând obiectele din jurul nostru apare un **proces de adormire,** să vedem:

1) **Identificare.** Uităm de noi înşine şi ne identificăm cu acel obiect. O forţă hipnotică ne acaparează simţurile, îndreptându-ne întreaga atenţie spre acel loc. Spunem: „ce frumos, ce drăguţ, ce minunat este"...

2) **Fascinaţie.** Rămânem fascinaţi de obiect; dacă este un costum frumos, spunem: „această culoare este cea care-mi vine cel mai bine; ce elegant aş fi cu el; dacă aş avea bani mi l-aş cumpăra etc. etc."

3) **Vis.** Acea stare de atracţie puternică, seducţie şi orbire, produce în noi o toropeală sau o somnolenţă care conduce fără îndoială la somnul profund al Conştiinţei. Atunci începem să ne visăm frumos cu acel costum, cu petrecerea în care l-am inaugura, cu fata frumoasă căreia i l-am arăta etc.

Orice tip de identificare produce fascinaţie şi vis. Mergeţi pe o stradă, deodată întâlniţi mulţimile care protestează pentru ceva în faţa palatului domnului preşedinte. Dacă nu sunteţi în stare de alertă vă identificaţi cu mulţimea, vă fascinaţi şi apoi vine visul, strigaţi, aruncaţi cu pietre, faceţi lucruri pe care în alte împrejurări nu le-aţi face nici pentru un milion de dolari.

A uita de tine însuti este o greşeală de incalculabile consecinţe. Să te identifici cu ceva este culmea neghiobiei, pentru că rezultatul va fi fascinaţia si visul.

Este imposibil ca cineva să-şi poată trezi Conştiinţa dacă uită de el însuşi, dacă se identifică cu ceva.

Este imposibil ca un aspirant să-şi poată trezi Conştiinţa dacă se lasă fascinat, dacă cade în vis.

Mergeţi cu orice mijloc de transport în comun. Vreţi să coborâţi din vehicul pe o anumită stradă; fără să ştiţi cum, vă vine în minte imaginea unei fiinţe iubite. Vă identificaţi cu acea amintire, vine fascinaţia şi apoi visaţi treaz... Deodată scoateţi un strigăt: *„Unde sunt? Fir-arsă Bd... am trecut de stradă... trebuia să cobor la colţul cutare, pe strada cutare"*... Vă daţi seama că conştiinţa voastră fusese absentă, coborâţi din vehicul şi vă întoarceţi pe jos până la colţul unde ar fi trebuit să coborâţi.

**LOC.** în cele din urmă trebuie să privim cu atenţie orice loc, chiar şi locul cunoscut, încăperea casei, camera să o privim în fiecare zi ca pe ceva nou. în orice loc am ajunge, primul lucru pe care trebuie să ni-1 spunem este: „Bine, de ce sunt aici? Ce trebuie eu să văd în acest loc? De ce am ajuns în acest loc, în această piaţă, în acest birou, în acest templu etc.?" Aceasta este indispensabil dacă vrem să trezim Conştiinţa, nu doar aici ci şi în Lumile Superioare.

În cadrul acestui factor „loc", trebuie să includem, deci, problema DIMENSIONALA. S-ar putea întâmpla să ne aflăm realmente în a Patra sau a Cincea Dimensiune a Naturii, în momentul OBSERVĂRII.

Să ne amintim că natura are şapte dimensiuni; în LUMEA TRIDIMENSIONALĂ, domneşte Legea Gravitaţiei, în DIMENSIUNILE SUPERIOARE ale naturii există Legea LEVTTAŢIEI. Observând un loc, nu trebuie să uităm niciodată problema celor şapte dimensiuni ale naturii. Este indicat atunci să ne întrebăm pe NOI ÎNŞINE: în ce dimensiune sunt? Şi apoi este necesar, pentru verificare, să facem un salt cât mai lung posibil cu intenţia de a pluti în mediul înconjurător.

Este logic că dacă plutim este pentru că ne aflăm în afara CORPULUI FIZIC. Nu trebuie să uităm nicicând că atunci când corpul fizic doarme, EGOUL cu CORPURILE LUNARE si ESENŢA înăuntru, bântuie inconştient ca un somnambul în LUMEA MOLECULARA.

Îmi aduc aminte în aceste momente de o experienţă trăită, foarte interesantă. Acum câţiva ani s-a întâmplat că am ajuns la o casă. Am traversat o grădină frumoasă. Am trecut pragul unei încăperi şi în cele din urmă, am pătruns într-un cabinet unde era un birou de avocatură. în faţa biroului am întâlnit o doamnă foarte elegantă, ea s-a ocupat de mine. Deodată, stând de vorbă cu ea, am văzut pe birou doi fluturi de sticlă; erau foarte frumoşi, dar ceea ce m-a uimit cel mai mult era că acei fluturi aveau viaţă proprie: îşi mişcau aripile şi antenele şi erau de sticlă, inclusiv respirau ca ceilalţi fluturi şi erau de sticlă şi de felurite culori. Atunci mi-am spus mie însumi: *„Cum eposibil ca aceşti fluturi de sticlă să facă toate acestea, să aibă viaţă proprie? Evident, fenomene de acest fel se pot petrece numai în Lumea Astrală, pentru că în lumea fizică aceasta este absolut imposibil”*. Am privit în jurul meu şi mi-am spus mie însumi: *„Ce fac eu în acest loc, în acest birou de avocatură?"*. Acea doamnă vorbea amabil cu mine. Am hotărât să-i cer acelei doamne permisiunea de a mă retrage un moment. Cu amabilitate ea mi-a permis să ies de acolo. Ajuns afară am spus: *„ Voi face un experiment să văd...”*, şi am făcut un salt cu intenţia de a pluti în mediul ambiant. Desigur am rămas plutind. Atunci mi-am spus mie însumi: *„Sunt în corp Astral”*. M-am întors în acel cabinet, m-am aşezat în faţa biroului; doamna mă aştepta acolo şi i-am spus: *„Doamnă, vreau să ştiţi că în aceste momente ne aflăm în corp Astral, amintiţi-vă doamnă că acum câteva ore v-aţi culcat ca să dormiţi şi în aceste momente corpul dumneavoastră doarme, odilmindu-se în pat”*. Aşteptam un răspuns inteligent de la acea doamnă, însă ceea ce am văzut la ea au fost ochi de somnambulă. Evident avea Conştiinţa complet adormită, n-a înţeles nici *„o Iotă” din* tot ceea ce eu îi spuneam. Bine, văzând starea de somn atât de profund în care se afla acea doamnă, ce-am făcut? M-am dus, m-am despărţit de ea şi am plecat spre California. Trebuia să merg să fac nişte investigaţii în acel stat...

Pe drum am întâlnit un om care murise de ceva vreme. Ducea o povară grea pe umeri; fusese hamal într-o piaţă. Nefericitul acela se dez-încarnase de mult timp, însă el credea că încă este viu. M-am apropiat de el şi i-am spus: *„Prietene, ce se întâmplă? De ce cari această povară atât de grea pe umeri?”*. Răspunsul a fost: *„Muncesc”. „Dar, ce spui, prietene, nu-ţi dai seama că ai murit, că această povară pe care o duci pe umeri nu este decât o formă mentală creată de tine însuţi?”* Nu m-a înţeles, m-a privit de asemenea cu ochi de somnambul, n-a priceput nici *„o boabă”* din ceea ce-i spusesem. Am hotărât să plutesc în jurul său şi deasupra capului său ca să văd dacă în felul acesta va înţelege, dar totul a fost inutil. N-a înţeles nimic, era adormit, nefericitul nu făcuse nimic în viaţă pentru a-si trezi Conştiinţa si continua adormit, cu Conştiinţa adormită. Mi-am continuat călătoria spre California, trebuia să fac investigaţiile şi le-am făcut, erau investigaţii despre nişte şcoli etc. După aceea m-am întors din nou în corpul fizic...

Îmi amintesc de asemenea că acum vreo patruzeci de ani, mi s-a întâmplat ceva foarte interesant... M-am văzut într-o încăpere; acolo un grup de persoane vorbeau despre chestiuni esoterice, dar cum, în primul rând, eu obişnuiesc să nu uit de mine însumi, în al doilea rând, îmi place să observ în detaliu tot ceea ce văd, şi în al treilea rând, nu rămân în nici un loc în mod inconştient, ci îl observ în detaliu şi mă întreb pe mine însumi: *„De ce sunt aici? Ce fac în acest loc?”* Este clar că în acea ocazie au inrrat în activitate aceste trei aspecte ale împărţirii atenţiei. Aşa că mi-am spus mie însumi: *„Bine, ce fac eu aici?”* N-

am uitat şi am privit locul... *„Ce fac?”Am* privit persoanele care erau în jurul meu: *„De ce vorbesc cu ele?”* Totul părea ca şi cum ar fi fost fizic, material; obiectele erau sincer normale, totuşi eu îmi spuneam mie însumi: *„De ce trebuie să fiu aici? De ce această întâlnire, dacă eu nu mi-am fixat întâlnire cu nimeni?” Locul* era atât de fizic, atât de material, încât părea că întrebările mele erau în plus. Nu erau detalii care să indice că eram în Lumea Astrală, dar în mod instinctiv întotdeauna mi-am împărţit atenţia în trei părţi: subiect, obiect şi loc... Ce-am făcut? Am cerut de asemenea, permisiunea pentru a merge la baie sau să iau o gură de aer proaspăt. Fiind deja afară din încăpere am făcut un salt prelungit cu intenţia de a pluti şi desigur am plutit în mediul înconjurător. M-am întors în încăpere, m-am aşezat la locul meu şi m-am adresat tuturor participanţilor: *„Prieteni, trebuie să vă informez pe toţi cei prezenţi aici câne aflăm în Corp Astral...”* Toţi m-au privit uimiţi (şi unii dintre ei, în lumea fizică, studiau esoterismul, ocultismul). Totuşi nu m-au înţeles; s-au uitat unii la alţii şi unul dintre ei mi-a spus: *„Nu, suntem în lumea fizică; eşti nebun! De unde scoţi asta că suntem în Astral?” Le-am* spus: *„Ba da, suntem în astral”,* dar cum nici unul nu voia sâ mă creadă, am ieşit din acea încăpere şi după ce am ieşit, m-am îndreptat spre un anumit loc cu scopul de a face investigaţii esoterice. Apoi m-am întors, desigur, în corpul fizic... Dar vedeţi dumneavoastră cum m-am trezit: prin divizarea atenţiei în trei părţi (Subiect, Obiect şi Loc).

Astfel încât, clarific, pentru a face corect acest exerciţiu al divizării atenţiei, trebuie practicat secundă de secundă, moment de moment, până devine un obicei, până se transformă în instinct; la început şi o vreme îndelungată, este necesar ca acesta să se practice cu o riguroasă disciplină esoterică, până când într-o zi se face în mod instinctiv. Se va întâmpla atunci că acest exerciţiu, practicat în stare de veghe, se va întipări atât de mult în subconştient încât va lucra apoi în mod automat, în timpul orelor de somn.

Aţi văzut perfect, că de multe ori visăm cu evenimente care s-au petrecut în timpul zilei. De asemenea se poate întâmpla să avem o preocupare mare şi să visăm cu ea în timpul nopţii. Cunoscând acest aspect al minţii, este indicat să practicăm acest exerciţiu în mod intensiv. Obişnuindu-ne să-1 realizăm, îl repetăm în mod automat în timpul orelor de somn şi atunci vine trezirea Conştiinţei.

Este bine să ştim că în timpul orelor de somn, Sufletul, sau pentru a fi mai exacţi, Psihicul (Conştiinţa noastră îmbuteliată în Ego), se află în afara corpului fizic. O persoană trăieşte acolo, ca şi în corpul fizic, însă nu-şi dă seama cu adevărat de locul în care se află. Dacă în acele momente face exerciţiul, rezultatul va fi trezirea Conştiinţei. O dată ce cineva se trezeşte, poate să se îndrepte spre orice loc de pe Pământ, poate să meargă la Templele de Mistere, poate să invoce Fiinţele Inefabile, să converseze cu ele faţă în faţă, să primească instrucţiuni directe de la marii Maeştri etc. etc.

*Î. — Maestre, în momentul când mergem să dormim, trebuie să urmăm aceleaşi instrucţiuni?*

R. — Când ne culcăm este indicat, desigur, să ne observăm riguros camera şi să ne spunem nouă înşine: *‚Aceasta este camera mea, acestea sunt lucrurile mele; tavanul este zugrăvit cu cutare sau cutare culoare, pereţii cu altă culoare... "Să.* observăm riguros toate obiectele, formele lor, culorile lor etc., şi apoi să ne spunem nouă înşine: *„Dacă apar, după acest moment, în alt loc, fie pe stradă, fie la serviciul meu sau în oricare alt loc, este semn că voi fi în Corp Astral şi atunci îmi voi aminti de mine însumi, îmi voi aminti, îmi voi aminti... şi voi face un salt cu intenţia de a pluti... Asta voi face, asta voi face, asta voi face!...”*

Practicând acest exerciţiu timp de o jumătate de oră sau o oră înainte de a adormi, dacă se combină cu practica de divizare a atenţiei în trei părţi: Subiect, Obiect şi Loc, sunt absolut sigur că veţi obţine trezirea conştiinţei foarte repede.

Dimineaţa, în momentul trezirii fizice, după somnul obişnuit, trebuie să rămânem liniştiţi în pat, să nu ne mişcăm, deoarece cu orice mişcare se agită psihicul şi se pierd amintirile. Trebuie să rămânem liniştiţi în pat şi apoi să practicăm un exerciţiu retrospectiv, cu scopul de a ne aminti minuţios locurile prin care am umblat, persoanele cu care am vorbit, „starea" de conştiinţă în care ne-am aflat (fie adormiţi, fie treji) etc. Chiar amintirile pe care le obţinem, ne vor indica dacă ne trezim sau nu, şi în ce măsură o facem...

**IDENTIFICAREA FIINŢEI UMANE**

*„Nu trebuie să uităm MOAR TEA. Pe bună dreptate acei călugări din «La Cartuja», din Spania, au un salut foarte special: «Fraţilor, trebuie să murim...» Celălalt călugăr răspunde: «Frate asta deja o ştim»... Acesta este salutul lor, de fiecare dată când se întâlnesc: «Frate trebuie să murim». .. «Frate asta deja o ştim»...*

*Pe noi nu ne interesează moartea corpului fizic, acesta îl putem pierde la ieşirea din casă, în orice moment; în aceeaşi casă, putem cădea din pat pe jos etc. Ceea ce ne interesează este MOARTEA «EULUI», a acestui «EU» pe care-l avem în interior, care ne face oribili.*

*Dacă voi aţi fi treziţi, aţi putea evidenţia ceea ce vă spun. Radiaţiile pe care ajunge să le aibă orice persoană care are «EUL» sunt foarte asemănătoare cu cele ale Contelui Dracula: Sinistre! Când sunt în meditaţie de exemplu, singur şi vine pe aici cineva care are «EUL» de departe îi simt vibraţiile sinistre; sunt aceleaşi cu ale Contelui Dracula: dezagreabile, sinistre, tenebroase.*

*«EUL» ne face pe noi într-adevăr murdari, în sensul cel mai complet al cuvântului. Aşadar, când cineva reuşeşte deja să elimine «EUL», să dezintegreze toate «elementele inumane» pe care le purtăm înăuntru atunci rămâne trezit radical, sută la sută trezit, aceasta este evident.”* Samael Aun Weor: *Conf. „Trezirea Conştiinţei”*

Cel mai important este să NU NE IDENTIFICĂM cu circumstanţele existenţei. Viaţa este ca un film care are un început şi are un sfârşit; diferite scene trec pe ecranul minţii şi cea mai gravă eroare a noastră constă în faptul că ne identificăm cu aceste scene. De ce? Pentru că trec, simplu pentru că trec; sunt scene ale unui film lung şi la sfârşit trec...

Din fericire, pe drumul vieţii mele am acceptat totdeauna ca deviză aceasta: SĂ NU TE IDENTIFICI CU DIFERITELE CIRCUMSTANŢE ALE VIEŢII...

Îmi vin in minte, să spunem, cazuri din copilărie. Deoarece părinţii mei divorţaseră, nouă fraţilor dintr-o familie mare ne revenea să suferim. Rămăsesem cu şeful familiei şi ni s-a interzis să o vizităm pe mama noastră pământeană; totuşi noi nu eram atât de ingraţi încât s-o putem uita. Totdeauna scăpăm din casă cu un frăţior mai mic care mă urma; mergeam s-o vizităm şi apoi ne întorceam acasă, dar frăţiorul meu suferea mult căci la întoarcere se obosea fiind foarte mic şi eu trebuia să-1 duc atunci pe umăr. Plângea cu amărăciune şi zicea: *„Acum, la întoarcerea acasă, tata ne va biciui, ne va bate cu băţul”*. Eu îi răspundeam spunându-i: *„Totul trece, aminteşte-ţi că totul trece...”* Când ajungeam acasă, desigur ne aştepta tatăl nostru pământesc plin de furie şi ne bătea cu biciul. Ulterior ne închideam în camera noastră pentru a dormi, dar deja băgaţi în pat îi spuneam fratelui meu: *„Vezi? Deja a trecut. Te-ai convins că toate acestea deja au trecut?”*

Într-una din acele zile tatăl nostru a reuşit să audă când eu îi spuneam fratelui meu: *„Totul trece, asta deja a trecut”* şi desigur, tatăl meu, care era destul de furios, luă din nou biciul înspăimântător pe care-l avea şi pătrunse în camera noastră zicând: „Cu *ce trece totul neruşinaţilor?” Şi* apoi ne dădu altă biciuire mai teribilă ieşind apoi foarte liniştit pentru că ne-a biciuit. Cum s-a retras deja puţin mai încetişor, i-am spus fratelui meu: *„Vezi? Asta de asemenea a trecut deja...”* Adică, niciodată nu mă identificam cu aceste scene; am luat ca deviză în viaţă să nu mă identific niciodată cu circumstanţele, cu evenimentele, cu întâmplările, căci ştiu că aceste întâmplări, că aceste scene trec. Atât se preocupă unii pentru o problemă pe care nu ştiu cum să o rezolve şi apoi trece şi vine altă scenă complet diferită; atunci de ce s-au îngrijorat? Dacă trebuia să treacă, cu ce scop s-au îngrijorat?

Când cineva se identifică cu diferitele evenimente ale vieţii comite multe erori. Dacă cineva se identifică cu un pahar de băutură pe care i-l oferă un grup de prieteni beţi, sfârşeşte prin a fi beat, dacă cineva se identifică cu o persoană de sex opus, la un moment dat ajunge să fornice şi dacă cineva se identifică cu unul care insultă, care îl răneşte cu vorbele sale, termină de asemenea insultând. Vi se pare foarte sănătos ca noi, care suntem oameni aparent serioşi, să ajungem să insultăm? Dumneavoastră credeţi că asta ar fi bine? Dacă cineva se identifică cu o scenă, de exemplu, de sentimentalism plângăcios, în care toţi plâng cu amărăciune, acela apare de asemenea cu „bunele sale lacrimi”. Dumneavoastră credeţi că asta ar fi corect, ca alţii să ne facă să plângem aşa, „pentru că aşa au ei chef”?

Ceea ce vă spun este indispensabil, dacă vreţi să vă auto-descoperiţi; este indispensabil pentru că dacă cineva se identifică complet cu o scenă, înseamnă ca A UITAT DE EL ÎNSUŞI, a uitat de lucrul pe care-l făcea şi atunci pierde timpul în mod mizerabil...

Oamenii uită complet de ei înşişi, uită de propria lor FIINŢA INTERIOARA PROFUNDĂ; de aceea se identifică cu circumstanţele.

În mod normal, oamenii merg adormiţi, de aceea pentru că sunt identificaţi cu circumstanţele care-i înconjoară şi fiecare are „cântecelul său psihologic”, cum spuneam în cartea mea „Psihologie revoluţionară".

Deodată cineva se întâlneşte cu altcineva care îi spune *„Eu în viaţă a trebuit să fac asta, şi asta, şi asta... m-au furat, am fost un om bogat, am avut bani şi m-au înşelat; cutare a fost ticălosul care m-a înşelat...”* Rezultatul îşi cântă „cântecul său psihologic”. Peste zece ani se întâlneşte cineva cu acelaşi individ şi acesta îi cântă din nou acelaşi „cântec” al său; douăzeci de ani după aceea îl întâlneşte cineva, el îi repetă acelaşi „cântec” al său; acesta este „cântecul său psihologic”, a rămas identificat cu evenimentul pentru restul vieţii sale şi în aceste împrejurări cum va dizolva Egoul, în ce mod, dacă îl fortifică?

Prin identificare se fortifică Eurile. Dacă cineva se identifică cu o încăierare ajunge de asemenea să dea cu pumnii. îmi amintesc cazul unui boxer, al unui campion luptând împotriva altuia în Statele Unite; în final toţi spectatorii, au sfârşit dându-şi lovituri unii altora, toţi au devenit boxeri...

Observaţi ce este identificarea. Am văzut de curând o femeie privind un film în care actorii plângeau, bine, plângeau simulat, este clar însă acea femeie care contempla filmul, plângea de asemenea cu un zbucium îngrozitor. Vedeţi dumneavoastră ce este identificarea. Ce a făcut această biată femeie care s-a identificat cu acel film? Şi-a creat, identificându-se cu eroul filmului sau cu eroina, un nou „Eu”; a creat în interiorul ei însăşi

acest nou „eu” care i-a furat parte din conştiinţă; astfel încât această persoană, dacă era adormită, acum este mai adormită. De ce? Din cauza identificării, aceasta este evident...

Oamenii în faţa televizorului uită de ei înşişi şi cad în fascinaţie de ceea ce văd; atunci visează frumos. De când s-a inventat televiziunea s-a pierdut unitatea căminelor. Vine soţul, de exemplu, obosit de la muncă şi soţia sa nu sare să-l primească cu braţele deschise, nu mai are soţul această fericire, pentru că doamna se uită la televizor. Poate bărbatul să aibă nevoie de ea, iar ea este ocupată, se uită la telenovelă, este fascinată. Desigur că vina n-o au numai femeile, bărbaţii de asemenea, se identifică cu tot ce văd acolo; poate că soţia vrea să iasă la plimbare ori să vorbească liniştit cu soţul său, dar bărbatul este total identificat cu acel film sau cu fotbalul şi face chiar gesturi ridicole şi ţipă uitând total de ce se întâmplă în jurul său. Vedeţi, deci, cât de absurd şi trist este să te identifici cu lucrurile...

## 10. Transformarea impresiilor

„Cele mai rele circumstanţe ale vieţii, situaţiile cele mai critice, întâmplările cele mai dificile, se dovedesc întotdeauna minunate pentru auto-descoperirea intimă."

Samael Aun Weor

### IMPORTANŢA TRANSFORMĂRII

*“Animalul intelectual vrea să înceteze să sufere, dar nu face nimic pentru a se schimba, nu luptă pentru a trece la un nivel superior al Fiinţei; atunci, cum se poate schimba?*

*Toate fenomenele sunt discontinue; dogma Evoluţiei nu serveşte la nimic, decât pentru a ne împotmoli. Eu cunosc mulţipseudo-esoterişti, oameni sinceri şi buni din fire, care sunt îmbuteliaţi în dogma Evoluţiei, care aşteaptă ca timpul să-iperfecţioneze şi trec milioane de ani şi nu se perfecţionează niciodată. De ce? Pentru că astfel de persoane nu fac nimic pentru a schimba nivelurile Fiinţei, rămân mereu pe aceeaşi treaptă. Prin urmare este necesar să trecem dincolo de Evoluţie şi să intrăm pe drumul revoluţionar, pe drumul Revoluţiei Conştiinţei sau a Dialecticii.”*

Samael Aun Weor: *„Revoluţia Dialecticii”*

Trebuie să înţelegem că important pentru noi este să reuşim să ne transformăm viaţa, şi aceasta este posibil dacă ne-o propunem în mod serios...

„Transformare” înseamnă că un lucru se schimbă într-un altul diferit. Este logic că totul este supus schimbărilor.

Există transformări foarte cunoscute ale materiei; nimeni nu ar putea nega, de exemplu, că zahărul se transformă în alcool, că alcoolul, la rândul său, devine oţet prin acţiunea fermenţilor (aceasta este transformarea unei substanţe moleculare în altă substanţă moleculară). Se ştie, prin noua chimie a atomilor şi elementelor, faptul că radiul, de exemplu, se transformă lent în plumb.

Alchimiştii din Evul Mediu vorbeau de „transmutarea plumbului în aur”. Însă, nu întotdeauna se refereau la chestiunea metalică, pur fizică. In mod normal vroiau să indice transmutarea „plumbului personalităţii” în „aurul spiritului”.

În Evanghelii, ideea „Omului pământesc”, comparat cu o sământă capabilă de creştere, are aceeaşi semnificaţie. Cu toate acestea, este evident că dacă sământa nu moare, planta nu se naşte. în orice transformare există MOARTE şi NAŞTERE, sau MOARTE şi ÎNVIERE.

Omul este o maşinărie capabilă să transforme anumite alimente care ajung la el pentru a continua să trăiască.

Alimentele care pătrund în organismul nostru, se împart în trei categorii. Primul tip de aliment îl putem denumi „mâncare”. Fără îndoială, pentru alimentele care intră pe gură şi gura în sine, este un mijloc care permite transformarea acestor principii vitale. Mă refer la stomac. Dacă nu ar fi stomacul, nu ar fi posibilă transformarea primului tip de alimente.

Totuşi, alimentul care intră pe gură nu este cel mai important. Ştim bine cum se transformă alimentele prin intermediul digestiei; nu există nici o îndoială că, în ultimă sinteză, principiile vitale rămân depuse în sânge, care le conduce la toate organele corpului. Totuşi, cineva poate rămâne un anumit timp fără să mănânce. Mahatma Gandhi putea să rămână până la patruzeci de zile fără să mănânce, şi chiar mai mult: a ajuns până la două şi chiar trei luni fără să mănânce. Nu este, deci, alimentul cel mai important.

Al doilea tip de aliment este „PRANA”, care intră o dată cu oxigenul în interiorul corpului nostru fizic; este acela care intră pe calea respiraţiei, şi indiscutabil, există un organ, sau organe speciale pentru transformarea alimentului care intră pe nas. Astfel deci, aerul, prin intermediul plămânilor, se transformă în oxigen, şi acest oxigen („PRANA”) se depune ulterior în întregul torent sanguin.

Este mai importantă respiraţia decât alimentul care intră pe gură şi merge la stomac, pentru că, aşa cum am spus deja, am putea rezista aproape o lună fără să mâncăm, dar nu am putea rămâne mult timp fără să respirăm.

În mod normal se poate rezista fără a respira un minut sau două, iar unii ajung până la trei. Am putea şi ajunge să rămânem fără să respirăm mai mult de patru minute (cu antrenament), dar incontestabil, mai mult de acest timp scurt, limitat, dacă nu respirăm, murim. Este deci mai importantă aşadar, cu adevărat, respiraţia decât hrana fizică.

Şi în cele din urmă, există un al treilea tip de aliment, care de fapt este şi mai important. Mă refer, în mod accentuat, la IMPRESII. Indiscutabil, noi nu am putea rezista nici o secundă în viaţă, dacă nu ar exista impresiile. Nu putem trăi, nici un moment, fără să primim impresii.

Ce este o „impresie”? Tot ceea ce ara putea percepe, orice imagine, sunet, miros, senzaţie, gust, stimul etc, este o „impresie”. Toată această lume exterioară care ne înconjoară, noi o percepem prin intermediul diverselor „impresii” care pătrund prin simţuri.

Organismul nostru se hrăneşte, în mod deosebit, cu impresiile. Dacă aerul nu ar face o impresie în plămânii noştri şi în sângele nostru, nu am trăi; dacă mâncarea nu ar ajunge să impresioneze stomacul şi căile intestinale, de asemenea nu am putea trăi.

Astfel că impresiile sunt fundamentale. Din nefericire, spre deosebire de ceea ce se întâmplă cu mâncarea şi cu aerul pe care îl respirăm, nu avem un organ capabil să TRANSFORME impresiile, nu există un organ pentru digestia şi transformarea impresiilor.

Când mâncăm alimentul, atât de necesar pentru subzistenţa noastră, acesta este transformat în toate acele elemente vitale, atât de indispensabile pentru existenţa noastră.

Dacă un aliment, de exemplu, ar trece prin stomac şi nu s-ar transforma, organismul nu ar putea asimila principiile sale, vitaminele sale, proteinele sale; ar fi, pur şi simplu, o indigestie.

Dacă aerul care ne înconjoară, nu ar suferi o transformare înainte de a ajunge în sânge, ce s-ar întâmpla? Desigur am muri. Astfel că, aşa cum veţi înţelege, totul are nevoie să treacă printr-o TRANSFORMARE.

Este limpede că alimentele fizice se transformă, dar de ce nu există şi o transformare a impresiilor? Pentru scopul Naturii nu este deloc necesar ca „animalul intelectual” să-şi

transforme impresiile. Totuşi, dacă vrem să încetăm să fim doar „animale intelectuale" şi să ne transformăm în adevăraţi „oameni", trebuie să învăţăm cum să transformăm impresiile, iar aceasta este posibil dacă se deţine cunoaşterea esoterică profundă, şi se înţelege motivul acestei necesităţi.

Majoritatea oamenilor, în domeniul vieţii practice, cred că această lume fizică le va da ceea ce îşi doresc, şi iată aici, stimaţii mei prieteni, o teribilă greşeală. Viaţa, în sine însăşi, este lipsită de sens transcendent şi este necesar să o transformăm în ceva superior. Totuşi, nu am putea să ne transformăm cu adevărat viaţa dacă nu transformăm impresiile.

În realitate nu există această chestiune a „vieţii externe". Ceea ce spunem acum este foarte revoluţionar, căci toată lumea crede că ceea ce este fizic este realul, dar dacă mergem puţin mai în profunzime, ceea ce percepem cu adevărat, în fiecare moment, sunt pur şi simplu impresiile.

Viaţa este o SUCCESIUNE DE IMPRESII, si nu cum cred mulţi „ignoranţi instruiţi", un lucru solid, fizic, de tip exclusiv material. Realitatea vieţii pentru noi sunt impresiile.

Ideea pe care o enunţăm se dovedeşte desigur greu de captat. Este posibil ca dumneavoastră să aveţi siguranţa că viaţa pe care o aveţi există ca atare, şi nu sub formă de impresii. Suntem atât de sugestionaţi de lumea fizică, încât evident, oamenii gândesc astfel.

Persoana pe care o vedem aşezată, de exemplu, pe un scaun, acela care ne zâmbeşte mai încolo, copilul care se joacă cu bicicleta sa, pasărea care cântă veselă pe creangă etc, sunt pentru noi ceva real, nu-i aşa? Dar dacă meditām profund la tot ceea ce vedem, ajungem la concluzia că ceea ce este real sunt impresiile. Acestea, cum am spus deja, ajung la minte prin intermediul ferestrelor celor cinci simţuri. Dacă nu am avea, de exemplu, ochi pentru a vedea, nici urechi pentru a auzi, nici simţ tactil pentru a atinge, nici miros pentru a mirosi, sau nici măcar gust pentru a savura alimentele care intră în organismul nostru, ar exista pentru noi ceea ce se cheamă „lume fizică"? Desigur că nu!

Toate întâmplările vieţii ajung la minte sub formă de impresii, toate evenimentele ajung la creier sub formă de impresii. Bucuria, tristeţea, speranţa, disperarea, problemele, preocupările etc, ajung la minte sub formă de impresii. Orice circumstanţă, orice eveniment, oricât de nesemnificativ ar fi, întotdeauna ajunge la Minte sub formă de impresii.

**CONSECINŢE ALE NETRANSFORMĂRII**

*„Oamenii au devenit maliţioşi, bănuitori, neîncrezători, vicleni, perverşi; acum nimeni nu mai crede în nimeni; se inventează zilnic noi condiţii, certificate, restricţii de tot felul, documente, împuterniciri etc, şi oricum, nimic din acestea nu mai foloseşte, şmecherii îşi bat joc de aceste prostii: nu plătesc, se sustrag legii chiar dacă trebuie să ajungă la închisoare.*

*Nici o ocupaţie nu aduce fericire, simţul adevăratei iubiri s-a pierdut iar oamenii se căsătoresc azi şi divorţează mâine.*

*Unitatea căminelor s-a pierdut în mod lamentabil, ruşinea organică nu mai există, lesbianismul şi homosexualitatea au devenit mai obişnuite decât spălatul pe mâini.*

*Să ştim ceva despre toate acestea, să încercăm să cunoaştem cauza atâtor putreziciuni, să investigăm, să căutăm, este cu siguranţă ceea ce ne propunem în această carte."*

Samael Aun Weor: *„Marea Rebeliune"*

Întrucât din nefericire nu dispunem de un organ capabil de „a transforma” sau „digera” impresii, acestea se transformă în „agregate psihice”, adică în „Euri”. Dacă nu „transformăm” impresia negativă pe care o primim, de exemplu, de la cineva care ne insultă, atunci acea impresie se transformă, în interiorul nostru, într-un „Eu” de răzbunare. Dacă nu „transformăm” impresia pe care ne-o produce un pahar cu vin, evident acea impresie se transformă într-un „Eu” al beţiei. Dacă nu „transformăm” impresia pe care ne-o provoacă o persoană de sex opus, incontestabil că aceasta se va transforma într-un „Eu” de desfrâu. Dacă nu „transformăm” impresia care ajunge la minte, relaţionată cu o avere, fără îndoială acea impresie se poate transforma într-un „Eu” de lăcomie.

Să presupunem că un individ, de exemplu, vede o femeie provocatoare şi nu îşi transformă impresiile. Rezultatul va fi că acestea vor implica în el o dorinţă de a o poseda. O astfel de dorinţă e un fel de rezultat mecanic al impresiei primite, şi se cristalizează în psihicul nostru sub formă de „element inuman”, într-un nou „Eu” de tip desfrânat, care se adaugă la suma deja existentă de „elemente inumane” care, în totalitatea lor, constituie EGOUL, „Eul însumi”, „Sinele însuşi”.

În noi există mânie, lăcomie, desfrâu, invidie, orgoliu, lene şi gurmandism.

Mânie, de ce? Pentru că multe impresii au ajuns la noi, în interiorul nostru, şi niciodată nu le-am transformat. Rezultatul mecanic al acestor impresii, a fost mânia, au fost „Eurile” ce trăiesc în psihicul nostru şi care în mod constant ne fac să simţim furie.

Lăcomie? Fără îndoială multe lucruri au trezit în noi lăcomia: banii, bijuteriile, lucrurile materiale de tot felul etc. Acele obiecte au ajuns la noi sub formă de impresii. Noi am comis greşeala de a nu fi transformat acele impresii în ceva diferit: într-o admiraţie pentru frumuseţe, sau în altruism, sau în bucurie pentru binele altuia etc... Fireşte astfel impresii netransformate s-au transformat în „Euri” de lăcomie pe care acum le purtăm în interiorul nostru.

În ce priveşte desfrâul, de-a lungul vieţii noastre, a ajuns treptat sub formă de impresii, să producă în interiorul minţii noastre reacţii de tip desfrânat. întrucât noi nu am transformat acele unde de desfrâu, acele vibraţii morbide, acel erotism nesănătos (greşit înţeles, căci înţeles bine erotismul este sănătos), rezultatul nu s-a lăsat aşteptat: s-au născut treptat noi „Euri” în interiorul psihicului nostru, cu trăsături evident morbide.

Astfel că în prezent trebuie să lucrăm asupra impresiilor pe care le avem în interiorul nostru şi asupra rezultatelor lor mecanice. In interior avem impresii de mânie, de desfrâu, de invidie, de orgoliu, de lene, de gurmandism şi multe alte „buruieni”. Avem de asemenea în interior rezultatele mecanice ale acelor impresii: o mulţime de „Euri” certăreţe şi gălăgioase pe care acum trebuie să le înţelegem şi să le eliminăm.

**Toată munca asupra vieţii noastre, se referă la a şti să transformăm impresiile şi a şti să eliminăm rezultatele mecanice pe care acestea le-au produs în trecut...**

## CE SĂ FACEM PENTRU A TRANSFORMA O IMPRESIE

*„Dacă o persoană, este disperată din cauza vreunei probleme sentimentale, economice sau politice, în mod evident a uitat de sine însăşi...*

*Acea persoană, dacă se opreşte o clipă, dacă observă situaţia şi încearcă să-şi amintească de sine însăşi şi apoi se străduieşte să înţeleagă sensul atitudinii sale; dacă reflectează puţin, dacă se gândeşte că totul trece, că viaţa este iluzorie, trecătoare, şi că moartea reduce la cenuşă toate deşertăciunile lumii...*

*Dacă înţelege că problema sa, în fond, nu e decât im «foc de paie», o llăcăraie care repede se stinge, va vedea deodată cu uimire că totul s-a schimbat...*

*Transformarea reacţiilor mecanice este posibilă cu ajutorul confruntării logice şi al auto-reflecţiei intime a Fiinţei...”* Samael Aun Weor: *„Psihologie Revoluţionară”*

După cum am văzut, a nu transforma impresiile echivalează cu a crea „Euri". Nu numai că avem „Eurile" pe care le avem, cele pe care le aducem din existenţele anterioare, ci, ceea ce este mai rău: creăm în fiecare zi noi „Euri", şi acest fapt este lamentabil.

Să încetăm să mai creăm „Euri", este indispensabil. Acest lucru este posibil, doar „digerând", „transformând" impresiile. Şi cum să le „digerăm"? în ce fel? Cum să le transformăm în ceva diferit? Ar fi posibil acest lucru? Da, este posibil! Cum? Prin intermediul Conştiinţei. Dacă punem între impresii şi minte ceea ce se cheamă „Conştiinţă", impresiile se „transformă".

În mod normal, impresiile rănesc mintea iar atunci mintea reacţionează împotriva impactului provenit din lumea exterioară: dacă suntem loviţi, lovim; dacă suntem insultaţi, insultăm; dacă suntem îndemnaţi să bem, bem etc; întotdeauna mintea reacţionează împotriva impacturilor provenite din lumea exterioară. Trebuie să evităm astfel de reacţii, iar acest lucru ar fi posibil, numai interpunând Conştiinţa între minte şi impresii.

Ar fi vreun mod, vreo tehnică, vreo practică ce să permită să utilizăm Conştiinţa pentru a o interpune între impresii şi Minte? Există vreo cheie care să ne permită să folosim Conştiinţa în acel mod, încât să fie Conştiinţa cea care primeşte impresiile şi nu mintea? Pentru că atunci când Conştiinţa primeşte impresiile, le „digeră", inevitabil, le transformă în ceva diferit; dar când nu este Conştiinţa cea care primeşte impresiile, ci mintea, atunci se întâmplă că mintea, şi toate „Eurile" care se află în ea, reacţionează împotriva impacturilor provenite din lumea exterioară, reacţionează în mod violent, în mod mecanic.

Cum să folosim, deci, Conştiinţa? Cum să o folosim, în ce mod, pentru ca să fie ea, şi nimic altceva decât ea, cea care să primească impresiile şi să le transforme? Vă voi spune cheia, foarte simplă: NICIODATĂ SĂ NU UITĂM DE NOI ÎNŞINE, DE PROPRIA NOASTRĂ FIINŢĂ. Pentru că dacă cineva uită de propria sa Fiinţă Interioară în prezenţa cuiva care insultă, sfârşeşte insultând; dacă cineva uită de sine însuşi, de propria sa Fiinţă în prezenţa unui pahar de vin, sfârşeşte beat; dacă cineva uită de sine însuşi, de propria sa Fiinţă în prezenţa unei persoane de sex opus, termină fornicând.

Când cineva învaţă să trăiască în stare de ALERTĂ PERCEPŢIE, de ALERTĂ NOUTATE; când cineva îşi aminteşte de sine însuşi clipă de clipă, moment de moment; când cineva niciodată nu uită de sine, fără îndoială devine tot mai conştient. Dacă cineva nu uită de sine în prezenţa cuiva care insultă, dacă cineva nu uită de propria sa Fiinţă, atunci transformă acele impresii perverse într-o forţă diferită.

Dacă cineva nu uită de sine însuşi în prezenţa unui pahar de vin, transformă acea impresie, acea „energie" numită HIDROGEN-48 în ceva mai subtil, într-un HIDROGEN-24. Dacă cineva nu uită de sine în prezenţa unei mari sume de bani, transformă acea impresie, pe rând, în HIDRO-GENI-24, 12 şi 6.

Astfel că, A NU UITA DE NOI ÎNŞINE este cheia care ne permite să mânuim în mod inteligent Conştiinţa. Când cineva nu uită de sine însuşi interpune, între minte şi impresii, ceea ce se numeşte „Conştiinţă".

Frumos este să fie Conştiinţa cea care primeşte impresiile ce vin din lumea exterioară, deoarece Conştiinţa le poate transforma în ceva diferit: în elemente creatoare, în elemente superlative ale Fiinţei, în forţe diamantine ce servesc pentru dezvoltarea „Chakrelor", în multiple forţe care folosesc pentru dezvoltarea anumitor puteri ce există în constituţia noastră internă.

Este necesar, deci, să ştim că toate „Eurile" pe care le avem în prezent, sunt rezultatul impresiilor NEDIGERATE, NETRANSFORMATE, iar acest fapt este lamentabil.

Din nefericire, oamenii nu îşi amintesc de ei înşişi niciodată; de aceea impresiile ajung la Mintea noastră şi rămân aşa, fără a fi transformate deloc, dând naştere (cum este firesc) „agregatelor psihice", „Eurilor". Cineva şi-ar putea oferi luxul de a dizolva toate „Eurile", dar dacă uită de sine însuşi, creează din nou „Euri" noi (aici este problema gravă).

Amintirea de sine însuşi, este ceva interesant. Când cineva îşi aminteşte de sine, produce forţe diferite de cele ale semenilor săi: forţe distincte, forţe care îl fac un individ complet diferit de ceilalţi. Se dovedeşte interesant să ştim, deci, că cei care creează astfel de forţe sunt diferiţi, că până şi forţele lor vitale sunt diferite. Dacă am pune doi subiecţi într-un loc neprimitor, cu o alimentaţie proastă, o atmosferă neplăcută etc, unul, care niciodată nu-şi aminteşte de sine însuşi, care trăieşte o viaţă mecanică, şi celălalt, care mereu îşi aminteşte de sine, clipă de clipă, care niciodată nu uită de propria Fiinţă Intimă, puteţi fi absolut siguri că primul va muri curând şi că al doilea va trăi în ciuda mediului neprimitor, pentru că este înconjurat de forţe diferite de cele ale celorlalţi...

Toată problema eliberării se bazează pe transformare iar transformarea are ca bază sacrificiul. Dacă observăm de exemplu un ou (fie el de şarpe sau de pasăre), vedem acolo posibilităţi latente, susceptibile de dezvoltare. Astfel de posibilităţi devin fapte prin intermediul transformării. Focul din cămin, acela care ne încălzeşte în timpul zilelor de iarnă, este rezultatul transformării. Digestia, în noi, este un întreg proces de transformare prin intermediul căruia este posibil să existăm. Transformarea aerului în interiorul plămânilor, este un alt proces de transformare, iar **dacă vrem să ne transformăm din punct de vedere psihologic, trebuie să transformăm de asemenea impresiile,** adică, să transformăm al treilea tip de alimente.

Repet: toate evenimentele vieţii care ajung la minte, vin sub formă de impresii. Aceste paragrafe pe care dumneavoastră le citiţi cu răbdare, cum ajung la voi? Este evident că sub formă de impresii, şi ce trebuie să faceţi pentru a le transforma în mod corect? Nu trebuie să uitaţi de voi înşivă; să nu uitaţi de propria voastră Fiinţă; astfel veţi întări aspiraţia de a ajunge la ea.

Acela care ascultă cuvântul şi nu îl pune în practică, este asemănător cu omul care se priveşte într-o oglindă şi apoi întoarce spatele şi pleacă. Nu este suficient să ascultăm cuvântul; trebuie să-1 transformăm; acest lucru este fundamental.

Să observe cititorul cât de important este acest eveniment care se numeşte „IMPRESII"! Nu putem trăi nici o secundă fără impresii, nici o fracţiune de secundă.

Deci, în acest caz, merităj osteneala de a le transforma în ceva diferit: în puteri, în lumină, în foc, în armonie, în frumuseţe... Dar, dacă nu le transformăm, repet, se transformă, pur şi simplu, în noi „agregate psihice", în noi „Euri"...

Este necesar să fim mai reflexivi. Ce suntem noi, cu adevărat? Aşa cum suntem, fără „a transforma" impresiile, creând noi „Euri" clipă de clipă, moment de moment, nu suntem decât nişte simple maşini, controlate de „agregatele psihice".

Trăim într-o lume cu o activitate intensă, unde toţi cred că FAC si NIMENI NU FACE NIMIC: totul ni se IN-TÂM-PLĂ, ca atunci când plouă, ca atunci când tună. De ce? Pur şi simplu pentru că nu avem Fiinţa încarnată. Doar Fiinţa poate să facă; ea FACE şi adevăratul om este Fiinţa; dar dacă maşina acţionează, acţionează ceva care nu este Fiinţa: acţionează un robot programat cu un calculator minunat ce se numeşte „creier", acţionează

în mod mecanic. NU FACE, ACŢIONEAZĂ (un lucru este A FACE şi altul este A ACŢIONA). Orice maşină acţionează, se mişcă, merge, îşi îndeplineşte funcţiile, pentru că este maşină şi este programată saşi îndeplinească funcţiile, dar A FACE este ceva distinct: numai Omul poate să facă iar Omul adevărat este Fiinţa. Să se facă diferenţa între Omul adevărat, care este Fiinţa, şi maşina (maşina nu este Fiinţa).

„Animalul intelectual" este un robot programat iar creierul său este un calculator minunat, un calculator care se susţine pe el însuşi, un calculator care calculează matematic, cu mare precizie; un calculator care înregistrează undele vizuale şi undele sonore, care înregistrează exteriorul şi interiorul, care se alimentează singur. Este un calculator „de calitatea întâi", minunat, dar este atât şi nimic mai mult decât: un calculator.

După acest calculator vine organismul fizic iar calculatorul îl foloseşte pentru a merge şi a veni etc. Acest calculator se află în mâinile Egoului, nu ale Fiinţei, iar Egoul este rezultatul multor impresii „nedigerate". Atunci ceea ce acţionează aici, în această lume dureroasă în care trăim, este o maşină dotată cu un mare calculator. Aici nu acţionează Fiinţa, ci maşina. Putem spune că maşina este umană, iar Fiinţa este Fiinţa.

Ce este, cu adevărat, ceea ce numim „viaţă"? Cu siguranţă, este ca un film. Da, şi când vine ceasul morţii, ne întoarcem la punctul de plecare al acelui film şi îl ducem cu noi în Eternitate. La întoarcere, revenind cu acest Ego, ne întoarcem cu filmul nostru. Restructurându-ne cu nou organism, ne proiectăm din nou filmul pe ecranul existenţei. Şi ce proiectăm? Viaţa noastră. Care? Cea din totdeauna, aceeaşi pe care am avut-o în existenţa anterioară; adică, repetăm ceea ce am făcut în existenţa trecută şi în existenţele anterioare. Tot ceea ce proiectăm, de fapt este programat, de la naştere, în creier.

Astfel încât suntem ROBOŢI PROGRAMAŢI; Fiinţa nu intervine deloc în toată această tragedie, ea nu se amestecă în aceste chestiuni. Fiinţa fiecăruia dintre noi se mişcă liber în „Calea Lactee".

Există şi trăiesc aici, în această „Vale" dureroasă a vieţii, o grămadă de umbre, înzestrate cu organisme fizice. Şi ce FAC acele organisme? Nimic! Se mişcă în mod mecanic, în acord cu programul care a fost stocat în creier (nu spun doar în creierul fizic, ci în cei trei creieri: în cel Intelectual, în cel Emoţional şi în cel Motor). Iar Fiinţa, ce face în timp ce noi suntem aici, suferind, plângând, muncind pentru a avea cu ce plăti chiria, cu ce cumpăra o haină etc? Ea trăieşte fericită în „Calea Lactee", se mişcă liber în „Calea Lactee". Atunci, ce este această existenţă chinuitoare pe care noi o ducem? Pură iluzie, ceva zadarnic! Pe bună dreptate spun hinduşii că această lume este doar „MAYA", că această lume este iluzorie, că nu are nici o valoare.

Avem nevoie să avem o existenţă reală, pentru că încă nu o avem. Poate amabilul cititor să se laude că are o existenţă reală? Pentru a o avea trebuie să încetăm să mai fim roboţi, şi putem să nu mai fim eliminând toate „agregatele psihice", aceasta este evident.
Totuşi a şti că trebuie să eliminăm „agregatele psihice", nu este totul; trebuie SA ÎNCETĂM SĂ MAI CREĂM NOI AGREGATE şi zilnic le creăm, atunci când „nu transformăm" impresiile. Trebuie „să digerăm" impresiile, să le transformăm în forţe diferite pentru a nu crea noi „Euri".

De asemenea avem nevoie să „transformăm" vechile impresii, cele care au dat naştere „Eurilor" pe care le avem în prezent, iar acest lucru este posibil cu ajutorul AUTO-REFLECŢIEI. Când cineva „transformă" vechile impresii care sunt adunate în cei cinci cilindri ai maşinii (sub formă de obiceiuri, emoţii inferioare, gânduri negative, instincte depravate, abuzuri sexuale etc), atunci dezintegrează acele „elemente inumane".

**PRIMUL ŞOC CONŞTIENT**

*„Ia reuniuni am văzut cum se rănesc fraţii unii pe alţii: imul spune un cuvânt, iar cel care se simte vizat reacţionează violent, spunând imul şi mai rău. Uneori ceea ce spun nu este prea nepoliticos, ci subtil, decent şi însoţit de zâmbet, dar în fond poartă VENINUL îngrozitor al reacţiei violente.*

*NU EXISTĂ IUBIRE ÎNTRE FRAŢI, au uitat de propria lor Fiinţă, şi trăiesc doar în lumea EGOULUI, în lumea reacţiilor. Când cineva uită de propria sa Fiinţă, reacţionează în mod vehement. Dacă cineva uită de propria sa Fiinţă în prezenţa unei sticle de vin, se îmbată; dacă cineva uită de propria sa Fiinţă în prezenţa unei persoane de sex opus, fornică; dacă cineva uită de propria sa Fiinţă Interioară Profundă în prezenţa cuiva care insultă, sfârşeşte prin a insulta.*

*Cel mai grav lucru în viaţă este a uita de sine însuşi. Astfel că este necesar să transformăm impresiile, iar aceasta este posibil doar INTERPU-NAND FIINŢA între diversele vibraţii ale lumii exterioare şi minte. Când cineva interpune între impresii şi minte ceea ce se cheamă CONŞTIINŢA, este evident că impresiile se transformă în FORŢE SI PUTERI DE ORDIN SUPERIOR.*

*Este foarte uşor să interpunem Conştiinţa între impresii şi minte. Pentru a primi impresiile cu Conştiinţa, si nu cu mintea, este necesar doar SĂ NU UITAM DE NOI ÎNŞINE într-un moment dat. Dacă într-un moment oarecare cineva ne spune ceva care ne răneşte amorul propriu, orgoliul, îngâmfarea etc, în acele clipe doar FIINŢA trebuie să se afle în noi; trebuie să fim CONCENTRA ŢI asupra FIINŢEI; pentru ca să fie FIINŢA, Conştiinţa Superlativă a FIINŢEI, cea care primeşte impresiile şi le digeră în mod corect. Astfel se evită îngrozitoarele reacţii pe care toţi, şi unii şi alţii, le au în faţa impacturilor ce provin din lumea exterioară, în acest fel se transformă complet impresiile, şi o dată transformate, ne dezvoltă în mod minunat."*

Samael Aun Weor: *Conf. „Cuvântul şi Impresiile"*

Răbdătorii noştri cititori trebuie să ştie că această importantă problemă a transformării impresiilor noi am numit-o si „PRIMUL SOC CONŞTIENT".

„ŞOCUL" se relaţionează cu acele impresii care sunt tot ceea ce cunoaştem din lumea exterioară, tot ceea ce primim şi pe care le considerăm ca şi cum ar fi adevăratele lucruri, adevăratele persoane.

Avem nevoie, deci, să ne transformăm viaţa, iar aceasta este INTERNA. Dorind să transformăm aceste aspecte psihologice ale vieţii noastre, evident trebuie să lucrăm asupra impresiilor...

De ce numim noi munca asupra transformării impresiilor, „PRIMUL ŞOC CONŞTIENT"? Dintr-un singur motiv: pentru că, pur şi simplu, este ceva ce nicidecum nu am putea realiza în mod pur mecanic. Aceasta nu are loc niciodată în mod mecanic, este nevoie de un efort auto-con-ştient.

Este limpede că un aspirant gnostic care începe să înţeleagă acest gen de muncă, în mod evident, din acest motiv, începe de asemenea să înceteze să fie un om mecanic, ce serveşte exclusiv intereselor Naturii; o creatură complet adormită, care pur şi simplu nu este mai mult decât un „angajat" al Naturii, pentru scopurile economice ale acesteia, care nu servesc, în nici un chip, intereselor propriei noastre Auto-Realizări Intime.

Dacă dumneavoastră începeţi acum să înţelegeţi semnificaţia a tot ceea ce predăm aici; dacă vă gândiţi acum la semnificaţia a tot ceea ce sunteţi învăţaţi să faceţi pe calea efortului propriu (începând cu OBSERVAREA DE SINE), veţi vedea, fără îndoială, ca

latura practică a muncii esoterice, se relaţionează în întregime cu transformarea impresiilor şi cu ceea ce rezultă, fireşte, din acestea.

Munca, de exemplu, asupra emoţiilor negative, asupra stărilor sufleteşti supărătoare, asupra chestiunii acesteia a IDENTIFICĂRII, asupra auto-qonsideraţiei, asupra „EURILOR SUCCESIVE", asupra auto-justi-licării, asupra dezvinovăţirii şi asupra stărilor inconştiente în care ne aflăm, se relaţionează în totalitate cu transformarea impresiilor şi ceea ce rezultă din aceasta.

Vreau ca dumneavoastră să reflectaţi profund la aceasta, să înţelegeţi ceea ce este „PRIMUL SOC CONŞTIENT". Este necesar să creăm un INSTRUMENT DE SCHIMB în'locul de intrare a impresiilor. (Nu uitaţi aceasta!)

Dacă prin înţelegerea tuturor acestora dumneavoastră puteri accepta VIAŢA CA O MUNCĂ REALMENTE ESOTERICĂ, atunci vă veţi afla într-o stare permanentă de AMINTIRE DE SINE. Această stare de Conştiinţă de Voi înşivă, vă va duce pe terenul viu al transformării impresiilor, şi astfel, bineînţeles, pe cel al unei vieţi diferite, adică, deja viaţa nu va mai acţiona asupra voastră cum o făcea înainte; veţi începe să gândiţi şi să înţelegeţi într-un mod nou> şi acesta este începutul, desigur, al propriei voastre transformări.

Atâta timp cât veţi continua să gândiţi în acelaşi mod, să priviţi viaţa în acelaşi fel, este clar că nu va exista nici o schimbare în dumneavoastră...

A transforma impresiile vieţii, înseamnă a ne transforma noi înşine, dragii mei prieteni, şi doar un mod de a gândi complet nou, ar putea face aceasta. Toată această muncă, deci, se îndreaptă spre un mod radical de transformare. Dacă cineva nu se transformă, nu obţine nimic.

Veţi înţelege dumneavoastră că viaţa ne cere în mod continuu să reacţionăm. Toate aceste reacţii formează viaţa noastră personală. A ne schimba viaţa, nu înseamnă să schimbăm doar circumstanţele externe, înseamnă să schimbăm efectiv propriile reacţii. Dar dacă nu vedem că viaţa exterioară ajunge la noi ca simple impresii care ne obligă neîncetat să reacţionăm într-un mod, să zicem, mai mult sau mai puţin stereotip, nu vom vedea unde începe punctul care realmente face posibilă schimbarea, şi unde este posibil să lucrăm.

Reacţiile, care formează viaţa noastră personală, sunt aproape toate de tip negativ. Atunci şi viaţa noastră va fi negativă, nu va fi decât o serie succesivă de reacţii negative, care au loc ca un răspuns neîncetat la impresiile care ajung la minte. Apoi sarcina noastră constă în a transforma impresiile vieţii, astfel încât să nu provoace acest tip de reacţu negative ou care suntem atât de obişnuiţi. Dar, pentru a reuşi acest lucru, este nece sar să ne AUTO-OBSERVĂM clipă de clipă, moment de moment. Astfel impresiile nu ajung într-un mod mecanic; aceasta echivalează cu a încep să trăim mai conştient.

Un individ îşi poate permite, îşi poate oferi luxul ca impresiile sa ajungă la el în mod mecanic, dar dacă cineva nu face o astfel de greşeala, îşi transformă impresiile, atunci începe să trăiască în mod constient. De aceea se spune că acesta este „PRIMUL ŞOC CONŞTIENT”. PRIMUL ŞOC CONŞTIENT constă, deci, în transformarea impresiilor ce ajung la minte.

Dacă cineva reuşeşte să transforme impresiile care ajung la momentul precis al intrării lor, oricând se poate lucra asupra rez^ acestora. Este clar că, transformându-le, evităm ca ele să-şi producă e mecanice, care întotdeauna obişnuiesc să fie dezastruoase in in psihicului nostru.

**EXEMPLE DIN VIAŢA PRACTICĂ**

*„Cu scopul de a simplifica puţin toată această chestiune, vă voi da un exemplu: dacă aruncăm o piatră într-un lac cristalin, vedem că se produce o reacţie sub forma unor unde care pornesc din centru spre margine, nu-i aşa? Aplicaţi acest exemplu la minte. Imaginaţi-v-o ca un lac; deodată apare imaginea unei persoane; această imagine este ca piatra din exemplul nostru: ajunge în lacul minţii şi atunci mintea reacţionează. Dacă dv. aruncaţi o minge spre un perete, peretele primeşte impresia şi urmează reacţia, care constă în faptul că mingea se întoarce în mod mecanic la cel care a aruncat-o. "*

Samael Aun Weor: *„Revoluţia Dialecticii"*

Există impresii care nu sunt foarte plăcute, de exemplu, calomnia sau cuvintele cuiva care insultă, dar dacă cineva este capabil să transforme impresiile pe care i le produc astfel de cuvinte, atunci acestea rămân ca un cec fără acoperire.

Cu siguranţă, cuvintele cuiva care insultă nu au mai mare valoare decât cea pe care le-o acordă cel insultat. Dacă cel insultat nu le dă nici o importanţă acelor cuvinte, ele rămân fără valoare. Când cineva înţelege acest lucru, transformă acele impresii în ceva diferit: în iubire, în compasiune, în toleranţă pentru cel care a insultat etc.

Avem nevoie, prin urmare, să transformăm neîncetat impresiile; nu doar cele prezente, ci şi cele trecute. În interiorul nostru există multe impresii pe care arn comis greşeala, în trecut, de a nu le transforma, şi multe rezultate mecanice ale acestora, care sunt acele „Euri" pe care acum trebuie să le dezintegrăm pentru ca să rămână conştiinţa liberă şi trezită.

Când există, de exemplu, orgoliu, acesta are la bază ignoranţa. De ce anume poate fi orgolioasă o persoană? De poziţia sa socială, de banii săi, de ce? Dacă acea persoana analizează în profunzime **acest** lucru şi înţelege că banii şi poziţia socială nu sunt decât impresii interne ale minţii, atunci orgoliul de sine însuşi cade şi se naşte într-un mod foarte natural umilinţa.

Dacă, de exemplu, o imagine a unei femei desfrânate ajunge la minte, sau apare în ea, noi am putea transforma acea impresie de desfrâu prin intermediul înţelegerii. Ar fi suficient să ne gândim la faptul că respectiva imagine este trecătoare, că acea frumuseţe este iluzorie; dacă ne-am aminti, pentru câteva clipe, că acea femeie trebuie să moară şi că trupul său va deveni praf în cimitir, dacă am vedea cu imaginaţia corpul său în stare de dezintegrare înăuntrul mormântului, acest lucru ar fi mai mult decât suficient pentru a transforma acea impresie de desfrâu în castitate. Astfel, transformând-o, nu ar mai apărea în psihic alte „Euri" de desfrâu.

Dacă cineva ne laudă, de exemplu, cum să transformăm noi vanitatea pe care acel adulator ar putea-o provoca în noi? Prin intermediul înţelegerii! Când cineva înţelege cu adevărat că nu este mai mult decât o creatură infimă într-un colţ al Universului, transformă de fapt acele impresii de laudă sau de linguşire, în ceva diferit. Ştim deja că planeta noastră Pământ este un grăunte de nisip în spaţiu. Să ne gândim la Galaxia în care trăim, formată din milioane de lumi... Ce este Pământul? Este o biată particulă de praf în acel Infinit. Iar noi? Microorganisme în interiorul acelei particule ... Şi atunci?... Fireşte, prieteni, aceste reflecţii ne fac să transformăm impresiile ce se relaţionează cu linguşirea, adularea, şi să nu sfârşim reacţionând prin vanitate sau orgoliu.

Odinioară, când am avut corpul fizic al lui Tomas de Kempis, am scris într-o operă numită „Imitaţia lui Cristos", următoarea frază: „Nu sunt mai mult pentru că sunt lăudat, nici mai puţin pentru că sunt condamnat, pentru că întotdeauna sunt ceea ce sunt". Este limpede câ totul are dublul său aspect: lauda şi dispreţul, victoria şi înfrângerea; dar nu

trebuie să ne identificăm cu nici unul din aceste două aspecte, ci mai degrabă să învăţăm să vedem viaţa în mod integral, unitotal. în acest fel vom evita multe deziluzii, multe frustrări, multe decepţii...

Aşadar, cu cât reflectăm mai mult la toate acestea, vedem tot mai mult necesitatea unei transformări complete a impresiilor.

Cred că dragul nostru cititor va înţelege treptat că lumea exterioară nu este atât de exterioară pe cât se crede în mod obişnuit, ci mai curând interioară. Tot ceea ce ajunge la noi din lume nu sunt decât impresii interne. Nimeni nu ar putea introduce un copac în interiorul minţii sale, sau un scaun, sau o casă, sau mi palat, sau o piatră. In mintea noastră toate sunt impresii ale unei lumi pe care o numim „exterioară", dar care în realitate nu este atât de exterioară pe cât se crede.

Astfel că, dacă nu lucrăm asupra interiorului, mergem pe drumul greşelii şi niciodată nu ne vom schimba viaţa. Dacă vrem să fim diferiţi, trebuie să ne transformăm integral, iar dacă vrem să ne transformăm, trebuie să începem cu transformarea impresiilor. Aici se află cheia transformării radicale a individului.

## 11. Legea Karmei

„Puterea cu chip de leu o oprimă pe Pistis Sophia, dorind să-i ia puterile cu forţa.
Este evident că Iniţiatul are multe datorii iar puterea Justiţiei îl ameninţă”
Samael Aun Weor

### LEGEA ACŢIUNII ŞI CONSECINŢEI

*„Înainte de această viaţă pe care o avem în prezent, am avut nu doar o existenţă anterioară, ci multe altele.*

*Fiecare se naşte corespunzător propriului său destin; unii se nasc în familii bogate şi foarte înstărite, iar alţii se reîntorc sau revin printre oameni nevoiaşi şi sărmani.*

*Dacă am făcut bine în existenţa noastră anterioară, culegem acum răsplata, ne întoarcem în cămine unde nu ne lipseşte nimic şi vom aveam comodităţi de tot felul.*

*Dacă am făcut rău, dacă am risipit banii, dacă am fost avari, dacă ne-am exploatat aproapele, dacă am comis greşeala de a-i fura sau ruina pe ceilalţi, dacă am utilizat greşit banii, este evident că trebuie să ne întoarcem în familii sărmane, îmbrăcaţi în corpuri de cerşetori, nefericiţi, înfometaţi şi subnutriţi. Astfel fiecare culege rodul propriilor sale acţiuni”.* Samael Aun Weor: *„Privind Misterul”*

Prieteni, există o Lege care se numeşte Karma *(-) – Dharma (+)*. Nu este de prisos să afirmăm că acest cuvânt, de origine sanscrită, semnifică, prin el însuşi, lege a acţiunii şi consecinţei. Evident *„nu există cauză fără efect, nici efect fără cauză".*

Legea Balanţei, Legea teribilă a Karmei guvernează toate cele create. Orice cauză se converteşte în efect şi orice efect se transformă în cauză.

Voi trebuie să înţelegeţi ce este legea compensaţiei. Tot ceea ce se face trebuie plătit, căci nu există cauză fără efect, nici efect fără cauză.

Ni s-a dat libertate, liber arbitru şi putem face ceea ce dorim, dar este clar că trebuie să răspundem înaintea lui Dumnezeu pentru toate faptele noastre. Orice faptă din viaţa noastră, bună sau rea, are consecinţele sale. Legea acţiunii şi consecinţei guvernează cursul diverselor noastre existenţe şi fiecare viaţă este rezultatul celei anterioare.

A înţelege în întregime bazele şi „Modus-ul Operandi” al legii Karmei este indispensabil pentru a orienta corabia vieţii noastre în mod pozitiv şi înălţător, de-a lungul diverselor etape ale vieţii.

Karma este o lege a compensaţiei, nu a răzbunării. Sunt persoane care confundă această lege Cosmică cu determinismul şi chiar cu fatalismul, crezând că tot ce i se întâmplă omului în viaţă este stabilit în mod irevocabil dinainte.

Este adevărat că actele omului sunt determinate de ereditate, educaţie şi mediu. Dar la fel de adevărat este că omul are liberul discernământ şi îşi poate modifica actele: îşi poate educa caracterul, îşi poate forma deprinderi superioare, îşi poate combate slăbiciunile, îşi poate consolida virtuţile etc.

*„Karma este un medicament care ni se aplică pentru propriul nostru bine”;* din nefericire oamenii, în loc să se încline respectuos în faţa eternului Dumnezeu viu, protestează, blestemă, se justifică pe sine, se dezvinovăţesc prosteşte şi îşi spală mâinile precum Pilat. Karma nu se modifică cu astfel de proteste ci, dimpotrivă, devine mai dură şi mai severă.

Când cineva vine în această lume, aduce cu sine propriul destin; unii se nasc în puf şi alţii în nenorocire. Dacă în existenţa noastră anterioară am ucis, acum suntem ucişi, dacă am rănit, acum suntem răniţi, dacă am furat, acum suntem furaţi şi *„cu ce măsură îi măsurăm pe ceilalţi vom fi măsuraţi”.*

Pretindem fidelitate soţului, când noi înşine am fost adulteri în această viaţă sau în cele anterioare. Cerem iubire, când am fost neînduratori şi cruzi. Solicităm înţelegere, când n-am ştiut niciodată să înţelegem pe nimeni, când n-am învăţat niciodată să vedem şi punctul de vedere al altuia. Râvnim bucurii nesfârşite, când am fost întotdeauna la originea multor nenorociri. Am fi dorit să ne naştem într-un cămin foarte frumos şi cu multe comodităţi, când în existenţele trecute n-am ştiut să oferim un cămin şi frumuseţe copiilor noştri.

Protestăm împotriva celor care insultă, când întotdeauna i-am insultat pe toţi cei ce ne înconjoară. Dorim ca fiii noştri să ne asculte, când n-am ştiut niciodată să ne ascultăm părinţii. Ne supără teribil calomnia, când noi am calomniat mereu şi am umplut lumea de durere. Ne supără bârfa, nu dorim ca cineva să şuşotească despre noi, dar fără îndoială am bârfit şi am şuşotit, vorbindu-ne de rău aproapele, chinuindu-i pe ceilalţi. Adică, întotdeauna pretindem ceea ce nu am oferit; în toate vieţile noastre anterioare am fost răufăcători şi merităm ce este mai rău, dar noi presupunem că ni se datorează ceea ce este mai bun.

Din fericire, **Justiţia** şi **Mila**, sunt cei doi stâlpi de sprijin ai Fraternităţii Albe Universale.

Justiţia fără Milă este tiranie; Mila fără Justiţie este toleranţă, complicitate cu delictul. Karma este negociabilă şi acest lucru e ceva ce i-ar putea surprinde foarte mult pe partizanii diverselor şcoli ortodoxe.

Desigur, unii pseudo-esoterişti şi pseudo-ocultişti au devenit mult prea pesimişti în legătură cu legea acţiunii şi consecinţei; ei presupun, în mod greşit, că aceasta se desfăşoară în mod mecanic, automat şi crud. Erudiţii cred că nu este posibilă schimbarea unei astfel de legi; îmi pare sincer rău că trebuie să mă disociez de acest mod de a gândi.

Dacă legea acţiunii şi consecinţei, dacă pedepsele din cursul existenţei nu ar fi negociabile, atunci unde s-ar afla îndurarea divină? În mod sincer, nu pot accepta cruzimea în divinitate. Realul, acela care este întreaga perfecţiune, cel care are diverse nume ca Tao, Aum, Inri, Sein, Allah, Brahma, Dumnezeu sau mai bine spus Dumnezei etc. etc. etc. nu ar putea fi fără milă, crud, tiranic etc. De aceea repet în mod emfatic că, Karma este negociabilă.

Este posibil să modificăm propriul nostru destin, pentru că *„atunci când o lege superioară transcende o lege inferioară, legea superioară şterge legea inferioară”*.

Modificând Cauza se modifică Efectul. *„Împotriva leului legii se luptă cu balanţa”*. Dacă pe un taler al balanţei punem faptele noastre bune şi pe celălalt pe cele rele, ambele talere vor avea aceeaşi greutate sau va fi vreun dezechilibru. Dacă talerul faptelor rele cântăreşte mai mult, trebuie să punem fapte bune în talerul acţiunilor pozitive cu scopul de a înclina balanţa în favoarea noastră; aşa anulăm Karma.

Faceţi fapte bune pentru a plăti datoriile voastre; amintiţi-vă că nu se plăteşte numai cu durere, ci, în acelaşi fel, se poate plăti şi făcând bine.

Acum veţi înţelege ce minunat este să faci bine; nu încape îndoială că **Justa Gândire**, **Justa Simţire** şi **Justa Acţionare** sunt cel mai bun negoţ.

Nu trebuie să protestăm niciodată împotriva Karmei, important este să o ştim negocia. Din nefericire, când oamenii se află într-o mare amărăciune, nu fac decât să se spele pe mâini ca Pilat, spunând că nu au făcut nimic rău, că nu sunt vinovaţi, că sunt suflete drepte etc. etc. etc.

Eu le spun celor ce se află în mizerie să-şi revizuiască comportamentul, să se judece pe ei înşişi, să se simtă chiar şi pentru o clipă pe banca acuzaţilor, ca după o sumară analiză a lor înşişi să-şi schimbe conduita.

Dacă cei ce sunt fără serviciu ar deveni curaţi, nesfârşit de caritabili, liniştiţi, serviabili sută la sută, este evident că şi-ar schimba radical cauza nefericirii lor, modificându-şi în consecinţă efectul.

Nu este posibil să schimbăm un efect, dacă mai înainte nu s-a modificat radical cauza care 1-a produs, căci aşa cum am spus deja, nu există efect fără cauză, nici cauză fără efect.

Trebuie să se lucreze întotdeauna **dezinteresat**, cu infinită iubire pentru umanitate, aşa vom schimba acele cauze rele ce au stat la originea efectelor rele.

Fără îndoială că sărăcia îşi are cauzele sale în beţie, în desfrâul respingător, în violenţă, în adulter, în risipă, în avariţie etc. etc.

Vrei să te însănătoşeşti? Însănătoşeşte-i pe ceilalţi. Vreuna din rudele voastre este în închisoare? Lucraţi pentru libertatea celorlalţi. Vă este foame? Împărţiţi pâinea cu cei care o duc mai rău decât voi...

Multe persoane care suferă îşi amintesc doar de amărăciunile lor, dorind să le remedieze, dar nu-şi amintesc de suferinţa altora, nu se gândesc nici pe departe să remedieze nevoile aproapelui. Această stare egoistă a existenţei lor nu serveşte la nimic; astfel unicul lucru pe care îl obţin cu adevărat este agravarea suferinţelor lor.

Dacă aceste persoane s-ar gândi la ceilalţi, ajutându-i pe semenii lor, dând de mâncare flămândului, dând apă celui însetat, îmbrăcându-1 pe cel gol, învăţându-1 pe cel neştiutor etc, este clar că ar pune acţiuni bune în talerul balanţei cosmice, pentru a o înclina în favoarea lor; astfel şi-ar schimba destinul şi norocul ar fi de partea lor. Cu alte cuvinte, toate necesităţile lor ar fi remediate; dar lumea este foarte egoistă, de aceea suferă, nimeni nu-şi aminteşte de Dumnezeu, nici de semenii săi, numai când sunt disperaţi, şi acest lucru e ceva pe care fiecare l-a putut experimenta prin el însuşi, aşa este umanitatea.

Din nefericire, acest ego pe care fiecare îl poartă în interior face exact contrariul a ceea ce spunem aici; din acest motiv consider urgentă, de neînlocuit şi imposibil de amânat reducerea sinelui însuşi la praf cosmic.

Să ne gândim pentru o clipă la mulţimile umanoide care populează suprafaţa Pământului. Suferă nespus ca victime ale propriilor greşeli; fără ego nu ar face aceste greşeli, şi nici n-ar suferi consecinţele lor.

Singurul lucru care se cere pentru a avea dreptul la adevărata fericire este, înainte de orice, să nu avem ego. Desigur, când nu există în interiorul nostru agregatele psihice, elementele inumane care ne fac atât de groaznici şi răufăcători, nu există Karma de plătit şi rezultatul este fericirea.

De asemenea, este bine de ştiut că atunci când am eliminat complet egoul, posibilitatea de a greşi este anihilată şi în consecinţă Karma poate fi iertată.

Legea Karmei, **Legea Balanţei Cosmice** nu este o Lege oarbă, în aceeaşi măsură se poate solicita creditul Maeştrilor Karmei şi acesta este un lucru pe care mulţi îl ignoră. Însă este urgent de ştiut că orice credit trebuie plătit cu fapte bune şi dacă nu se plăteşte, atunci Legea ne face să-l plătim cu multă durere.

Trebuie să devenim conştienţi de propria noastră Karma şi acest lucru este posibil doar prin intermediul ***„stării de alertă pentru nou”***. Toate efectele vieţii, toate întâmplările îşi au cauza într-o viaţă anterioară, dar trebuie să devenim conştienţi de acest lucru.

!!! Orice moment de bucurie sau de durere trebuie să fie continuat în Meditaţie, cu mintea liniştită, într-o profundă tăcere. **Rezultatul va fi experimentarea aceluiaşi fapt într-o viaţă anterioară**. Atunci devenim conştienţi de cauza faptului, fie că e plăcută sau neplăcută.

Şeful sacerdoţilor tribunalului Karmei este **Marele Maestru Anubis**. Supremul Judecător este sfătuit în munca sa de cei **patruzeci şi doi de Judecători ai Legii**.

Templul lui Anubis, Supremul Regent al Karmei, nu se află în această lume tridimensională, ci în cea de-a cincea dimensiune, în aşa numita lume cauzală.

În acest tribunal domneşte doar iubirea şi dreptatea. Aici există o carte, cu datorii şi credite, pentru fiecare om, în care se notează zilnic, cu amănunte, faptele bune şi acţiunile rele. Faptele bune sunt reprezentate de monede rare pe care Maeştrii le adună în beneficiul bărbaţilor şi femeilor care le fac.

Cine îşi trezeşte Conştiinţa poate călători în Corpurile sale interne, în afara Corpului fizic, cu voinţă conştientă deplină şi să-şi studieze în Templul lui Anubis şi a celor patruzeci şi doi de judecători ai săi, propria Carte a Destinului.

**Dreptul roman** are ca simboluri ale Justiţiei **balanţa** şi **spada**. Nu e deci ciudat că în palatul lui Anubis, Marele Arhonte al Legii, se văd pretutindeni balanţe şi spade.

În acest tribunal se găsesc de asemenea şi **avocaţi ai apărării**. Dar totul se plăteşte. Nimic nu se obţine ca dar. *„Cel care are fapte bune, plăteşte şi iese cu bine, eliberat din negocieri”*. Creditele solicitate se plătesc cu munci dezinteresate şi inspirate de iubire pentru cei care suferă.

*„Legea este Lege şi Legea se împlineşte”. „Ignorarea Legii nu exclude împlinirea sa”*. **Ignoranţa** este cel mai rău dintre păcate.

Maeştrii Karmei sunt Judecători ai Conştiinţei care trăiesc în stare de Jinas. Trebuie să facem permanent fapte bune pentru a avea cu ce ne plăti datoriile din această viaţă şi din vieţile trecute.

Toate faptele omului sunt guvernate de legi, unele superioare, altele inferioare. În **iubire** sunt rezumate toate **legile superioare**. O faptă de iubire anulează fapte trecute bazate pe legi inferioare. De aceea, vorbind despre iubire Maestrul Pavel spune: *„Iubirea este răbdătoare, este bună, nu invidiază, nu se umflă în pene, nu aduce injurii, nu caută*

*ceva al său, nu se enervează, nu se revoltă din cauza nedreptăţii, dar se revoltă pentru adevăr, crede totul, speră totul, îndură totul".*

Când oficiază ca judecători, Maeştrii Karmei folosesc masca sacră în formă de cap de Şacal sau de **Lup cu Pene**, emblema **adevărului**; cu ea se prezintă iniţiaţilor în lumile interne. Aceasta este cruzimea legii iubirii.

Negocierea cu Domnii Legii este posibilă prin intermediul **Meditaţiei**: Rugaţi-vă, meditaţi şi concentraţi-vă asupra lui Anubis, Regentul cel mai exaltat al bunei Legi.

Pentru cel nedemn toate uşile sunt închise în afară de una:, cea a căinţei... Cereţi şi vi se va da, bateţi şi vi se va deschide...

**STNTEZĂ**

Nu se plăteşte Karma numai pentru răul care se face, ci şi pentru binele care nu se face atunci când era posibil.

Fiecare acţiune rea este o chitanţă pe care o semnăm pentru a o plăti în existenţele următoare.

„Când o lege superioară transcende una inferioară, legea superioară o şterge pe cea inferioară".

Nimeni să nu se înşele pe sine; ceea ce omul va semăna, aceea va culege şi faptele sale îl vor urma.

Domnii Karmei în tribunalele Justiţiei Obiective judecă sufletele pentru acte, pentru faptele lor concrete, clare şi definitive şi nu pentru bunele intenţii.

Rezultatele sunt întotdeauna cele care vorbesc; nu serveşte la nimic să ai intenţii bune dacă faptele sunt dezastruoase.

În timpul proceselor esoterice iniţiatice ale **focului**, a trebuit să înţeleg pe deplin următoarele postulate:

„Împotriva Leului Legii se luptă cu Balanţa".

„Cine are capital cu care să plătească, plăteşte şi iese cu bine din negocieri".

„Cine nu are cu ce plăti, trebuie să plătească cu durere".

„Fă fapte bune pentru a-ţi plăti datoriile!"

**UN ADEVĂRAT NEGOŢ**

*„Orice cauză îşi are efectul ei; nu exista cauză fără efect, nici efect fără cauză.*

*Cine cunoaşte legile Întoarcerii şi Reîntoarcerii înţelege Legea Karmei.*

*Acţiunile rele din vieţile anterioare trebuie să fie anulate aici şi acum.*

*Nu se plăteşte Karma doar pentru răul care se face, ci şi pentru binele care nu se face atunci când este posibil.*

*Şi totuşi Karma poate fi negociată.*

*Karma poate fi de asemenea iertată.*

*Kamaduro este un alt termen în sanscrită care indică Karma ce nu poate fi negociată, nici iertată.*

*Există de asemenea Legea Katanciei, Karma Superioară a Zeilor şi a Adepţilor.*

*Legea Katanciei admite de asemenea negocierea şi iertarea".*

Samael Aun Weor: *„Pistis Sophia Dezvăluită"*

Îmi vin în memorie, în aceste clipe, scene ale uneia din existenţele mele anterioare din Evul Mediu.

Trăiam în Austria conform obiceiurilor epocii; nu pot să neg că făceam parte dintr-o ilustră familie a râncedei aristocraţii. În acea epocă, familia mea, neamul meu se mândrea foarte mult cu **sângele albastru**, cu ascendenţii dificili şi cu obârşia notabilă. Mărtutisesc

cu durere, dar, şi acest lucru e grav, eram şi eu amestecat în acest mediu de prejudecăţi sociale. Lucruri de-ale vremii!

Într-o zi oarecare, nu contează care, o soră de-a mea s-a îndrăgostit de un om foarte sărac şi, desigur, acesta a fost scandalul secolului; doamnele nobilimii şi proştii lor cavaleraşi îngâmfaţi, cocheţi, maimuţoi şi sclivisiţi care îşi jupuiau de viu aproapele, şi-au bătut joc de nefericită. Spuneau despre ea că se putea căsători mai bine etc.

Nu peste mult timp, sărmana a rămas văduvă şi ca fruct al iubirii sale i-a rămas, bineînţeles, un copil.

Şi dacă ar fi vrut să se întoarcă în sânul familiei? Totuşi acest lucru nu ar fi fost posibil, ea cunoştea prea bine limba veninoasă a doamnelor elegante, pretenţiile şi aerele lor şi a preferat o viaţă independentă.

Am ajutat-o pe văduvă? Ar fi absurd să neg. Mi-a fost milă de nepotul meu? Aceasta este adevărat. Din nefericire, uneori, pentru a nu greşi fiind îndurători, putem deveni neîndurători.

Acesta a fost cazul meu. Fiindu-mi milă de copil, l-am internat într-o şcoală (cu scuza că va primi o educaţie robustă, dreaptă şi viguroasă) fără să-mi pese deloc de sentimentele mamei lui. Am comis chiar greşeala de a-i interzice femeii suferinde să-şi viziteze fiul, mă gândeam că astfel nepotul meu nu va fi afectat de nici un fel de prejudecăţi şi că mai târziu ar putea deveni cineva, ar putea ajunge un mare domn etc.

„Drumul care duce spre abis e pavat cu intenţii bune”. Adevărat? Aşa e. De câte ori, dorind să facă binele, cineva face răul! Intenţiile mele erau bune, dar procedeul era greşit; fără îndoială, eram convins că procedez corect.

Sora mea suferea foarte mult din cauza absenţei fiului ei, la şcoală nu-l putea vedea, îi era interzis.

Rezultă deci cu claritate că am avut iubire pentru nepotul meu şi cruzime pentru sora mea; fără îndoială, eu credeam că ajutând fiul, o ajut şi pe mama lui.

Din fericire în interiorul fiecăruia dintre noi, în aceste regiuni intime de unde lipseşte iubirea, se iveşte ca prin minune poliţia Karmei, „Kao-mul”.

Nu este posibil să fugi de agenţii Karmei; în interiorul fiecăruia dintre noi se află poliţia care ne conduce inevitabil în faţa tribunalelor.

De la acea epocă au trecut multe secole; toate personajele acelei drame au îmbătrânit şi au murit. Şi totuşi, „Legea Recurenţei" este teribilă şi totul se repetă aşa cum s-a întâmplat, adăugându-se consecinţele lor.

Secolul XX. Ne-am reîntâlnit toţi actorii acestei scene. Totul s-a repetat sub o anumită formă, dar, desigur, cu consecinţele sale. De data aceasta eu am fost cel renegat de către familie, aşa este Legea. Sora mea s-a reîntâlnit cu soţul ei; mie nu mi-e greu să fiu din nou împreună cu antica mea soţie preoteasă cunoscută sub numele de Litelantes.

Nepotul acela atât de iubit şi disputat a renăscut de data aceasta cu corp feminin; este o fetiţă frumoasă, desigur, chipul ei pare o noapte încântătoare şi ochii ei strălucesc ca stelele.

Cândva, nu are importanţă data, locuiam aproape de mare. Fetiţa (vechiul nepot) nu se putea juca, era grav bolnavă, avea o infecţie intestinală. Cazul era foarte delicat, mulţi copii de vârsta ei muriseră în acea epocă din aceeaşi cauză. De ce să fi fost fiica mea o excepţie?

Numeroasele tratamente care i-au fost aplicate au fost cu adevărat inutile; pe chipul ei de copil începea deja să se schiţeze cu groază acel contur inconfundabil al morţii.

Reieşea clar eşecul, cazul era pierdut şi nu-mi rămânea alt remediu decât să-1 vizitez pe Dragonul Legii, pe acest Geniu teribil al Karmei al cărui nume este Anubis.

Din fericire, mulţumesc lui Dumnezeu, Litelantes şi eu ştiam să călătorim în mod conştient şi pozitiv în corp astral. Astfel, ne-am prezentat împreună în palatul Marelui Arhonte, în universul paralel al celei de-a cincea dimensiuni. N-a fost o problemă pentru noi.

Acest templu al Karmei este impresionant, maiestuos, grandios. Acolo se afla Ierarhul aşezat pe tronul său, impunător, foarte divin; unii s-ar speria văzându-1 oficiind cu această mască sacră de şacal, aşa cum apare în multe din basoreliefurile anticului Egipt al faraonilor.

La sfârşit mi-a dat posibilitatea să-i votbesc şi, desigur, n-am lăsat-o să-mi scape aşa uşor:

— Tu ai o datorie faţă de mine, i-am spus.

— Care? Mi-a replicat uimit.

Atunci, plin de satisfacţie, i-am prezentat un om care în alt timp fusese un demon pervers; mă refer la **Astaroth**, marele duce.

— Acesta era un fiu pierdut pentru Tatăl, am continuat să-i spun, şi fără îndoială l-am salvat, i-am arătat calea luminii, l-am scos din Loja Neagră şi acum este discipol al Frăţiei Albe; tu nu mi-ai plătit această datorie.

Cazul era astfel: conform Legii, fetiţa trebuia să moară şi sufletul ei trebuia să pătrundă în pântecele surorii mele pentru a se forma un nou corp fizic. Astfel am înţeles şi de aceea am adăugat:

— Cer ca Astaroth să intre în corpul surorii mele în locul sufletului fiicei mele.

Răspunsul solemn al Ierarhului a fost definitiv:

— *Bine, Astaroth să intre în pântecele surorii tale, iar fiica ta să se însănătoşească.*

E inutil să adaug că acea fetiţă (vechil meu nepot) a fost însănătoşită în mod miraculos, iar sora mea a conceput atunci un băiat.

Am avut cu ce plăti această datorie, aveam „capital cosmic”. Legea Karmei nu este o mecanică oarbă, cum presupun mulţi pseudo-esoterişti şi pseudo-ocultişti.

Aşa cum stau lucrurile, este evident şi uşor de înţeles că prin posibila moarte a fiicei mele trebuia să simt aceeaşi durere a despărţirii, acea amărăciune pe care în epoca antică a simţit-o sora mea, pierzându-şi fiul.

Astfel, prin intermediul Marii Legi, paguba a fost compensată, s-au repetat scene asemănătoare, dar de această dată victima am fost eu însumi.

Din fericire Karma este negociabilă, nu este acea mecanică oarbă a astrologilor şi a chiromanţilor de bâlci. Am avut capital cosmic şi am plătit această datorie veche; astfel, mulţumesc lui Dumnezeu, a fost posibilă evitarea amărăciunii care mă pândea...

## ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

*„Când sufletul uman se uneşte cu INTIMUL, deja nu mai are Karmă de plătit, pentru că atunci când o lege superioară transcende o lege inferioară, legea superioară o şterge pe cea inferioară.*

*Cele mai grave boli sunt cele generate de Karma. **Variola** este rezultatul urii, **difteria** este fructul fornicării din vieţile anterioare. **Cancerul** este de asemenea rezultatul fornicării.*

***Tuberculoza** sau **ciuma albă** este rezultatul ateismului şi materialismului din vieţile trecute. Cruzimea generează **orbirea din naştere**. **Rahitismul** este fiul materialismului.*

***Malaria*** *provine din egoism etc. Sute de alte boli îşi au originea în acţiunile rele din existenţele noastre anterioare".*

Samael Aun Weor: *„Medicină Ocidtă şi Magie Practică"*

*Î: Maestre, v-am auzit mai înainte menţionând cuvântul „Karma", dar ştim că există de asemenea cuvintul „Dharma". Vă rugăm, fiţi amabil, daţi-ne, o explicaţie mai amplă asupra acestor două cuvinte foarte interesante.*

R: Cu multă plăcere am să răspund la această întrebare interesantă.

„Karma" înseamnă „Legea Cauzei şi a Efectului": aşa cauză, aşa efect. „Dharma" înseamnă „recompensă". Se spune că faptele rele apasă asupra noastră, că mai devreme sau mai târziu cad asupra noastră înşine ca o rază a răzbunării şi acest lucru este sigur; o cauză rea trebuie să producă un efect rău; o faptă rea aduce după sine o consecinţă şi mai rea.

Cuvântul „Dharma" este diferit (e de asemenea un termen sanscrit) şi înseamnă „recompensă". Dacă facem bine, vom primi înapoi bine; dacă semănăm în pământ bun, vom culege ceea ce am semănat, aceasta este evident.

Astfel, „Karma" şi „Dharma" sunt cuvinte sanscrite foarte interesante.

*Î: De ce există familii care cu cât se străduiesc mai mult, cu atât nu reuşesc să aibă prieteni nicăieri, iar pentru alţii este foarte uşor să-i aibă oriunde merg?*

R: În existenţele anterioare am avut mulţi prieteni şi duşmani; reîntorcându-ne sau revenind în această lume, ne reîntâlnim cu aceşti prieteni şi cu aceşti adversari şi atunci totul se repetă aşa cum s-a întâmplat.

Dar există şi oameni dificili, cărora nu le place să aibă prieteni, mizantropi cum se spune, oameni care se ascund, se îndepărtează, se retrag din societate, solitari din natură şi din instinct. Când aceşti oameni se întorc în această lume, se găsesc singuri, nimeni nu-i simpatizează.

În schimb sunt alte persoane care în vieţile anterioare şi-au ştiut îndeplini datoriile faţă de societate, faţă de lume şi chiar au lucrat în sprijinul semenilor lor; este logic că întorcându-se în lumea aceasta se văd înconjurate de acele suflete care în viaţa sau vieţile trecute au făcut parte din mediul lor şi atunci se bucură în mod firesc de multă simpatie.

*Î: De ce unele gospodine nu găsesc niciodată pe cineva fidel care să le ajute, cu toate că se poartă bine cu servitorii lor, iar în schimb altora le sunt toţi fideli?*

R: Acele gospodine care nu pot conta pe servitori fideli şi sinceri, au fost în vieţile anterioare despotice, crude cu servitorii lor şi în realitate acum nu găsesc pe cineva care să le servească, căci ele n-au ştiut niciodată să servească în trecut, iar aceasta este consecinţa.

*Î: Fiul meu s-a căsătorit şi viaţa sa a fost un dezastru, întreprinderile unde a lucrat el au dat faliment; a solicitat un împrumut de la bancă pentru a-şi deschide o firmă şi a fost un eşec total; tot ce întreprinde el dă greş, a trebuit să divorţeze de soţia sa din cauza atâtor necazuri pe care le avea. După un timp s-a recăsătorit şi acel om, căruia nu-i mai rămânea decât să cerşească, acum e foarte bine şi pe zi ce trece succesul său este în creştere. Cărui fapt se datorează aceasta?*

R: Există trei legături matrimoniale: prima ***Karmică***, a doua ***Dharmică*** *şi* a treia ***Cosmică;*** prima este de durere, sărăcie, foamete, lipsă de îmbrăcăminte, nefericire, a doua este de succes, fericire, iubire, progres economic etc; a treia este doar pentru sufletele alese, pure, sfinte şi aduce, cum este firesc, o nesfârşită fericire.

În legătură cu cazul de care mă întrebaţi, trebuie să vă spun că prima situaţie aparţine primeia dintre aceste trei stări matrimoniale (Karmică). Fără îndoială, fiul dumneavoastră şi prima lui soţie au suferit nespus, plătindu-şi acţiunile rele din existenţele

anterioare; este sigur că şi în vieţile trecute au fost soţ şi soţie, dar au făcut mult rău, nu au ştiut să trăiască, iar rezultatul a fost durerea.

Noua căsătorie a fiului dumneavoastră a fost benefică din punct de vedere economic; putem să o considerăm norocoasă, am spune Dharmică, rezultat al faptelor bune din vieţile anterioare; cea de-a doua soţie a trăit de asemenea alături de el în vieţile trecute, şi cum el a avut un comportament mai bun cu ea, rezultatul este că acum i-a schimbat norocul, i-a îmbunătăţit viaţa, aceasta este tot.

*Î: Fiul meu este bolnav de cinci ani, am cheltuit mult cu medicii, dar nu i-au găsit adevărata cauză a bolii; unii ne-au spus că ar putea fi un şoc nervos, căci a fost un băiat destul de inteligent în perioada studiilor, alţii presupun că a fost victima unor farmece. Ce părere aveţi?*

R: Reiese cu claritate o pedeapsă, o Karmă mentală pentru folosirea greşită a mintii în vieţile anterioare. Dacă doriţi ca fiul dumneavoastră să se însănătoşească, luptaţi pentru însănătoşirea altor bolnavi mintal, cu scopul de a schimba cauza originară. Amintiţi-vă că numai modificând cauza se schimbă efectul; din nefericire, bolnavii au o tendinţă marcată de a se închide în propriul lor cerc; rareori în viaţă se întâlneşte situaţia ca un bolnav să se preocupe de vindecarea altor bolnavi; dacă cineva face acest lucru, desigur se va vindeca de propriile dureri.

Pentru că în acest caz, fiul dumneavoastră nu se poate dedica însănătoşirii altor bolnavi, vă sfătuiesc să o faceţi dumneavoastră în numele lui; nu uitaţi actele de caritate; îngrijiţi-vă de sănătatea tuturor bolnavilor mintal pe care-i veţi întâlni, faceţi bine cu nemiluita.

Nu uitaţi nici faptul că în lumea invizibilă există Maeştri foarte înţelepţi care vă pot ajuta în acest caz concret al fiului dumneavoastră; vreau să mă refer acum în mod deosebit la gloriosul ***Înger Adonai***, îngerul luminii şi al bucuriei. Acest Maestru este foarte înţelept şi dacă vă concentraţi intens, rugându-1 în numele lui Cristos să vă însănătoşească fiul, sunt pe deplin încredinţat că nu ar refuza sub nici o formă să facă acest act de caritate; dar nu uitaţi: „Nu-i de ajuns să te rogi lui Dumnezeu, ci trebuie să şi munceşti”; rugaţi-vă şi faceţi foarte mult bine, aceasta este calea.

*Î: Am avut ocazia să cunosc cazul unui cuplu din Santa Marta, Columbia; aveau o întreprindere foarte mare şi dintr-odată a luat foc. De atunci domnul s-a îmbolnăvit şi a murit de tuberculoză; douăzeci de ani mai târziu am aflat că soţia lui era pe punctul de a muri tot de tuberculoză. Cărui fapt se datorează aceasta?*

R: Este bine să ştiţi că **tuberculoza** se datorează lipsei de religiozitate din vieţile anterioare, materialismului, vieţii fără devotament şi fără iubire pentru Dumnezeu. Dacă domnul a murit de tuberculoză, aceasta este cauza, iar dacă şi-a pierdut bunurile, este sigur că a distrus proprietăţile altor persoane în viaţa sa anterioară.

A dat foc şi a fost ars, a făcut rău şi i s-a făcut rău; aceasta se cheamă Karma, pedeapsa. Soţia n-a fost afectată imediat de tuberculoză, pentru că lipsa religiozităţii din vieţile anterioare nu a fost atât de mare; ea a avut puţină spiritualitate.

*Î: Maestre, deci defectele fizice din naştere, nu sunt tare ereditare?*

R: Stimată doamnă, întrebarea dumneavoastră e foarte importantă şi merită să fie examinată amănunţit: evident, tarele ereditare sunt puse în slujba Legii Karmei, ele devin mecanismul minunat prin intermediul căruia se desfăşoară Karma.

În mod evident, ereditatea se află în genele sexului, o întâlnim acolo şi prin intermediul lor, Legea lucrează cu tot mecanismul celular.

Este bine să înţelegem că genele controlează întreg organismul uman. Acestea se găsesc în cromozomi, în celula germinală şi stau la baza formei fizice.

Când aceste gene sunt în dezordine, când nu există formarea lor naturală, legitimă, indiscutabil ele stau la originea creării unui corp cu defecte şi acest lucru este ceva deja demonstrat.

Aş vrea ca dumneavoastră să înţelegeţi că Corpul Vital, suportul vieţii organice, a fost conturat de Agenţii vieţii în acord cu Legea Cauzei şi Efectului.

Cei care în existenţa lor anterioară au acumulat datorii foarte grave se pot naşte cu un Corp Vital cu defecte, care, aşa cum este firesc, va servi drept bază pentru un corp fizic tot cu defecte.

**Mincinoşii** se pot naşte cu un Corp Vital deformat, având ca rezultat un corp fizic monstruos sau bolnav.

**Vicioşii** se pot naşte cu Corpuri Vitale vizibil degenerate, care vor fi baza corpurilor fizice de asemenea degenerate. De exemplu: cel care a abuzat de **pasiunea sexuală**, se poate naşte apoi cu un Corp Vital polarizat necorespunzător; aceasta va genera un vehicul *homosexual* sau o formă feminină *lesbiană*. Fără îndoială, homosexualii şi lesbienele sunt rezultatul abuzului sexual din existenţele anterioare.

**Alcoolicul** se poate naşte cu un creier vital cu anomalii, cu defecte care ar putea sta la baza unui creier cu tot atâtea defecte.

**Asasinul, criminalul**, cel care repetă necontenit acest oribil delict, se naşte deformat, îngrozitor, dezgustător, idealist sau definitiv nebun. Este bine de ştiut că ***asasinatul este gradul cel mai de jos al corupţiei umane*** şi că asasinul nu se va putea reîntoarce sub nici o formă cu un vehicul sănătos.

*Î: Maestre, ne puteţi spune ceva despre epilepsie?*

R: Este neîndoielnic faptul că **epilepsia** este Karma pentru persoanele care au fost mediumi. Persoanele care îşi împrumută corpul, materia lor, Eurilor celor morţi, lui „Mefisto”, lui „Satan”, la o viitoare naştere vor avea mult de suferit din cauza epilepsiei. Fără îndoială, epilepticii au fost mediumi în vieţile lor anterioare.

*Î: Atunci, mi-aţi putea spune dacă toate bolile sunt karmice?*

R: Nu toate îmbolnăvirile sunt karmice. Maşina umană se poate defecta din diverse motive; pot fi de ordin karmic sau doar accidentale; aceasta este tot.

*Î: Vorbind despre Nemesis sau Karma, este posibil ca orice suferinţă să poată fi negociată în faţa Seniorilor Karmei?*

R: Stimaţi prieteni, aş vrea să înţelegeţi că atunci când o Karmă sau alta se află deja în plină desfăşurare, în plină activitate, trebuie inevitabil să ajungă până la capăt.

Aceasta înseamnă că se poate modifica radical Karma doar când ***remuşcarea*** este totală şi când orice ***posibilitate de repetare a greşelii*** care a produs-o a dispărut cu desăvârşire.

Este de asemenea bine de ştiut că atunci când am eliminat rădical Egoul, posibilitatea de a face un delict este anihilată şi, în consecinţă, Karma poate fi iertată.

Fără îndoială, trebuie să ştim că nu orice Karmă este negociabilă. Există datorii atât de grave încât nu pot fi anulate. Acestui tip de Karmă i se spune în sanscrită **„Kamaduro”** şi finalul său este întotdeauna catastrofal.

*Î: Faptele bune despre care ne-aţi vorbit trebuie făcute dezinteresat sau sunt luate în considerare chiar dacă le facem în interesul de a obţine ceva în schimb?*

R: Trebuie să se lucreze mereu dezinteresat, cu infinită iubire pentru umanitate; aşa modificăm acele cauze rele care stau la originea efectelor rele; nu uitaţi că modificând cauza se modifică efectul.

Vreţi să vă însănătoşiţi? Însănătoşiţi-i pe ceilalţi. Vreo rudă de-a voastră se află în închisoare? Lucraţi pentru libertatea celorlalţi. Vă este foame? Împărţiţi pâinea cu cei care o duc mai rău decât voi etc. etc. etc.

*Î: În meditaţii am avut experienţe în care am văzut că în viaţa mea anterioară am făcut multe greşeli, eram un mare bogătaş care avea o moşie în Cuautla, Morelos, unde aveam mulţi angajaţi pe care îi tratam cu lovituri de bici, comiţând adultere şi violuri, până când a sosit revoluţia în care mi-am pierdut toate posesiunile. M-am aliat Revoluţiei alături de Pancho Villa, îndurând foametea şi toate ororile războiului şi, deşi am murit bătrân, înconjurat de familia mea, de atunci până astăzi am îndurat amărăciuni şi neplăceri; m-am gândit că îmi plătesc astfel Karma. Ce-mi puteţi spune despre acestea, Maestre?*

R: Stimate frate, mă bucur mult că vă amintiţi existenţa dvs. trecută. Trebuie să vă informez că v-am cunoscut cu siguranţă în viaţa dvs. anterioară; este sigur că îmi spuneţi adevărul şi numai adevărul. Ca şi dvs. şi eu am fost printre oamenii Generalului Francisco Villa, e firesc că nu puteam să nu ne cunoaştem personal.

Prin faptul că înainte de Revoluţie, în calitate de proprietar al unei moşii aţi comis greşeli, biciuindu-vă lucrătorii şi aşa mai departe, v-aţi făcut Karmă, este evident; acum vă puteţi explica de ce aţi suferit atât în viaţa actuală, i-aţi făcut pe alţii să sufere şi acum suferiţi; i-aţi făcut pe alţii să lucreze din greu şi acum sunteţi exploatat de patronii diverselor locuri de muncă unde aţi lucrat pentru a vă câştiga pâinea de fiecare zi; astfel plătim ceea ce datorăm; Legea este Lege şi Legea se împlineşte.

*Î: Maestre, aş vrea să vă povestesc un fapt care mi s-a întâmplat când aveam şase ani. Am văzut într-un vis cum cădeau asupra Pământului bulgări de foc, iar lumea fugea şi-L implora pe Dumnezeu, disperată, ca şi cum ar fi fost sfârşitul lumii. Mai târziu, matur fiind, am văzut o Biblie ilustrată în care era o imagine exact ca cea visată de mine. Îmi puteţi spune dacă aceasta a fost o prevestire?*

R: Stimate domn, îmi face plăcere să vă răspund la întrebare; fără îndoială, că aşa cum există Karma umană, de asemenea există Karma naţiunilor şi a lumii.

Viziunea dvs. corespunde Karmei mondiale, care se află cuprinsă în multe versete biblice şi în Coran, ca şi în nenumărate cărţi sfinte ale Orientului şi ale Occidentului lumii. „Răul din lume este atât de mare că a ajuns deja la Cer şi este neîndoios că această civilizaţie perversă de vipere va fi distrusă şi nu va mai rămâne piatră peste piatră”.

*Î: Atunci, în acord cu ceea ce ne-aţi explicat dvs., predestinarea există dar poate cineva să o schimbe?*

R: Distinsă doamnă, vom răspunde la această întrebare. Este evident că predestinarea există. Realmente, aceasta este rezultatul tuturor faptelor bune şi rele din existenţele noastre anterioare. Dacă cineva fură, va fi furat; dacă ucide, va fi ucis etc. etc. etc. De exemplu, am să vă povestesc acum un caz foarte interesant. S-a întâmplat ca un tânăr şi trei prieteni de-ai săi au plecat în călătorie din Mexic spre Statele Unite. Dar a avut loc un eveniment tragic: maşina în care călătoreau a fost lovită de alta şi celelalte maşini ce circulau pe şosea s-au ciocnit între ele, iar rezultatul a fost doi morţi şi doi răniţi.

Când investigăm în Lumile Superioare putem scoate în evidenţă ceea ce este „Legea Predestinării” (Karma). Unul din cei morţi, primul dintre ei, a avut, putem spune, o moarte instantanee; a pierit chiar în momentul şocului. Celălalt a suferit arsuri de gradul III şi

după douăzeci de zile şi-a dat ultima suflare. Al treilea a fost şoferul maşinii care a avut doar o dislocare a braţului şi o mică rană la picior. Şi celălalt, al patrulea, a suferit doar o uşoară rănire la cap. Noi i-am cercetat mai ales pe primii trei şi rezultatul a fost următorul:

Cel care a murit primul trăise în Mexic pe vremea lui Don Porfirio Diaz, a fost desigur un bogătaş puternic, un mare proprietar despotic, care îi trântea bucuros pe bieţii lucrători, gonind caii asupra ţăranilor pe drum etc. etc.

Cel care a murit din cauza arsurilor grave comisese greşeala de a turna benzină peste fraţii săi şi de a le da foc noaptea, pe când aceştia dormeau; acesta a fost păcatul cel mai grav din existenţa sa anterioară şi acum a pierit într-o maşină incendiată, murind cu arsuri de gradul III.

Cel de-al treilea a făcut un tânăr să sufere în existenţa sa anterioară, într-un grup de băieţi, tânărul a fost lovit şi i-au dislocat braţul cu violenţă. Acum a suportat consecinţele în timpul accidentului. Deci fiecare se naşte cu propriul său destin.

Destinul poate fi modificat făcând multe acte de caritate, dedicându-vă binelui, fiind plini de milă etc. etc. etc. Deci este clarificat faptul concret că destinul de asemenea poate fi schimbat, pentru că atunci când „o Lege Superioară transcende o Lege Inferioară, Legea Superioară şterge Legea Inferioară”. „Fă fapte bune pentru a-ţi plăti datoriile...”

## 12. Moartea şi fenomenele ei

„Persoanele nu sunt interesate să înţeleagă cu adevărat profunda semnificaţie a Morţii; singurul lucru care-i interesează cu adevărat pe oameni este să continue dincolo şi asta este totul."

Samael Aun Weor

### MOARTEA, O OPERAŢIE MATEMATICA

*„Viaţa este un tip de energie determinată şi care determină. De la naştere până la moarte există în organismul uman diferite tipuri de energie.*

*Singurul tip de energie căruia organismul nu-i poate rezista este energia Razei Morţii. Această rază posedă un voltaj electric foarte înalt. Organismul uman nu poate rezista acestui voltaj.*

*În acelaşi fel în care un fulger poate să distrugă un copac, raza morţii poate să distrugă inevitabil organismul uman.*

*Raza morţii conectează fenomenul morţii cu cel al naşterii. Raza morţii produce descărcări electrice foarte intime şi produce de asemenea o notă cheie care are puterea precisă de a combina genele în ovulul fecundat. Raza morţii reduce organismul uman la elementele sale fundamentale.”* Samael Aun Weor: *„EducaţieFundamentală”*

### CEEA CE SUNTEM

Primul lucru pe care cineva trebuie să-1 ştie în viaţă este de unde vine, încotro merge, care este scopul existenţei, pentru ce suntem aici.

Fără îndoială, dacă vrem să ştim ceva în ceea ce priveşte destinul care ne aşteaptă, asupra propriei vieţi, este indispensabil deci, în primul rând, să ştim ceea ce suntem, asta este urgent şi de neînlăturat.

Corpul fizic în sine nu este singurul lucru. Un corp este format din organe şi fiecare organ e compus din anumite celule, fiecare celulă este formată din molecule şi fiecare moleculă din atomi. Dacă divizăm un atom eliberăm energie. Atomii sunt compuşi din ioni, care se rotesc în jurul electronilor, protoni, neutroni, etc. etc. etc. Toate acestea sunt cunoscute din fizica nucleară.

În ultimă instanţă, corpul fizic se rezumă la diferite tipuri şi subtipuri de energie, şi aceasta este foarte interesant; chiar ***gândirea umană*** este o energie. Anumite unde care ies din creier pot fi înregistrate. Ştim că oamenii de ştiinţă măsoară vibraţiile mentale cu aparate foarte sensibile şi aceste vibraţii sunt catalogate drept microvolţi. Astfel deci, în ultimă instanţă, organismul nostru se reduce la diferite tipuri şi subtipuri de energie.

Materia este numai energie condensată, de aceea Albert Einstein a spus: „Energia este egală cu masa înmulţită cu viteza luminii la pătrat". El a spus de asemenea: „Masa se transformă în energie şi energia în masă". Astfel, ca o sinteză, materia este energie condensată.

Corpul fizic posedă un fond organic vital. Acesta este LINGAM SĂRIRĂ al teozofilor, adică condensarea bio-termo-electro-magnetică. Acest corp este baza vieţii organice. Nici un organism nu poate trăi fără corpul vital. Fiecare atom al corpului vital pătrunde în fiecare atom al corpului fizic, şi în acest fel, îl face să vibreze.

Toate fenomenele chimice, fiziologice şi biologice, orice fel de fenomen de recepţie, toate procesele metabolice, toate acţiunile calorice etc, îşi au baza în ***corpul vital***. Acest corp este cu adevărat un fel de dublu organic. De exemplu, dacă un braţ al acestui dublu organic iese din braţul fizic, simţim cum mâna este ***amorţită***. Fiecare atom al corpului vital intră în fiecare atom al corpului fizic, de aceea se produce o vibraţie; această ***vibraţie*** este cea pe care o simţim când braţul începe să-şi revină din amorţeală. Dacă am fi capabili să retragem complet corpul vital din corpul fizic al unei persoane, această persoană ar muri. Aceasta este foarte interesant. Acest corp nu este decât secţiunea superioară a corpului fizic. Este ***partea tetradimensională*** a corpului fizic. Studenţii Vedelor consideră corpul vital şi cel fizic ca fiind o unitate.

Dincolo de corpul fizic, cu baza sa vitală organică, găsim Egourile. **Egoul** este suma diferitelor *elemente inumane* pe care le avem în interiorul nostru. Aceste elemente le numim: Mânie, Lăcomie, Desfrâu, Gelozie, Orgoliu, Lene, Gurmandism etc. Avem atât de multe defecte încât nici dacă am avea 1000 de limbi pentru a vorbi şi cerul gurii de oţel nu ne-ar ajunge niciodată să le enumerăm pe toate.

Există persoane care întronează egourile în inimă şi le fac un altar pentru a le adora. Aceste persoane cred că Egoul este divin, dar ei se înşeală. Există persoane care divizează Eul în două: Eul superior şi Eul inferior. Ei vor ca Eul superior să controleze Eul inferior. Aceste persoane nu vor să realizeze că partea inferioară şi cea superioară sunt acelaşi lucru. Eul în sine este al timpului, eul este un roman cu multe volume. În Eu se găsesc toate aberaţiile noastre, defectele noastre, toate elementele care fac din noi adevărate animale intelectuale în sensul cel mai complet al cuvântului. Unii spun că „Alter Egoul" este divin şi-1 adoră, acesta este un alt fel de a căuta o scăpare pentru a diviza Eul. Eul este eu şi asta-i tot.

**CEEA CE RĂMÂNE**

In Panteon sunt trei lucruri:

1. **Corpul** de carne şi oase care ajunge în mormânt;
2. **Corpul vital** sau „Corpul bioplastic", cum îl numesc ruşii, care pluteşte în apropierea cadavrului şi se descompune puţin câte puţin, o dată cu corpul fizic. Ştim foarte bine că la fiecare 7 ani corpul fizic se schimbă total şi că nu rămâne nici un atom viu din corpul vechi. Dar corpul vital nu se schimbă. Acest corp conţine toţi atomii copilăriei, adolescenţei, tinereţii, maturităţii, bătrâneţii şi decrepitudinii.

3. **Personalitatea umană.** Personalitatea nu este corpul fizic, personalitatea este energetică. Nu o putem vedea cu ochii fizici, dar ea există. Când o persoană vine pe lume, ea nu are personalitate. Aceasta se formează urmând exemplul părinţilor, cu ceea ce învăţăm la şcoală, cu experienţa vieţii etc. În realitate, personalitatea se formează în timpul primilor 7 ani de viaţă şi se dezvoltă cu experienţă şi timp.

Personaliratea e fiica timpului său, se naşte în timpul său şi moare în timpul său. Nu există nici un „mâine" pentru personalitate. După moartea corpului fizic, personalitatea rămâne în mormânt, însă ea iese când cineva îi aduce flori, când cineva o vizitează; în acel moment ea iese, ca apoi să se întoarcă din nou în mormânt. Personalitatea umană este *perceptibilă pentru clarvăzători*. Orice persoană care are puţină extrapercepţie poate vedea cum ex-personalitatea se dezintegrează lent în cimitir.

Vreau să vă povestesc în legătură cu acestea o poveste, un fapt insolit. Într-o zi, la o petrecere, era o femeie care se deosebea de celelalte persoane care se aflau la acea reuniune prin felul său vesel de a fi şi prin frumuseţea sa fizică.

Mulţi tineri au dansat cu ea până la trei dimineaţa. În acel moment, femeia îl rugă pe însoţitorul ei să-i dea o haină pentru că îi era frig. Imediat, tânărul se oferi să o însoţească până acasă. Femeia a acceptat şi au plecat împreună.

Au luat o maşină, însoţiţi de nişte prieteni ai tânărului şi au ajuns până la poarta casei unde au lăsat femeia şi au plecat. În ziua următoare, tânărul care i-a dat haina se îndreptă cu prietenii săi spre adresa unde o lăsaseră pe femeie pentru a-şi recupera haina.

Ajunseră la poarta casei şi o femeie foarte în vârstă deschise uşa, întrebându-i: *„Ce doriţi?"* şi unul dintre tineri răspunse; *„Căutăm o haină pe care am dat-o ieri seară unei doamne care locuieşte aici"*. Atunci, bătrâna răspunse cu surpriză: *„Dacă doriţi această haină trebuie să mergeţi s-o căutaţi la cimitir; o veţi găsi pe mormânt; căci această femeie, persoana cu care aţi dansat ieri seară a murit de mulţi ani"*.

Tinerii, surprinşi, s-au îndreptat spre Panteon. Au căutat mormântul femeii şi au găsit haina în acel loc.

Putem vedea aici, dragi prieteni, un caz extraordinar de materializare. Cu adevărat, incredulii, scepticii cred că aceasta este o poveste pentru copii, însă pentru alte persoane această experienţă este o teribilă realitate. Pentru că este un lucru să ai un concept asupra unei teme pe care n-o crezi şi altceva este a-l experimenta tu însuţi.

Bun, acum, care era lucrul pe care tinerii l-au putut vedea şi atinge? Cine a dansat în timpul petrecerii? Aceasta este realitatea ***ex-personalităţii***. Aceasta, uneori, poate deveni vizibilă şi tangibilă. Personalitatea este energetică. Ea rămâne în mormânt, dar, uneori ea iese şi se poate plimba în diferite locuri.

## CEEA CE CONTINUĂ

Dar nu toate lucrurile merg la Panteon. Există ceva ce continuă: sunt „Valorile", atât pozitive, cât şi negative, sunt „Eurile" bune şi „Eurile" rele.

V-am explicat deja că fiecare persoană este mai multe persoane, adică mai multe „Euri". Un lucru este „Eul geloziei" şi altul, „Eul non-geloziei". Un lucru este „Eul iubirii" şi altul, „Eul non-iubirii". Un lucru este „Eul mâniei" şi altul, „Eul non-mâniei". Din toate aceste defecte trebuie înţeles că „Eul" nu există doar într-un mod individual. „Eul" este o grămadă de „Euri", fiecare cu mentalul lui propriu, voinţa proprie, propriile sentimente. Ceea ce spunem noi aici putem să vedem în întregime; dovada o avem în faptul că o persoană iubeşte pe o alta timp de o jumătate de oră.

**Concluzie**: Moartea este o sumă de operaţii matematice. O dată ce operaţiile matematice sunt terminate ceea ce rămâne este un singur lucru: „Valorile”, adică, cantitatea de Euri diabolice ce personifică defectele noastre psihologice.

Eternitatea devorează. În lumina astrală Valorile noastre se atrag şi se resping în acord cu Legea atracţiei universale. Aceste Valori, uneori se ciocnesc între ele sau pur şi simplu se atrag şi se resping.

Astfel deci, ceea ce continuă după moarte nu este un lucru prea frumos. Elementele care nu sunt distruse cu corpul fizic nu sunt altceva decât grămada de diavoli, agregatele psihice, defectele. Singurul lucru pozitiv care există în fondul tuturor acestor entităţi cavernoase care constituie Ego-ul este ***Conştiinţa, Esenţa, Buddhata***...

Moartea se reîntoarce la punctul originar de plecare. Dacă un om nu lucrează asupra propriei vieţi şi nu încearcă s-o modifice, este clar că este pe cale să piardă timpul în mod mizerabil, căci un om nu este altceva decât ceea ce va fi. Trebuie să ne lucrăm propria viaţă, pentru ca să devină o operă de măiestrie. Viaţa este ca un film. Când terminăm filmul îl purtăm în eternitate. În eternitate trăim din nou viaţa pe care am trăit-o. În timpul primelor zile de dezîncarnare morţii văd casa unde au locuit şi continuă să locuiască în acest loc. Dacă cineva moare la 80 de ani continuă să trăiască cu nepoţii săi şi se va aşeza la masă etc.

Egoul perfect e întotdeauna viu. Nu va fi nici un alt lucru care să ne demonstreze contrariul. Pentru Ego, din păcate nimic nu se schimbă. Egoul vede întotdeauna viaţa în acelaşi mod. De exemplu, că este aşezat la o masă şi cere alimentele obişnuite. E clar că această familie nu-l va vedea, însă *subconştient va da defunctului alimentele*. Evident, nu vor fi alimente fizice, căci aceasta ar fi imposibil, însă îi vor servi *forme mentale* foarte asemănătoare alimentelor pe care mortul obişnuia să le mănânce.

Dezîncarnaţii pot vedea sau participa la priveghi, dar niciodată ei nu se gândesc că acest priveghi este pentru ei. Ei cred că priveghiul este penrru o altă persoană care a murit. Acest defunct se simte viu, căci nu se gândeşte niciodată că este mort. Dacă se plimbă pe stradă va vedea exact aceleaşi lucruri pe care le-a văzut în timpul vieţii şi nimic nu-l va face să se gândească la faptul că ceva s-a întâmplat. Dacă merge la biserică, îl va vedea pe preotul care face slujba, va participa la ritual şi foarte liniştit va ieşi din biserică, perfect convins că este viu. Nimic nu-l va putea face să se gândească că este mort. Dacă cineva încearcă să-i spună contrariul acest defunct va zâmbi şi nu-l va crede, nu va accepta în nici un fel această afirmaţie.

## ÎNGERII VIEŢII ŞI AI MORŢII

*„Moartea şi concepţia se află în relaţie intimă. Extremele se ating. Calea vieţii este formată de urmele paşilor carului morţii.*

*Ultimele clipe ale celui care agonizează sunt asociate cu deliciile erotice ale cuplurilor care se iubesc.*

*La ultima secundă a vieţii, chiar în momentul în care exalăm ultima suflare, transmitem viitorului organism care ne aşteaptă dincolo de timp şi de distanţă o anumită configuraţie cosmică particulară care urmează să se cristalizeze în ovulul fecundat.*

*Prin intermediul cordonului de argint (faimosul Antakarana) suntem conectaţi la spermatozoidul fecundant...*

*Dar Esenţa, să precizăm, nu pătrunde în corpul fizic decât în momentul primei noastre inspiraţii...”* Samael Aun Weor: *„Misterul Înfloririi de Aur”*

Cum am spus deja, în dimensiunile superioare ale spaţiului trăiesc fiinţe inefabile, oameni în sensul cel mai complet al cuvântului, adică îngeri, arhangheli, zei etc. Fiecare dintre aceste inteligenţe divine face o muncă în lumea în care trăieşte. Toate procesele vieţii şi ale morţii fiinţei umane sunt dirijate. Vrem, de aceea, şi pentru a ilustra tema noastră, să ne referim la îngerii vieţii şi ai morţii.

Îngerii care dirijează ***procesele naşterii*** trăiesc în mod normal în a **patra** dimensiune, în ***lumea eterică*** sau ***vitală***. Cei care guvernează ***moartea*** trăiesc în a **cincea** dimensiune. E faimoasa ***lume astrală*** a ocultiştilor. Primul tip de îngeri conectează ovulul cu spermatozoidul. E un tip de îngeri carte taie legătura dintre Ego şi corpul fizic.

**Îngerii vieţii** au o înfăţişare de copil. Ei cunosc multă medicină ocultă. Ei au putere asupra apelor existenţei, asupra materiei, asupra lichidului amniotic, asupra organelor creatoare etc.

Fără îndoială, îngerii vieţii lucrează cu femeia în timpul sarcinii. Aceşti îngeri pot deschide orice matrice şi ajuta în toate naşterile. Sunt medici minunaţi, sunt într-adevăr cei care se însărcinează să conecteze firul vieţii cu ovulul fecundat. Sunt agenţi secreţi care ajută femeia însărcinată.

Creatura gestează în pântec, însă *sufletul care se întoarce intră în corp doar în momentul în care copilul inspiră aerul pentru prima dată*.

Este vital şi indispensabil să înţelegem acest lucru. Astfel deci, înainte în carte sunt scrise numele şi datele Karmice ale acelora care trebuie să moară, fiecare are ziua şi ora lui, în acord cu Legea Destinului (Karma). Ştiinţa morţii este extrem de divină...

## CELE TREI JUDECĂŢI PE CARE LE TRĂIESC DEZÎNCARNAŢII

*„Misterele Morţii sunt grandioase. Iisus, în singurătatea din deşert, a cunoscut-o pe adorabila Zeiţă a Morţii, înainte să intre în Iordan.*

*Zeiţa Mamă Moarte este cunoscută la azteci sub numele de Mictlan-cihuatl şi ea este îngerul suprem al îngerilor morţii. Ea este singura care ne poate elibera de dureri şi de amărăciune. Ea ne scoate de milioane de ori din această vale a plângerii, întotdeauna plină de grandioasă iubire maternă, plină de milă; adorabilă şi bună.*

*Binecuvântata Zeiţă a Morţii este iubire şi milă; aztecii au reprezentat-o cu o diademă cu nouă cranii. Nouă este Iniţierea. Cel care realizează Arcanul 13 se eliberează total. Ea primeşte şi dă, de aceea ea este reprezentată cu patru mâini".*

Samael Aun Weor: *„Mistere Majore"*

CARTEA TIBETANĂ A MORŢILOR spune: *„Eşti într-un leşin în timpul ultimelor trei zile şi jumătate. Când te trezeşti din acest leşin, te vei gândi: ce s-a întâmplat? În acest moment toată Samsara (Universul fenomenic) va fi în revoluţie".*

Cartea Tibetană a morţilor afirmă, deci, că toţi oamenii cad, în *momentul morţii,* într-un ***leşin*** care durează ***trei zile şi jumătate***.

Max Heindel, Rudolf Steiner şi mulţi alţi scriitori susţin că în timpul acestor trei zile şi jumătate Egoul dezîncarnat va derula toată viaţa sub formă de imagini, retrospectiv.

În momentul morţii şi în timpul următoarelor trei zile şi jumătate, Conştiinţa noastră şi Judecata Internă sunt eliberate prin descărcare electronică. Atunci vom trece prin toată viaţa noastră retrospectiv. Descărcarea este atât de puternică încât omul cade apoi într-o stare de comă şi de vise incoerente. Numai cel care posedă ceea ce se numeşte *suflet* (vorbind într-un limbaj riguros) poate să reziste descărcării electronice fără să-şi piardă Conştiinţa. (Dacă utilizăm această formă generică, termenul „suflet" este pentru ca oamenii să ne înţeleagă. Cu adevărat, fiinţa umană nu are încă suflet; ceea ce are este un

embrion numit Conştiinţă, Esenţă, cu posibilităţi latente pentru a germina, creşte şi a se transforma în Suflet adevărat.)

După trei zile şi jumătate, Esenţa intră într-o stare de inconştienţă de tip lunar. În momentul morţii ne retrăim viaţa în mod retrospectiv, sub formă de descărcări electrice, însă foarte rapid şi teribil (mulţi sunt cei care povestesc despre prima judecată sau retrospectiva rapidă pe care o trăieşte Esenţa înainte de pericolul iminent de a pierde corpul fizic).

După cum am spus, defunctul trebuie să treacă prin a ***doua judecată sau retrospecţie***. Trebuie să retrăim în Lumea Astrală întreaga existenţă pe care am trăit-o, însă aceasta se face natural, cu timpul, defunctul identificându-se cu retrospecţia, gustând fiecare vârstă a vieţii pe care a sfârşit-o.

Dacă era de 80 de ani, de exemplu, la un moment dat el îşi va alinta nepoţii, se va aşeza la masă, se va culca în acelaşi pat etc. Pe măsură ce trece timpul, el se adaptează la alte circumstanţe ale propriei existenţe; şi imediat se va simţi la 79 de ani sau 77 de ani sau 60 etc. etc. Şi dacă el trăia în altă casă la vârsta de 60 de ani, se va vedea locuind în acea casă şi făcând aceleaşi lucruri pe care le-a făcut şi, sub aspect psihologic va retrăi aceleaşi senzaţii pe care le-a trăit la acea vârstă şi, dacă la vârsta de 50 de ani a trăit în alt oraş, se va vedea în altă casă.

O dată cu schimbarea aspectului psihologic, se schimbă şi fizionomia, în acord cu vârsta pe care trebuie s-o retrăiască; de exemplu, la vârsta de 20 de ani el va avea aceeaşi fizionomie ca la 20 de ani, iar la vârsta de 10 ani, se va vedea copil şi când soseşte momentul terminării retrospectivei asupra existenţei trecute, întreaga sa viaţă va fi redusă la *sume şi resturi de operaţii matematice*; aceasta este foarte util pentru Conştiinţă.

Terminând munca retrospectivă, este clar că suntem conştienţi de rezultatul final al vieţii trecute. Atunci şi numai în acel moment toate persoanele care nu sunt definitiv pierdute iau decizia să-şi corecteze greşelile şi să plătească pentru ceea ce au făcut.

***Judecata Finală*** este cea care decide şansa de a ne reîncarna. Când defunctul retrăieşte retrospectiv întreaga viaţă trecută, atunci el trebuie să se prezinte în faţa TRIBUNALULUI KARMEI pentru a fi judecat. (Vezi broşura „Legea Karmei".)

Legenda lui ZOROASTRU spune: „*Toţi cei ale căror fapte bune cântăresc cu 3 grame mai mult decât faptele rele, merg în cer; toţi cei care au păcate mai multe, în infern; însă cel pentru care acestea sunt egale, merge în Hamistikan până va primi un nou corp*".

Inevitabil, o dată ce şi-a retrăit viaţa aşa cum a fost, defunctul se va prezenta în faţa Tribunalului Legii, în faţa Seniorilor Karmei. Aceasta înseamnă prezentarea în faţa Tribunalelor Zeilor sau a Justiţiei Obiective; aceste Tribunale sunt total diferite de cele ale justiţiei subiective terestre, în Tribunalul Justiţiei Obiective guvernează doar Adevărul şi Mila, pentru că Justiţia e întotdeauna însoţită de Milă.

Din această judecată, din această sentinţă, rezultă viitorul dezîncarnatului.

Căile care urmează sunt trei:

**1.** O vacanţă în Lumile Superioare înainte de reîntoarcerea în această lume. Această cale este pentru persoanele care o merită.

**2.** Reîntoarcerea mediată sau imediată la o nouă matrice. Este reîntoarcerea sau regresia în această lume dureroasă.

**3.** Coborârea în Lumile Infernale până la a Doua Moarte de care ne vorbeşte Apocalipsa Sfântului Ioan şi Evanghelia Cristosului.

Evident că persoanele care ajung la ascensiunea în Lumile Superioare trec printr-o perioadă de mare fericire. Normal, sufletul sau mai corect Conştiinţa, este îmbuteliată în Eul psihologiei experimentale, în Egoul care, cum am spus deja, este suma diferitelor elemente inumane; atunci când aceste persoane urcă în lumile superioare abandonează temporar Egoul.

În acest caz, Conştiinţa, Esenţa, Buddhata, sau oricum am numi-o, iese din temniţa oribilă care este Egoul, Eul, pentru a urca în faimosul *„Devachan”*, de care ne vorbesc hinduşii, o regiune de fericire inefabilă în Lumea Mentalului Superior al Universului. Acolo se bucură de o fericire autentică, acolo se află dezîncarnaţii care şi-au părăsit în timp familiile, pentru a-şi regăsi Esenţele.

După aceasta, Esenţa sau Conştiinţa abandonează Lumea Mentalului pentru a intra în ***Lumea Cauzelor Naturale***. Lumea Cauzală este grandioasă, minunată. în Lumea Cauzală răsună toate armoniile Universului, acolo se ascultă melodiile Infinitului. În fiecare planetă există sunete multiple, adunate ele dau nota sinteză, nota cheie a planetei. Totalitatea notelor cheie ale fiecărei lumi răsună minunat în corul imens al spaţiului înstelat. Aceasta produce o bucurie inefabilă în Conştiinţa tuturor acelora care au atins fericirea în Lumea Cauzală.

De asemenea, îi regăsim în Lumea Cauzelor Naturale pe *Domnii Legii*; ei pedepsesc şi recompensează popoarele şi oamenii. Îi regăsim în Lumea Cauzelor Naturale pe *Oamenii adevăraţi*, pe *Oamenii Cauzali*, care lucrează acolo pentru umanitate. În Lumea Cauzelor natutale regăsim toate *Principiile*: Principiile Focului, Aerului, Apei şi Pământului.

Viaţa palpită intens în Lumea Cauzelor Naturale. Lumea Cauzală este foarte frumoasă; ea străluceşte de un albastru profund, intens ca o noapte plină de stele, iluminată de lună. Nu înseamnă că nu sunt şi alte culori, însă culoarea de bază, fundamentală, e albastrul intens, ca al unei nopţi profunde, luminoase, înstelate.

Cei care trăiesc în această regiune sunt fericiţi în sensul cel mai transcendental al cuvântului, dar soseşte timpul când recompensa încetează. Această recompensă are o limită şi soseşte momentul în care Esenţa care a intrat în Lumea Cauzală trebuie să se întoarcă, să regreseze şi să coboare inevitabil pentru a intra din nou în Ego, în Eul psihologiei experimentale.

După aceea, acest tip de Esenţe vin să impregneze ovulul fecundat pentru a forma un nou corp fizic, să se reîncorporeze într-un nou corp fizic, să se reîntoarcă în lume.

Alta este calea pe care o iau persoanele care coboară în Lumile Infernale. Sunt persoane care şi-au terminat timpul, ciclul de manifestare, sau cei care sunt teribil de perverşi. Aceste persoane involuează fără îndoială în adâncurile pământului... (Vezi broşura „Transmigraţia sufletelor".)

## ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

*„Pare straniu că multe persoane pot crede că în plan astral există saloane de magie în cimitire.*

*Aceste sărmane saloane absorb întreaga putreziciune a cimitirelor, iar magii negri ai numitelor saloane utilizează pentru scopurile lor infernale toate oribilele elemente ale cimitirului.*

*Există în mediul astral al cimitirelor mulţi vampiri astrali care se hrănesc cu emanaţiile cadaverice şi cu putreziciune; aceşti vampiri sunt folosiţi de către magii negri pentru daune inamicilor.*

*Aşa cum pământul inspiră şi expiră, ca şi noi, cimitirele constituie mari focare de infecţie pentru oraşe. Din cimitire se iveşte ciuma, tifosul, variola, tot felul de epidemii. Pământul cimitirelor inspiră oxigen şi expiră epidemii. Oamenii de ştiinţă au văzut că pământul inspiră şi expiră. De aceea afirmaţiile noastre sunt riguros ştiinţifice. Ele vin pentru ca autoritatea igienei şi a sănătăţii publice să construiască sau să instaleze crematorii în locul cimitirelor."*

Samael Aun Weor: *„Medicină Ocultă şi Magie Practică"*

Î. — Este mult de când tatăl meu a murit, eram la priveghi cu alte persoane. Aceste persoane rn-au însoţit când, pentru un moment, am adormit; şi dintr-odată l-am văzut pe tatăl meu care intra în camera în care eram; avea mâinile în buzunar şi m-a întrebat cine a murit, cine era persoana care era în sicriu şi în acest timp, mă gândeam că tatăl meu era cel care a murit şi care îmi vorbea. Puteţi să-mi explicaţi acest fenomen?

R. — Este indispensabil să înţelegem că oamenii nu se preocupă niciodată în timpul vieţii de trezirea Conştiinţei. Într-adevăr, toate persoanele societăţii au Conştiinţa total adormită. E clar că după moarte animalul intelectual numit greşit om îşi continuă viaţa visând; dacă unui dezîncarnat i s-ar spune că este mort nu ar crede.

Dezîncarnatii cred întotdeauna că trăiesc, căci moartea nu are nimic ciudat pentru ei. Ei văd întotdeauna acelaşi soare, aceleaşi păsări zburând printre arborii grădinii. Morţii, după marea trecere, se plimbă întotdeauna pe străzile oraşului sau în acelaşi cartier din locul unde au murit. Normal, ei fac întotdeauna o muncă, se aşează la masa casei lor, ajung chiar să se culce în patul lor; acest defunct nu se gândeşte niciodată că a trecut dincolo. Se simte întotdeauna viu, aici şi acum.

În aceste condiţii, văzând corpul în sicriu, ei cred că e o altă persoană. Nu se gândesc că este propriul lor corp, propriul vehicul care este acolo. Este cruda realitate a faptelor. De aceea această experienţă intimă nu este ciudată.

Î. — De ce copiii pot vedea dezîncarnaţii şi adulţii, nu? Fiul meu mai mic l-a văzut pe tatăl meu care este mort şi chiar vorbea cu el.

R. — În numele adevărului, trebuie să clarificăm şi să spunem anumite lucruri. Trebuie să spunem că copiii sunt clarvăzători. Ni s-a spus că înainte să se închidă fontanela frontală a noului născut, omul poate vedea elemente suprasensibile, adică cele care nu aparţin lumii fizice, care sunt invizibile pentru adult.

Dacă fiinţa umană recucereşte aceasta în mental şi în inimă, regăseşte divina clarviziune, adică puterea de a vedea lucrurile oculte, necunoscute, misterul.

Î. — Când murim există pericolul să ne pierdem sau ne aşteaptă cineva?

R. — Cum să ne pierdem, dragă doamnă? Ce înseamnă aceasta, să ne pierdem? Cineva se pierde în casă? O persoană care este moartă nu se poate pierde. Am vorbit deja foarte clar, că în timpul primelor zile continuăm să trăim în aceeaşi casă în care am murit. Există multe mărturii care o dovedesc. Când murim, îi regăsim pe cei dragi care au murit înaintea noastră, adică părinţii sau prietenii.

Î. — Putem să ne recunoaştem părinţii şi prietenii pe care-i întâlnim când suntem dezîncarnaţi?

R. — Poţi să-ţi recunoşti mama care este moartă, tatăl, prietenii, părinţii, poţi să nu-i recunoşti pe cei dragi?

Întrebarea ta este ciudată. Este clar că orice fiu îşi poate recunoaşte mama. Este clar că noi toţi avem capacitatea de a recunoaşte toate persoanele pe care le-am cunoscut.

Î. — Când murim, suferim de singurătate?

R. — Depinde de persoană. ***Egoistul***, adică cel care se închide, ***mizantropul***, cel care nu iubeşte pe nimeni, este clar că aceste persoane trebuie să treacă prin amărăciunea singurătăţii. După moarte ei trebuie să retrăiască aceleaşi circumstanţe ale singurătăţii. Trebuie să retrăim aceleaşi stări de singurătate în regiunea morţii.

Î. — De ce ne este teamă gândindu-ne la moarte? De ce ne ataşăm de viaţă?

R. — Dorinţa de a trăi este foarte mare. Toate fiinţele umane vor să trăiască. Sunt ataşate de viaţa senzorială. E clar că adeziunea, ataşamentul, dorinţa, existenţa materială ne fascinează. În aceste condiţii, în nici im caz nu vrem să murim. Ne e teamă să murim, vrem întotdeauna să trăim. Dacă oamenii ar ajunge, prin înţelegere, să-şi piardă dorinţa vieţii materiale, atunci teama de a muri ar dispărea. Oricine ajunge să-şi piardă teama când înţelege că existenţa este o iluzie, când vede că nimic nu este permanent în această lume. Lucrurile, ideile, persoanele trec.

Î. — De ce când visez întotdeauna cu părinţii mei care sunt morţi vorbesc cu ei şi ei îmi răspund că nu sunt morţi şi că sunt sănătoşi?

R. — Dragă doamnă, această întrebare îmi place şi cu multă plăcere vă voi răspunde. Înainte de asta, trebuie să înţelegeţi ceea ce reprezintă procesul somnului. Este clar că ***somnul*** este o mică moarte, spunând într-un mod comun. În timpul orelor de somn, sufletul (vorbind în general) iese din corpul fizic şi ia diferite drumuri, intră în contact cu cei care sunt morţi, ajunge chiar să vorbească cu ei.

Este clar că morţii nu cred niciodată că sunt morţi pentru că în timpul vieţii lor n-au fost niciodată preocupaţi să-şi trezească Conştiinţa. Ei cred întotdeauna că sunt vii. De aceea veţi înţelege de ce sufletele acestor morţi fac această afirmaţie.

Î. — De ce spiritualiştii au o predilecţie specială pentru a invoca defuncţii?

R. — Bun, astfel învaţă ei de la Maeştrii lor: Allan Kardec, Leon Denis şi mulţi alţii; grav este că aceşti autori n-au făcut investigaţii în fondul acestei probleme.

Înainte de toate, stimate domn, să ştiţi că toate fiinţele umane au un Eu, un Ego, Eul însuşi, Sinele însuşi.

Vă rog, nu vă gândiţi că acest Eu este cel mai bun; studiaţi „Cartea morţilor” a vechilor egipteni şi veţi înţelege ceea ce vă spun.

Aţi citit *Faust* al lui Goethe? Ah!, dacă aţi şti cine este Mefistofel, mi-aţi da dreptate; ***Mefistofel*** este indiscutabil caracterul tenebros, Egoul, Eul, Eul însuşi.

Ceea ce intră în corpul Mediumului spiritualist este Eul defunctului, Ahriman, Mefistofel. Este indiscutabil că acest Eu personifică toate defectele noastre psihologice, toate greşelile noastre.

FIINŢA defunctului nu vine niciodată la o şedinţă de spiritism. Trebuie să faceţi diferenţă între FIINŢĂ şi EU, cine ajunge la aceste şedinţe este Satan, Eul însuşi.

Doresc să înţelegeţi că aceasta este Legea Acţiunii şi Reacţiunii; persoanele care îşi împrumută corpul, materia lor, Eurilor morţii, lui Mefistofel, Satan, în următoarea lor viaţă vor avea epilepsie.

Î. — Puteţi să-mi spuneţi ce este Fiinţa?

R. — FIINŢA este FIINŢA şi raţiunea de a fi a FIINŢEI este însăşi FIINŢA; FIINŢA este Divină, Scânteia Nemuritoate a tuturor fiinţelor umane, fără început şi fără sfârşit, extrem de divină.

Totuşi, fiinţele umane nu au această scânteie în corpul lor; însă dacă sanctificăm şi eliminăm Eul Păcătos, pe Mefistofel, este clar că într-o zi Scânteia va putea intra în corpurile noastre. Acum vă invit să înţelegeţi ce este FIINŢA.

Î. — După moarte, o persoană îşi aminteşte de întreaga viaţă care a trecut?

R. — Domnişoară, trebuie să ştiţi că după ce au lăsat corpul fizic toţi defuncţii trăiesc retrospectiv viaţa care a trecut. Dezîncarnaţii vor începe să retrăiască momentul care precede moartea; de aceea, în timpul primelor zile, cum am spus, va trăi în familie, în casa sa, în oraşul său, în biroul său, la munca sa; după aceea va continua să vadă toate aceste lucruri. În fiecare moment al existenţei trecute vor repeta aceleaşi drame, aceleaşi cuvinte, aceleaşi scene etc. Ultima parte retrospectivă este aceea a copilăriei; o dată terminata retrospecţia, trebuie să ne prezentăm în faţa Tribunalului justiţiei Divine; îngerii Legii ne judecă pentru actele noastre, pentru faptele noastre.

Trei căi se deschid pentru dezîncarnat. Prima, o vacanţă în regiunile luminoase ale spaţiului infinit înainte de a se întoarce pentru a lua un corp uman. A doua, întoarcerea la o nouă matrice imediat sau după un anumit timp. A treia, întoarcerea în lumile infernale, în interiorul planetei în care trăim.

Î. — Este posibil ca această retrospecţie să se facă în timpul vieţii?

R. — Multe persoane care sunt pe punctul de a se îneca îşi retrăiesc viaţa retrospectiv; acelaşi lucru se întâmplă cu persoanele care sunt pregătite pentru moarte dintr-un motiv sau altul.

Î. — Mai demult, la mătuşa mea, care avea un magazin, într-o noapte când ploua tare, a sosit un domn foarte serios, care nu vroia să i se vadă faţa; purta o pălărie cu boruri mari şi era îmbrăcat cu o haină neagră cu gulerul ridicat. Acest domn a întrebat dacă poate lăsa un cufăr mic acolo, susţinând că, datotită ploii, era mai bine să-1 lase acolo decât să meargă până acasă. A doua zi dimineaţa urma să vină să-1 ia. Mătuşa mea a luat cufărul şi 1-a pus pe un raft în magazin. Când a sosit din nou domnul misterios, a observat că nu avea picioare şi pe moment a dispărut ca şi cum ar fi fost o umbră în noapte. S-a simţit cuprinsă de frig şi s-a gândit că aceasta nu era normal.

În ziua următoare, a povestit altor persoane ce s-a întâmplat şi cum persoana nu s-a prezentat să-şi ia cufărul, cei care cunoşteau povestea i-au recomandat să deschidă cufărul. Ea 1-a deschis şi a găsit în cufăr lucrurile unui mort, iar în fundul cufărului era o cantitate mare de monede de aur. Femeia era atât de nervoasă încât a decis să dea cufărul altei persoane pentru că nu mai vroia să ştie nimic de toate acestea. Sunteţi atât de amabil, Maestre, să ne explicaţi ceva în legătură cu acest eveniment?

R. — Cu multă plăcere, vreau să vă dau o explicaţie în legătură cu acest caz. Cu siguranţă, acest personaj straniu îmbrăcat când s-a prezentat în acel loc era un dezîncarnat, fantoma unui defunct.

Este clar că fantoma a abandonat pentru un moment dimensiunea necunoscută pentru a intra în această lume fizică tridimensională.

Este de netăgăduit că această fantomă a făcut cadou acest cufăr persoanei acestei relataţi. Este păcat că doamna nu a fost capabilă să înţeleagă faptul şi, plină de frică, a făcut cadou altota ceea ce îi era destinat ei. Puteţi să vedeţi ce înseamnă frica. Această doamnă putea să-şi îmbunătăţească situaţia cu acest noroc frumos; însă ea nu a profitat de frumuseţea ocaziei care i s-a ivit.

Este interesant să înţelegem că această fantomă în afară de faptul că putea să se materializeze în lumea fizică ştia să facă un cadou, ducând cufărul din locul unde se afla până la a-1 depune în mâinile acestei doamne. Acest tip de materializări sunt într-adevăr senzaţionale.

Î. — Atunci, Maestre, nu trebuie să lăsăm să treacă aceste ocazii când ele se ivesc, chiar dacă ne este teamă?

R. — Distinsă doamnă, permiteţi-mi să vă spun că ***teama*** este ceva execrabil; naţiunile se înarmează din frică, se războiesc din frică; oamenii poartă pistol la centură din frică şi omoară din frică. De ce ne temem? Noi toţi trebuie să murim mai devreme sau mai târziu. Cel mai bun lucru pe care-l putea face această doamnă din povestire era să pună înapoi lucrurile în cufăr şi să profite de bani, făcând multe opere de binefacere şi beneficiind şi ea însăşi.

Î. — În oraşul în care am trăit era un bătrân care îmi povestea toate lucrurile neobişnuite, bizare care s-au întâmplat în împrejurimi. Odată mi-a povestit cazul unui ţăran care avea o problemă cu poliţistul satului şi a ajuns la tribunal datorită acestei probleme; această problemă a sfârşit cu lovituri de cuţit; poliţistul a murit şi ţăranul l-a ascuns într-un tufiş de pe marginea râului.

După puţin timp, vecinii ştiau că ţăranul era în fiecare noapte vizitat de mort şi vorbea cu el; multe persoane au auzit ce vorbea cu defunctul, el cerând milă şi iertare pentru crima săvârşită. Vecinii au decis să-l chestioneze asupra crimei pe care am menţionat-o şi ţăranul a mărturisit că poliţistul a dispărut şi a arătat locul unde se află. Cu adevărat, mai târziu l-au găsit în stare de putrefacţie.

După un timp ţăranul a făcut slujbă pentru defunct, iar acesta l-a lăsat în pace pentru totdeauna. Maestre, este posibil ca totul să se fi derulat aşa cum spune povestirea?

R. — Extraordinară această relatare, prietene. Cred că ex-personalitatea mortului se făcea vizibilă şi tangibilă în câteva locuri înainte de a se dizolva.

Acum îmi permit să repet că nu era nici Sufletul nici Spiritul decedaţilot ceea ce se făcea vizibil sau se manifesta în lumea fizică, ci ex-personalitatea lor. Acestea, pentru că sunt de natură aproape fizică, se pot manifesta în această lume tridimensională, în special în primele trei zile de la moarte. Astfel trebuie să înţelegem cazul pe care ni l-aţi povestit. E clar că, cu rugăciuni şi ritualuri, fantoma răzbunătoare se poate îndepărta.

Fără îndoială că ***sângele*** are o putere magică, foarte specială. Pe bună dreptate Goethe spunea: *„acesta este un fluid foarte special”*. Autorul lui *„Zarathustra”*, Friedrich Nietzsche, spunea: *„Scrie cu sânge şi vei învăţa că sângele este Spirit”*.

Există anumite relaţii între asasin şi victima sa. Cauza este sângele; cu pierderea acestui fluid vital victima, datorită acestui agent, se poate face vizibilă şi tangibilă în faţa asasinului său.

În lumile orientale există câteva secte de magie neagră care invocă morţii: fanaticii dansează într-un mod din ce în ce mai frenetic tăindu-se reciproc cu cuţitul. E clar că sângele este vărsat şi prin acest fluid demonii invocaţi se materializează şi devin în întregime vizibili şi tangibili în lumea fizică.

Este clar că aceşti vrăjitori dansatori sunt candidaţi siguri pentru Abis şi a Doua Moarte.

Cunosc cazuri extraordinare de materializare. Sunt deja câţiva ani de când Maestrul Gargha Kuichines Quito Medina era pe aceste pământuri mexicane, am fost martorii unui caz realmente insolit. Amândoi mergeam pe Calea 5 Mai când, la un colţ, am văzut un prieten licenţiat, al cărui nume nu îl menţionez, care se dedicase practicii Hatha-Yogăi.

Ne-am apropiat de el. Eu personal am dat mâna cu el şi l-am salutat cu multă atenţie, eram prieteni. Toţi trei am vorbit în acel colţ; oamenii ne ocoleau. Ne-am spus „la revedere” şi licenţiatul şi-a continuat drumul pe aceeaşi Cale (5 Mai), până la parcul cu plopi central. Purta o pălărie albă cu o ţintă neagră, aceasta ne-a frapat, pentru că el niciodată nu a purtat pălărie.

I-am explicat lui Julio Medina că nu am făcut prezentările pentru că acest domn s-a dedicat Hatha-Yogăi şi nu mai puteau să aibă nici o afinitate.

Pentru a clarifica, spunem că acest licenţiat era judecător şi că, uneori, studia Gnoza cu noi. După aceea ne-am continuat drumul.

Câteva zile mai târziu m-am întâlnit cu prietenul meu Salas Linares în oraşul Santiago de Tepalatlalpan şi i-am povestit acestea. Surpriza mea a fost aşa de mare când prietenul mi-a adus la cunoştinţă că licenţiatul de care am vorbit înainte şi cu care m-am întâlnit pe Calea 5 Mai murise de câteva zile.

Apoi cu multă emfază mi-a explicat cazul. Ai vorbit cu un mort, rni-a explicat Alejandro, ai vorbit cu un defunct; când s-a întâmplat, în ziua întâlnirii tale, acest defunct a murit într-un accident de maşină, în afară oraşului Mexico, în nordul tării.

Puteţi vedea că este un alt tip de materializare şi cred că ex-personalitatea era cu adevărat cea care se făcea vizibilă şi tangibilă în amiaza zilei în faţa tuturor persoanelor şi în lumina soarelui.

Î. — Dumneavoastră, Maestre, nu aţi putut face diferenţa când aţi dat mâna dacă era o persoană vie sau moartă?

R. — Distinsă domnişoară, doresc să vă spun că ex-personalitatea unui mort e atât de asemănătoare persoanei fizice care trăieşte, încât, sincer, nu este nici o diferenţă, între vii şi morţi. Unicul lucru care era puţin ciudat era răceala mâinii sale, frig tipic cadavrului, este clar, răceala unui mort. Acest om vorbea cu o voce de mort şi presimţeam ceva în legătură cu moartea; simţeam ca şi cum el era mort şi era adevărat.

Când am subliniat ideea că ex-personalitatea defuncţilor este cea care se face vizibilă şi tangibilă, nu am îndepărtat posibilitatea că dezîncarnaţii pot de asemenea, în unele ocazii, să se materializeze în această lume tridimensională şi în absenţa totală a ex-personalităţii funerare.

Î. — O prietenă de-a mea mi-a povestit într-o zi că atunci când tatăl ei a murit se afla în Los Angeles, în California, şi a ajuns acasă când tatăl său era deja îngropat. De aceea nu 1-a putut vedea.

După acea zi, în toate nopţile se culca în camera tatălui său şi dorea ca el să se materializeze pentru ca să-1 poată vedea. Într-o noapte era culcată şi a văzut o mână care se aşeza pe una din mobilele din cameră; a ţipat de frică şi în acelaşi timp a auzit o voce spunând: *„Să nu-ţi fie frică, Maria; eu sunt, tatăl tău, vreau să mă vezi în întregime dar dacă tu nu poţi să suporţi plec şi te implor să nu mă mai chemi şi să mă laşi în pace”*.

Î . — Puteţi, Maestre, să-mi explicaţi dacă Sufletul sau ex-personalitatea defunctului era cea care se făcea vizibilă şi tangibilă?

R. — Văd problema doamnei prezentată aici ca fiind foarte interesantă. Vreau să vă spun, prieteni, că ex-personalitatea defuncţilor în mod normai trăieşte în cavou, dar uneori ea iese pentru a se face vizibilă într-un loc sau, pur şi simplu, pentru a vizita pe cineva.

Fără îndoială că în acest caz nu a fost propriu-zis ex-personalitatea mortului cea care s-a făcut vizibilă şi tangibila, ci fantoma defunctului, sufletul mortului. Aceasta ne indică discernământul acestuia, cuvintele, prudenţa lui etc.

Î. — Maestre, ne-aţi spus că nu este nici un mâine pentru personalitatea mortului şi că, corpul Eteric se dezintegrează puţin câte puţin. Vreau să ştiu dacă personalitatea se dezintegrează mai lent decât Corpul Fizic,

R. — Întrebarea pusă de audient mi se pare foarte interesantă şi răspund cu plăcere.

Fără discuţie, ex-personalitatea se dezintegrează mai târziu decât corpul vital eliminat. Cu aceasta vreau să spun că Corpul Vital se descompune pe măsură ce se dezintegrează Copul Fizic în mormânt.

Personalitatea este diferită. Personalitatea prinde forţă o dată cu timpul, cu diferitele experienţe al vieţii. Aceasta o face să dureze mai mult; este o notă energetică foarte solidă, ea poate rezista de-a lungul mai multor ani. Nu este exagerat să afirmăm că personalitatea dezîncarnată poate supravieţui secole întregi; este curios să vedem că anumite personalităţi dezîncarnate vorbesc între ele.

Acum vorbesc de ceva ce vă poate părea ciudat; pot să număr 10 personalităţi dezîncarnate corespunzând aceluiaşi proprietar, adică 10 reîntoarceri ale aceluiaşi Ego. Le-am văzut schimbând opinii subiective, reunite, prin afinităţi psihice.

Doresc să lămuresc în plus aceasta pentru a evita confuzia; vă spuneam că o persoană nu se naşte cu personalitate, că trebuie să o formeze, aceasta este posibil în timpul primilor ani ai copilăriei; de asemenea am afirmat că în momentul morţii personalitatea merge în cavou şi că uneori ea merge inconştient prin cimitir sau iese din mormânt.

Acum puteţi să vă gândiţi pentru o clipă la un Ego care după fiecare întoarcere scapă din Corpul Fizic. E clar că lasă în urmă personalitatea. Dacă rămân, de exemplu, 10 vieţi ale unui aceluiaşi Ego, vor fi 10 personalităţi diferite şi acestea se pot reuni prin afinităţi să vorbească în cimitir şi să schimbe opinii subiective.

Fără îndoiala, aceste ex-personalităţi îşi pierd forţa puţin câte puţin, se sting extraordinar până la a se dezintegra radical.

Însă amintirea acestei personalităţi continuă în Lumea Cauzală, în Arhivele Akashice ale Naturii.

Îmi amintesc o existenţă veche pe care am avut-o ca militar în timpul Renaşterii în antica Europă; eram la un moment dat în Lumea Cauzelor Naturii ca Om Cauzal, şi mă gândeam să scot din Arhivele Sacre din această Regiune amintirile acestei personalităţi. Rezultatul a fost extraordinar: am văzut acel militar îmbrăcat în costumul epocii în care trăia, scoţându-şi sabia şi atacându-mă violent; nu mi-a fost dificil să-1 conjur pentru a-1 pune din nou în arhive.

Aceasta înseamnă că în Lumile Cauzelor Naturale toate amintirile trăiesc; este realitatea şi aceasta este ceva ce îi poate surprinde pe mulţi studenţi esoterişti şi ocultişti.

## 13. Întoarcere, reîncarnare şi recurenţă

„Viaţa fiecăruia dintre noi, cu toate momentele sale, este întotdeauna aceeaşi,
se repetă din existenţă în existenţă de-a lungul a numeroase secole”.
Samael Aun Weor

**LEGEA ETERNEI REÎNTOARCERI**

*„Eternitatea înghite persoanele care pleacă din această lume, totuşi mai devreme sau mai târziu le expulzează (le readuce în această lume). De ce le vrea acolo? Ştim noi să manipulăm FORŢELE UNIVERSALE?"*

*Fiecăreia timpul său, la ora sa REVINE, SE REÎNTOARCE în această lume. Nu este foarte plăcută această revenire. E adevărat. Totuşi revenim. Aceasta este LEGEA ETERNEI REÎNTOARCERI A TUTUROR LUCRURILOR. Planetele se reîntorc la punctul lor de plecare după o perioadă de timp. Atomii din molecule revin la punctul iniţial de plecare. Anotimpurile: primăvara, vara, toamna, iarna revin în fiecare an. Totul REVINE, totul SE REÎNTOARCE. De ce am fi noi o excepţie?”*

Întotdeauna momentul morţii este însoţit de sosirea la căpătâiul mortului a Îngerului Morţii. Există o legiune şi toţi lucrează în acord cu Marea Lege.

Trei lucruri merg în cimitir sau cavou: primul, Corpul Fizic; al doilea, Corpul Vital (acesta pleacă din Corpul Fizic în momentul ultimei respiraţii), acest vehicul pluteşte deasupra mormântului şi încet se descompune pe măsură ce corpul fizic se dezintegrează şi el; al treilea, fosta personalitate. Aceasta iese uneori din mormânt şi se plimbă prin cimitir şi uneori merge în locuri care îi sunt familiare.

Fără îndoială, fosta personalitate se descompune lent de-a lungul timpului; nu există nici un viitor pentru personalitatea mortului; aceasta are un timp de viaţă limitat.

Ceea ce continuă, ceea ce nu merge în mormânt este Egoul, Eul însuşi, Şinele însuşi.

Moartea însăşi este o operaţie matematică după terminarea căreia rămân doar valorile.

Evident, sumele valorilor se atrag şi se resping în acord cu Legea Atracţiei Universale, plutind în atmosfera lumii.

Eternitatea înghite Egoul, apoi îl expulzează şi apoi îl redă timpului.

Se spune că exact în momentul morţii, în clipa când defunctul exală ultima suflare, se proiectează un desen electro-psihic al personalităţii sale. Acest desen continuă să existe în Regiunile Suprasensibile ale Naturii, iar mai târziu va intra în oul fecundat; astfel are loc reîntoarcerea.

Când revenim, când ne reîntoarcem într-un Corp Fizic, posedăm caracteristici personale similare celor din viaţa anterioară.

Ceea ce continuă după moarte nu este ceva foarte frumos. Ceea ce nu a fost distrus o dată cu corpul fizic este de fapt un agregat de Defecte Psihice, de Diavoli. Singurul lucru *bun* care se află închis în interiorul acestor entităţi care formează Egoul este Esenţa, sufletul.

Când ne întoarcem într-un nou Vehicul Fizic, intră în acţiune legea Karmei; nu poate exista efect fără cauză, nici cauză fără efect.

Îngerii Vieţii sunt însărcinaţi cu conectarea cordonului de argint cu spermatozoidul care fecundează; fără îndoială, multe milioane de spermatozoizi scapă în momentul copulaţiei, dar numai unul singur are puterea suficientă pentru a intra în ovul şi a realiza concepţia.

Această forţă de un tip foarte special nu este un produs al hazardului; ceea ce se întâmplă este că el primeşte un impuls intern bazat pe energia sa intimă, impuls dat de îngerul Vieţii, care în acest moment precis realizează conexiunea cu Esenţa care revine.

Biologii ştiu foarte bine că gameţii masculini şi feminini au fiecare douăzeci şi patru de cromozomi; suma lor este patruzeci şi opt şi ei compun celula germinală.

***Cei patruzeci şi opt de cromozomi*** ne amintesc de cele patruzeci şi opt de Legi care guvernează Corpul Fizic.

Esenţa este legată de celula germinală prin cordonul de argint; celula se divide în două, cele două se divid din nou pentru a forma patru celule, apoi opt si astfel, succesiv, are loc procesul de gestaţie.

Este clar că energia sexuală este agentul de bază al multiplicării celulare; aceasta înseamnă că fenomenul mitozei nu ar putea avea loc fără prezenţa energiei creatoare.

!!!Dezîncarnatul, mortul, cel care se pregăteşte să intre într-un nou corp fizic, nu intră în fetus; el va intra în noul corp în momentul în care se naşte copilul, în momentul în care acesta inspiră pentru prima dată.

Este foarte interesant cum, o dată cu ultima expiraţie mortul părăseşte corpul şi cum o dată cu prima inspiraţie reintră în noul organism.

!!!Este absurd să se afirme că o persoană poate alege voluntar locul unde să se nască. Realitatea este foarte diferită. Doar ***Domnii Legii***, ***Agenţii Karmei*** sunt cei care selectează pentru noi locul exact, casa, familia, naţiunea etc, unde trebuie să ne reîntoarcem.

Dacă Egoul ar putea alege locul, familia etc. pentru noua sa reîntoarcere, atunci orgolioşii, ambiţioşii, avarii, lacomii ar căuta palate, case bogate şi frumoase, confortul, iar lumea ar fi plină de bogăţie şi somptuozitate; nu ar fi săraci, nu ar exista suferinţe, amărăciune, nimeni nu ar plăti Karma, noi toţi am putea face cele mai grave delicte fără ca Justiţia Cerească să ne judece etc, etc, etc.

!!!Realitatea crudă a faptelor este că Egoul nu are dreptul să aleagă locul sau familia unde trebuie să se nască. Fiecare dintre noi trebuie să-şi plătească datoria; este scris că cel care seamănă *fulgere* culege *furtună;* legea este lege şi legea trebuie să se împlinească, trebuie să fie îndeplinită.

Este foarte lamentabil că mulţi scriitori faimoşi ai spiritualităţii contemporane afirmă într-un mod emfatic că fiecare dintre noi are dreptul să-şi aleagă locul unde să se nască

Ceea ce trece dincolo de mormânt este ceva ce poate fi cunoscut doar de oamenii treziţi, cei care au dizolvat Egoul, persoanele cu adevărat Auto-Constiente.

În lume există multe teorii de tip spiritualist sau de tip materialist, iar raţiunea umanoidului intelectual poate explica totul; ea poate crea atât o teorie spiritualistă cât şi una marerialistă.

Umanoizi raţionali pot elabora în encefalul lor cerebral, prin intermediul proceselor logice cele mai severe, atât o teorie materialistă cât şi una spiritualistă, atât în una cât şi în cealaltă, atât în teză cât şi în antiteză, logica fiind într-adevăr admirabilă.

Evident, procesele de cerebralizare logică nu sunt convingătoare datorită faptului concret că pot elabora orice teză, fie spirituală, fie materială şi demonstra aceeaşi rigoare logică care poate convinge orice raţionament uman.

Este imposibil, deci, ca raţionamentul să cunoască cu adevărat ceea ce se află dincolo, ceea ce continuă după moarte.

Emanuel Kant, marele filozof german, a demonstrat în cartea sa *„Critica raţiunii pure”*, că raţiunea prin ea însăşi nu poate cunoaşte nimic despre adevăr, despre ceea ce este real, despre Dumnezeu etc etc.

Nu suntem pe cale de a lansa idei în mod aprioric; ceea ce vreau să spun cu multă insistenţă poate fi argumentat cu cartea acestui filozof.

Cu siguranţă trebuie să anulăm raţionamentul ca element de cunoaştere utilă, pentru a verifica ceea ce este real. Lăsând deoparte procesele de raţionare, pentru a înţelege această chestiune de metafizică practică vom încerca să creăm o bază solidă pentru verificarea a ceea ce se găseşte dincolo de Timp, a ceea ce continuă şi nu poate fi distrus o dată cu moartea corpului fizic.

Afirm ceva ce am putut experimenta în absenţa raţiunii. Afirm că îmi amintesc de toate vieţile mele anterioare. În vremurile de demult, înainte de scufundarea continentului Atlant, oamenii posedau o facultate a Fiinţei cunoscută sub numele de ***„Percepţie Instinctivă a Adevărurilor Cosmice”***.

După scufundarea acestui vechi continent, această preţioasă facultate a intrat în ciclul involutiv, descendent şi s-a pierdut total.

Este posibilă regenerarea acestei facultăţi prin dizolvarea Egoului. Atingând acest ţel putem verifica prin noi înşine, într-o manieră conştientă, Legea Eternei întoarceri a tuturor lucrurilor.

Fără îndoială, această facultate a Fiinţei ne permite să experimentăm Realul, ceea ce continuă, ceea ce este dincolo de Moarte, dincolo de Corpul Fizic etc.

Cum eu posed această facultate dezvoltată, pot afirma cu totală autoritate ceea ce am putut verifica, ceea ce este dincolo etc.

Vorbind sincer şi cu inima deschisă, pot să vă spun că morţii trăiesc în mod normal în antecamera Infernului, în regiunea Morţilor, Astralul Inferior; această regiune este în toate grotele şi cavernele subterane ale lumii care formează un ansamblu.

Este lamentabilă starea în care se află aceşti morţi, am putea spune somnambuli; au conştiinţa total adormită, se plimbă peste tot şi cred cu fermitate, sunt convinşi că sunt vii, îşi ignoră moartea.

După ce moare, vânzătorul vinde, alcoolicii merg la bar, iar prostituatele în casele lor de rendez-vous etc. Ar fi imposibil ca aceşti oameni somnambuli, inconştienţi să poată alege locul în care să se nască, să revină.

În mod normal aceşti oameni se nasc în stare de inconştienţă, în stare de larve care trăiesc în trecut şi care nu-şi dau seama de prezent. Sunt închişi în dogmele lor, în lucrurile trecutului, în faptele trecutului, în afectele, în sentimentele familiale, interesele egoiste, în pasiunile animalice etc. Există multe umbre ale morţii.

Când renaşte Esenţa, ea se exprimă în primii trei sau patru ani ai copilăriei. În acel moment creatura este frumoasă, minunată, sublimă, inocentă, fericită. Din păcate, egoul începe să se manifeste puţin câte puţin, pe măsură ce ne apropiem de vârsta de şapte ani; se manifestă în totalitate când personalitatea este creată în întregime.

Este indispensabil să înţelegem că noua personalitate se formează, cu precizie, în primii şapte ani ai copilăriei; ea capătă forţă şi experienţă.

Personalitatea este energetică, nu este fizică, cum spun unele persoane. După moarte ea se descompune lent în mormânt, până ce se dezintegrează total.

Înainte ca noua personalitate să se formeze în întregime, Esenţa poate să se manifeste în toată frumuseţea ei şi poate să facă pe unii copii să aibă puteri psihice, senzitive: clarviziune pură etc.

Dacă egoul nu ar exista şi dacă s-ar manifesta numai esenţa am fi enorm mai fericiţi; este clar, deci, că suferinţa nu ar exista, Pământul ar fi un paradis, un Eden, ceva inefabil, sublim.

Întoarcerea egoului în această lume este cu adevărat abominabilă, oribilă, îngrozitoare.

Egoul însuşi iubeşte undele vibratorii negative, tenebroase, care nu sunt agreabile.

Spun că orice persoană care nu şi-a distrus egourile este mai mult sau mai puţin neagră, chiar dacă presupune că este sfântă şi virtuoasă.

Neîncetata întoarcere a lucrurilor este o lege a vieţii şi putem să verificăm aceasta clipă de clipă, moment de moment. Pământul se întoarce la punctul de plecare în fiecare an. Sărbătorim atunci anul nou. Toate astrele se întorc la punctul de plecare originar, atomii se întorc în interiorul moleculei în punctul lor originar. Zilele se întorc, nopţile se întorc, cele patru anotimpuri: primăvara, vara, toamna, şi iarna se întorc etc. De aceea legea eternei reîntoarceri este irefutabilă.

**REÎNCARNAREA**

*„Reîncarnarea implică o individualitate care se reîncarnează şi dacă această individualitate nu ar exista, atunci reîncarnarea nu ar avea loc.*

*Chiar dacă textele pseudo-ocultiste spun că animalul intelectual a ajuns la individualitate, acest lucru este atât de fals aşa cum sunt textele care asigură că fiinţa umană posedă vehiculele solare autentice, adică astral, mental, cauzal.*

*Egoul este un ansamblu de diferite entităţi care nu se recunosc între ele; aceasta nu este o individualitate. Deci este absurd să spunem că aceste entităţi se reîncarnează.*

*Este mai corect să spunem că Eul pluralizat se reîntoarce, se reîncorporează în această vale de amărăciune”.* Samael Aun Weor: *„Mesaj de Crăciim 1967-1968”*

Bhagavad-Gita, cartea sacră a Domnului Krishna, spune textual:

*„Fiinţa nu se naşte, nu moare, nu se reîncarnează. Ea nu are origine, este eternă, de neschimbat. Este primul lucru, nu moare când se ucide corpul”.*

Studenţii gnostici să reflecteze asupra următoarelor versete antitetice şi contradictorii:

*„În acelaşi fel cum noi ne schimbăm hainele şi ne punem altele noi, aşa Fiinţa îşi lasă corpul vechi şi intră în altul nou”.*

Acestea sunt versetele avatarului Krishna. Dacă nu avem cheia este clar că acestea pot crea o confuzie:

*„Lăsând corpul, luând calea focului, a luminii, a zilei, a jumătăţii luminoase a lunii, a solstiţiului septentrional, cei care-1 cunosc pe Brahma, merg la Brahma”.*

*„Yoghinul care atunci când moare merge pe cărăruia de fum, a jumătăţii obscure a lunii şi a solstiţiului meridional, ajunge la sfera lunară (lumea astrală) şi apoi renaşte (se reîntoarce, se reîncorporează)”.*

*„Aceste două cărări, cea luminoasă şi cealaltă obscură, întunecată, sunt considerate permanente. Prima cărăruie serveşte drept eliberare, iar cu a doua renaştem”.*

Spunem, declarăm că Fiinţa, Domnul care este încarnat în unele creaturi perfecte, poate să se reîncarneze. *„Când Domnul (Fiinţa) ia un corp sau îl foloseşte, el se asociază cu cele şase simţuri sau le abandonează şi dispare asemeni brizei care duce cu ea parfumul florilor”.*

*„Dirijând auzul, ochii, organele pipăitului, gustului şi mirosului şi de asemenea mentalul, el experimentează realitatea lucrurilor”.*

*„Ignoranţii halucinaţi nu văd Fiinţa, atunci când aceasta ia un corp, îl lasă sau produce experienţe în relaţie cu „Gunele”; dar cei care au ochii înţelepciunii pot să o vadă”.*

Ca o demonstraţie extraordinară în ceea ce priveşte doctrina reîncarnării, putem medita asupra versetului următor al Maestrului Krishna:

*„O Bharata! de fiecare dată când religia declină, şi guvernează non-religia, mă încarnez din nou, adică mă reîncarnez pentru a proteja pe cei buni, a-i distruge pe cei răi şi a reabilita religia, mă încarnez (sau reîncarnez) în diferite epoci”.*

Din acest verset al Maestrului Krishna putem deduce logic următoarele concluzii:

**a)** Cunoscătorii lui Brahma merg la Brahma şi pot, dacă doresc, să se reîncarneze pentru a lucra în Marea Operă a Tatălui.

**b)** Cei care nu au eliminat Egoul, Eul, pleacă după moarte pe drumul de „fum”, al feţei obscure a lunii şi a solstiţiului meridional şi ajung la sfera lunară, pentru ca apoi să renască, să se reîntoarcă, să ia un corp în această dureroasă vale a Samsarei.

Doctrina Marelui Avatar Krishna arată că doar Zeii, Semizeii, Regii Divini, Titanii şi Devaşii se ***reîncarnează***.

Întoarcerea, reîntoarcerea este un lucru diferit: totul se **Reîntoarce**: Kalpa, Yuga, Mahamvantara, Maha-Pralaia etc. etc. etc.

Cuvântul reîncarnare este foarte strict; nu trebuie utilizat în orice fel; nimeni nu ar putea să se reîncarneze fără ca înainte să fi eliminat egoul, fără a avea o adevărată individualitate sacră.

***Reîncarnarea*** este un cuvânt venerabil; ea înseamnă reîncorporarea Divinităţii în om. Reîncarnarea este repetarea unui eveniment cosmic, este o nouă manifestare a Divinităţii.

Nu exagerăm în nici im fel, spunând că reîncarnarea este posibilă doar prin embrionii „de aur" care au ajuns pe parcursul (în timpul) unui ciclu de manifestare să se unească glorios cu „Supra-Sufletul".

!!!Ar fi absurd să se confunde reîncarnarea cu reîntoarcerea. Ar fi eronat să credem că egoul, legiune a eurilor tenebroase, sinistre şi inferioare, s-ar putea reîncarna.

**LEGEA RECURENŢEI**

*„Este interesant să ascultăm cuvintele lui Eudemo, discipol al lui Aristotel, care spune în a treia sa carte de Fizică: «Unele persoane acceptă, iar altele nu, că timpul se repetă. Repetiţia se poate înţelege în diferite moduri. O clasă de repetiţii este în relaţie cu ordinea naturală a lucrurilor, cum ar fi repetarea iernilor, verilor şi a celorlalte anotimpuri, si că un nou anotimp îi urmează celui care a dispărut; această ordine aparţine mişcărilor corpurilor cereşti şi fenomenelor generate de acestea cum ar fi solstiţiile şi echinocţiile.*

*Dacă ar trebui să-i credem pe Pitagoreici, atunci trebuie să acceptăm că există şi o altă clasă de repetiţii. Aceasta înseamnă că vă voi vorbi şi voi fi aşezat în viitor exact aici şi voi avea într-un moment acelaşi baston şi totul va fi la fel. Deoarece mişcările (corpurilor celeste) şi multe alte lucruri sunt aceleaşi, ceea ce s-a derulat înainte şi ceea ce se va desfăşura după, va fi acelaşi lucru. Aceasta putem s-o aplicăm, de asemenea, repetiţiei care este întotdeauna aceeaşi. Totul este la fel»".*

Samael Aun Weor: *„Mesaj de Crăciun 1967-1968"*

Omul este ceea ce este viaţa lui; dacă omul nu lucrează asupra propriei vieţi, îşi pierde timpul în mod mizerabil.

Doar eliminând elementele indezirabile pe care le purtăm în interiorul nostru putem face din viaţa noastră o operă cu posibilitatea de a repeta scenariul unei noi existenţe.

Diferite şcoli de tip pseudo-esoteric şi pseudo-ocultist susţin eterna teorie a vieţilor succesive; acest concept este greşit.

Viaţa este o peliculă; terminată proiecţia, rulăm filmul în carcasa lui şi îl purtăm în eternitate.

Reintrarea există, reîntoarcerea există; când ne întoarcem în această lume, proiectăm pe ecranul existenţei aceeaşi peliculă, aceeaşi viaţă.

Putem afirma teza ***existenţelor*** succesive, dar nu a *vieţilor* succesive, pentru că pelicula e aceeaşi.

Fiinţa umană are 3% esenţă liberă şi 97% esenţă închisă în egouri.

Când ne întoarcem, cele trei procente de esenţă liberă impregnează total oul fecundat; fără îndoială continuă în sămânţa descendenţilor noştri.

Personalitatea este diferită; nu există nici un viitor pentru personalitatea defunctului; aceasta se distruge lent în cimitir sau mormânt.

În noul născut se află încorporat doar micul procentaj de esenţă liberă; aceasta conferă creaturii Auto-Conştiinţă şi frumuseţe interioară.

Diferitele euri care se întorc şi se învârtesc în jurul noului născut, în libertate, încearcă să intre în maşina organică, însă asta e imposibil până în momentul în care copilul îşi va crea noua personalitate.

Trebuie să ştim că personalitatea e energetică şi că se formează cu experienţa de-a lungul timpului.

E scris că personalitatea trebuie să se formeze în timpul primilor şapte ani ai copilăriei şi că apoi creşte şi prinde forţă, o dată cu experienţele vieţii practice.

Eurile încep să lucreze în maşina organică puţin câte puţin, pe măsură ce noua personalitate se formează.

Moartea e o proiecţie matematică; o dată terminată această operaţie, unicul lucru ce continuă sunt valorile, eurile bune şi rele, utile şi inutile, pozitive şi negative. În lumina astrală, valorile se atrag şi se resping între ele, în acord cu legea atracţiei universale.

Noi suntem puncte matematice în spaţiu şi servim drept vehicule sumelor de valori determinate.

În personalitatea umană, în fiecare din noi există întotdeauna aceste valori ce servesc ca bază Legii Recurenţei.

Totul se repetă în acelaşi fel cum a fost înainte, plus rezultatul sau consecinţa activităţilor noastre precedente.

În fiecare dintre noi există multe egouri ale vieţii precedente, putem afirma într-un mod accentuat că fiecare dintre ele e o persoană diferită.

Aceasta ne invită să înţelegem că în fiecare din noi locuiesc multe persoane cu diferite obligaţii.

În personalitatea unui hoţ există o adevărată cavernă de hoţi; în personalitatea unui criminal există un cuib de asasini; în personalitatea unui desfrânat există o casă de rendez-vous; în personalitatea unei prostituate există o casă de prostituţie etc.

Fiecare dintre aceste persoane care e în propria noastră personalitate are problemele şi obligaţiile sale.

Persoana trăieşte în persoană, omul trăieşte în om, aceasta este irefutabil, incontestabil.

Ceea ce e mai grav din toate acestea, e că fiecare din aceste persoane sau euri care sunt în noi vin din vechile existenţe şi au obligaţii determinate.

Eul care în existenţa trecută a avut o aventură amoroasă la vârsta de treizeci de ani, în noua existenţă aşteaptă această vârstă pentru a se manifesta; şi când acest moment soseşte, va căuta persoana viselor sale, intră în contact telepatic cu aceeaşi persoană şi, la sfârşit, va ajunge să se întâlnească şi scena se va repeta.

Eul care la vârsta de patruzeci de ani a avut un proces din motive materiale, în noua existenţă va aştepta această vârstă pentru a repeta acelaşi act.

Eul care la vârsta de douăzeci şi cinci de ani s-a bătut cu un alt om într-un bar, în noua existenţă va aştepta vârsta de douăzeci şi cinci de ani pentru a-şi căuta adversarul şi va repeta tragedia.

Această căutare dintre eurile unei persoane şi ale alteia e telepatică şi apoi urmează reîntâlnirea, pentru a repeta mecanic acelaşi lucru.

Aceasta este într-adevăr mecanica Legii Recurenţei; e tragedia vieţii.

De-a lungul milioanelor de ani, diversele personaje se reîntâlnesc pentru a trăi aceleaşi drame, comedii şi tragedii.

Persoana umană nu e altceva decât o maşină în serviciul acestor euri cu atâtea *obligaţii*.

Cel mai rău dintre toate acestea e că toate aceste obligaţii ale persoanelor pe care le purtăm în interiorul nostru se realizează fără ca intelectul nostru să fie informat înainte.

Personalitatea noastră umană, în această situaţie, reprezintă o căruţă trasă de mai mulţi cai.

Există vieţi care se repetă foarte exact, existenţe, recurenţe care nu se modifică niciodată.

Dacă nu există actori, nu se vor putea repeta în nici un fel comediile, dramele şi tragediile vieţii pe ecranul existenţei.

Actorii acestor scene sunt eurile pe care le avem în interiorul nostru şi care vin din vechile existenţe.

Dacă dezintegrăm eurile mâniei, scenele tragice ale violenţei se vor sfârşi inevitabil.

Dacă reducem la praf cosmic agenţii secreţi ai lăcomiei, problemele acestea se vor sfârşi total.

Dacă anihilăm eurile desfrâului, scenele casei de prostituţie şi ale desfrâului vor înceta.

Dacă reducem la cenuşă personajele secrete ale invidiei, evenimentele ei se vor sfârşi radical.

Dacă ucidem eul orgoliului, vanităţii, înfumurării, auto-importanţei, scenele ridicole ale acestora se vor sfârşi din cauza lipsei de actori.

Dacă eliminăm din psihicul nostru factorii lenei, inerţiei şi slăbiciunii, scenele oribile ale acestei clase de defecte nu se vor mai putea repeta, pentru că lipsesc actorii.

Dacă pulverizăm eurile dezgustătoare ale gurmandismului, vom termina cu chefurile, beţiile etc. din lipsă de actori.

Cum multiplele egouri evoluează lamentabil în diferitele niveluri ale Fiinţei, este necesar să le cunoaştem cauzele, originile, procesele cristice care, în final, ne vor conduce la *moartea în noi înşine şi la eliberarea finală*.

## O TRĂIRE PERSONALĂ

Printr-o serie de povestiri neobişnuite vreau să explic acum ce este Legea Recurenţei.

Desigur, această lege n-a fost niciodată pentru mine ceva nou, ciudat sau extravagant; în numele ACELUIA care este Divinul, trebuie să afirm cu energie că această regulă pragmatică n-am cunoscut-o decât prin evenimentele neobişnuite ale trăirilor, experienţelor mele.

Să dăm socoteală de tot ceea ce într-adevăr noi am experimentat în mod direct este o datorie faţă de semenii noştri. Niciodată n-am vrut să scap, să mă eschivez intelectual de această mare varietate de amintiri în legătură cu ultimele trei existenţe anterioare şi cu ceea ce corespunde vieţii mele actuale. Pentru binele marii cauze, pentru noi care luptăm intens, eu prefer să-mi plătesc datoria, să-mi asum responsabilităţile, să spun deschis erorile mele, supunându-mă verdictului solemn al conştiinţei publice.

Cu totul deschis şi fără ocolişuri, este oportun să declar chiar aici că am fost, în Spania, marchizul Juan Conrado, al treilea mare senior al provinciei Granada.

Era incontestabil epoca de aur a faimosului Imperiu al Spaniei: crudul conchistador Hernăn Cortes, o persoană perfidă, străpunsese cu spada inima Mexicului în timp ce nemilosul Pizaro, în Peru, alunga cele o sută de mii de fecioare.

La fel ca mulţi nobili şi plebei, aventurieri şi depravaţi care, în căutare de noroc, se îmbarcau constant pentru Noua Spanie, nici eu nu puteam fi o excepţie.

Într-o caravelă simplă, fragilă şi uşoară, navigam de mai multe luni pe oceanul furtunos cu scopul de a ajunge la aceste pământuri ale Americii.

E bine să clarific că niciodată n-am avut intenţia să prad templele sacre ale augusrelor Mistere, nici să cuceresc popoare ori să distrug cetăţi. Dacă am parcurs aceste pământuri ale Americii, am făcut-o, o afirm, în căutare de avere; din nefericire am comis câteva greşeli... Este necesar să le studiem ca să cunoaştem paralelele şi să constatăm în mod concret cum funcţionează înţeleapta Lege a Recurenţei.

Era perioada mea de „Bodhisattva căzut” şi desigur nu eram o oaie blândă. Secolele au trecut şi, cum acum am conştiinţa trezită, este evident ca nicicând n-am putut uita toate aceste prostii.

Prima paralelă pe care trebuie s-o studiem, corespunde exact corpului meu fizic actual. După ce sosisem din ţara mamă într-o fragilă ambarcaţiune, m-am stabilit aproape de faleză pe coasta Atlanticului.

În această vreme a cuceririi spaniole era, din păcate, acel trafic internaţional cu infama vânzare a negrilor africani.

Atunci, de bine de rău, am cunoscut o nobilă familie de culoare, originară din Algeria. Încă îmi amintesc de o mică domnişoară foarte neagră şi frumoasă ca un vis minunat din „O mie şi una de nopţi”. Dacă am împărţit cu ea patul plăcerilor în grădina deliciilor, este pentru că eram într-adevăr împins de curiozitate; voiam să cunosc rezultatul acestei încrucişări rasiale. Că din această încrucişare s-a născut o mlădiţă mulatră, nu-i nimic extraordinar; apoi a venit nepotul, strănepotul şi stră-strănepotul.

În acele vremuri de Bodhisattva căzut, eu uitasem faimoasele urme astrale ce-şi au originea în coit şi pe care fiecare dezîncarnat le are în Karmasaya.

Este clar şi evident că aceste mărci ne pun în legătură cu oamenii şi sângele asociat prin coitul chimic; subliniem, în treacăt, că Yoghinii din India au consacrat deja acestui subiect studii minuţioase.

E util să declar că corpul meu fizic actual provine din numita copulaţie metafizică; cu alte cuvinte, spun că aşa se face că am carnea ce-o port în prezenta mea existenţă. Strămoşii mei paterni au fost cu precizie descendenţii acestui act sexual al Marchizului.

Este un lucru uimitor că descendenţii noştri, în timp şi spaţiu devin ascendenţii noştri. Este minunat că după câteva secole ne vom îmbrăca din nou cu propria noastră carne, ne transformăm în fiii propriilor noştri fii.

Călătorii nesfârşite pe aceste pământuri ale Noii Spanii au caracterizat viaţa Marchizului, călătorii ce au fost repetate în existenţele mele următoare, incluzând-o şi pe cea actuală.

Litelantes, ca totdeauna, era lângă mine suportând cu răbdare toate aceste prostii din perioada mea de Bodhisattva căzut. Ajungând în toamna vieţii, în fiecare din reîncarnările mele, spun fără ocolişuri că totdeauna am sfârşit prin a ajunge cu „Gropara”, e vorba de o antică iniţiată pentru care o abandonam totdeauna pe soţia mea şi care, de la o existenţă ia alta, îşi îndeplinea datoria de a-mi face o înmormântare creştină. La declinul vieţii mele prezente, această antică iniţiată reveni spre mine; am recunoscut-o imediat, dar dat fiind

faptul că în prezent eu n-am mai căzut, am îndepărtat-o cu blândeţe; ea s-a îndepărtat mâhnită.

Având această personalitate trufaşă, ba chiar insolentă a marchizului, m-am întors în ţara mamă, după o ceartă dezgustătoare din cauza unui schimb de diamante brute extrase dintr-o mină foarte bogată.

Pentru binele multor cititori, vreau să insist, spunând fără menajamente că după un scurt interval în regiunea morţilor, a trebuit să intru din nou în scenă, reîncarnându-mă în Anglia. Am intrat în ilustra familie Bleler şi am fost botezat cu piosul nume Simeon. În floarea tinereţii am plecat în Spania, împins de intensa dorinţă intimă de a mă întoarce în America. În acest fel lucrează Legea Recurenţei.

Fără îndoială, aceleaşi scene s-au repetat, în spaţiu şi timp, drame identice, despărţiri similare etc, înţelegându-se aici cum trebuie călătoria peste oceanul tumultos.

Îndrăzneţ, am sărit pe pământ pe coasta tropicală a Americii de Sud locuită atunci de diferite triburi. Explorând regiuni vaste acoperite de păduri pline de animale feroce, am atins valea adâncă a Noii Granade, la poalele munţilor Montserrat şi Guadelupa: ţară frumoasă condusă de viceregele Solis.

Incontestabil că în acest timp, de fapt, am început să plătesc Karma pe care-o datoram din anii marchizului. Printre aceşti creoli din Noua Spanie, eforturile mele de a obţine o muncă bine plătită se dovediră inutile; disperat de reaua mea situaţie economică, m-arn înrolat ca simplu soldat în armata suveranului; acolo, cel puţin, găsii pâine, haine şi adăpost.

Într-o zi de sărbătoare, se întâmplă că foarte de dimineaţă trupele majestăţii sale se pregăteau să dea onoruri foarte speciale şefului lor şi de aceea se aranjau ici şi colo, efectuând manevre în scopul de a forma rânduri.

Îmi amintesc încă de un sergent antipatic şi certăreţ care, trecându-şi în revistă batalionul, striga, blestema, lovea etc. Deodată, oprindu-se în faţa mea, mă insultă grav pentru că picioarele mele nu erau în poziţia militară corectă, apoi, examinându-mi minuţios vestonul, mă pălmui cu perfidie.

Ce se întâmplă în continuare nu-i greu de ghicit: niciodată nu se poate aştepta nimic bun de la un Bodhisattva căzut.

Fără nici un gând, în mod stupid, înfipsei baioneta tăioasă şi cruntă în pieptul său învăţat cu războiul.

Omul căzu la pământ, rănit mortal; peste tot se auziră strigăte de groază, dar eu am fost isteţ şi profitând de confuzie, de dezordine şi de spaimă, fugii din acel ioc, urmărit foarte îndeaproape de soldăţimea bine înarmată. Luai mai multe drumuri în direcţia coastelor râpoase ale oceanului Atlantic, mă ascundeam unde puteam şi evitam mereu să trec prin barajele vamale, făcând mari ocoluri prin pădure. Pe drumurile carosabile - care erau foarte rare în acele timpuri - treceau pe lângă mine trăsuri trase de câte o pereche de telegari puternici; în ele călătoreau oameni care n-aveau Karma mea, persoane bogate.

Într-o zi, pe drum, aproape de un sat, găsii un han modest şi intrai acolo ca să beau un pahar ca să-mi dea puţin curaj. Stupefiat, uimit, surprins, descoperii că patroana acestuia era Litelantes. Oh! Eu o iubisem atât de mult şi acum o regăseam măritată şi mamă a mai multor copii. Ce puteam eu cere? Am plătit nota şi am ieşit cu inima frântă...

Continuam să merg pe drum, când, cu teamă putui vedea că cineva venea după mine: fiul doamnei, un fel de alcade, un fel de primar rural. Tânărul îmi spuse: „Conform articolul şaisprezece din Codul Vice-Regelui, sunteţi arestat”. Încercai inutil să-1 amăgesc:

tânărul, bine înarmat, mă conduse în faţa tribunalului şi este evident că după ce am fost condamnat, a trebuit să plătesc prin ani lungi de închisoare moartea sergentului.

Când am fost pus în libertate, plecai de-a lungul malurilor sălbatice ale marelui fluviu Magdalena, făcând munci foarte grele peste tot pe unde aveam ocazia.

În chip de paranteză interesantă în acest capitol trebuie să spun că Esenţa acestui alcade din cauza căruia a trebuit să suport atâtea amărăciuni închis într-o groapă murdară, a revenit cu un corp feminin; ea este acum fiica mea; acum ea este chiar mamă şi mi-a dat câţiva nepoţi. Înainte de încarnarea sa, eu am întrebat acest suflet în lumile suprasensibile; am vrut să ştiu motivul pentru care mă voia ca tată; mi-a răspuns, spunând că avea remuşcări pentru răul pe care mi-1 făcuse şi că voia să se distingă printr-o conduită bună faţă de mine, cu scopul de a-şi plăti greşelile. Recunosc că ea-şi îndeplineşte angajamentul. În această perioadă m-am stabilit pe coasta oceanului Atlantic, după infinite amărăciuni Karmice revenind astfel pe urmele paşilor insolentului marchiz Juan Conrado... Lucrul cel mai bun pe care 1-arn făcut a fost că am studiat esoterismul, medicina naturistă, botanica. Nobilii aborigeni ai acestor pământuri tropicale îmi oferiră iubirea lor recunoscătoare pentru munca mea de Galen: eu îi vindecam totdeauna în mod dezinteresat...

Într-o zi se produse un lucru neobişnuit; este vorba de spectaculoasa apariţie a unui mare senior venit din Spania. Acest gentilom îmi povesti nenorocirile sale. Aducea cu nava toată averea sa şi piraţii îi urmăreau. El voia un loc sigur pentru multele sale bogăţii. Îl consolai frăţeşte şi-i propusei o peşteră ca să-şi pună bogăţiile; seniorul îmi acceptă sfaturile, nu fără să-mi ceară înainte un jurământ solemn de cinste şi loialitate.

Cu prospeţimea sincerităţii şi parfumul curtoaziei, amândoi ne-am pus de acord. Apoi am dat ordine oamenilor mei, un grup foarte ales de aborigeni; aceştia dădură la o parte pământul. După ce a fost făcută gaura, am depozitat acolo, cu mare grijă o ladă mare şi un cufăr mai mic conţinând pepite de aur masiv şi bijuterii preţioase de o valoare incalculabilă.

Prin nişte exorcisme magice obţinui vraja „comorii bine păzite”, cum spunea Don Mario Roso de Luna, cu scopul de-a o face invizibilă neplăcuţilor ochi ai lăcomiei.

Gentilomul m-a plătit foarte bine, dându-mi cu generozitate o pungă de monede de aur, apoi plecă din aceste locuri cu intenţia de a merge în ţara mamă ca să-şi aducă familia, căci el dorea să se stabilească în aceste frumoase locuri din Noua Spanie.

Clepsidra destinului nu-i niciodată în repaus; trecură zilele, lunile şi anii, iar onorabilul om nu mai reveni niciodată; poate a murit în ţara sa ori a căzut victimă pirateriei care infesta atunci cele şapte mări, nu ştiu.

Există circumstanţe extraordinare în viaţă; într-o zi, în prezenta mea încarnare, aflându-mă departe de pământul meu mexican, vorbeam despre asta cu un grup de fraţi gnostici printre care se distingea prin înţelepciunea sa Maestrul Gargha Kuichines. Atunci am avut o formidabilă surpriză: văzui cu uimire mistică pe Suveranul Comandor G.K. ridicându-se ca să confirme în mod decisiv cuvintele mele. Acest maestru ne-a informat că el personal văzuse scrisă în versuri sublime această povestire. Ne vorbi despre o carte veche, prăfuită şi regreta că o dăduse împrumut. Dumnezeu şi Sfânta Măria să mă păzească dacă vreodată am cunoscut existenţa acestui tratat!

Unele tradiţii foarte vechi ne spun că mulţi oameni de pe coastele Caraibelor au căutat comoara lui Bleler. Ceea ce este mai curios este că aceşti nobili aborigeni care cândva îngropaseră o aşa mare bogăţie, s-au reîncorporat formând grupul Summum Supremum Sanctuarium. În acest fel lucrează Legea Recurenţei.

Îmi amintesc clar că după această existenţă tumultoasă cu personalitatea engleză de care era vorba, am fost în mod constant invocat de aceste persoane care se consacrau spiritismului ori spiritualismului. Voiau să le spun locul unde era ascuns aurul minunat; ei doreau cu lăcomie comoara lui Bleler; totuşi, evident că fidel jurământului meu în regiunea morţilor, n-am vrut niciodată să le spun secretul.

Revenind pe urmele insolentului marchiz Juan Conrado, în existenţa mea următoare, am ajuns să mă reîncarnez în Mexic; am fost botezat cu numele Daniel Coronado; m-am născut în nord, aproape de Hermosillo, toate aceste locuri fiind cunoscute într-o altă perioadă de marchiz. Părinţii îmi doreau tot binele posibil şi tânăr încă, mă înscriseseră la Academia Militară, dar asta a fost în van.

Într-o zi, printre atâtea altele, am folosit rău un sfârşit de săptămână chefuind şi îmbătându-mă cu prietenii zăpăciţi. Recunosc însă cu ruşine că a trebuit să mă întorc acasă cu uniforma de cadet murdară, ruptă şi discreditat... Bineînţeles că părinţii mei au fost foarte decepţionaţi.

Evident că nu m-am mai întors niciodată la Academia Militară; fără îndoială că din acest moment a început drumul meu de amărăciuni...

Din fericire, am întâlnit-o atunci din nou pe Litelantes; ea era reîncarnată sub numele Ligia Paca (sau Francisca); de data asta, în sfârşit, ea m-a avut ca soţ...

Să faci biografia unei vieţi oarecare se dovedeşte, în fapt, o muncă foarte dificilă, căci materialul este foarte bogat şi de aceea sunt mulţumit că fac să apară unele detalii, cu scopuri esoterice.

Pot spune că nu m-am bucurat de-o situaţie cu dare de mână, am câştigat cu greutate pâinea de fiecare zi; adesea mâneam datorită mizerabilului salar al Ligiei; ea era o biată învăţătoare de şcoală rurală şi pe deasupra o chinuiam cu execrabila mea gelozie. Nu voiam să-i văd cu ochi buni pe colegii ei care-i acordau prietenia lor.

Totuşi am făcut un lucru util în perioada aceasta: am format un frumos grup esoteric gnostic în plin district federal; studenţii acestei congregaţii, în existenţa mea actuală, în acord cu Legea recurenţei, s-au întors spre mine...

În timpul regimului sângeros al lui Porfirio Diaz am avut o slujbă desigur nu foarte plăcută în poliţia rurală. Am comis eroarea de neiertat de a-l da în judecată pe faimosul „Golondrino", bandit periculos care devasta ţinutul; acest răufăcător a murit împuşcat. În existenţa mea actuală, l-am întâlnit din nou, reîncorporat într-un corp uman feminin; ea suferea de ***delir de persecuţie***, se temea că va fi închisă pentru furt; lupta ca să se apere de legături imaginare; atunci credea că va fi împuşcată... Este clar că îngrijind această bolnavă mi-am anulat datoria; psihiatrii eşuaseră lamentabil, ei nu fuseseră capabili s-o vindece...

În momentul când izbucni rebeliunea contra lui Don Porfirio Diaz, mi-am abandonat funestul post din poliţia rurală; atunci, cu umili proletari cu târnăcop şi lopată, cu muncitori săraci din fermele patronilor, am organizat un batalion. Era desigur admirabilă această mână de oameni umili abia înarmaţi cu cuţite, pentru că nimeni n-avea destui bani ca să cumpere arme de foc. Din fericire generalul Francisco Villa ne primi în divizia Nordului; acolo ni se dădură cai şi puşti.

Fără îndoială că în aceşti ani de tiranie noi luptam pentru o cauză mare; poporul mexican gemea sub cizma dictaturii...

În numele adevărului trebuie să spun că personalitatea mea ca Daniel Coronado a fost cu siguranţă un eşec; unicul lucru pentru care a meritat să trăiesc a fost pentru grupul esoteric din districtul federal şi pentru sacrificiul meu în revoluţie...

Spun companionilor mei din rebeliune: am abandonat rândurile când am căzut grav bolnav. În ultimele zile ale acestei vieţi tumultoase am parcurs străzile districtului federal în picioarele goale, cu îmbrăcămintea în zdrenţe, înfometat, bătrân, bolnav şi cerşind...

Cu profundă tristeţe, spun deschis că am sfârşit murind într-o baracă murdară. Îmi amintesc încă de acel moment când doctorul, aşezat pe un scaun, după ce m-a examinat, a spus clătinând din cap: „Este un caz pierdut”, după care s-a retras.

Ceea ce a urmat imediat este teribil: am simţit un frig îngrozitor, ca un sloi de gheaţă de moarte. La urechile mele ajungeau strigăte disperate: „Sfinte Petre, sfinte Pavele, ajutaţi-l!” Aşa strigă această femeie pe care o nurnesc „Gropara”.

Ciudate mâini scheletice mă apucară de mijloc şi mă traseră din corpul fizic; fără îndoială că era îngerul Morţii care a intervenit; hotărât, tăie cu coasa cordonul de argint, apoi mă binecuvânta şi se îndepărtă.

Moarte binecuvântată, cât timp este de când te aşteptam, în sfârşit tu ai venit în ajutorul meu, fusese atât de amară existenţa mea!

M-am odihnit fericit în lumile superioare după nenumărate amărăciuni; este sigur că suferinţa umană a muritorilor are şi limita sa, dincolo de care domneşte pacea.

Din nefericire, n-a durat prea mult acest repaus în interiorul profund ai Eternităţii; într-o zi, încetişor, unul dintre străluciţii Domni ai Legii veni spre mine. El spuse: „Maestre Samael Aun Weor, totul este gata, urmaţi-mă!” Am răspuns imediat: „Da, venerabile Maestre, e bine, vă urmez”. Am trecut împreună prin diverse locuri şi în cele din urmă am pătruns într-o casă seniorială; am traversat o curte, apoi o sală şi apoi am intrat în camera celei care năştea; am auzit-o plângând şi suferind de durerile naşterii...

În acest moment mistic am văzut cu uimire cordonul de argint al existenţei mele actuale conectat psihic la copilul care era pe punctul să se nască. Câteva clipe mai târziu, această creatură inspira cu aviditate prana vieţii: eu mă simţii atras spre interiorul acestui mic organism, apoi am plâns cu toate forţele sunetului meu...

Am zărit în jurul meu câteva persoane care-mi surâdeau şi mărturisesc că atenţia mea a fost în mod deosebit solicitată de un gigant ce mă privea cu afecţiune; era progenitorul meu terestru.

E bine să spun, cu o anumită insistenţă, că acest autor bun al zilelor mele a fost, în epoca medievală, în vremea cavaleriei, un senior nobil pe care a trebuit să-l înving în bătălii sângeroase. El a jurat atunci să se răzbune şi este clar că el şi-a ţinut promisiunea prin existenţa mea prezentă.

Am lăsat casa tatălui foarte tânăr, împins de împrejurări dureroase şi am călătorit prin toate aceste locuri pe unde fusesem înainte, în timpul existenţelor mele trecute. Aceleaşi drame s-au repetat, aceleaşi scene: Litelantes a apărut din nou pe drumul meu, mi-am regăsit vechii prieteni, am vrut să le vorbesc, dar ei nu m-au recunoscut, eforturile mele ca să-i fac să-şi amintească vremurile noastre trecute au fost inutile.

Totuşi, ceva nou s-a produs în prezenta mea reîncarnare: Fiinţa mea Reală interioară făcu eforturi disperate, teribile ca să mă ducă pe drumul drept de care mă depărtasem de mult.

Spun deschis că eu am dizolvat Egoul şi că m-am ridicat din noroiul pământului.

Este evident că Eul este supus Legii Recurenţei; în timp ce „Sinele însuşi” este dizolvat, noi dobândim libertatea, ne eliberăm de numita lege.

Practica m-a învăţat că diferitele scene din diverse existenţe se derulează în interiorul spiralei cosmice, repetându-se totdeauna pe spire fie mai înalte, fie mai joase.

Toate faptele şi gesturile marchizului, înţelegând şi nenumăratele sale călătorii, s-au repetat totdeauna pe spire de fiecare dată mai joase, în cele trei reîncarnări care au urmat.

Există în lume persoane care efectuează o repetare automată exactă; oameni care renasc totdeauna în acelaşi popor, în aceeaşi familie. Este evident că Egourile acestor oameni cunosc atunci rolul lor pe dinafară şi merg până la a-şi oferi luxul de a *profetiza* asupra lor înşişi; astfel deci, constanta repetare le permite să-şi amintească evenimente, acesta este motivul pentru care ele *par să fie divine*. Aceste persoane uimesc adesea pe apropiaţii lor prin ***exactitatea pronosticurilor***.

## 14. Transmigraţia sufletelor

„Evoluţia şi sora sa geamănă, Involuţia, sunt două legi care se întâlnesc simultan în toată creaţia, constituie axa mecanică a Naturii, însă niciodată nu ne vor duce la eliberare."

Samael Aun Weor

**EVOLUŢIE ŞI INVOLUŢIE**

*„În probleme de esoterism, orientalism, ocultism etc, erudiţii au deplină libertate să scrie ceea ce le place, însă nu trebuie să uite Cartea de Aur. Mă refer la Etalonul Măsurilor, Tarotul...*

*Nimeni n-ar putea viola nepedepsit Legile Tarotului fără să-şi primească pedeapsa meritată; să ne amintim că există Legea Katanciei, Karma superioară... Există responsabilitate în cuvinte...*

*Dogma evoluţiei contravine Legilor cosmice din Arcanul zece al Tarotului, violează dezideratele Cărţii de Aur... îi împinge pe mulţi oameni în greşeală.*

*Evident, orice erudit ocultist, esoterist, trebuie totdeauna să apeleze la Etalonul Măsurilor, la Tarot, dacă nu vrea să cadă în absurd".*

Samael Aun Weor: *„Misterul înfloririi de Aur"*

Din punctul de vedere riguros academic, cuvântul Evoluţie înseamnă: dezvoltare, construire, progres, înaintare, avansare, edificare, demnitate etc. etc. etc.

Făcând o abordare gramaticală precisă şi pură, clarific: termenul Involuţie vrea să spună progres invers, regres, distrugere, degenerare, decădere etc.

Acum se răspândesc în lume, atât în Orient cât şi în Occident, multe doctrine filosofice bazate pe dogma evoluţiei.

Evoluţia şi Involuţia sunt forţe mecanice pe care le găsim simultan în întreaga natură. Nu negăm realitatea acestor două forţe, noi le explicăm.

Bazele ştiinţifice ale Evoluţiei sunt teoriile nebuloase ale originii Universului, cu nenumăratele alterări, modificări, adăugări, restrângeri etc. care nu schimbă în realitate nimic în originala concepţie greşită a procesului mecanic de construire; şi în al doilea rând, capricioasa teorie a lui Darwin despre originea speciilor cu toate corectările şi schimbările sale ulterioare. În realitate, apariţia de noi specii ca rezultat al evoluţiei, nu-i mai mult decât o simplă ipoteză, pentru că niciodată nu s-a putut verifica, nimeni n-a văzut apărând o nouă specie.

Gândirea modernă la crearea teoriei evoluţiei a uitat de procesele distructive ale naturii. Motivul se bazează pe modul de vedere intelectual prea limitat în aceste vremuri.

Datorită acestuia se elaborează teorii aparent foarte frumoase însă cu un număr insuficient de fapte.

Nici unul dintre procese nu este cert cunoscut în formă integrală şi observăm doar o parte din proces, oamenii spun că acest proces constă în schimbări de tip evolutiv.

Mintea omenească în aceste timpuri moderne este închisă în dogma evoluţiei care ştie să gândească numai în funcţie de propria sa îmbuteliere şi celorlalte fenomene de distrugere, decădere şi degenerare le dă calificativele de evoluţie, dezvoltare şi progres.

Amintitele rase primitive europene din Epoca de piatră precum cea de Cromagnon, care trăiau în peşterile pământului au fost foarte frumoase, însă impulsul ciclic descendent involutiv apăsa teribil peste aceste rase de origine atlanta. În cele din urmă, omul din paleolitic a lăsat locul succesorului său, dispărând aproape complet din scenă.

Nici unul din satele într-adevăr sălbatice întâlnite de exploratori n-a arătat semnul vreunei evoluţii, dimpotrivă, în toate cazurile, fără excepţie, s-au observat scene inconfundabile de degenerare şi involuţie.

În oricare proces evolutiv există un proces involutiv. Legea Evoluţiei şi sora sa geamănă, Legea Involuţiei lucrează în formă coordonată şi armonioasă în toată creaţia.

Evident, este urgent să subliniem ideea transcendentă că legea antitezelor coexistă cu oricare proces crud natural. Acest concept de conţinut este absolut irecuzabil, imbatabil, irefutabil. Exemple conctete: zi şi noapte, lumină şi întuneric, construcţie şi distrugere, creştere şi descreştere, naştere şi moarte etc. etc.

Excluderea oricăreia din aceste două Legi citate mai sus (Evoluţie şi Involuţie) ar cauza statica, nemişcarea, paralizarea radicală a mecanismelor naturale.

Să negăm, apoi, oricare din aceste două ordine înseamnă de fapt un barbarism...

Există Evoluţie în fiecare organism care gestează, se naşte şi se dezvoltă; există Involuţie în orice creatură care nu mai este în vigoare şi moare.

Există Evoluţie în orice unitate cosmică ce apare din haos; există Involuţie în fiecare planetă care şi-a consumat existenţa urmând să se transforme în lună, în cadavru...

Există Evoluţie în orice civilizaţie ascendentă; există Involuţie în oricare cultură de tip descendent...

Este evident că aceste două Legi citate constituie axa mecanică fundamentală a naturii.

Desigur, fără o asemenea axă de bază nu s-ar putea învârti roata mecanismelor naturale.

Totuşi, este trist să vezi că în ziua de azi omul, îmbuteliat în Dogma teribilă a Evoluţiei, vrea să vadă progresul în toate. Culmea culmilor, până şi înspăimântătoarea degenerare socială este pentru omul actual Evoluţie, progres, înaintare etc. Într-adevăr, nu există orb mai mare decât acela care nu vrea să vadă...

Dacă aruncăm o privire asupra panoramei actuale a omenirii, putem vedea milioanele de fiinţe care populează faţa pământului. Aceste mulţimi sunt poate inocenţii din antica Arcadie? Sunt aceştia cei care adorau Soarele şi Spiritele Dimineţii în epoca în care pământul era frumos în toată splendoarea sa? Credeţi că aceştia care trăiesc acum ar putea intra în Eden? Unde sunt desăvârşirile tuturor acestor milioane de fiinţe? Nu le-am întâlnit, adevărat?

Este asta Evoluţie? Nu, în realitate s-a involuat. Nu ştiu în ce se încred fanaticii Dogmei Evoluţiei ca să asigure că totul progresează, da, am pierdut totul!

Simţurile au degenerat, totul a devenit monstruos, oribil; nu suntem în timpurile acelea în care râurile de apă pură aveau lapte şi miere, acestea nu sunt momentele în care Lira lui Orfeu răsună în toate spaţiile Universului, acestea nu sunt momentele în care închinăm cult Zeilor Sfinţi.

Vedem pe străzi perechi aparent foarte inocente, precum cele din grădinile Edenului. Ce ingenui, adevărat? Cu ce drăgălăşenie se ţin de mână! Dar hai să vedem fondul acesteia. Ce fornicări! Ce perversităţi! Aşa este lumea, aici, acolo şi dincolo.

Astfel că apoi, Dogma Evoluţiei se dovedeşte vulnerabilă; asigură că toţi evoluăm până devenim Zei; este *minciună pentru că faptele demonstrează contrariul*.

În ce au rămas sacrele mistere ale trecutului? Unde sunt Templele? Ce sunt Piramidele din Teotihuacan sau din Egipt? Da, sunt mormane de pietre frumoase, însorite, suportând apăsarea secolelor. Dar Hierofanţii lor ce au făcut? Acum merg pe acolo hoinărind abătuţi, îmbelşugaţi în glodul pământului.

În general pentru această epocă totul este întuneric profund, îngeri căzuţi, sanctuare profanate, iniţiaţi învinşi, durere, amărăciune... S-ar putea spune că aceasta este evoluţie?

## TRANSMIGRAŢIA SUFLETELOR

*„Pentru aceste vremuri tenebroase ale Kali-Yugăi, viaţa cerească între moarte şi noua naştere se face de fiecare dată mai imposibilă... Cauza acestei anomalii constă în robusteţea Egoului animalic. Esenţa fiecărei persoane este prea prinsă de Eul pluralizat.*

*Egourile, în mod normal, se scufundă în regnul mineral, în lumile infernale ori se întorc în formă imediată sau mediată într-un nou organism.*

*Egoul continuă în sămânţa descendenţilor noştri; ne întoarcem neîncetat ca să repetăm mereu aceleaşi drame, aceleaşi tragedii.*

*Trebuie să stăruim asupra faptului că nu toate agregatele psihice reuşesc asemenea întoarcere umană; realmente, multe Euri-diavoli se pierd cu adevărat, se scufundă în regnul mineral, continuă reîncorporându-se în organisme animale sau le convine să stăruie să rămână în anumite locuri”.*

Samael Aun Weor: *„Misterul înfloririi de Aur”*

Aceste procese evolutive şi involutive ale tuturor lucrurilor, chiar dacă pot să ne surprindă, le trăieşte de asemenea ceea ce se numeşte Conştiinţă, Esenţă ori simplu Suflet: valuri de Esenţă îşi încep evoluţia în regnul mineral, continuă cu stadiul vegetal, apoi în scara celui animal şi, în cele din urmă, ajung la nivelul de tip umanoid intelectiv. Valuri de viaţă coboară apoi involuând în acord cu legea căderii, retrăind procese animale, vegetale şi minerale spre centrul de gravitate terestră.

În orice caz, pentru a înţelege aceste procese, este necesar să înţelegem că aceasta este ceea ce diferiţi autori au denumit cu numele de „Elementali”.

Este necesar să ştim că ***Elementalii*** sunt Conştiinţele elementelor, fiindcă ştim bine că elementele focului, aerului, apei, pământului nu sunt ceva pur şi simplu cum presupun ignoranţii instruiţi ci, să spunem mai bine, vehicule de Conştiinţă naive simple şi ingenue în sensul mai transcendental al cuvântului. Aşa că,Elementalii sunt principiile conştiente ale elementelor în sensul transcendental sau esenţial al cuvântului şi aceasta este tot.

Elementalii naturii sunt de diferite categorii. Autoritate în această materie are **Franz Hartman**; destul de interesantă se dovedeşte cartea sa *„Elementalii”*; de asemenea are Paracelsus, marele medic, Theophrastus Bombastus von Hohenheim (Aureola Paracelso).

Există, evident, elementali de tip evolutiv şi de asemenea de tip involutiv! Mulţi gândesc, de exemplu că maimuţoii, urangutanii, gorilele sunt de tip evolutiv şi unii presupun că omul se trage din maimuţă, însă asemenea concept cade zgomotos când observăm deprinderile acestor specii de animale...

Să fie pusă o maimuţă într-un laborator şi să se observe ce se întâmplă. Diferitele familii de ***maimuţe*** sunt involutive, se trag din umanoidul intelectual! Nu umanoidul se trage din maimuţă, adevărul este invers: maimuţele sunt umanoizi involuaţi, degeneraţi.

Să observăm familia ***porcilor***; în vremea lui Moise, evreii care ajungeau să mănânce această carne erau decapitaţi. Desigur că acest tip de elementali se află în clară Involuţie. Alta este starea ***corbilo***r; aceştia, chiar dacă se hrănesc cu mortăciuni, pentru faptul că se dezvoltă în raza lui Saturn posedă anumite puteri minunate ce indică evoluţie...

Evident, toate acestea ce se spun în plin secol XX, par desigur destul de ciudate. Oamenii au devenit acum atât de complicaţi... Mintea s-a abătut atâta de la naivităţile adevărate ale naturii încât este greu ca ea să poată accepta bucuroasă aceste lucruri. Acest tip de cunoaştere îl acceptă oamenii simpli, naivi, cei care nu au atâtea complicaţii cu intelectul.

În orice caz, vreau să vă spun că ***elementalii minerali***, în ascensiunea lor evolutivă, sunt foarte interesanţi. Este extraordinar să vezi **Gnomii** sau **Pigmeii** între roci, par mici şi piticuţi cu *marile lor cărţi* şi cu *lungile lor bărbi albe*.

Elementalii mai avansaţi din regnul mineral, când sunt pregătiţi, este evident că fac saltul în regnul vegetal. Fiecare organism vegetal este corpul fizic al unui elemental vegetal. Oricare arbore, iarbă oricât de nesemnificativă ar fi, posedă elementalul său particular. Nu vreau să spun cu asta că Elementalii plantelor, arborilor şi florilor etc. sunt supuşi tot timpul în corpul lor imobil, aceasta ar fi absurd şi pe lângă asta, nedrept. Elementalii vegetali au deplină libertate să intre şi să iasă din corpul lor după voinţă; cineva se sperie când îi întâlneşte în cea de-a patra verticală.

În mod normal, creaturile Elementale din regnul vegetal sunt clasificate pe familii. Una este familia portocalilor, alta a mentei, alta a pinilor etc. etc. etc.

Aceşti ***Elementali ai plantelor*** au conştiinţă, sunt inteligenţi şi există mari esoterişti care ştiu să-i manipuleze sau să-i mânuiască după voinţă. Sunt foarte frumoşi, oricine îi cunoaşte, poate prin ei să acţioneze asupra elementelor naturii.

Elementalii avansaţi din regnul vegetal intră mai târziu în diferitele departamente ale ***regnului animal***. Aceste creaturi distribuite în numeroase familii sau specii au de asemenea călăuzele lor şi templele lor în Paradisul Terestru, adică, în cea de-a Patra Coordonată, numită de ocultişti *Lumea Eterică*.

Evoluţia în regnul animal începe prin organisme simple, însă pe măsură ce evoluează, viaţa se complică de asemenea; şi vine momentul când Elementalul animal poate primi corpuri organice foarte complexe.

!!!Creaturile elementale mai avansate din regnul animal intră totdeauna în regnul oamenilor intelectuali; fără îndoială că aceşti bipezi tricerebraţi sau tricentraţi sunt mult mai periculoşi.

S-a vorbit mult despre Doctrina Transmigraţiei Sufletelor, expusă de Domnul Krishna pe pământul sacru al Vedelor cu o mie de ani înainte de Cristos. Fiecărui Suflet i se acordă ***108 existenţe*** pentru *auto-realizarea* sa intimă. Aceia care nu ajung la auto-realizarea lor în numărul de existenţe acordat, este evident că coboară în regnul mineral scufundat, involuează inevitabil în măruntaiele Pământului. Dar să analizăm puţin mai detaliat ceea ce afirmăm...

Dante Alighieri ne vorbeşte în a sa *„Divina Comedie”* de cele nouă cercuri danteşti şi el vede aceste nouă cercuri în interiorul Pământului. Antecesorii noştri din Anahuac, în marea Tenochtitlan, vorbesc clar despre *Mixtlan, regiunea infernală* pe care ei de asemenea o situează chiar în interiorul globului nostru terestru. Spre deosebire de alte

secte sau religii, pentru antecesorii noştri din Anahuac, după cum am văzut în codicele lor, trecerea prin Mixtlan este obligatorie şi îl consideră ca pe o lume de încercare unde Sufletele sunt încercate şi dacă reuşesc să treacă prin cele nouă cercuri, fără îndoială pătrund în Eden sau în Paradisul Terestru.

Pentru sufiştii mahomedani, *infernul* nu este nici un loc de pedeapsă, ci de instruire pentru Conştiinţă şi de purificare. Pentru Creştinism, în toate colţurile lumii, infernul este un loc de pedeapsă şi de dureri eterne. Totuşi, cercul ***secret*** al Creştinismului, partea ocultă a religiei creştine este deosebită. În partea ocultă a oricărei mişcări creştine, în partea intimă sau secretă se întâlneşte Gnoza. Gnosticismul universal vede infernul nu ca pe un loc de pedepse eterne şi fără sfârşit, ci ca pe un *loc de ispăşire, de purificare şi de iluminare, la rândul său pentru Conştiinţă*.

Desigur, trebuie să fie durere în Lumile Infernale, deoarece viaţa este grozav de *densă* în interiorul pământului şi mai ales în cel de-al Nouălea Cerc, unde este acest nucleu, am spune, concret dintr-o materie deosebit de dură. Aici se suferă nespus, în orice caz cine intră în involuţia scufundată a regnului mineral, mai devreme sau mai târziu trebuie să treacă prin ceea ce se cheamă în Evanghelia creştină *„cea de-a doua moarte"*.

Nu ne-am gândit niciodată în gnosticismul Universal să studiem această problemă a Infernului dantesc în care pedeapsa nu are limită. Considerăm că Dumnezeu, fiind etern drept, nu poate pretinde nimănui mai mult decât datorează, apoi orice culpă, oricât de gravă ar fi are un preţ; plătit preţul ei, ar părea absurd să continue plata.

Chiar aici, în justiţia noastră pământească, care nu este decât o justiţie perfect subiectivă, vedem că dacă un deţinut intră în închisoare pentru cutare sau cutare delict, o dată ce şi-a plătit pedeapsa, este eliberat. Nici autorităţile pământeşti n-ar accepta ca un deţinut să rămână în închisoare după ce şi-a plătit delictul.

Au fost cazuri de deţinuţi care s-au obişnuit atât cu închisoarea, încât venind ziua eliberării n-au vrut să iasă şi a trebuit să fie scoşi cu forţa. Aşa că orice greşeală, oricât de gravă este, are un preţ.

Dacă judecătorii pământeşti ştiu asta, cu atât mai mult o ştie Justiţia divină. Oricât de grav ar fi fost delictul ori delictele pe care le-a comis cineva, ele au preţul lor, preţul plătit este biletul de eliberare.

Dacă nu ar fi aşa, atunci Dumnezeu ar fi un mare tiran şi noi ştim bine că de lângă Justiţia Divină niciodată nu lipseşte Mila. În nici un fel nu l-am putea considera pe Dumnezeu ca pe un tiran, să procedăm astfel ar fi blasfemie, iar nouă, clar, nu ne place blasfemia.

Aşa că, Moartea a doua este limita pedepsei în infernul dantesc. Că acestui Infern i se spune *Tartarus* în Grecia ori că i se spune *Avernus* în Roma sau *Avitchi* în India sau *Mixtlan* în Antica Tenochtitlan, are puţină importanţă...

Fiecare ţară, fiecare religie, fiecare eră sau fiecare cultură a ştiut de existenţa Infernului şi 1-a denumit totdeauna cu un nume! Pentru vechii locuitori din marea Hesperia, cum vedem când citim divina *„Eneida"* a lui Virgiliu, poetul din Mantua, Infernul este locuinţa lui Pluton; este în acea regiune cu peşteri unde Enea troianul a întâlnit-o pe Didona, acea regină care s-a sinucis din pasiune, după ce a jurat fidelitate cenuşii lui Sichaeus.

Înţelegând toate acestea putem continua: este evident că Divina Mamă *Kundalini, Şarpele Ignic* al puterilor noastre magice intenţionează să obţină auto-realizarea noastră intimă pe parcursul celor 108 existenţe care ne sunt acordate fiecăruia dintre noi; evident într-un asemenea ciclu de vieţi succesive avem nenumărate ocazii de auto-realizare;

indicat este să profităm de ele. Din nenorocire recidivăm în eroare neîncetat şi rezultatul, la sfârşit, de obicei este eşecul.

Este vădit şi evident că nu toate fiinţele umane vor să calce pe cărarea care există pentru a-i conduce la eliberarea finală.

Diferiţii mesageri care vin de sus, profeţi, avatari, mari apostoli au vrut totdeauna să ne semnaleze cu precizie exactă cărarea pietruită care conduce la autentica şi legitima fericire.

Din nefericire, oamenii nu vor să ştie nimic despre ştiinţa divină, i-au încarcerat pe Maeştri, i-au asasinat pe avatari, s-au scăldat în sângele celor drepţi, urăsc de moarte tot ceea ce are savoare de Divinitate.

Totuşi, precum Pilat, toţi se spală pe mâini, se cred sfinţi, presupun că merg pe drumul perfecţiunii.

Nu putem nega faptul decisiv şi definitiv că există milioane de înşelaţi sinceri, care foarte onorabil se cred virtuoşi şi cred despre ei înşişi ce-i mai bine.

În ***Tartarus*** trăiesc călugări de toate felurile, mistici înşelaţi, sublimi fachiri, sacerdoţi din multe culte, penitenţi de toate felurile care ar accepta tot, mai puţin cutremurătorul adevăr că sunt pierduţi şi că merg pe drumul răutăţii.

Cu dreptate a spus Marele Kabir Iisus: *„Dintr-o mie care mă caută, unul mă găseşte, dintr-o mie care mă găsesc, unul mă urmează, dintr-o mie care mă urmează, unul este al meu”*.

„Bhagavad-Gita” spune textual ceea ce urmează: „Între mii de oameni, poate unul vrea să ajungă la perfecţiune; între cei care vor, poate unul atinge perfecţiunea şi între perfecţi, poate unul mă cunoaşte perfect”.

Aşadar, răbdătorule cititor, dacă Sufletul uman epuizează cele ***108 existenţe***, care desigur au concordanţă strictă matematică cu *numărul de mărgele care formează colierul lui Buddha* şi în acord cu Legile Timpului, Spaţiului şi Mişcării, asemenea Suflet involuează inevitabil în regnul mineral scufundat până la Centrul de Stabilitate Planetară, ca să urce evolutiv puţin mai târziu.

Totuşi, oricare nouă reascensiune din Centrul de gravitate terestru necesită anterior ***dezintegrarea Sinelui***, Egoului, Eului psihologic. Aceasta, cum am spus, este *„cea de-a Doua Moarte”*.

Esenţa este îmbuteliată în ego, dizolvarea acestuia din urmă este indispensabilă pentru ca ea să se elibereze. În Centrul de Stabilitate Planetară se reface Puritatea Iniţială originară a oricărei esenţe.

Urcă aceia care au dizolvat Egoul. Coboară cei care nu l-au dizolvat. Cei victorioşi se convertesc în Buddha, în Maeştri. Cei care nu izbutesc, după cea de-a Doua Moarte se transformă în Elementali ai Naturii.

Este grav că Egoul nu are limite şi ar continua etern desfăşurându-se şi dezvoltându-se; niciodată răul din lume nu ar avea limite, s-ar extinde victorios prin spaţiile infinite şi ar domina tot cosmosul.

În acest caz s-ar face nedreptate. Din fericire, Marele Arhitect al Universului a pus o barieră răului.

Cei care vor să se auto-realizeze intim propunându-şi să evite coborârea în lumile infernale, trebuie să meargă pe calea REVOLUŢIEI CONŞTIINŢEI; aceasta înseamnă *să se separe şi să se îndepărteze complet de Legea Evoluţiei şi Involuţiei*.

Să cobori în Lumea îngropată este radical diferit de ascensiunea evolutivă pe suprafaţa Pământului. Recapitularea animalică în abis este de tip degenerativ, descendent,

dureros. Recapitularea vegetaloidă în măruntaiele Pământului este înspăimântătoare, cei care trec prin asemenea proces par mai degrabă umbre care se strecoară pe ici, pe colo şi pe dincolo în suferinţe de nespus. Recapitularea involutivă descendentă minerală în măruntaiele lumii în care trăim este mai amară chiar decât moartea, creaturile se fosilizează, se mineralizează şi se dezintegrează lent în zbuciumaţi imposibil de descris în cuvinte.

Este evident că distrugerea Sinelui, anihilarea Egoului, dizolvarea Sinelui în regiunile scufundate din Avernus este absolut indispensabilă pentru distrugerea răului din fiecare din noi. Desigur, numai prin moartea Egoului este posibilă eliberarea Esenţei, atunci aceasta reapare şi urcă la suprafaţa planetară, la lumina soarelui, ca să reînceapă un proces evolutiv în aceste două Legi Mecanice ale naturii.

Urcarea din nou se face totdeauna prin stările de mineral, vegetal şi animal până la recucerirea stării de umanoid care odinioară s-a pierdut. Este clar că prin intrarea din nou în această stare, din nou ni se asigură încă o dată ***108 existenţe***, care, de asemenea sunt în relaţie cu cele *108 rotiri pe care Brahmanul indian le face în jurul Vacii Sacre* şi dacă nu profităm de ele cum se cuvine, ne vor conduce pe drumul descendent, al coborârii spre Avernus.

***Conştiinţa*** suferă atât procesele evolutive cât şi cele involutive. Milioane de umanoizi au conştiinţa adormită, însă la intrarea în Abis, după cele 108 existenţe, se trezesc în rău şi pentru rău. Important în acest caz este că în toate felurile se trezesc deşi este pentru a-şi justifica propriile erori în lumile infernale.

Aceia care cred că ajung la auto-realizare cu timpul, prin Evoluţie şi dobândind multe experienţe, greşesc; cei care gândesc aşa duc eroarea din secol în secol, din existenţă în existenţă, iar realitatea este că la sfârşit se pierd în Abis.

Coborârea în măruntaiele regnului mineral cu scopul de a elibera Esenţa din elementele indezirabile care într-o formă sau alta aderă la psihic se repetă o dată şi încă o dată până la de ***3000 de ori***. *Încheiate cele 3000 de perioade ale Marii Roţi, orice fel de auto-realizare intimă devine imposibilă*.

Totuşi, există în această Lege a Transmigraţiei Sufletelor ceva ce nu am spus; am amintit Legea Eternei întoarceri, am menţionat cealaltă Lege cunoscută ca Recurenţa; trebuie să mai clarificăm că aceste două amintite legi se dezvoltă şi se desfăşoară pe *linia spirală* a vieţii.

Aceasta înseamnă că fiecare ciclu de manifestare se petrece în *spire sau în curbe de fiecare dată mai înalte* în marea linie spirală a Universului.

Cum aceasta de asemenea este un pic abstract, mă văd obligat să clarific mai bine, pentru ca voi toţi să puteţi înţelege în profunzime învăţătura.

Când Esenţa scapă după cea de-a Doua Moarte, când apare din nou, când urcă iar la lumina Soarelui, evident transformată în gnom, trebuie să reînceapă un nou *proces evolutiv*, însă într-o ***octavă superioară***. Aceasta înseamnă că asemenea creatură, Elemental mineral se va afla, fără îndoială, în regnul mineral cu o stare de conştiinţă superioară celei pe care a avut-o când a început evoluţia similară în ciclul anterior de manifestare.

Continuând cu aceste explicaţii, nu trebuie să uităm că orice ciclu de manifestare include evoluţii în regnurile mineral, vegetal, animal şi uman (în acesta din urmă ni se acordă totdeauna 108 existenţe). Dacă examinăm un melc, vom vedea curbă după curbă, ceva asemănător cu o scară de tip spiraloid; este evident că fiecare din aceste cicluri de manifestare se dezvoltă în curbe de fiecare dată mai înalte.

Acum voi explica pentru care motiv există atâta varietate de Elementali minerali, vegetali, animali şi diferite grade de inteligenţă la umanoizi.

Desigur este foarte mare diferenţa între Elementalii minerali care pentru prima dată încep astfel şi cei care deja au repetat acelaşi proces de mai multe ori.

Acelaşi lucru îl putem spune despre Elementalii vegetali şi animali ori despre umanoizi.

Cum ciclurile de manifestare sunt totdeauna 3000, ultimul dintre acestea se întâlneşte într-adevăr într-o octavă foarte înaltă.

Acele Esenţe care în cele 3000 de rotiri ale Roţii *nu dobândesc Măiestria*, se absorb în Scânteia lor Virginală, ca să *se cufunde definitiv* în sânul Spiritului Universal de viaţă.

Este vizibil, clar şi evident că în timpul ciclurilor de manifestare cosmică avem de trecut prin toate experienţele practice ale vieţii.

Fără îndoială că oricare Esenţă care a trecut prin cele 3000 ele cicluri de manifestare a experimentat de asemenea de 3000 de ori ororile Abisului şi, în consecinţă, a îmbunătăţit şi a dobândit auto-conştiinţa.

Aşadar, asemenea Esenţe au de fapt dreptul deplin la fericirea divină. Din nefericire, nu se pot bucura de Măiestrie; n-au dobândit-o şi de aceea nu o au.

Evident, nu Scânteile Virgine sau Monadele Divine sunt cele care suferă, ci Esenţa, emanaţia amintitelor Scântei, ceea ce avem de Suflet fiecare din noi.

Durerile trecute pentru fiecare Esenţă, desigur, vor fi bine recompensate, pentru că în schimbul atâtor suferinţe se dobândeşte auto-conştiinţa şi fericirea nelimitată.

***Măiestria*** este ceva diferit; nimeni n-ar putea atinge Adeptatul fără cei *trei Factori* ai Revoluţiei Conştiinţei, exprimaţi clar de Domnul nostru Cristos: *„cel care vrea să mă urmeze să se nege pe sine însuşi, să-şi ia crucea şi să vină după mine”*.

Să te negi pe tine însuţi înseamnă ***dizolvarea eului***; să luăm crucea pe umerii noştri reprezintă ***naşterea alchimică***, munca cu Maithuna (aspect despre care vom vorbi în temele ulterioare). Să-1 urmăm pe Cristos echivalează cu ***a ne sacrifica*** pentru omenire, cu a ne da viaţa pentru ca ceilalţi să trăiască.

Dacă în 3000 de cicluri de câte 108 vieţi fiecare, nu se trăiesc aceşti trei factori ai REVOLUŢIEI CONŞTIINŢEI, orice poartă se închide şi însăşi Esenţa, convertită într-un Elemental inocent, se cufundă în sânul Marii Realităţi, adică în marele Alaya al Universului, în Spiritul Universal de Viaţă sau Parabrahatman, cum îl numesc indienii.

Cine eşuează definitiv, cine nu ştie să profite de nenumăratele ocazii pe care aceste 3000 de perioade ni le oferă, *rămâne pentru totdeauna exclus din Măiestrie*. În acest din urmă caz, acea Scânteie Nemuritoare pe care toţi o purtăm în interior, Monada sublimă, îşi culege Esenţa, adică principiile sale animice, o absoarbe în ea însăşi şi *se cufundă apoi în Spiritul Universal de Viaţă* pentru totdeauna.

Este clat că Monadele care n-au izbutit, nu dobândesc Măiestria; poseda Fericirea Divină, însă nu au legitimă auto-conştiinţă; sunt abia Scântei ale Marelui Rug, nu se vor putea transforma în Flăcări... Aceste Scântei Virginale se uită la Maeştri, la Zei cum furnicile se uită la umanoizi.

Aceste Monade care n-au dobândit sau n-au voit Măiestria, vor rămâne definitiv excluse din orice scară ierarhică. Precizez: nu toate Scânteile nemuritoare, nu toate Monadele sublime vor Măiestria.

Când o Monadă, când o Scânteie Divină doreşte cu adevărat să atingă sublimul stadiu de „Monadă-Maestru”, desigur că atunci lucrează cu Esenţa sa, cu Sufletul său, trezind în acest Suflet infinite dorinţe fierbinţi de spiritualitate transcendentă.

**ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI**

*Î: — Iubite Maestre, prin tot ceea ce Dvs. aţi expus se pare, dacă nu mă înşel, că este chiar ceea ce a vrut să spună Domnul Krishna când a vorbit despre transmigraţia sufletelor şi, la fel, Maestrul Pitagora, când s-a referit la metempsihoză. Aşa este?*

R: — Ascult ce spune domnul care a pus întrebarea şi este clar că mă grăbesc să-i răspund: prieteni, domnilor, desigur ceea ce afirm în această seară este documentat din India şi Grecia. Prima cu minunata doctrină expusă de acel vechi Avatar indian numit Krishna şi a doua cu doctrina lui Pitagora.

Evident, metempsihoză acelui mare filosof grec şi doctrina transmigraţiei Sufletelor predată de Avatarul indian sunt identice în formă şi în fond, din nenorocire oamenii tergiversează predarea şi în cele din urmă o resping în mod arbitrar.

*Î: — Ilustre Maestru, ceea ce nu înţeleg este motivul pentru care distinse figuri recunoscute ca Maeştri, ca Doamna H.P. Blavatsky şi Charles lead-beater, precum şi Annie Besant, fondatori ai Societăţii Teosofice şi persoane cu facultăţi de clarviziune, claraudiţie şi alte puteri, niciodată n-au fost atenţi la faptele pe care atât Marele Kabir Iisus cât şi Krishna, Pitagora şi Dvs., Maestre Samael, le-aţi predat; ba, din contră, au preconizat câte un tratat de mare recunoaştere în lumea şcolilor pseudo-esoteriste că omul merge inexorabil pe calea ascendentă a Evoluţiei până ce, într-o zi, cu trecerea timpului ajunge la perfecţiune şi să fie unul cu Tatăl. Ne puteţi explica această nepotrivire?*

R: — Ascult un domn care pune o întrebare foarte importantă şi indiscutabil că mă grăbesc să-i răspund cât mai bine.

Desigur, Legile Evoluţiei şi Involuţiei lucrează în mod armonios şi coordonat în întreaga natură.

Fără îndoială că oricărei urcări îi urmează o coborâre, oricărei ascensiuni o decădere; apoi ar fi absurd să presupunem că Legea Evoluţiei ar fi ceva diferit.

Dacă urcăm pe un munte, desigur ajungem la vârf, apoi trebuie să coborâm. Asa este Legea Evoluţiei şi Involuţiei, iubiţii mei fraţi.

Aceste două mari legi constituie axa mecanică a întregii naturi; dacă oricare din aceste două legi ar înceta să funcţioneze măcar un moment, ar paraliza, de fapt, toate mecanismele naturale. Există evoluţie în bobul care germinează, creşte şi se dezvoltă, există involuţie în planta care se veştejeşte şi moare.

Există evoluţie în creatura care se dezvoltă în pântecele matern, în copilul care se naşte, în adolescent, în tânăr, există involuţie în acela care îmbătrâneşte şi moare.

Procesele evolutive şi involutive sunt complet ordonate în această mare Creaţie.

Din nefericire, cei care sunt îmbuteliaţi în Dogma Evoluţiei nu mai sunt capabili să înţeleagă infinitele procese distructive şi decadente din tot ce este, din tot ceea ce a fost şi din tot ce va fi.

Nici Evoluţia, nici Involuţia nu ne vor putea duce niciodată la auto-realizarea intimă a Fiinţei.

Dacă noi vrem cu adevărat să ne eliberăm, dacă în mod serios aspirăm la fericirea autentică, trebuie, de urgenţă şi fără amânare, să ne punem pe calea Revoluţiei Conştiinţei.

Putem sublinia ideea transcendentală şi transcendentă, că nu se poate ajunge la Marea Realitate în vreme ce ne rotim neîncetat cu roata SAMSAREI.

La ce foloseşte, domnilor şi doamnelor, să ne întoarcem neîncetat în această vale a plângerii, să evoluăm şi să involuăm constant şi să coborâm o dată şi încă o dată în Lumile Infernale?

Datoria noastră este să trezim Conştiinţa ca să vedem drumul care are să ne conducă cu precizie absolută la eliberarea finală.

Desigur, multe inteligenţe ilustre ale ştiinţei oculte au transmis omenirii, la sfârşitul secolului trecut şi începutul acestui secol, un învăţământ elementar, naiv.

Este clar că asemenea persoane şi-au propus doar să predea public primele litere ale doctrinei secrete. Atunci nu se opreau prea mult în analiza legilor evolutive şi involutive.

Deja Rudolf Steiner, în 1912, afirma că ei, iniţiaţii din acea vreme au predat un învăţământ incipient, elementar, dar că mai târziu se va da omenirii o doctrină esoterică superioară de ordin transcendental.

Acum noi oferim acest tip de doctrină esoterică superioară.

Este apoi indispensabil să nu condamnăm sau să criticăm pe aceia care în trecut au lucrat într-un fel pentru omenire. Ei au făcut ceea ce au putut, acum noi trebuie să elucidăm şi să clarificăm.

*Î: — Maestre, Dvs. spuneaţi că unele Monade au interes în a se auto-realiza şi altele nu, deşi toate emană din Absolut; eu credeam că toate au datoria să-şi caute auto-realizarea. Îmi puteţi explica mai pe larg despre asta?*

R: — Ascult vorbele unui tânăr şi cu cea mai mare plăcere vreau să-i răspund; înainte de toate, prieteni, vreau să înţelegeţi că Divinul, Dumnezeu, Spiritul Universal de Viaţă nu este dictatorial.

Dacă aceasta este realitatea, dacă acesta este adevărul, dacă acesta nu aparţine timpului, ar fi de tip dictatorial, ce soartă am putea aştepta?

Prieteni, Dumnezeu respectă aşa chiar propria sa libertate; vreau să vă spun cu asta că în sânul divinului nu există dictaturi. Orice scânteie virginală, orice Monadă are deplină libertate ca să accepte sau să refuze măiestria, înţelegeţi?

*Î: — Cu ceea ce tocmai ne-aţi explicat, Maestre, am putea spune că Monada este responsabilă pentru că Esenţa merge în Infern?*

R: — Văd în public o doamnă care cu toată sinceritatea mi-a pus o întrebare şi este evident că mă bucur să-i răspund: domnilor şi doamnelor, când o Monadă Divină vrea Măiestria este evident că o obţine lucrând neîncetat Esenţa din interior, din partea cea mai profundă.

Este clar şi evident că dacă Monada nu este interesată de Măiestrie, niciodată nu va trezi în Esenţa încorporată nici o aspiraţie intimă. Desigur, în acest caz, Esenţa lipsită de orice dorinţă fierbinte, cufundată în Ego, îmbuteliată în Sine, va pătrunde în Lumile Infernale. Apoi răspund, subliniind: da, Monada este culpabilă pentru eşuarea oricărei Esenţe.

Dacă Monada ar lucra realmente cu Esenţa în mod profund, fără îndoială că aceasta din urmă n-ar coborî, neizbutind, în Tartarus,

*Î: — Maestre, mă îngrozesc gândind că Esenţa mea a trecut prin suferinţă timp de 108 vieţi înmulţite cu 3000, adică 324.000 de existenţe umane pentru ca la finalul socotelilor să ajungă să trăiască în Absolut ca o Monadă ce n-a izbutit sau este fără auto-realizare. În aceste împrejurări, merită a fi făcute toate eforturile şi sacrificiile posibile pentru a se auto-realiza cu multele suferinţe pe care aceasta le implică, dat fiind că nu sunt absolut nimic în comparaţie cu cele pe care natura mi le va impune dacă aleg drumul neizbutirii, Dvs. nu credeţi aşa?*

R: — Distinse domn, bun prieten, permiteţi-mi să evidenţiez faptul că fiecare Scânteie Divină, că fiecare Monadă poate să aleagă drumul.

Fără îndoială că în spaţiul infinit există trilioane de Monade absolut inocente, dincolo de bine şi rău.

Multe dintre ele intenţionează să dobândească Măiestria; din nefericire nu izbutesc. Milioane dintre ele n-au vrut niciodată Măiestria; acum, cufundate în sânul Spiritului Universal de Viaţă, se bucură de autentica fericire divină pentru că sunt scântei ale Divinităţii; din nenorocire nu posedă Măiestria.

Este clar că domnul are nelinişti uriaşe; asta se datorează faptului că Monada sa interioară îl animă şi lucrează neîncetat; datoria sa este să meargă cu fermitate pe Cărarea muchiei de cuţit până ajunge la auto-realizarea intimă a Fiinţei.

*Î: — Maestre, acestui fapt se datorează că multe persoane cărora dacă li se vorbeşte despre învăţăturile gnostice, cu toate că receptează perfect ceea ce le explicăm, nu se decid să meargă pe drumul Revoluţiei Conştiinţei? Vreţi să spuneţi că Monada lor nu lucrează pentru ca să poată continua pe drumul auto-realizării?*

R: — Tânărului care pune întrebarea vreau sâ-i răspund: trebuie să reflectăm profund ca să abordăm această problemă din diferite unghiuri: se întâmplă că multor Monade le place să meargă lent cu riscul ca Esenţele lor să eşueze în fiecare ciclu de existenţe umane; altele preferă să lucreze cu Esenţele lor în mod intermitent, din când în când şi în fine, sunt Monade care nu lucrează cu Esenţa lor niciodată.

Acesta este motivul pentru care nu toate persoanele care ascultă învăţătura o acceptă cu adevărat. Totuşi, este bine să ştim că cineva care de exemplu în această existenţă n-a acceptat Evanghelia Noii Ere a Vărsătorului, poate s-o accepte în vieţile următoare, totdeauna şi când nu a adunat încă cele 108.

*Î: — Maestre, aceste Monade care niciodată nu sunt interesate să lucreze cu Esenţa lor aparţin planetei Terra sau există de asemenea alte planete?*

R: — Tinere, prietene, aminteşte-ţi legea analogiilor filosofice, legea co-respondenţelor şi a numerologiei: „aşa cum este sus, este jos”.

Terra nu este singura planetă locuită din spaţiul înstelat; pluralitatea lumilor locuite este o cutremurătoare realitate; aceasta ne invită să înţelegem că Monadele de pe alte planete de asemenea se bucură de libertate deplină ca să accepte ori să respingă Măiestria.

Personalitate, Esenţă, este ceva diferit. Cu asta vreau să spun în mod subliniat următoarele: nu toate personalităţile umane existente în alte lumi locuite din spaţiul infinit au căzut atât de jos precum noi, locuitorii Pământului.

Prieteni, pe diferitele sfere din infinit există omeniri planetare minunate care merg în acord cu marile legi cosmice, însă, repet, nu toate Monadele vor Măiestria.

Infernuri există în toate lumile, în toate galaxiile, dar nu toate Infernurile planetare sunt locuite.

Soarele, de exemplu, este un astru minunat care cu lumina sa luminează toate planetele din Sistemul Solar Ors. Este interesant să ştim că Lumile Infernale din Astrul Rege sunt complet curate; desigur în acest strălucitor soare nu se pot întâlni eşecuri cosmice; nici imul din locuitorii săi nu merg în involuţia scufundată; creaturile care trăiesc în Astrul Rege sunt complet divine, Spirite Solare.

E bine să nu uităm că orice unitate cosmică ce apare la viaţă posedă inevitabil un regn mineral scufundat în infradimensiunile naturale.

Trebuie, totuşi, să aprofundam un pic mai mult această problemă şi să înţelegem pe deplin că coborârea oricărei Esenţe în locuinţa îngrozitoare a lui Pluton nu înseamnă totdeauna eşec definitiv.

Desigur că eşecul final este numai pentru Esenţele, pentru Monadele care n-au dobândit auto-realizarea intimă în 3000 cicluri sau perioade de existenţă, mai bine zis 3000 de învârtiri ale roţii SAMSAREI şi ajungând la ultima dintre ele, cum am spus de atâtea ori, porţile se închid.

*Î: — Venerabile Maestre, la începutul acestei importante dizertaţii ne-aţi spus că la coborârea Esenţei în Lumile Infernale se recapitulează stadiile animale, vegetale, minerale. Aveţi amabilitatea să-mi explicaţi cuvântul „a recapitula"?*

R: — Cu cea mai mare plăcere voi da răspuns domnului: vreau ca Dvs., prietenii mei, să înţelegeţi bine ce este recapitularea animaloidă, vegetaloidă şi mineraloidă din abis.

Coborârea involuând în măruntaiele lumii subterane este radical diferită de ascensiunea evolutivă pe suprafaţa Pământului.

Recapitularea animaloidă în Abis este de tip degenerativ, involutiv, descendent, dureros.

Recapitularea vegetaloidă în măruntaiele Pământului este înspăimântătoare; cei care trec prin asemenea procese par mai degrabă umbre care alunecă pe ici şi colo în suferinţe de nepovestit. Recapitularea involutivă descendentă mineraloidă în măruntaiele lumii în care trăim este mai amară decât însăşi moartea; creaturile se fosilizează, se mineralizează şi se dezintegrează lent în chinuri imposibil de explicat cu cuvinte.

După cea de-a Doua Moarte, Esenţa scapă, revine la lumina Soarelui ca să recapituleze procese similare în formă evolutivă, ascendentă, inocentă şi fericită.

Există aici, prieteni, diferenţa între recapitulările involutive şi evolutive.

În orice caz, toate aceste infinite procese involutive şi evolutive sunt de tip exclusiv lunar şi se desfăşoară clar în interiorul melcului universal.

*Î: — Maestre, Dvs. ne-aţi explicat că cu fiecare ciclu de existenţe, Elementalii, în procesul evolutiv trezesc Conştiinţa pentru că se trece în octave mai elevate. Această trezire a Conştiinţei este poate rezultatul suferinţelor prin involuţie ori este rezultatul procesului ascendent?*

R: — Distinse prieten, este bine ca Dvs. să înţelegeţi că Conştiinţa şuieră atât în procesele evolutive cât şi-n cele involutive şi prin urmare, datorită atâtor eforturi şi sacrificii se trezeşte progresiv.

Milioane de umanoizi au Conştiinţa profund adormită, mai ales la intrarea în Abis, după cele 108 existenţe ale oricărui ciclu de manifestare, se trezesc inevitabil în rău şi pentru rău.

Interesant în acest caz este că oricum se trezesc, chiar dacă numai ca să-şi justifice erorile în lumile Infernale.

Orice iluminat clarvăzător poate evidenţia prin el însuşi faptul că Elementalii inocenţi sunt treziţi în sensul pozitiv evolutiv.

Vedem două tipuri de Conştiinţă trează; primul cel al creaturilor inocente din natură; al doilea cel al umanoizilor care involuează în Abis.

Există o a treia categorie de oameni treziţi: mă refer la Maeştri, la Zei, însă nu ei sunt cei de care ne ocupăm chiar în acest moment.

Desigur, în Roata SAMSAREI, învârtindu-se cu ea, există Conştiinţe inocente trezite şi de asemenea, creaturi care involuează în Abis, trezite în rău şi pentru rău.

**AMINTIRI ANCESTRALE**

*„Pitagora îl dojeni într-o împrejurare pe un discipol care voia să dea cu piciorul într-un câine care lătra, zicându-i: «Nu lovi acest câine, pentru că în lătratul lui tânguitor am recunoscut un prieten care a murit acum câtva timp».*

*Aceasta este înţeleaptă Legea «Metempsihozei», urâtă atâta de fanaticii Dogmei Evoluţiei."* Samael Aun Weor: *„Mesaj de Crăciun '67-'68"*

Având ca scenariu amfiteatrul cosmic, vreau să povestesc în aceste pagini nişte amintiri...

Cu mult timp înainte să apară din Haos această înlănţuire lunară despre care au vorbit atâţia însemnaţi scriitori teosofi, a existat un univers din care au rămas acum numai urmele în registrele intime ale naturii...

Era într-o lume dintre acestea unde s-a întâmplat ceea ce voi povesti în continuare, cu scopul evident de a lămuri doctrina Transmigraţiei Sufletelor...

În acord cu deziderațele cosmice, pe acea planetă au evoluat şi involuat şapte rase umane foarte asemănătoare cu cele din lumea noastră...

În timpul celei de-a cincea ei rasă rădăcină foarte asemănătoare cu a noastră, a existat abominabila civilizaţie a Kali-Yugăi sau Epoca de fier, aşa cum în aceste momente o avem pe a noastră aici, pe Pământ...

Atunci eu, care eram doar un biet animal intelectual condamnat la pedeapsa de a trăi, devenisem din rău în mai rău, reîncorporându-mă neîncetat în organisme masculine şi feminine, după pasivul şi activul Karmei...

Mărturisesc fără ocolişuri că Mama mea Natura lucra inutil creându-mi corpuri. Eu le distrugeam totdeauna cu viciile şi pasiunile mele.

Ca şi cum era un blestem insuportabil, fiecare din existenţele mele se repeta în linia spirală, în curbe şi mai joase... Evident mă pornisem pe drumul involutiv, descendent.

Mă tăvăleam ca porcul în noroiul abject al tuturor viciilor şi nici pe departe nu mă interesau temele spirituale...

Fără îndoială că devenisem un cinic iremediabil: desigur că orice fel de pedeapsă oricât de gravă fusese, era de fapt condamnată eşecului,..

Se spune că o sută opt mărgele are colierul lui Buddha şi asta ne indică numărul de vieţi care se acordă fiecărui Suflet...

Trebuie să subliniez, spunând că ultima dintre aceste o sută opt existenţe a fost pentru mine ceva definitiv..., atunci am intrat în involuţia regnului mineral scufundat.

Ultima dintre aceste personalităţi a fost de sex feminin şi este evident că după ce s-a tăvălit în patul lui Procust mi-a servit de paşaport pentru Infern...

În pântecele mineral al acelei lumi, blestemam, ofensam, insultam, fornicam înspăimântător şi degeneram tot mai mult, fără ca vreodată să dau dovadă de căinţă...

Mă simţeam căzând în marea depărtare a trecutului; forma umană mă dezgusta; preferam să mă scufund între acele figuri abisale de animale; apoi păream plantă, umbră care se strecura pe ici şi pe colo; în cele din urmă am simţit că mă fosilizez...

Să mă transform în piatră? Ce oroare!... Totuşi, cum eram deja atât de degenerat, nu mai conta nici asta...

Să-1 vezi pe leprosul din oraşul morţilor vii căzându-i degetele, urechile, nasul, braţele şi picioarele, desigur nu-i deloc plăcut; totuşi, nici asta nu mă mişca...

Fornicam neîncetat în patul lui Procust cu orice larvă care se apropia si simţeam că mă stingeam ca o lumânare...

Viaţa în măruntaiele minerale ale acestei planete tare mă plictisea şi de aceea, cum voiam să omor timpul atât de lung şi de plictisitor, mă tăvăleam ca un porc în murdărie.

Mă slăbea înspăimântător, mă făcea bucăţi şi muream penibil; mă dezintegram cu o încetineală îngrozitoare...

Nu mai aveam nici măcar putere să gândesc (era mai bine aşa). În cele din urmă am ajuns la cea de-a Doua Moarte despre care vorbeşte Apocalipsa Sfântului Ioan; îmi dădui ultima suflare şi apoi...

Esenţa deveni liberă; mă văzui transformat într-un copil frumos; nişte Devaşi, după ce rn-au examinat cu atenţie, mi-au permis să intru prin porţile atomice care permit întoarcerea la suprafaţa planetară, la lumina soarelui.

Desigur, Egoul, Sinele, Eul murise. Sufletul meu liber avea acum frumoasa formă a unui copil blând!... Ce să spun, Doamne! Cât de mare este mila lui Dumnezeu!...

Esenţa eliberată din Ego este în întregime inocentă şi pură. Acel Eu, în măruntaiele acelei lumi s-a transformat în pulbere cosmică...

Cât timp am trăit în lumile infernale? Nu ştiu: poate opt mii sau zece mii de ani...

Acum, lipsit de Ego, m-am întors la calea de tip evolutiv; am intrat în regnul gnomilor sau pigmeilor, fiinţe care lucrează cu noroiul pământului, Elementali inocenţi din mineral...

Mai târziu am intrat în paradisurile Elementale din regnul vegetal, reîncorporându-mă constant în plante, arbori şi flori. Cât de fericit mă simţeam în templele Edenului primind învăţături la picioarele Devaşilor!...

Fericirea din paradisurile Jinas este de neconceput pentru raţiunea umană.

Fiecare familie din aceste Edenuri îşi are propriile temple şi instructori proprii; eşti plin de extaz la intrarea în sanctuarul portocalilor ori în capela familiei Elementale a mentei sau în biserica eucalipţilor.

Vorbind de procese evolutive trebuie să spunem următoarele: „Natura non facit saltus” (Natura nu face salturi). Apoi este evident că stadiile mai avansate din regnul vegetal mi-au permis trecerea la stadiul animal.

Am început reîncorporându-mă în organisme foarte simple şi după ce am avut milioane de corpuri am încheiat întorcându-mă în organisme de fiecare dată mai complexe...

Ca o precizare pentru aceste paragrafe, trebuie să confirm că încă păstrez amintiri foarte interesante despre una din acele atât de multe existenţe, pe malul unui râu cu ape cântătoare care se arunca totdeauna vesel în albia de roci milenare...

Eram atunci o biată creatură, o specie foarte deosebită din genul Batracienilor. Mă mişcăm făcând salturi ici şi colo, printre tufe.

Este evident că aveam deplină conştiinţă de mine însumi; ştiam că altădată am aparţinut periculosului regn al animalelor intelectuale... Cei mai buni prieteni ai mei erau Elementalii acelor vegetale care-şi aveau rădăcinile în malul râului şi tăifăsuiam cu ei în limbajul universal...

Locuiam minunat la umbră, foarte departe de umanoizii raţionali; când apărea vreun pericol, imediat mă refugiam în apele cristaline...

Am continuat întorcându-mă în diferite organisme, mai târziu am avut fericirea să mă reîncorporez într-un specimen dintr-o anumită clasă de amfibii foarte inteligente care, vesele, ieşeau din vijelioasele ape ale mării ca să primească razele solare pe plaja nisipoasă...

Când a venit teribila Parcă suverană, care îi face pe toţi muritorii să tremure de frică, am spus ultimul adio celor trei regnuri inferioare şi m-am întors într-un organism

umanoid; aşa am recucerit anevoios starea de animal raţional pe care o pierdusem cândva...

În această nouă stare a mea de biped tricerebrat sau tricentrat, rememoram, evocam insolite întâmplări din abis; nici pe departe nu voiam să mă întorc la lumea subterană; aspiram să profit cu înţelepciune de noul ciclu de o sută opt vieţi care mi se acordau pentru auto-realizarea mea intimă...

Experienţa trecută lăsase cicatrice dureroase în adâncul Sufletului meu; în nici un fel nu eram dispus să repet procesele involutive din lumile infernale.

Ştiam bine că roata Samsarei se învârteşte neîncetat în formă evolutivă şi involutivă şi că Esenţele, după trecerea lor prin regnul animal intelectual, coboară de mii de ori în îngrozitoarea genune ca să elimine elementele subiective ale percepţiilor; însă în nici un fel nu mai voiam suferinţe abisale şi de aceea eram dornic să profit de noul ciclu de existenţe raţionale.

Pentru acea epocă, civilizaţia acelei planete ajunsese la culme; locuitorii acelei lumi aveau nave maritime şi aeriene, oraşe gigantice ultramoderne, industrie puternică şi comerţ, universităţi de toate felurile etc. etc. etc; din nenorocire, asemenea ordine a lucrurilor nu se coordona nicicum cu neliniştile spiritului...

Într-una din acele noi existenţe umanoide ale mele, cu conştiinţa neliniştită, cum simţeam o teamă ciudată, m-am decis să mă informez, să cercetez, să caut drumul secret...

Un proverb din înţelepciunea antică spune: *„Când discipolul este pregătit, Maestrul apare”.*

Guru-ul, ghidul apăru ca să mă scoată din întuneric la lumină; el m-a învăţat Misterele Vieţii şi ale Morţii; el mi-a indicat cărarea muchiei de cuţit.

Aşa am ghicit Misterul înfloririi de Aur; înţelegeam profund propria mea situaţie; ştiam că un biet homuncul raţional era atât de singur, aspiram mai mult să devin un Om Adevărat şi sigur că am reuşit în acea mare zi cosmică, în acel alaltăieri sideral, cu mult înainte de Maharnvantara din Padma sau Lotusul de Aur.

Din nefericire pentru acele timpuri atât de îndepărtate, când abia îmi începeam studiile esoterice la picioarele Maestrului nu aveam nici o avere; familia mea — locuitori ai acelei lumi — trăia în sărăcie; o soră care îngrijea de casă câştiga câţiva bani vânzând fructe şi verdeţuri în piaţă; eu o însoţeam, de obicei...

Într-o împrejurare m-au închis într-o închisoare groaznică fără nici un motiv...

Am petrecut mult timp după gratiile înfiorătoare ale acelei carcere; însă — şi asta e curios — nimeni nu mă acuza; nu exista delict pentru a fi condamnat; era vorba de un caz foarte special şi, culmea, numele meu nici măcar nu figura pe lista deţinuţilor; desigur exista un anumit tip de persecuţie secretă împotriva iniţiaţilor; aşa am ajuns să înţeleg.

Cu răbdare, în speranţa vreunei ocazii, aşteptam un moment norocos ca să scap...

De mai multe ori am încercat zadarnic, însă la sfârşit, într-o zi din atâtea, fără să ştiu cum sau de ce, paznicii au uitat de o uşă lăsând-o deschisă; desigur că nicicum nu voiam, nu eram dispus să pierd o atât de dorită ocazie: în câteva secunde ieşii din acea închisoare făcând apoi nişte ocoluri în piaţă, ca să-i depistez pe poliţaii care mă urmăreau şi să văd daca veneau după mine. Oricum încercarea mi-a reuşit şi m-am îndepărtat de acel oraş pentru totdeauna.

Închei prezentul capitol spunând că doar lucrând în Forja Aprinsă a lui Vulcan am reuşit atunci să devin Om Autentic.

## 15. Universul minţii

„Procesele de alegere împart mintea între bătăliile entităţilor şi atunci imaginile interioare se ascund ca şi stelele în spatele norilor grei ai raţionamentului."

Samael Aun Weor

**CE ESTE MINTEA?**

*„Gândirea este o funcţie a corpului mental. Omul poate să gândească fără corpul fizic, într-un mod independent de materia creierului. Acest lucru este deja demonstrat de laboratoarele ştiinţifice, unde s-a ajuns la materializarea entităţilor dezîncarnate.*

*Encefalul este guvernat de minte, dar mintea nu poate fi guvernată de encefal. Encefalul este instrumentul emoţiilor şi al conştiinţei, dar nu produce nici emoţiile, nici conştiinţa. Acest lucru este logic, nu poate fi refuzat de ignoranţi. Logica este logică.*

*Aceste persoane care afirmă că creierul produce gânduri, emoţii şi conştiinţă sunt ignoranţi, pentru că ei nu au studiat corpul Mental. Nici măcar ignoranţii nu pot respinge acest lucru. Este necesar ca ignoranţii să studieze".*

Samael Aun Weor: *„Noţiuni Fundamentale de Endocrinologie şi Criminologie"*

Cei care cred că mintea este creierul greşesc. Mintea este energetică, subtilă, ea poate să devină independentă de materie, ea poate în anumite stări hipnotice sau în timpul visului normal, să se transporte în locuri îndepărtate pentru a vedea şi asculta ceea ce se întâmplă în acele locuri.

În laboratoarele de parapsihologie se fac experimente ren%iiite cu persoane în stare de hipnoză.

Multe persoane în stare de hipnoză au putut să intor%eze detaliat asupra unor evenimente, persoane şi situaţii care se întâmplau la o mare distanţă în timpul transei hipnotice.

După desfăşurarea acestor experimente, oamenii de ştiinţă au putut verifica veridicitatea acestor informaţii. Noi putem experimenta realitatea faptelor, exactitatea evenimentelor.

Aceste experimente şi observaţii ale laboratoarelor de Parapsihologie au demonstrat că creierul nu este mintea.

Cu adevărat, putem spune că mintea poate să călătorească în spaţiu şi timp, independent de creier, pentru a vedea şi asculta lucruri care se întâmplă în locuri care se găsesc la o anumită depărtare.

Realitatea acestor percepţii senzoriale este deja demonstrată. Numai un nebun de legat sau un idiot ar putea nega realitatea acesvor percepţii.

Creierul este făcut pentru a percepe gândurile, dar creierul nu este gândurile.

Creierul nu gândeşte. Cea care gândeşte este mintea. Creierul este doar instrumentul minţii, dar nu este mintea.

Sfera gândurilor în care omul trăieşte nu ar putea fi niciodată închisă în circumferinţa limitată a craniului. Dacă ar exista un astfel de om, ar fi omul cel mai nefericit din lume. Un om cu gândurile închise în craniu nu ar putea vedea, nici percepe lumea interioară. Se ştie că atunci când corpul se relaxează, „psiquis"-ul scapă şi când este în altă dimensiune paralelă axe loc acest proces, adică el nu are nevoie de creierul pe care 1-a lăsat în corpul fizic.

Toate fiinţele umane pot învăţa să-şi utilizeze corect propria minte. Conştiinţa care se găseşte în minte ar putea să călătorească în mod voluntar în spaţiu şi timp aşa cum făceau marii clarvăzători ai trecutului.

Este urgent să ştim cum şi de ce funcţionează mintea. Doar rezolvând acest „cum" şi „de ce" putem face din minte un instrument util.

**DINAMICA MENTALA**

*„Acest trist Homuncul Raţional în mod greşit numit om este foarte asemănător unui vapor ratat echipat cu mulţi pasageri stângaci şi tenebroşi. (Vreau să mă refer la Euri.)*

*Incontestabil, fiecare dintre acestea în particular, are propria sa minte, idei, concepte, opinii, emoţii etc. etc. etc.*

*În mod evident, suntem plini de infinite contradicţii psihologice. Dacă am putea să ne vedem într-o oglindă mare aşa cum suntem în interior, am rămâne îngroziţi de noi înşine.*

*Tipul de Minte care la un moment dat se exprimă în noi prin diversele funcţii cerebrale, depinde exclusiv de calitatea Eurilor în acţiune.*

*Este evidentă, clară şi manifestă existenţa interioară a numeroase Minţi, în fiecare dintre noi.*

*Cu siguranţă nu suntem posesorii unei Minţi Individuale, Particulare; avem multe Minţi".* *Samael Aun Weor: „Cei Trei Munţi"*

În *Dinamica mentală* avem nevoie să ştim cum şi de ce funcţionează mintea. Incontestabil, mintea este un instrument pe care noi trebuie să învăţăm să-1 folosim în mod conştient. Ar fi absurd ca acest instrument să fie eficient, dacă înainte nu am cunoaşte cum şi de ce funcţionează mintea.

Când cineva cunoaşte cum şi de ce funcţionează mintea, când cunoaşte diferitele funcţionalisme ale minţii, el poate să o controleze şi mintea se transformă într-un instrument util şi perfect, într-un vehicul minunat cu care noi putem lucra în beneficiul umanităţii.

Avem nevoie, de fapt, de un sistem realist dacă vrem cu adevărat să cunoaştem potenţialul mentalului uman.

În această epocă există multe exerciţii pentru controlul minţii. Există persoane care cred că anumite exerciţii artificiale pot fi magnifice pentru controlul înţelegerii. Există şcoli, exista multe teorii despre minte, multe sisteme, dar cum ar fi posibil să facem din minte ceva util? Trebuie să reflectăm că, dacă nu cunoaştem cum şi de ce funcţionează mintea, nu am putea ajunge să avem o minte perfectă.

Trebuie să cunoaştem diversele funcţionalisme ale minţii dacă vrem ca aceasta să fie perfectă. Cum funcţionează, de ce funcţionează? Acest „cum" şi „de ce" sunt definitive.

Dacă, de exemplu, aruncăm o piatră într-un lac, vom vedea că se formează unde. Acestea sunt reacţia lacului, apei, datorată pietrei. Într-un mod asemănător, dacă cineva ne spune un cuvânt ironic, acest cuvânt ajunge la minte şi mintea reacţionează datorită cuvântului; atunci rezultă conflictul.

Toată lumea are probleme, toată lumea trăieşte în conflict. Am observat cu detaliu mesele de dezbateri ale multor organizaţii, şcoli etc, nu se respectă unii pe alţii. De ce? Pentru că nu se respectă pe ei înşişi.

Se poate observa senatul, camera reprezentanţilor sau, simplu, o masă de la şcoală: dacă cineva spune ceva, celălalt se simte atins, se enervează şi spune ceva mai rău, cearta dintre ei sfârşindu-se într-un mare haos al membrilor mesei conducătoare. Acest fapt, că mintea fiecăruia reacţionează la impacturile lumii exterioare, este foarte grav.

În realitate trebuie să apelăm la psihanaliza retrospectivă pentru a explora propria noastră minte. Este necesară auto-cunoaşterea puţin mai înăuntrul intelectului. De exemplu, de ce reacţionăm la cuvintele unei persoane? Noi suntem întotdeauna victime... Dacă cineva vrea ca noi să fim mulţumiţi, ajunge o simplă batere pe umăr şi câteva cuvinte

plăcute. Dacă cineva vrea să ne vadă enervaţi, ajunge să ne spună câteva cuvinte dezagreabile.

Atunci unde este adevărata noastră libertate intelectuală? Care este ea? Cu siguranţă, noi depindem de ceilalţi, suntem sclavi. *Procesele noastre psihologice* depind exclusiv de celelalte persoane. Noi nu comandăm în propriile noastre procese psihologice şi acest lucru este teribil.

Ceilalţi ne comandă nouă şi în procesele noastre intime. Un prieten vine neanunţat şi ne invită la o petrecere, mergem în casa prietenului, ne oferă un pahar, ne vine greu să-1 refuzăm şi îl bem pentru a nu ne supăra prietenul; şi apoi vine alt pahar, îl bem, apoi un altul, un altul, până când ajungem să ne îmbătăm. Aşadar prietenul era proprietarul şi stăpânul propriilor noastre procese psihologice.

Poate servi la ceva o astfel de minte? Dacă cineva ne comandă, dacă toată lumea are dreptul să ne comande, atunci unde este libertatea noastră intelectuală, care este ea?

Într-un mod neaşteptat ne găsim în faţa unei persoane de sex opus. Ne identificăm mult cu această persoană şi apoi sfârşim prin a ajunge la adulter sau fornicaţie. Înseamnă că această persoană de sex opus avea mai multă forţă decât noi şi a dominat procesele noastre psihologice, ne-a controlat, am fost supuşi voinţei sale. E aceasta libertate?

**DOMINAREA MINŢII**

Este clar că trebuie să devenim mai independenţi de minte. Mintea este o închisoare, o carceră în care noi toţi suntem prizonieri. Trebuie să evadăm din această celulă dacă vrem cu adevărat să ştim ce este libertatea, această libertate care nu este a timpului, această libertate care nu aparţine mintii.

Înainte de toate, trebuie să considerăm mintea ca pe ceva ce nu este al Fiinţei. Din păcate, persoanele foarte identificate cu mintea spun: „gândesc!" şi cred că ele sunt chiar mintea.

Există şcoli care se dedică întăririi minţii. Fac cursuri prin corespondenţă şi arată cum se dezvoltă forţele mentalului etc, dar toate acestea sunt absurde. Nu îl corectăm întărind gratiile închisorii în care ne aflăm. Trebuie să distrugem gratiile pentru a cunoaşte libertatea adevărată care, aşa cum am spus înainte, nu este timpul.

Cât timp suntem în închisoarea intelectului, noi nu vom fi capabili să experimentăm adevărata libertate.

Mintea în ea însăşi este o închisoare care ne face să suferim mult; nici o persoană nu a fost fericită cu mintea. Până acum nu se cunoaşte nici un om care să fi fost fericit cu mintea. Mintea face nefericite toate creaturile. Momentul cel mai fericit pe care l-am trăit în viaţa noastră, a fost întotdeauna în absenţa minţii, a fost un moment pe care nu-l uităm niciodată în viaţă; în astfel de momente noi cunoaştem ce este fericirea, dar acest lucru nu durează decât o clipă. Mintea nu ştie ce este fericirea, ea este o închisoare!

Trebuie să învăţăm să dominăm mintea, nu cea a aproapelui, ci a noastră proprie, dacă vrem să devenim independenţi de ea.

Este indispensabil să învăţăm să privim mintea ca pe ceva ce trebuie dominat, ca pe ceva ce trebuie îmblânzit. Să ne amintim de divinul maestru Iisus intrând în Ierusalim călare pe măgar în duminica de Florii; acest ***măgar*** este mintea pe care trebuie să o stăpânim. Trebuie ca noi să fim pe măgar pentru ca să nu fie el peste noi. Din nefericire, persoanele sunt victimele minţii pentru că ele nu ştiu să urce pe măgar. Mintea este un măgar foarte neîndemânatic, iar noi trebuie să-1 dominăm dacă vrem cu adevărat să fim pe el.

***Mintea* în sine este egoul**. Este urgent să distrugem egoul pentru ca substanţa mentală să poată fi utilizată în mod transcendental.

Este important să ne eliberăm de gratiile minţii neîndemânatice şi, o dată ce ne eliberăm de minte, să învăţăm să ne descurcăm în lumea Spiritului Pur fără minte, să ştim să trăim în această cascadă de sunete care se găseşte dincolo de minte şi care nu aparţine timpului.

Ceea ce există în minte este ignoranţa. Adevărata înţelepciune nu se găseşte în minte, ea este dincolo de minte. Mintea este ignorantă şi de aceea cade în multe greşeli grave.

Ce proşti sunt cei care fac propagandă mentală, cei care promit puteri mentale, cei care arată celorlalţi cum să domine mintea aproapelui lor etc. Mintea nu face fericit pe nimeni. Adevărata fericire este dincolo de minte. Nu putem ajunge să cunoaştem fericirea până în momentul în care vom fi independenţi de minte.

În cele patruzeci şi nouă de departamente ale mentalului se ascund toate şi fiecare din „agregatele psihologice". Este important să ne eliberăm de această minte egoică pentru a cunoaşte realul, nu pentru a-1 cunoaşte în mod intelectual, ci pentru a-1 experimenta cu adevărat.

**EUL ÎN MINTE**

*„Discipolii noştri trebuie să schimbe procesul raţionamentului cu frumuseţea înţelegerii. Procesul raţionamentului separă mintea de Intim. O minte separată de Intim, cade în prăpastia magiei negre.*

*De multe ori, Intimul dă un ordin si mintea se manifestă cu raţionamentele sale. Intimul vorbeşte sub formă de presimţiri sau gânduri; mintea se exprimă raţionând şi comparând.*

*Raţionamentul se bazează pe opinie, pe lupta conceptelor antitetice, pe procesul de alegere conceptuală etc. Raţiunea divide mintea în lupta antitezelor. Conceptele antitetice transformă mintea într-un câmp de luptă.*

*O minte împărţită în luptele raţionamentelor, în luptele antitetice ale conceptelor fracţionează înţelegerea, transformând mintea într-un instrument inutil pentru fiinţă, pentru Intim. Când mintea nu poate servi de instrument Intimului, atunci serveşte de instrument Eului animal, transformând omul într-o fiinţă oarbă, neîndemânatică, într-un sclav al pasiunilor şi percepţiilor senzoriale din lumea exterioară.*

*Fiinţele cele mai neîndemânatice şi pasionale care există pe pământ simt tocmai marii raţionalişti intelectuali. Intelectualul, din lipsa unui punct sau a unei virgule, pierde sensul frazei. Intuitivul ştie să citească acolo unde Maestrul nu scrie şi să asculte acolo unde Maestrul nu vorbeşte.*

*Raţionalul este în totalitate sclav al simţurilor externe, iar sufletul său este neputincios precum luntrea pe care vântul o rătăceşte pe ape. Raţionaliştii spiritualişti sunt dintele cele mai nefericite fiinţe care există pe pământ. Au mintea plină în totalitate de teorii şi iar teorii şi şuieră îngrozitor neputând realiza nimic din ceea ce au citit".*

Samael Aun Weor: *„Tarot şi Kabală"*

În lume există mulţi oratori care uimesc cu elocinţa lor, dar sunt foarte puţine persoanele care ştiu să asculte. A şti să asculţi e foarte dificil. În realitate sunt puţine persoanele care ştiu cu adevărat să asculte.

Când vorbeşte profesorul sau profesoara, conferenţiarul, cei care ascultă par să fie foarte atenţi, ca şi cum ar urmări detaliat fiecare cuvânt al oratortdui. Toţi dau impresia că

sunt foarte atenţi şi ascultă, că se gândesc în stare de alertă, dar în profunzimea psihologică a fiecărui individ există un ***secretar care traduce*** fiecare cuvânt al oratorului.

Acest secretar este eul, egoul, sinele însuşi. Munca acestui secretar constă în a interpreta rău, în a traduce rău cuvintele oratorului.

Egoul traduce în acord cu prejudecăţile, preconceptele şi temerile sale, orgoliul, neliniştile, ideile, memoria etc. etc. etc. Elevii, elevele din şcoli, indivizii care împreună constituie auditoriul, care ascultă, în realitate nu ascultă deloc oratorul. Ei se ascultă pe ei înşişi, îşi ascultă propriul ego, iubitul ego machiavelic care nu este dispus să accepte realitatea, adevărul, esenţialul.

Doar în stare de alertă, cu mintea spontană, liberă de greutatea trecutului, în stare de plină receptivitate, putem cu adevărat să ascultăm, fără intervenţia acestui nefast secretar numit ego, eu însumi, el însuşi.

Când mintea este condiţionată de memorie, ea doar repetă ceea ce a acumulat.

Mintea condiţionată de experienţele multor zile de ieri poate să vadă prezentul doar prin lentilele murdare ale trecutului.

Minţile brute, dure, deteriorate, degenerate nu ştiu niciodată să asculte, nu ştiu niciodată să descopere noul. Aceste minţi pot să înţeleagă doar într-un mod înşelător traducerile absurde ale acestui secretar satanic numit ego, eu.

Dacă vrem să ştim să ascultăm, dacă vrem să învăţăm să ascultăm ca să descoperim noul, trebuie să trăim în acord cu filozofia fiecărui moment.

Trebuie să învăţăm să trăim moment de moment, fără prejudecăţi şi preconcepte luate din trecut. Trebuie să învăţăm să vedem viaţa cu o minte deschisă.

Copiii şi tinerii, băieţi şi fete au mintea mai elastică, ductilă, rapidă şi alertă etc.

Mulţi sunt copiii şi tinerii care-i întreabă cu plăcere pe părinţi şi profesori despre cutare sau cutare lucru. Ei doresc să afle ceva în plus, doresc să ştie şi de aceea pun întrebări, observă, văd câteva detalii pe care adulţii le dispreţuiesc sau nu le observă.

Pe măsură ce anii trec, pe măsură ce avansăm în vârstă, mintea se cristalizează puţin câte puţin.

Mintea persoanelor mai bătrâne este fixă, pietrificată, nu poate să se mai schimbe deloc.

Bătrânii sunt deja într-un fel şi aşa mor, ei nu se schimbă, ei privesc totul dintr-un punct fix.

Senilitatea bătrânilor, prejudecata, ideile fixe, gândirea fixă etc, în ansamblu seamănă cu o rocă, o piatră care nu se schimbă sub nici o formă.

Este urgent ca profesorii şi profesoarele care se ocupă cu formarea personalităţii elevilor şi elevelor să studieze foarte profund mintea, cu scopul de a putea orienta noile generaţii în mod inteligent.

Este dureros să înţelegem profund că pe parcursul timpului mintea se pietrifică puţin câte puţin.

Mintea este ucigaşul realului, al adevărului. Mintea distruge dragostea.

Cel care ajunge la bătrâneţe nu va fi capabil să iubească, deoarece mintea lui este plină de experienţă dureroasă, de prejudecăţi şi de idei fixe ca vârful de oţel etc.

Există bătrâni desfrânaţi care se cred încă capabili de iubire, dar ceea ce se întâmplă este că aceşti bătrâni sunt plini de pasiune sexuală senilă şi confundă pasiunea cu iubirea.

Iubirea acestor bătrâni este imposibilă, pentru că mintea a distrus-o cu senilitatea, ideile fixe, prejudecăţile, gelozia, experienţele, amintirile, pasiunile sexuale etc. etc. etc.

Mintea este cel mai rău duşman al iubirii. În ţările super-civilizate iubirea nu mai există, pentru că mintea persoanelor miroase a fabrici, conturi de bancă, schimburi şi celuloid.

Există multe butelii pentru minte şi mintea fiecărei persoane este foarte bine îmbuteliată.

Unii au mintea îmbuteliată în gelozie, în ură, în dorinţa de a fi bogaţi, în buna poziţie socială, în pesimism, în ataşamentul faţă de propria suferinţă, în problemele de familie etc. etc. etc.

Persoanelor le place să-şi îmbutelieze mintea. Par bizari cei care se decid cu adevărat să facă bucăţele sticla în care mintea este îmbuteliată.

Trebuie să ne eliberăm mintea, dar persoanelor le place sclavia. Ar fi foarte bizar să întâlnim pe stradă pe cineva care să nu aibă mintea bine îmbuteliată.

Profesorii şi profesoarele trebuie să-i înveţe pe elevi, pe eleve toate aceste lucruri, trebuie să înveţe noile generaţii să-şi investigheze propria minte, să o observe, să o înţeleagă. Doar aşa, prin înţelegere profundă, putem evita cristalizarea minţii, congelarea ei, îmbutelierea ei.

Singura care poate transforma lumea este ceea ce se numeşte Iubire; dar mintea distruge iubirea.

Trebuie să studiem propria noastră minte, să o observăm, să o investigăm profund, să o înţelegem cu adevărat.

Doar aşa, fiind proprii noştri stăpâni, ai propriei noastre minţi, vom ucide ucigaşul Iubirii şi vom fi cu adevărat fericiţi.

Cei care fabulează pe tema iubirii, cei care trăiesc făcând proiecte pe tema iubirii, cei are doresc ca Iubirea să acţioneze în acord cu gustul şi nongustul lor, proiectele şi fantezia, legile şi prejudecăţile, amintirile şi experienţa etc. nu vor putea şti niciodată cu adevărat ce este Iubirea. De fapt ei sunt convertiţi în duşmani ai Iubirii.

Este necesar să înţelegem bine ce sunt procesele minţii în stare de acumulare de experienţă.

Profesorul şi profesoara îşi ceartă de multe ori elevii într-un mod corect, dar câteodată, în mod stupid, îi ceartă fără un motiv adevărat, just şi nu înţeleg că această ceartă rămâne în mintea elevilor lor. Rezultatul acestui procedeu greşit este pierderea Iubirii faţă de profesori şi profesoare.

Mintea distruge Iubirea şi acest lucru nu trebuie să-1 uite niciodată profesorii şi profesoarele de şcoli, de colegii şi de universităţi.

Este necesar să înţelegem profund aceste procese mentale care pun capăt Frumuseţii Iubirii.

Nu ajunge să fii tatăl sau mama unei familii; trebuie să ştim să iubim. Taţii şi mamele cred că-şi iubesc fiii şi fiicele pentru că îi au, pentru că le aparţin, pentru că îi posedă, ca cineva care are o bicicletă, un automobil, o casă.

Acest simţ al posesiei, al dependenţei se confundă cu Iubirea, dar nu va putea fi niciodată Iubire.

Profesorii şi profesoarele din a doua familie pe care o avem, şcoala, cred că îşi iubesc elevii pentru că le aparţin, pentru că îi posedă, dar aceasta nu este Iubire. Simţul posesiei sau al dependenţei nu este Iubire.

Mintea distruge Iubirea şi doar înţelegând toate funcţionalismele eronate ale minţii, modul nostru absurd de gândire, obiceiurile noastre rele, obiceiurile automate, mecanice,

modul greşit de a face lucrurile etc. putem ajunge să trăim, să experimentăm cu adevărat ceea ce nu aparţine timpului, ceea ce se numeşte Iubire.

Cei care doresc ca Iubirea să se transforme într-o piesă a propriei maşini de rutină, cei care doresc ca Iubirea să meargă pe drumurile greşite ale propriilor prejudecăţi sau invidii, temeri, experienţe de viaţă, într-un mod egoist de a vedea lucrurile etc, termină radical cu Iubirea, pentru că aceasta nu se lasă niciodată supusă.

Cei care vor ca Iubirea să funcţioneze ca „eu vreau”, ca „eu doresc”, ca „eu gândesc” pierd iubirea, pentru că Cupido, zeul iubirii, nu este niciodată dispus să devină un sclav al eului.

Trebuie să eliminăm eul, eul însumi, el însuşi, pentru a nu pierde Copilul Iubirii.

Eul este un ansamblu de amintiri, de temeri, de invidie, de mânie, de pasiuni, experienţe, egoism, gelozie, lăcomie, desfrâu etc. etc.

Doar înţelegând fiecare defect separat, doar studiindu-l, observându-1 direct, nu doar în regiunea intelectuală ci şi în toate nivelurile subconştiente ale minţii, fiecare defect psihologic începe să dispară. Noi murim şi murim moment de moment. Astfel şi doar aşa vom ajunge la dezintegrarea eului.

Cei care vor să îmbutelieze Iubirea în oribila butelie a eului, pierd Iubirea. Ei rămân fără Iubire, pentru că Iubirea nu poate fi niciodată îmbuteliata.

Din nefericire, oamenii vor ca Iubirea să se comporte în acord cu propriile obiceiuri, dorinţe etc. Oamenii vor ca Iubirea să se supună eului şi acest lucru este complet imposibil, pentru că iubirea nu se supune eului.

Cuplul de îndrăgostiţi sau, mai bine zis, pasionaţi cred că iubirea trebuie să meargă fidel pe drumul propriilor dorinţe, concupiscenţe, greşeli etc. şi în această privinţă se înşeală total.

„Să vorbim despre noi doi!” spun îndrăgostiţii sau pasionaţii sexual (care abundă în această lume). Şi apoi urmează conversaţia, proiectele, speranţele şi suspinele. Fiecare spune ceva, îşi expune proiectele, dorinţele, felul de viaţă şi vrea ca Iubirea să se mişte ca o locomotivă pe şinele trasate de minte.

Cât de înşelaţi sunt aceşti îndrăgostiţi sau pasionaţi! Cât de departe sunt ei de realitate!

Iubirea nu se supune eului şi când cuplul vrea să-i pună lanţuri şi să o supună, ea se retrage, lăsând cuplul în dizgraţie.

Mintea are prostul obicei de ***a compara***. Bărbatul o compară pe logodnica sa cu o alta. Femeia compară un bărbat cu altul. Profesorul compară un elev cu un altul, o elevă cu o alta, ca şi cum nu toţi elevii ar merita aceeaşi apreciere. Cu adevărat, compararea este abominabilă.

Cel care contemplă un frumos apus de soare, îl compară cu un altul, nu ştie să înţeleagă cu adevărat frumuseţea pe care o are în faţa ochilor.

Cel care contemplă un frumos munte, îl compară cu un altul pe care l-a văzut ieri, el nu admiră cu adevărat frumuseţea muntelui pe care îl are în faţa sa.

Acolo unde există comparaţie nu există în realitate Iubire adevărată. Tatăl şi mama care-şi iubesc copiii cu adevărat, nu-i compară niciodată cu nimeni; îi iubesc şi asta este totul.

Soţul care-şi iubeşte cu adevărat soţia nu comite niciodată eroarea de a o compara cu cineva, o iubeşte şi asta este totul.

Profesorul sau profesoara care-şi iubeşte elevii şi elevele nu face niciodată discriminări, nu-i compară niciodată între ei, îi iubeşte cu adevărat şi asta este totul.

Mintea divizată de luptele contrariilor nu este capabilă să înţeleagă noul, se pietrifică, se congelează.

Mintea are multe regiuni profunde, locuri subconştiente, ascunzişuri, dar ceea ce este cu adevărat bun este Esenţa, Conştiinţa şi ea este în mijloc.

Când dualismul se termină, când mintea devine integră, calmă, liniştită, profundă, când se opreşte din comparat, atunci se trezeşte Esenţa, Conştiinţa şi acesta trebuie să fie adevăratul obiectiv al educaţiei fundamentale.

Să facem distincţie între obiectiv şi subiectiv. În ***obiectiv*** este conştiinţă trezită. În ***subiectiv*** există conştiinţă adormită, subconştiinţă.

Numai conştiinţa obiectivă poate să se bucure de cunoaşterea obiectivă.

Informaţia intelectuală pe care o primesc acum elevii şi elevele tuturor şcolilor, colegiilor şi universităţilor este subiectivă sută la sută.

Cunoaşterea obiectivă nu poate fi primită fără conştiinţă obiectivă.

Elevii şi elevele trebuie să ajungă mai întâi la autoconştiinţă şi apoi la conştiinţa obiectivă.

Doar pe drumul iubirii putem ajunge la conştiinţa obiectivă şi la cunoaşterea obiectivă.

Trebuie să înţelegem complexa problemă a mentalului dacă vrem cu adevărat să parcurgem drumul Iubirii.

## SCLAVIA PSIHOLOGICA

*„Nimeni nu poate în mod real să experimenteze Libertatea dacă conştiinţa sa continuă să fie îmbuteliată în eu, în sine.*

*Este urgent să înţelegem acest eu însumi, persoana mea, ceea ce sunt eu dacă dorim foarte sincer cucerirea libertăţii.*

*În nici un fel n-am putea scăpa de lanţurile sclaviei, dacă nu am înţelege înainte de toate această problemă a eului, tot ceea ce este legat de eu, de sine.*

*În ce constă sclavia? Ce ne face sclavi? Care sunt piedicile? Iată ceea ce trebuie să descoperim.*

*Bogaţi şi săraci, credincioşi şi sceptici, toţi sunt în mod hotărât prizonieri, cu toate că se consideră liberi.*

*Atâta timp cât conştiinţa, esenţa, adică ceea ce este mai demn în noi, va continua să fie îmbuteliată în sine, în eu, în poftele mele şi în temerile mele, în dorinţele mele şi în pasiunile mele, în grijile mele şi în violenţele mele, în defectele mele psihologice, vom fi sigur în închisoare”.* Samael Aun Weor: *„Marea Rebeliune”*

Acasă şi la şcoală taţii de familii şi profesorii ne spun ceea ce trebuie să gândim, dar niciodată în viaţă ei nu ne arată cum să gândim.

A şti ce trebuie să gândim este relativ foarte uşor. Părinţii noştri, profesorii noştri, tutorii, autorii de cărţi etc. etc. etc. sunt fiecare un dictator în felul lor. Fiecare vrea ca noi să ne gândim la scrierile lor, la cererile lor, la teoriile lor etc.

Dictatorii minţii abundă ca buruienile. Există peste tot o tendinţă perversă de a face sclav mintea celuilalt, de a o îmbutelia, de a o obliga să trăiască după anumite reguli, în anumite şcoli etc. Milioanele de dictatori ai minţii nu au vrut niciodată să respecte libertatea mentală a persoanelor. Dacă cineva nu gândeşte ca şi ei, îl califică pervers, ignorant, renegat etc. etc. etc.

Toată lumea vrea să supună pe toată lumea; *toată lumea vrea să împiedice libertatea intelectuală a aproapelui*. Nimeni nu vrea să respecte libertatea gândirii

celuilalt. Fiecare se simte judecând, înţelept, minunat şi vrea, cum este normal, ca ceilalţi să gândească ca şi el.

Mintea a fost supusă cu un mare abuz. Putem observa în felul acesta comercianţii şi propaganda pe care o fac prin ziare, radio, televiziune etc.

Propaganda comercială se face într-un mod dictatorial: *„Cumpăraţi săpunul cutare, cumpăraţi aceşti pantofi, acest lucru vă va costa următoarea sumă de bani, cumpăraţi imediat, nu lăsaţi pe mâine, acest lucru trebuie să se facă imediat!”* Singurul lucru care lipseşte de spus: *„Dacă nu vă supuneţi, veţi ajunge la închisoare şi vă vom asasina!”*

Tatăl vrea să-i impună cu forţa copilului său propriile idei şi profesorii de şcoli pedepsesc şi pun note rele dacă tânărul sau tânăra fată nu acceptă într-un mod dictatorial ideile sale. Jumătate din umanitate vrea să facă sclavă mintea celeilalte jumătăţi. Această tendinţă, de a face sclavă mintea celorlalţi, o putem vedea când studiem paginile negre ale istoriei.

Peste tot au existat şi există dictatori sanghinolenţi care fac sclavă mintea popoarelor. Aceste dictaturi sanghinolente dictează ceea ce oamenii trebuie să gândească. Nefericire celui care încearcă să gândească liber! Inevitabil, el va fi închis în lagărele de concentrare din Siberia şi va fi supus la munci forţate, va fi spânzurat, împuşcat, exilat etc. Nici profesorii, nici taţii de familii, nici cărţile nu vreau să arate modul de gândire.

Persoanele sunt încântate să le oblige pe celelalte să gândească cum cred ele că trebuie. Este clar că fiecare este un dictator în felul său. Fiecare îşi crede propriile cuvinte, fiecare crede ferm că toţi ceilalţi trebuie să gândească ca şi el, pentru că el este cel mai bun dintre toţi.

Taţii de familii, profesorii, patronii etc. etc. etc. îi pedepsesc fără încetare pe subordonaţii lor.

Umanitatea are o oribilă tendinţă de a nu-i respecta pe ceilalţi, de a influenţa mintea celuilalt, de a o închide, de a o face sclavă, de a o îmbutelia, de a înlănţui nodul de gânduri al celuilalt.

Soţul vrea să-şi impună cu forţa ideile sale proprii, doctrina sa în capul soţiei sale şi soţia vrea să facă acelaşi lucru.

Astfel, soţul şi soţia divorţează pentru că au o incompatibilitate de idei.

Cuplurile nu vor să înţeleagă necesitatea de a respecta libertatea intelectuală a celuilalt.

Nici unul din soţi nu are dreptul să facă sclavă mintea celuilalt. Fiecare are dreptul la respect. Fiecare poate să gândească cum vrea, are dreptul să aibă religia sa, are dreptul să fie în orice partid politic.

Copiii şcolilor sunt obligaţi să gândească într-un anumit mod, dar nu li se arată modul de a guverna mintea.

Mintea copiilor este flexibilă, elastică, ductilă şi cea a bătrânilor este dură, are deja o formă care nu se poate schimba, nici nu poate fi schimbată.

Mintea copiilor şi a tinerilor este susceptibilă la multe lucruri şi se poate schimba.

Copiilor şi tinerilor li se poate arăta cum să gândească. Este foarte dificil a le arăta bătrânilor cum să gândească, pentru că ei sunt într-un anumit fel şi mor aşa. Foarte rar întâlnim în viaţă o persoană bătrână care să fie interesată de o schimbare radicală.

Mintea persoanelor se formează în timpul copilăriei lor. Este ceea ce părinţilor şi profesorilor le place să facă. Ei adoră să dea o formă minţii copiilor şi tinerilor.

Orice minte care este pusă într-o formă devine, datorită acestui fapt, o minte condiţionată, o minte sclavă.

Este necesar ca profesorii de şcoli să elimine lanţurile minţii.

Este urgent ca profesorii să ştie să dirijeze mintea copiilor către adevărata libertate, pentru ca aceştia să nu mai devină sclavi.

Este indispensabil ca profesorii să le arate elevilor lor modul de a gândi. Profesorii trebuie să înţeleagă că este necesar să-i înveţe pe elevii lor drumul analizei, ***meditaţia***, înţelegerea. Nici o persoană care înţelege nu trebuie niciodată să accepte un mod dogmatic În primul rând este urgent să investigăm, să înţelegem, să căutăm înainte de a accepta.

Cu alte cuvinte, putem spune că nu este deloc necesar să acceptăm, ci trebuie să investigăm, să analizăm, să medităm şi să înţelegem. Când înţelegerea este completă, acceptarea nu este necesară.

Nu serveşte la nimic să ne umplem capetele cu informaţii intelectuale, dacă ieşind din şcoli nu ştim să gândim şi continuăm ca automate vii, ca maşini, repetând aceeaşi rutină a tatălui, a bunicului, a străbunicului etc.

Să repetăm totdeauna acelaşi lucru, să trăim viaţa ca nişte maşini, de acasă la birou şi de la birou acasă, să ne căsătorim pentru a ne transforma în maşini pentru fabricat copii, acestea nu sunt viaţa, şi dacă pentru acestea studiem şi mergem la şcoală, la colegiu şi la universitate, între zece şi cincisprezece ani, ar fi mai bine să nu studiem.

Mahatma Gandhi a fost un om unic. Sacerdoţii protestanţi s-au aşezat de multe ori în poarta sa, ore întregi luptând pentru a-l converti la creştinismul protestant. Gandhi nici nu a acceptat, nici nu a refuzat sfaturile lor; el le înţelegea, le respecta, şi asta era tot. Mahatma spunea câteodată: *„Sunt brahman, evreu, creştin, mahomedan etc. etc. etc”*. Mahatma înţelegea că toate religiile sunt necesare pentru că ele conservă aceleaşi valori eterne.

Faptul de a accepta sau de a refuza o doctrină sau un concept arată lipsa de maturitate mentală. Când refuzăm sau acceptăm ceva, este pentru că nu am înţeles.

Unde există înţelegere, acceptarea sau refuzul este în plus.

Mintea care crede, mintea care nu crede, mintea care se îndoieşte este o minte ignorantă.

Drumul înţelepciunii nu constă în a crede, a nu crede sau a se îndoi. Drumul înţelepciunii constă în a studia, a analiza, a medita şi a experimenta.

Adevărul este necunoscutul clipă de clipă. Adevărul nu are nimic de a face cu ceea ce credem sau nu credem, nici cu scepticismul.

Adevărul nu este o chestiune de a accepta sau a nu accepta ceva. Adevărul este ceva legat de experienţă, trăire şi înţelegere.

Toate forurile de profesori trebuie, ca sinteză ultimă, să călăuzească elevii spre experienţa realului, a adevărului.

Este urgent ca profesorii să abandoneze această tendinţă veche şi dăunătoare care este totdeauna dirijată să fasoneze mintea plastică şi ductilă a copiilor.

Este absurd ca persoanele adulte pline de prejudecăţi, de pasiuni, de vechi preconcepte etc. să vină să schimbe astfel mintea copiilor şi a tinerilor, încercând să o folosească în acord cu ideile lor vechi şi inutile.

Este mai bine să se respecte libertatea intelectuală a elevilor, repeziciunea şi spontaneitatea lor creatoare. Profesorii nu au dreptul să închidă mintea elevilor.

Ceea ce este fundamental nu este să dictăm minţii elevilor ceea ce trebuie să gândească, ci să-i învăţăm într-un mod complet cum să gândească.

Mintea este instrumentul cunoaşterii şi este necesar ca profesorii să-i înveţe pe elevii lor să manipuleze cu înţelepciune acest instrument.

**REPREZENTĂRILE MINŢII**

*„Este necesar să eliminăm imaginaţia mecanică, pentru că ea împiedică progresul esoteric. Să vedem pentru asta exemplul unei femei care se aranjează în faţa oglinzii, care îşi machiază marile cearcăne, care îşi pune enorme gene artificiale, care îşi rujează buzele etc. O putem vedea îmbrăcată după ultima modă, observându-se în oglindă, admirându-se şi fiind convinsă că este foarte frumoasă. Dacă i s-ar spune că este îngrozitoare, vanitatea i-ar fi rănită (mortal); această femeie are o fantezie teribilă, fantezia arătându-i o falsă imagine de o frumuseţe extraordinară.*

*Fiecare din noi are un fals concept despre el însuşi, total eronat (acest lucru este teribil!). Fiecare poate să se simtă genial, capabil să domine lumea cu o mare capacitate intelectuală. Fiecare este convins de acest lucru, dar dacă am putea să ne vedem cu adevărat, am ajunge să descoperim că ceea ce posedă personalitatea nu ne aparţine, că ideile pe care le avem nu ne aparţin, ci le-am citit în cărţi şi că aceste idei sunt pline de cusururi morale. De aceea există puţine persoane care au puterea de a se recunoaşte cum sunt. Fiecare are o proiecţie a fanteziei sale despre el însuşi, şi cum această formă nu este realitatea, ei nu s-au văzut niciodată cu adevărat şi acest lucru este teribil şi înspăimântător".* Samael Aun Weor: *Conferinţa „Imaginaţie şi Fantezie"*

Pe terenul practic al vieţii, o persoană este o persoană şi impresia sau reprezentarea mentală pe care o avem despre această persoană este un alt lucru. Acest lucru seamănă cu asemănarea care există între o persoană şi fotografia sa. Persoana este persoană şi fotografia sa este fotografia sa (impresia sau reprezentarea pe care ne-am făcut-o despre această persoană).

Aşadar, pentru lumea simţurilor există *reprezentările sau Impresiile,* care sunt toate percepţiile pe care le avem din lumea exterioară prin simţuri, dar trebuie să ştim de asemenea că există „reprezentările minţii".

În lumile esoterice, în lumile interne, în lumea minţii, aceste reprezentări sunt numite de „Fraternitatea Universală Albă" „efigii".

Ce diferenţă există între agregatele psihice şi efigii?

Am spus că agregatele psihice, în ansamblul lor, constituie ceea ce numim ego. Fiecare agregat psihic e propria personificare a unui defect de tip psihologic, unde este închis un anumit procentaj ele conştiinţă intimă.

Dar reprezentările sau efigiile mentale sunt un lucru diferit. Trebuie să înţelegem că aceste reprezentări sunt din lumea fanteziei total subiective, că iubitul ego le proiectează. Reprezentările minţii în relaţie cu eul sunt ca un film care apare pe ecran şi individul care-1 proiectează. Din nefericire, acest film care este creat de agregatul psihic în propria noastră minte ne conduce săraca noastră conştiinţă spre un vis profund.

Voi da, pentru cititori, un exemplu de efigii sau de reprezentări.

De mai mult timp, au trecut de atunci douăzeci de ani, aveam prostul obicei de a merge la cinema. Într-o zi văzusem un film puţin desfrânat. În acest film am putut vedea un cuplu care se iubea şi se adora mult etc.

Deci, după ce am văzut acest film, am încercat să-1 uit, încercam să nu mă mai gândesc la scenele din acest film, dar în lumea minţii se petrecea cu totul altceva. În această regiune mă situai cu corpul meu mental într-un salon elegant. Eram aşezat la o masă şi în faţa mea se găsea o femeie foarte elegantă, aceeaşi cu cea pe care am văzut-o în film, cu aceeaşi faţă, acelaşi mod de a merge şi vorbi etc.

Este clar că mă găseam în faţa unei reprezentări a acestei figuri din film care rămăsese depusă în mintea mea. Creasem această reprezentare, această efigie. Deodată mă simţii obligat să cobor în lumea astrală, apoi mă văzui situat într-un templu, în faţa unui mare maestru şi a unui grup de iniţiaţi. Îmi amintesc încă faptul că acest adept îmi dădu o scrisoare scrisă de el însuşi; această scrisoare spunea: *„Ieşiţi din templu imediat, dar cu INRI”,*adică conservând focul sacru, eu nu fornicasem, nici nu făcusem altceva asemănător

Destul de trist, înţelesei greşeala mea. Mă îndreptai spre uşa de la intrare a acestui templu, dar, înainte de a ieşi, mă pusei în genunchi pe un scaun de rugăciune care se găsea aproape de uşă. Îmi cerui scuze şi dintr-o dată persoana care mi-a dat scrisoarea se îndreptă spre mine. Această persoană era gardianul templului şi îmi spuse: *„Domnule, v-am ordonat si vă retrageţi, supuneţi-vă!”.* „Bine, dar doresc să vorbesc cu venerabilul”. *„Acumi Acest lucru este imposibil, domnule. Poate puţin mai târziu, în acest moment este ocupat cu examinarea anumitor efigii (reprezentări)”.*

Nu am avut altă opţiune decât să ies din templu şi, imediat, cu inima tristă, mă întorsei în corpul meu fizic. O dată ajuns în acest vehicul dens, mă concentrai asupra Cristosului, cerându-i iertare, recunoscându-mi greşeala de a fi fost în acel loc. Înţelegeam că am fabricat cu mintea o efigie şi mă rugai milei divine să repete proba. Mă ascultă pentru că înţelesei bine şi noaptea următoare, în corpul mental mă găsii în acelaşi loc, la aceeaşi masă, cu aceleaşi persoane, cu aceeaşi doamnă, care nu era altceva decât o reprezentare mentală.

Când totul a reînceput să fie la fel cu noaptea precedentă, îmi amintii de scopul meu de căinţă şi scosei spada mea înflăcărată omorând această doamnă mentală, apoi o dezintegrai pentru că era doar o formă mentală. Flacăra spadei îmi permise să o dezintegrez, să o transform în cenuşă,

O dată terminată această muncă, am coborât din nou în lumea astrală, pătrunzând în acelaşi mare templu al credinţei interne. M-au primit sărbătorind cu bucurie, mă felicitară şi apoi Buddha-ul meu interior (Fiinţa) mă instrui profund, mă aduse cu corpul mental în sala de cinema pentru a-mi arăta ce sunt aceste saloane. Vedeam că toate aceste săli erau pline de „larve”, care sunt reprezentări create de spectator, sunt forme mentale depuse în aceste locuri de „Magie Neagră”.

Buddha-ul meu interior mă informă asupra tuturor pericolelor care apăreau dacă mergeam la cinema. Îmi spuse că în loc să merg la cinema trebuia să-mi revăd viaţa interioară şi îmi arăta anumite pagini din ea. Apoi apucă o spadă, o rupse şi îmi spuse: *„În acelaşi fel poţi să sfârşeşti şi tu. Poţi să-ţi pierzi spada dacă continui să mergi în acel loc de magie neagră”.* I-am spus: „Doamne, nu mă voi mai întoarce în acele locuri” şi din acel moment nu m-am mai reîntors la cinema.

Trebuie să înţelegem că tot ceea ce se vede la cinema, mai ales lucrurile macabre, se reproduc în mintea persoanelor: aceleaşi figuri, aceleaşi forme... Cei care participă la acest film lasă numeroase larve care nu sunt altceva decât reprezentări, forme mentale a tot ceea ce au văzut pe ecran.

Astfel, în numele Adevărului, vă spun că un lucru sunt agregatele psihice şi un altul reprezentările.

Morţii, în general, pierd mult timp în „Devachan” şi pot să vă spun că acest loc este un loc ele fericire şi de delicii, dar imaginile care fac viaţa morţilor agreabilă în acest „Devachan” sunt simple reprezentări vii ale familiilor lor, ale părinţilor, ale prietenilor pe care i-au lăsat pe pământ. Sintetizând, formele vii din „Devachan” sunt reprezentări sau efigii vii.

Aceste reprezentaţii sunt fantezii ale minţii, sunt proiecţii de iluzii care sunt departe de realitate, de aceea spun că morţii pierd mult timp în Devachan, chiar dacă sunt mulţumiţi să fie însoţiţi de fiinţele iubite pe care le-au lăsat pe pământ. Aceşti morţi nu-şi dau seama că această lume de fericire sunt simple efigii mentale; dacă ei ar fi capabili să-şi dea seama de acest lucru, ei s-ar trezi la realitate.

Trebuie să ştiţi că în mintea fiecăruia din noi locuiesc multe reprezentări, unele de tip negativ şi altele de tip pozitiv. Presupunem că avem în minte o reprezentare pozitivă a unui prieten pe care-l iubim. O persoană importantă ne vorbeşte împotriva acestui prieten, criticându-l etc; ascultăm toate acestea şi imaginea suferă o transformare în înţelegerea noastră şi această figură se converteşte într-o imagine creată de celelalte persoane, posibil cea a unui bandit, cea a unui hoţ, cea a unui fals prieten etc. etc.

În timpul nopţii ni se poate întâmpla să visăm cu acest prieten; în nici un fel nu putem să visăm armonios, îl vedem că ne atacă, ne răspunde cu violenţă, visăm că ne înjunghie etc. Reprezentarea acestui prieten rămâne alterată.

Este posibil ca cei care vorbesc împotriva prietenului nostru să îl judece greşit, dar reprezentarea în mintea noastră rămâne alterată şi acest lucru este foarte grav, pentru că reprezentarea se transformă într-un demon care ajunge să împiedice drumul nostru esoteric. Iată unde duc greşelile grave de a asculta ***bârfele***, ***calomniile***, ***şuşotelile***, ceea ce se vorbeşte etc.

Evident, în interiorul minţii noastre există mii de reprezentări care pot fi alterate dacă participăm la conversaţii negative, dacă dăm ascultare calomniilor, dacă-l ascultăm pe cel care vorbeşte etc. De aceea şi pentru alte motive, nu este convenabil să ascultăm cuvintele negative ale persoanelor; acest lucru este grav şi, în profunzime, este o eroare. Atunci nu doar agregatele psihice (vii reprezentări ale defectelor noastre psihologice) constituie greutatea pe care o încărcăm în interiorul nostru.

A asculta conversaţii negative, a fi în cercul de discuţii sau doar a asculta fraze negative duce la deformarea, de mai multe ori, a reprezentărilor de înţelegere şi acestea, în lumile minţii, constituie adevăraţi demoni care formează un obstacol de netrecut pentru trezirea conştiinţei.

Putem numi cazurile multor persoane care în timpul nopţii au totdeauna multe vise de tip negativ; de exemplu, câteodată visează că omoară alte persoane; ceea ce este grav este nu numai că ei încarcă negativ mentalul duşmanilor lor (cu reprezentări negative), ci îşi încarcă şi propria minte.

Fără îndoială, noi nu trebuie să avem în minte nici reprezentări de tip negativ, nici de tip pozitiv. Chiar reprezentările de tip negativ sau pozitiv pe care le putem avea despre cineva sunt doar asta: o reprezentare, o proiecţie iluzorie a minţii noastre.

Mintea ar trebui să creeze anumite atitudini liniştite pentru a apropia fiinţa. De aceea avem nevoie ca personalitatea umană să devină pasivă. O personalitate pasivă este o personalitate ***receptivă***; ea primeşte mesajele care vin din părţile cele mai elevate ale fiinţei. Fără îndoială, aceste mesaje trec prin centrii superiori ai fiinţei înainte de a intra în minte. Iată avantajul de a avea o personalitate pasivă. Când aceasta, din nefericire, este controlată de egourile cele mai grele, personalitatea persoanelor devine activă, pentru că este controlată de agregatele de ură, orgoliu, invidie, desfrâu etc.

Dacă am ajunge să eliminăm din psiquis-ul nostru aceste elemente psihologice atât de grele, personalitatea noastră umană s-ar transforma uşor şi mintea ar deveni receptivă la mesajele care coboară din părţile cele mai elevate ale fiinţei, prin centrii superiori ai psiquis-ului nostru.

Trebuie să creăm o minte receptivă, o minte care nu face niciodată proiecţii, care primeşte întotdeauna în loc să proiecteze. Evident, nu ar fi proastele obiceiuri de a accepta reprezentări de tip negativ sau pozitiv în diferitele profunzimi ale înţelegerii. Numai aşa mintea ar putea prelua mesajele care vin din părţile cele mai înalte ale semenilor noştri.

Cât timp noi continuăm să alimentăm diferitele reprezentări ale înţelegerii, niciodată nu vom avea o minte receptivă, progresistă, cu adevărat ea ar fi condiţionată de timp şi durere.

Astfel analizând, vom vedea că trebuie nu doar să eliminăm agregatele psihice indezirabile, ci trebuie să dezintegrăm de asemenea absurdele reprezentări. Cu adevărat este o problemă dificilă pentru „Iluminarea" interioară încărcată de agregarele psihice şi multele reprezentări.

Dacă studiem minuţios viaţa viselor, vom găsi în aceasta multe lucruri zadarnice şi incoerente, multe aspecte subiective, imprecise, o cantitate de lucruri absurde, de fapte care nu sunt în realitate, care trebuie să ne invite să reflectăm.

Cineva, ca gnostic, trebuie să clarifice şi să conceptualizeze ideile lucid, să caute iluminarea radicală; neclarităţile de orice specie sunt subiective. Din nefericire, reprezentările care ne încarcă în interior şi diversele agregate condiţionează în aşa fel Conştiinţa, încât o menţin pe şinele neagreabile ale subconştiinţei, ale inconştienţei şi ale infra conştiinţei. Vă invit să reflectaţi, vă invit să înţelegeţi necesitatea de a ajunge la liniştea şi la pacea minţii.

## 16. Deschiderea minţii interioare

„Mintea celui intuitiv pluteşte senină şi liniştită, în mod plăcut,
ca un izvor cristalin de frumuseţe strălucitoare, între augustul sunet al gândirii."
Samael Aun Weor

### CELE TREI MINŢI

*„Personalităţile «kalkiene» sunt nerespectuase, nepoliticoase. Acest tip de personalitate a şcolilor pseudo-esoterice şi pseudo-ocultiste a pierdut nu numai simţul autenticului devotament şi al adevăratei religiozităţi, ci şi pe cel al veneraţiei pentru Patriarhii antici. Astfel că umanitatea, putând fi condusă prin religii cu adevărat înţelepte, a degenerat în pedanterii ridicole, formându-se astfel «personalitatea kalkiană».*

*Trebuie să se ştie confrunta o «personalitate kalkiană» cu una autentic esoterică. Care este diferenţa? «Personalitatea kalkiană» este plină de pedanterii, închisă în Dogma Evoluţiei, greşit informată asupra constituţiei interne a omului, nu cunoaşte misterele tantrice, se teme de dezvoltarea Şarpelui Ignic în coloana vertebrală şi, în plus, faptul de a fi „tobă" de teorii îi produce o senzaţie de auto-suficienţă.*

*Incontestabil, «personalitatea kalkiană» este victima auto-înşelăciuni. Crede că a reuşit totul, când nu a reuşit nimic şi cel mai rău este că a pierdut simţul veneraţiei, a uitat adevărata şi autentica religiozitate, a pierdut de asemenea umilinţa în faţa Logosului Creator. Aceasta este «personalitatea kalkiană»".*

Samael Aun Weor: *„Revoluţia Dialecticii"*

Există pretutindeni multe puşlamale ale intelectului fără orientare pozitivă şi înveninate de scârbosul scepticism.

Desigur, veninul respingător al scepticismului a contaminat minţile umane într-un mod alarmant începând cu secolul al XVIII-lea.

Înainte de acest secol, vestita insulă Nontrabada sau Encubierta, situată în faţa coastelor Spaniei a devenit vizibilă şi tangibilă în mod constant.

Fără îndoială că această insulă se află situată în interiorul celei de-a patra verticale. Multe sunt povestirile legate de această insulă misterioasă.

După secolul al XVIII-lea numita insulă s-a pierdut în eternitate, nimeni nu mai ştie nimic despre ea.

În epoca Regelui Artliur şi a cavalerilor mesei rotunde, elementalii naturii s-au manifestat pretutindeni, pătrunzând profund în interiorul atmosferei noastre fizice.

Sunt multe povestiri despre spiriduşi, genii şi zâne care abundau în verdele Erin, Irlanda; din păcate, toate aceste lucruri inocente, toată această frumuseţe a sufletului lumii, nu mai este percepută de umanitate datorită pedanteriilor puşlamalelor intelectului şi a dezvoltării nemăsurate a Egoului animalic.

În zilele noastre, pedanţii râd de aceste lucruri, nu le acceptă, cu toate că în fond nu au ajuns nici pe departe la fericire.

Dacă oamenii ar înţelege că avem trei minţi, alta ar fi chestiunea, poate ar fi mai interesaţi de aceste studii.

Din nefericire, savanţii ignoranţi, încurcaţi în dificilele labirinturi ale erudiţiilor lor, nu au timp nici măcar să se ocupe serios de studiile noastre.

Aceşti bieţi oameni sunt auto-suficienţi, se hrănesc cu un intelectualism zadarnic, se gândesc că merg pe drumul drept şi nici nu bănuiesc că se află pe un drum fără ieşire.

În numele adevărului trebuie să spunem în sinteză că avem trei minţi.

Pe prima putem şi trebuie să o numim **Minte Senzorială,** pe cea de-a doua o botezăm cu numele de **Minte Intermediară.** Pe cea de-a treia o numim **Minte Interioară.**

Acum să studiem fiecare din aceste trei Minţi separat şi în mod judicios.

Incontestabil, Mintea Senzorială îşi elaborează conceptele de conţinut prin intermediul percepţiilor senzoriale externe. În aceste condiţii Mintea Senzorială este extraordinar de grosolană şi materialistă, nu poate accepta nimic care nu a fost demonstrat în mod fizic.

Cum conceptele de conţinut ale Minţii Senzoriale au la bază date senzoriale externe, fără îndoială nu poate şti nimic despre real, despre adevăr, despre misterele vieţii şi ale morţii, despre suflet şi spirit etc.

Pentru puşlamalele intelectului, prinse în întregime de simţurile externe şi închise în conceptele de conţinut ale minţii senzoriale, studiile noastre esoterice sunt o nebunie.

În interiorul raţiunii fără raţiune, în lumea absurdului, ei au dreptate prin faptul că sunt condiţionaţi de lumea senzorială externă. Cum ar putea Mintea Senzorială să accepte ceva care nu este senzorial?

Dacă datele simţurilor servesc de resort secret pentru toate funcţiile Minţii Senzuale, este evident că acestea din urmă trebuie să dea naştere unor concepte senzoriale.

Voi povesti, pentru a înţelege mai bine aceste cuvinte, ceva foarte interesant. A fost odată un mare Congres în Babilonia, în epoca splendorii egiptene. Au venit oameni din Asiria, Egipt, Fenicia etc.

Tema era interesantă: se dorea să se ştie, pe baza simplelor discuţii analitice, dacă fiinţa umană are sau nu Suflet. E evident că cele cinci simţuri se degeneraseră destul de mult; doar aşa ne putem explica de ce aceşti oameni au ales această temă ca subiect al Congresului. În alte timpuri, un astfel de Congres ar fi părut ridicol; niciodată nu le-ar fi venit ideea „Lemurienilor” de a ţine un astfel de Congres; oamenilor de pe Continentul „Mu” le era suficient să iasă din corpul fizic pentru a şti dacă au sau nu Suflet, şi o făceau cu o incredibilă uşurinţă.

Au fost multe discuţii, atât pro, cât şi contra. În final s-a urcat la Tribuna Elocinţei un mare înţelept asirian, iniţiat în misterele Egiptului şi a vorbit energic, spunând: *„Raţiunea nu poate şti nimic despre Adevăr, despre Real, despre Sufletul nemuritor; raţiunea serveşte doar pentru a susţine o teorie spiritualistă sau una materialistă; ar putea elabora o teză spiritualistă cu o logică formidabilă; de asemenea ar putea structura, în opoziţie, o teză de tip materialist, cu o logică asemănătoare...*

*Astfel că Raţiunea subiectivă, senzitivă, hrănită cu datele aduse de cele cinci simţuri, poate construi teze de tip spiritualist sau de tip materialist; atunci nu este ceva în care se poate avea încredere... Există un simt diferit, care este cel al PERCEPŢIEI INSTINCTIVE A ADEVĂRURILOR COSMICE (este o facultate a Fiinţei). Dar Raţiunea subiectivă nu poate, prin ea însăşi, să ne dea cu adevărat nici o informaţie despre Adevăr, despre Real; Raţiunea senzitivă nu poate şti nimic despre Misterele Vieţii şi ale Morţii...*

*Dumneavoastră nu puteţi şti, cu raţionalismele dumneavoastră, nimic despre Adevăr, despre Suflet sau despre Spirit; Mintea raţionalistă nu poate şti nimic despre toate acestea...”*

Acel om a vorbit cu multă elocvenţă şi apoi s-a retras, s-a îndepărtat de orice scolasticism; a preferat să lase la o parte raţionalismul subiectiv şi să dezvolte în sine însuşi acea facultate numită de el şi care se cunoaşte sub numele de „PERCEPŢIE INSTINCTIVĂ A ADEVĂRURILOR COSMICE”, facultatea pe care odinioară Umanitatea a avut-o, dar care s-a atrofiat pe măsură ce „Eul psihologic”, „Sinele” s-a dezvoltat...

Se spune că, departe de orice şcoală, acel înţelept Asirian provenit din Egipt, s-a dus să cultive pământul şi s-a dedicat exclusiv acestei facultăţi deosebite a Fiinţei.

Dacă mergem puţin mai departe, cum l-am informat deja pe cititorul răbdător, există o minte diferită de Mintea Senzorială, ne referim la Mintea Intermediară.

Mintea Intermediară este diferită, dar, fără îndoială, nu ştie nici ea nimic în mod direct despre real, se limitează la a crede şi aceasta e tot.

În Mintea Intermediară se află credinţele religioase, dogmele de nezdruncinat etc.

Datele aduse de toate şcolile religioase elaborează o trăsătură spirituală dogmatică şi inadecvată în sărmana minte umană. Acest mod de a gândi pe care l-am numi „credincios” este baza Minţii Intermediare.

Dincolo de această Minte, dincolo de „a crede sau a nu crede” se află Mintea Interioară.

Mintea Interioară este fundamentală pentru experimentarea directă a adevărului.

Fără îndoială, ***Mintea Interioară*** îşi elaborează conceptele de conţinut cu datele aduse de conştiinţa superlativă a Fiinţei.

Incontestabil, conştiinţa poate experimenta realul. Fără îndoială, conştiinţa ştie totul despre adevăr.

Totuşi, pentru a se manifesta, conştiinţa are nevoie de un *mediator*, de un instrument de acţiune, iar acesta în sine însuşi este Mintea Interioară.

Conştiinţa cunoaşte direct realitatea fiecărui fenomen natural şi prin intermediul Minţii Interioare o poate demonstra.

Ar fi indicată deschiderea Minţii Interioare cu scopul de a ieşi din lumea îndoielilor şi a ignoranţei.

Iisus, Marele Kabir, îi avertizează pe discipolii săi, spunându-le: *„Feriţi-vă de aluatul saducheilor şi al fariseilor”.*

Este evident că Iisus Cristosul s-a referit cu acest avertisment la doctrinele materialiştilor saduchei şi ale fariseilor ipocriţi.

În Evanghelii, mintea Senzorială, cu toate teoriile sale, este cunoscuta ca „ALUATUL SADUCHEILOR”, adică al doctrinelor materialiste, ateiste, ca Dialectica marxistă, de exemplu. Acestea sunt doctrine ale simţurilor.

„ALUATUL FARISEILOR” corespunde Minţii Intermediare. Şi cine sunt „Fariseii"? Sunt cei care asistă în Templele lor, în Şcolile, Religiile şi Sectele lor, pentru ca toţi să îi vadă. Ascultă Cuvântul, dar nu îl realizează în ei înşişi. Sunt ca omul care se priveşte într-o oglindă şi pleacă; asistă doar la ritualurile lor pentru ca alţii să îi vadă, dar nu lucrează niciodată asupra lor înşişi, şi acest lucru este foarte grav. Se mulţumesc cu simple credinţe, nu îi interesează transformarea intimă. Îşi pierd în întregime timpul în mod mizerabil şi eşuează.

Domnul Emmanuel Kant, filosoful, face o distincţie între *„Critica Raţiunii Subiective”* şi *„Critica Raţiunii Pure”;* fără îndoială că Raţiunea Subiectivă, raţionalistă nu ne-ar putea aduce niciodată nimic care să nu aparţină lumii celor cinci simţuri. Intelectul, în sine însuşi, este raţionalist şi subiectiv; întotdeauna când aude despre Reîncarnare sau despre Karma, cere dovezi, demonstraţii; dar adevărurile, care pot fi percepute doar de Mintea Interioară, nu ar putea fi demonstrate oamenilor senzitivi.

A cere dovezi despre aceasta în lumea senzorială externă, echivalează cu a cere unui bacteriolog să studieze microbii cu un telescop, sau a cere unui astronom să studieze stelele cu un microscop...

Cer, da, dar dovezile nu se pot da Raţiunii Subiective, pentru că aceasta nu vede nimic ce nu aparţine lumii celor cinci simţuri. Teme ca cea a Reîncarnării, a Karmei, a vieţii după Moarte etc, aparţin, de fapt, exclusiv Minţii Interioare şi niciodată Minţii Senzoriale.

Prietene cititor, dacă Raţiunea este un element sărac în cunoaştere, te gândeşti că soluţia se află în Mintea Intermediară? Desigur că nu! În credinţe se află numai dogmatism, fanatism şi ignoranţă supremă.

Fără îndoială, credinţa conştientă este ceva diferit. A se face distincţie între credinţa conştientă şi credinţa dogmatică. Credinţele se află înmagazinate în Mintea Intermediară, credinţa conştientă este caracteristică Minţii Interioare.

***Credinţa conştientă*** este percepţia directă a realului; înţelepciune fundamentală; trăire a acelui ceva care se află dincolo de corp, de sentimente şi de minte.

Din nefericire există întotdeauna tendinţa generală de a confunda credinţa dogmatică cu credinţa conştientă. Deşi pare paradoxal, accentuăm următoarele: „CEL CARE ARE CREDINŢA ADEVĂRATĂ NU ARE NEVOIE SĂ CREADĂ”.

Astfel încât credinţa autentică este înţelepciune trăită, cunoaştere exactă, experienţă directă.

S-a întâmplat timp de multe secole că s-a confundat credinţa dogmatică cu credinţa conştientă şi acum e nevoie de multă osteneală pentru a-i face pe oameni să înţeleagă că credinţa autentică este înţelepciune adevărată şi niciodată credinţe zadarnice.

Funcţionalismele înţelepte ale minţii interioare au ca resorturi intime toate aceste date extraordinare ale înţelepciunii conţinute în conştiinţă.

Cine şi-a deschis Mintea Interioară îşi aminteşte vieţile sale anterioare, cunoaşte misterele vieţii şi ale morţii, nu din ceea ce a citit sau nu a citit, nu din ceea ce a spus sau nu a spus altcineva, nu din ceea ce s-a crezut sau nu, ci din experienţă directă, trăită, extrem de reală.

Ceea ce spunem nu-i place minţii senzoriale, nu poate accepta aşa ceva pentru că iese din domeniul său, nu are nimic de a face cu percepţiile senzoriale externe, este ceva departe de conceptele sale de conţinut, de ceea ce au învăţat-o în şcoală, de ceea ce a învăţat din cărţi etc. etc. etc,

Ceea ce spunem nu este acceptat nici de Mintea Intermediară pentru că, de fapt, îi contrazice credinţele, neagă ceea ce preceptorii religioşi au făcut-o să înveţe pe de rost.

Înţelegem din toate acestea că nici Mintea Senzorială, nici Mintea Intermediară nu ne servesc pentru cunoaşterea Adevărului. Să ne îndepărtăm, cum spunea Iisus Cristosul, de „ALUATUL SADUCHEILOR ŞI AL FARISEILOR” şi să ne gândim la deschiderea MINŢII INTERIOARE.

Cum s-o deschidem? Este evident că nu ar fi posibil să deschidem Mintea Interioară fără să învăţăm SĂ GÂNDIM ÎN MOD PSIHOLOGIC.

Incontestabil, când cineva începe să se observe pe sine însuşi, este un semn că a început să gândească psihologic.

Cât timp cineva nu admite realitatea propriei sale psihologii şi posibilitatea de a o schimba fundamental, fără îndoială, nu resimte necesitatea auto-observării psihologice.

Când cineva acceptă doctrina celor mulţi şi înţelege necesitatea de a elimina diferitele euri pe care le poartă în psihicul său cu scopul de a elibera conştiinţa, esenţa, fără îndoială începe de fapt şi din proprie iniţiativă auto-observarea psihologică.

În mod evident, eliminarea elementelor nedorite pe care le purtăm în psihicul nostru stă la baza deschiderii Minţii Interioare.

Toate acestea arată că numita deschidere este ceva care se realizează în mod gradat, pe măsură ce anihilăm elementele nedorite pe care le purtăm în psihicul nostru.

Fără îndoială, cine a eliminat elementele nedorite din interiorul său sută la sută, şi-a deschis sută la sută mintea interioară.

O persoană va avea astfel credinţa absolută. Acum veţi înţelege cuvintele lui Cristos, când a spus: *„Dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi muta munţii din loc”.*

**ORGANIZAREA PSIHICULUI**

*„Când vorbesc despre ORGANIZAREA PSIHICULUI, trebuie să ştiţi cum să înţelegeţi. Trebuie să manevrăm energii, să ştim să le folosim; să nu ne identificăm (pentru a nu ne risipi zadarnic energiile), să nu uităm de noi înşine.*

*Când cineva uită de sine însuşi şi se identifică, atunci nu poate da formă psihicului, nu poate face să se structureze în mod inteligent, în sine însuşi, pentru că risipeşte zadarnic energiile. Acest lucru trebuie repede înţeles, dragii mei fraţi.*

*Astfel, un Om adevărat este un Om care şi-a economisit energiile şi care, prin intermediul lor, şi-a putut crea Corpurile Existenţiale Superioare ale Fiinţei. Un Om adevărat este cel care a primit principiile sale sufleteşti şi spirituale. UN OM PERFECT este cel care a dezintegrat, am spune, toate «elementele psihice inumane» si care în locul acestor «elemente indezirabile» a dat formă OMULUI INTERIOR”.*

Samael Aun Weor: *Conferinţa „Intuiţia”*

Un suflet vine pe lume şi, fără nici un efort, primeşte un corp fizic, un corp minunat, cu cincisprezece milioane de neuroni în serviciul său.

Pe măsură ce copilul creşte, Mintea Senzorială se va deschide puţin, iar aceasta din urmă, prin ea însăşi, se va informa prin intermediul percepţiilor senzoriale externe. Mintea Senzorială, aşa cum am afirmat, îşi elaborează conceptele sale de conţinut îndeosebi cu

datele aduse de aceste percepţii, motiv pentru care ea niciodată nu poate şti ceva despre REAL; procesele sale raţionale sunt subiective. Se mişcă într-un cerc vicios: cel al percepţiilor senzoriale externe...

Acum veţi înţelege puţin mai bine ceea ce este Raţiunea Subiectivă în sine însăşi. Dar trebuie să se facă o diferenţiere netă între Raţiunea Subiectivă şi Raţiunea, Obiectivă.

Este evident că, copilul trebuie să treacă prin procesele educaţionale: grădiniţă, şcoală primară, gimnazială, liceu, până la facultate. Raţiunea Subiectivă se hrăneşte cu toate datele pe care diferitele instituţii şcolare le aduc, dar în realitate nici un Institut didactic nu ar putea da copilului, tânărului sau adolescentului date exacte despre CEVA ce nu aparţine timpului, despre ACEST CEVA care este REALUL.

Într-adevăr, prieteni, speculaţiile Raţiunii Subiective îl conduc pe intelectual pe terenul absurd al utopismului sau, în cel mai bun caz, pe cel al simplelor păreri de tip subiectiv, dar niciodată la experienţa adevărată a ACESTUI CEVA care nu aparţine timpului, a ACESTUI CEVA care este ADEVĂRUL.

În schimb, Raţiunea Obiectivă (care din nefericire nu primeşte nici o instruire şi pentru care nu există şcoli) rămâne mereu abandonată. Procesele raţionale ale Raţiunii Obiective ne conduc la postulate exacte şi perfecte, dar copilul dintr-un loc în altul este educat în mod subiectiv; pentru el nu există nici o formă de instituţie superioară.

Datele pe care simţurile le aduc Minţii subiective a adolescentului (Minţii Senzoriale, am spune), toate chestiunile scolastice, de familie, sunt doar empirice şi subiective şi acest lucru este lamentabil.

La început, copilul nu şi-a pierdut încă CAPACITATEA DE UIMIRE. El rămâne uimit în faţa unui fenomen oarecare: o jucărie frumoasă îi trezeşte uimirea, iar copilul se distrează cu jucăriile lui. Dar, pe măsură ce va creşte, pe măsură ce Mintea sa Senzorială va primi date de la şcoală, de la liceu, CAPACITATEA DE UIMIRE va dispătea, şi va sosi clipa când copilul va deveni tânăr, un tânăr care şi-a pierdut complet această capacitate.

Din nefericire, datele pe care cineva le primeşte la liceu, la şcoală, în centrele educaţionale, în academii, în universităţi etc, servesc doar pentru a hrăni Mintea Senzorială şi nimic mai mult. Astfel, cu aceste sisteme de educaţie actuale, singurul lucru ce se obţine este doar formarea unei PERSONALITĂŢI ARTIFICIALE.

În numele adevărului trebuie să spunem că materiile care se studiază în prezent în Institutele didactice nu au nici o legătură cu diferitele părţi ale Fiinţei. De aceea servesc doar pentru a falsifica cei cinci cilindri ai maşinii organice, pentru a distruge CAPACITATEA DE UIMIRE, pentru a dezvolta Mintea Senzorială şi pentru a ne forma o personalitate falsă şi aceasta este tot.

Trebuie să înţelegem că Mintea Senzorială, oricât de cultă ar părea, nu ar putea niciodată să scoată pe cineva din automatismul şi din mecani-citatea în care se află toţi oamenii, toată lumea.

Dacă la această chestiune adăugăm dogmele credinţei, ipotezele spirituale, ipotezele teligioase ale Minţii Intermediare, este evident că fiinţa umană se află în prezent pe un drum fără ieşire, un drum pe care nu poate exista o transformare radicală.

Un lucru este simplul om animal, adică „animalul intelectual" şi altceva (cu adevărat foarte diferit) este adevăratul OM PSIHOLOGIC. Spunând cuvântul „om" includ de asemenea, desigur, şi femeia...

Ne naştem cu un corp fizic minunat, dar în realitate, trebuie să facem ceva mai mult...

A forma corpul fizic nu este greu (îl moştenim), dar a forma OMUL PSIHOLOGIC, este dificil.

Pentru a forma corpul fizic nu trebuie să lucrăm asupra noastră înşine, dar pentru formarea OMULUI PSIHOLOGIC, trebuie să lucrăm asupra noasttă înşine.

Se încearcă ORGANIZAREA PSIHICULUI pentru a crea OMUL PSIHOLOGIC, care este adevăratul om, în sensul cel mai complet al cuvântului. Ase face distincţie, deci, între „animalul intelectual" şi adevăratul şi autenticul OM PSIHOLOGIC.

Noi trebuie să lucrăm asupra noastră înşine dacă dorim să creăm un astfel de Om. Fără îndoială, în noi există o luptă: Mintea Senzorială şi Mintea Intermediară sunt duşmanele declarate ale Minţii Interioare.

Mintea Senzorială, de exemplu, se identifică cu orice împrejurare. Dacă ne aflăm la un banchet, ne identificăm într-atât cu mâncarea, că devenim lacomi. Dacă ni se aduce un pahar, ne identificăm atât de mult cu vinul, încât devenim beţivi. Dacă întâlnim în drumul nostru o persoană de sex opus (fascinantă, interesantă), ne identificăm atât de mult cu ea, încât sfârşim prin a fornica sau ne transformăm în adulteri. în aceste împrejurări şi în acest fel nu este posibilă crearea OMULUI PSIHOLOGIC.

Dacă trebuie să începem munca de creare a OMULUI PSIHOLOGIC de undeva, va trebui să lucrăm asupra noastră înşine, să nu ne identificăm niciodată în nici o împrejurare şi să ne auto-observăm în fiecare clipă.

Există oameni care au greşit drumul. Există Societăţi, Ordine, Loji, Religii, Secte care pretind a organiza psihicul uman prin anumite maxime de „aur": comunităţi care pretind, printr-o maximă sau alta, a se comporta în toate împrejurările vieţii cu scopul de a obţine ceva ce ei numesc „purificarea", „sfinţenia". Trebuie să analizăm urgent toate acestea...

Este evident că o maximă oarecare, de tip etic, religios nu ar putea niciodată servi drept ghid pentru diferitele evenimente ale vieţii. O maximă structurată chiar cu LOGICA SUPERIOARA a lui Uspensky, de exemplu, n-ar putea niciodată crea cu adevărat un nou Cosmos, nici o nouă Natută.

Să ne limităm strict la o maximă, cu scopul de a ne organiza psihicul, ar fi absurd. Aceasta ar însemna să devenim sclavi...

Astfel încât, trebuie să reflectăm asupra multor cataloage etice şi coduri morale, cu „maxime de aur". Toate aceste reguli sau „maxime" niciodată nu pot transforma pe nimeni. Pe lângă aceasta, sunt factori pe care trebuie să-i analizăm, înainte ca cineva să poată începe munca de organizare a psihicului.

Incontestabil, un enunţ demonstrativ, pe cât de bogat şi perfect ar fi, ar putea fi fals şi, ceea ce este şi mai rău: intenţionat fals.

Astfel că, încercând o transformare a noastră înşine trebuie să devenim puţin mai individuali (nu vreau să spun „egoişti"). A se înţelege aceasta ca A ÎNVĂŢA SĂ GĂNDIM MAI BINE şi într-un mod independent şi perfect.

Multe sentinţe sacre („maxime de aur", cum am spus, aforisme pe care toată lumea le consideră perfecte) nu pot servi cu adevărat drept etalon pentru a reuşi o transformare autentică şi o organizare a psihicului în interiorul nostru.

Este vorba despre ORGANIZAREA PSIHICULUI INTERN, şi trebuie să ieşim din acest raţionalism subiectiv şi să trecem la fapte: să ne confruntăm cu propriile noastre greşeli, aşa cum sunt; să nu dorim niciodată să le justificăm, să nu încercăm să fugim de ele, să nu încercăm să ne dezvinovăţim.

Trebuie să devenim mai serioşi; în ANALIZĂ, trebuie să fim mai ju-dicioşi, mai înţelegători. Dacă nu căutăm într-adevăr să fugim, atunci putem să lucrăm asupra noastxă înşine pentru a obţine organizarea OMULUI PSIHOLOGIC şi să încetăm de a mai fi simple „animale intelectuale", ca până acum.

Auto-observarea psihologică este de bază. Este nevoie cu adevărat să ne auto-observăm clipă de clipă, secundă de secundă. Cu ce scop? Unul! Care? Pentru a ne descoperi defectele de tip psihologic, pentru a le descoperi pe terenul faptelor, pentru a le observa direct, judicios, fără evaziuni, fără dezvinovăţiri, fără evadări de nici un fel.

O dată ce un defect a fost descoperit corect, atunci şi numai atunci, putem să-1 înţelegem...

Mulţi, când încearcă să înţeleagă o greşeală, o justifică sau o ascund de ei înşişi şi acest lucru este absurd. Sunt alţii care, descoperind un defect sau altul în ei înşişi, încep cu Mintea lor (am spune teoretică) să facă speculaţii şi acest fapt este foarte grav, pentru că, aşa cum am spus, speculaţiile Minţii (pur subiective) vor ajunge forţat pe terenul utopismului...

Astfel, dacă se doreşte înţelegerea unei greşeli, speculaţiile pur subiective trebuie să fie eliminate şi pentru a fi eliminate este necesar să fie observată direct greşeala. Doar astfel, printr-o corectă observare, este posibilă corectarea tendinţei spre speculaţie.

O dată ce cineva a înţeles integral un oarecare defect psihologic în toate nivelurile Minţii, atunci îşi poate oferi luxul de a-1 sfărâma, de a-1 dezintegra, de a-1 reduce la pulbere cosmică. Mintea, prin ea însăşi, poate denumi un defect oarecare cu diferite nume, îl poate trece de la un nivel la altul, îl poate ascunde de sine însăşi şi de ceilalţi, dar nu-1 poate niciodată dezintegra.

Am spus de multe ori înainte: avem nevoie de o putere care să fie superioară Minţii, de o putere care într-adevăr poate reduce la cenuşă oricare defect de tip psihologic.

Din fericire, această putere există în adâncul psihicului nostru. Mă refer desigur la Stella Maris, la Fecioara Mării, care este o variantă a propriei noastre Fiinţe, dar derivată. Dacă ne concentrăm asupra acestei FORŢE VARIANTE care există în interiorul nostru (şi pe care egiptenii o denumeau „ISIS", aztecii „TONANTZIN", iar romanii „DIANĂ" etc.) vom fi ajutaţi. Atunci, defectul respectiv va putea fi redus la pulbere cosmică.

Un oarecare „agregat psihic", vie personificare a uneia sau alteia din greşeli, o dată ce a fost dezintegrat, eliberează un procentaj din ceea ce se numeşte „ESENŢĂ". Este clar că în interiorul oricăreia dintre aceste „sticle" cunoscute ca „agregate psihice" există ESENŢĂ sau CONŞTIINŢĂ ANIMICĂ închisă. Sfărâmând o greşeală sau alta, procentajul de ESENŢĂ înmagazinat aici va fi eliberat.

De fiecare dată când un procentaj de Esenţă Buddhică este eliberat, creşte de fapt şi de drept procentajul Conştiinţei. Astfel, pe măsură ce sfărâmăm „agregatele psihice", procentajul de Conştiinţă trează va creşte, şi când totalitatea „agregatelor psihice" va fi redusă la cenuşă, Conştiinţa se va trezi în întregime.

Dacă am sfărâmat doar cincizeci la sută din „elementele nedorite", evident vom avea cincizeci la sută Conştiinţă Obiectivă, trezită. Dar dacă reuşim să sfărâmăm sută la sută „agregatele psihice nedorite", obţinem, de fapt şi de drept sută la sută Conştiinţă Obiectivă. Astfel că pe baza multiplicărilor neîncetate, Conştiinţa noastră va străluci de fiecare dată mai tare; acest lucru este evident...

A obţine trezirea absolută este ceea ce dorim cu aceste studii. Avem nevoie de o transformare radicală. Avem nevoie de o Revoluţie completă a Dialecticii pentru a intra, fără alte teorii, pe acest Drum îngust, strâmt şi greu care ne conduce la eliberarea finală...

**IMAGINAŢIE, INSPIRAŢIE SI INTUIŢIE**

*„La înălţimea sprâncenelor, în prelungirea Coloanei Vertebrale există un Centru Magnetic extraordinar; vreau să mă refer, desigur, la «Biserica din Filadelfia». Cine îşi trezeşte acest centru, devine CLARVĂZĂTOR; poate vedea prin sine însuşi şi în mod direct, dimensiunile a patra, a cincea, a şasea şi a şaptea şi atunci va avea concepte diferite.*

*Dincolo de centrul Clarviziunii, atât de indispensabil pentru a cunoaşte prin noi înşine şi în mod direct ce se întâmplă când cineva moare, ce se petrece când cineva se naşte, ce sunt Misterele Vieţii şi ale Morţii, există, de asemenea, alt centru extraordinar: mă refer acum la centrul glandei Pineale, centrul pe care Apocalipsa îl numeşte «Biserica din Laodicea». Cel care vrea să obţină trezirea acestui centru minunat, va deveni INTUITIV în cel mai înalt grad; dar se întâmplă astfel: trebuie să distingem procesele raţionale de cele intuitive.*

*Raţiunea se bazează pe procesul opţiunii; intuitivul nu are nevoie să raţioneze: ştie totul «pentru că da» pentru că ştie, fără procesul deprimant al opţiunii.*

*Vorbesc despre PUTERILE PSIHICE, despre PSIHOLOGIA EXPERIMENTALA, revoluţionară şi transcendentă. De aceea am venit în seara aceasta: să vorbesc cu voi, pentru că doresc ca voi să vă ridicaţi la stadiulde Supra-Om. A venit ceasul să luptăm cu adevărat pentru o transformare radicală; în interiorul nostru există, în stare latentă, puteri formidabile, dar este nevoie să le trezim, să ieşim din această stare de slăbiciune în care ne atlăm...*

*Zi de zi suntem victimele împrejurărilor, nu ştim să le conducem: suntem victime şi nimic altceva decât Victime!"*

Samael Aun Weor: *Conferinţa „Psihologia Experimentală"*

Acum să aprofundam puţin problema capacităţilor. Intelectul în sine însuşi este una din capacităţile cele mai grosolane în Nivelurile Fiinţei; dacă dorim să reducem totul la intelect, nu vom ajunge niciodată la înţelegerea adevărurilor cosmice. Fără îndoială, există dincolo de intelect, altă capacitate de cunoaştere; vreau să mă refer la IMAGINAŢIE.

Această facultate a fost mult subestimată. Unii chiar o numesc depreciativ „nebuna casei" (nume nedrept, pentru că dacă nu ar fi fost [mar ginaţie, nu ar fi existat gravura, automobilul, calea ferată etc).

Savantul care face o invenţie, trebuie mai întâi să o imagineze şi apoi să creeze această imagine pe hârtie. Arhitectul care vrea să facă o casă, va trebui mai întâi să o imagineze şi apoi va putea trasa planul.

Că există două feluri de Imaginaţie? Nu o putem nega. Pe prima am putea-o numi „IMAGINAŢIE MECANICĂ"; acest fel de Imaginaţie este chiar FANTEZIA, constituită din resturi de memorie şi este chiar dăunătoare.

Mai există în realitate si alt tip de Imaginaţie: este „IMAGINAŢIA INTENŢIONATĂ" sau „IMAGINAŢIA CONŞTIENTĂ"...

Natura însăşi are Imaginaţie, acest lucru este evident. Dacă nu ar avea Imaginaţie, toate creaturile Naturii ar fi oarbe, dar graţie acestei facultăţi puternice, există perceperea, se formează imaginile în CENTRUL PERCEPTIV AL FIINŢEI sau CENTRUL PERCEPTIV AL SENZAŢIILOR. Imaginaţia creatoare a Naturii a dat naştere multiplelor forme existente în tot ceea ce există.

Pe vremea „Hiperboreenilor" şi a „Lemurienilor" nu se folosea intelectul, ci Imaginaţia; atunci fiinţa umană era inocentă şi spectacolul minunat al Cosmosului se

reflecta ca într-un lac cristalin în Imaginaţia sa. Era o altfel de Umanitate; astăzi produce durere vederea multor oameni care şi-au pierdut propria Imaginaţie, adică li s-a degenerat în mod înspăimântător această facultate.

Este posibil să dezvoltăm Imaginaţia şi aceasta ne va duce dincolo de Mintea Senzorială, aceasta ne-ar conduce spre GÂNDIREA PSIHOLOGICĂ. Doar Gândirea Psihologică ne poate deschide porţile Minţii Interioare; dacă cineva îşi dezvoltă Imaginaţia, poate învăţa să Gândească Psihologic...

IMAGINAŢIA, INSPIRAŢIA şi INTUIŢIA sunt cele trei drumuri obligatorii ale Iniţierii; dar dacă rămânem închişi exclusiv în funcţiona-lismele senzoriale ale aparatului intelectual, nu va fi posibil să urcăm treptele Imaginaţiei, Inspiraţiei şi Intuiţiei...

Nu vreau să spun că intelectul nu ajută; departe de mine această afirmaţie. Orice facultate este utilă în interiorul orbitei sale, o planetă oarecare e utilă în interiorul orbitei sale, dar în afara ei ar fi inutilă şi catastrofală. Acelaşi lucru se întâmplă cu capacităţile fiinţei umane: au orbita lor. A dori să scoţi raţiunea de pe orbita sa este absurd, pentru că se ajunge la scepticismul materialist.

De ce mulţi oameni, să-i numim studenţi ai pseudo-esoterismului şi ai pseudo-ocultismului, atât de la modă în timpurile noastre, luptă întotdeauna împotriva îndoielilor? De ce mulţi trăiesc „zburând" din şcoală în şcoală şi, în final, îmbătrânesc fără a fi realizat nimic?

De-a lungul experienţei am putut observa că cei care rămân închişi în raţionamente, cei care vor să dovedească Adevărul cu intelectul, eşuează, pentru că comit greşeala de a vrea să studieze astronomia (vorbind în mod simbolic) cu microscopul sau să studieze bacteriologia cu telescopul.

Dacă dorim ca fiecare facultate să fie la locul ei, pe orbita sa, este evident că trebuie să respingem „de la început" doctrinele „SADUCHEI-LOR" si ale „FARISEILOR" si să învăţăm să GÂNDIM ÎN MOD PSIHOLOGIC.

Trebuie să urcăm pe scara Imaginaţiei, apoi să trecem la a doua treaptă, care este cea a Inspiraţiei şi în final să ajungem la adevărata Intuiţie...

Cum se dezvoltă Imaginaţia? Se pot realiza exerciţii ştiinţifice. Pentru binele cititorilor noştri să vedem unul din ele:

Se aşează un pahar de sticlă în apropierea cuiva. Pe fundul paharului se pune o oglindă şi se adaugă apă şi câteva picături de mercur. Persoana se concentrează chiar asupra centrului apei şi asupra apei, astfel încât privirea să traverseze sticla.

Se va încerca să se vadă, în această apă „LUMINA ASTRALA", se va face un mare efort pentru a o vedea. La început nu se va vedea nimic, aceasta.e evident. După un timp de exerciţiu, această apă se va vedea cu culori, se va începe să se perceapă „LUMINA ASTRALA". Dacă după un timp, cineva va merge, de exemplu, pe o stradă, se va vedea o „bandă de lumină" deosebită, iar dacă trece o maşină o va putea contempla pe aceasta mişcându-se prin acea „bandă de lumină".

Va veni o zi în care nu va mai fi nevoie de paharul cu apă pentru a vedea, pentru că facultatea deja s-a dezvoltat. Atunci se va vedea aerul de diferite culori, se va vedea „AURA" oamenilor. Fiecare persoană are o AURA DE LUMINA în jurul său şi aceasta capătă diverse tonalităţi. Albastru, de exemplu, indică spiritualitate. O „Aură" verde închis indică neîncredere sau gelozie. Verdele strălucitor, scepticism. Griul plumburiu, egoism. Griul închis, tristeţe, melancolie. Roşul strălucitor mânie sau minciună. Roşu sângeriu, închis, desfrânare. Negrul, ură. Galbenul, inteligenţă. Portocaliul, orgoliu. Violetul, mistică transcendentală, elevată etc.

În mod evident, pentru a ajunge să vedem astfel Aura oamenilor, trebuie să lucrăm mult cu acest exerciţiu. în fiecare zi va trebui să-1 practicăm, cel puţin zece minute. Dacă cineva poate practica jumătate de oră, perfecţionarea va fi mai rapidă, în mod logic.

Interesant la acest exerciţiu este că se poate practica trei ani la rând, fără nici o zi în care să nu fie practicat. Astfel, dacă cineva călătoreşte, va trebui să-1 practice acolo unde va ajunge: la hotel sau unde va putea, dar să nu lase ziua să treacă fără a practica exerciţiul.

Dacă cineva ar avea această tenacitate în viaţă, pentru a nu rata nici măcar o zi, acest cineva ar dobândi IMAGINAŢIA OBIECTIVĂ sau CLARVIZIUNEA, care este alt termen dat Imaginaţiei... Desigur, acesta n-ar fi singurul exerciţiu pentru dezvoltarea acestei facultăţi, putem apela şi la sistemul meditaţiei, astfel:

Aşezaţi într-un fotoliu comod, cu corpul bine relaxat sau culcaţi în pat, cu capul spre nord, trebuie să ne imaginăm sămânţa unui trandafir. Aceasta a fost plantată cu atenţie într-un pământ negru şi fertil. Să ne imaginăm că o udăm cu apa pură a vieţii, să vizualizăm procesul de creştere, cum răsare tulpina şi cum în, sfârşit, apar crengile şi frunzele, până când acestea din urmă acoperă toată planta. Să ne imaginăm în final cum apar bobocii care se vor deschide ca nişte splendizi trandafiri.

În stadiul de „MANTEIA", cum spun Iniţiaţii din Eleusis, trebuie să ajungem să simţim în noi înşine chiar parfumul pe care îl răspândesc acele petale de trandafiri.

A doua parte a muncii imaginative constă în vizualizarea procesului morţii tuturor lucrurilor. Imaginaţi-vă cum acele petale mirositoare vor cădea încetul cu încetul, ofilite; cum acele crengi, care altădată erau puternice, vor deveni, cu timpul, un mănunchi de vreascuri, iar în final soseşte vântul, uraganul şi împrăştie toate frunzele şi toate vreascurile...

Meditaţia profundă asupra procesului naşterii şi al morţii tuturor lucrurilor, practicată asiduu, zilnic, e limpede că ne va da, cu timpul, „PERCEPŢIA INTERIOARĂ" profundă, a ceea ce am putea numi „LUMEA ASTRALĂ".

Trebuie să-i avertizăm pe toţi aspiranţii că orice exerciţiu esoteric, inclusiv acesta, cere CONTINUITATEA SCOPURILOR, pentru că dacă azi practicăm, iar mâine nu, ne înşelăm pe noi înşine şi doar pierdem timpul. Fiind cu adevărat harnici în „Munca Esoterică" este posibil să dezvoltăm această facultate preţioasă a Imaginaţiei... Dacă vreodată în timpul meditaţiei, apare în Imaginaţia noastră ceva nou, ceva diferit în legătură cu trandafirul, este un semn că am progresat deja. La început, imaginile nu sunt colorate, dar pe măsură ce lucrăm, se îmbracă în multiple culori încântătoare. Astfel progresăm în „Munca Interioară Profundă"...

Avansând puţin mai mult, Imaginaţia ne va conduce la amintirea existenţelor noastre anterioare. Incontestabil, cine şi-a dezvoltat în sine însuşi facultatea imaginativă, poate încerca să găsească sau să înţeleagă ultima clipă a existenţei sale trecute. în această „Oglindă Translucidă" a Imaginaţiei sale, se va reflecta patul său de muribund. Astfel că cineva ar fi putut să moară pe câmpul de bătălie sau într-un accident şi ar fi interesant să vedem ce s-a întâmplat în ultima clipă a existenţei trecute...

Continuând acest proces atât de minunat, aflat în legătură cu Imaginaţia, am putea încerca să cunoaştem nu numai ultima clipă a existenţei anterioare, ci penultima sau antepenultima, să cunoaştem în această existenţă cum a fost bătrâneţea noastră, tinereţea, adolescenţa, copilăria...

Astfel, vom verifica prin experienţă directă „Legea Eternei Reîntoarceri a tuturor lucrurilor". Nu intelectul e cel care poate să verifice această Lege şi să dovedească dacă

am mai trăit înainte; cu intelectul putem discuta, afirma sau nega, dar acestea nu înseamnă a verifica.

Imaginaţia sau Clarviziunea va deschide porţile „Paradisurilor Ele-mentale ale Naturii". Dacă încercăm să percepem cu Imaginaţia un copac, dacă meditâm asupra lui, vedem că este format dintr-o mulţime de frunze mici etc, dar dacă aprofundam puţin, vedem viaţa intimă a copacului, ceea ce am putea numi ca „ELEMENTAL" sau „SUFLET".

Când cineva se află în stare de extaz, percepe Conştiinţa vegetală; este evident că atunci vede cu claritate petfectă ce este o „CREATURA ELE-MENTALA" care are viaţă, care nu este perceptibilă pentru cele cinci simţuri, care nu este perceptibilă pentru capacitatea raţională, care este exclusă total din procesul senzorial...

Este interesant de ştiut că în faze superioare se poate ajunge la a conversa cu „ELEMENTALII" (fără îndoială, în cea de-a Patra Verticală există surprize insolite). „Pământul Făgăduinţei" despre care ne vorbeşte Biblia, este chiar cea de-a Patra dimensiune, a Patra Verticală a Naturii, „Paradisul Terestru", „Pământul Promis", unde din râurile de apă pură a vieţii izvorăşte lapte şi miere...

Imaginaţia creatoare este, fără îndoială, oglinda sufletului; dezvoltând-o prin reguli esoterice exacte, ea ne va aduce verificarea celor afirmate aici. Vă invit la analiză psihologică, să dezvoltaţi această facultate de cunoaştere cunoscută din totdeauna ca Imaginaţie...

Imaginaţia creatoare permite cuiva să ştie prin sine însuşi că Pământul este un organism viu. O afirmaţie neoplatonică spunea că: „Sufletul Lumii este crucificat pe Pământ"... Acest „Suflet al Lumii" este un ansamblu de Suflete, de vieţi care palpită şi sunt reale. Pentru oamenii „Hiperboreeni", vulcanii, marea, metalele, trecătorile adânci ale munţilor, vântul vijelios, focul care arde, pietrele dure, copacii... nu erau decât trupul Zeilor. Acei Hiperboreeni nu vedeau în Pământ ceva mort; pentru ei lumea avea viaţă şi o avea din plin.

În aceea epocă se vorbea în „ORTO-UL FOARTE PUR AL LIMBII DIVINE" care, ca „un râu de aur, curge pe sub codrul des al Soarelui"... Ştiau să cânte la Liră, scoteau din aceasta cele mai uimitoare simfonii. Lira lui Orfeu încă nu căzuse sfărâmată pe pardoseala templului. Erau alte timpuri atunci, aceasta era epoca „ANTICEI ARCADII", când se închina cult zeilor Aurorei şi când se serba orice naştere prin serbări mistice transcendentale...

Dacă dumneavoastră dezvoltaţi eficient facultatea Imaginaţiei, nu numai că vă veţi putea aminti existenţele anterioare, ci veţi putea verifica în mod special ceea ce expun aici în mod didactic.

Dar Imaginaţia, prin ea însăşi, nu este decât prima treaptă a „Iniţierii". O a doua treaptă mai elevată ne va duce la Inspiraţie. Facultatea Inspiraţiei ne permite să discutăm faţă în faţă cu orice particulă de viaţă elementală; facultatea Inspiraţiei ne permite să simţim în noi înşine cum palpită fiecare inimă...

Să ne imaginăm din nou pentru o clipă exerciţiul cu trandafirul. Dacă apoi, după ce s-a încheiat meditaţia asupra naşterii şi morţii sale, lemnele şi frunzele trandafirului au dispărut, dorim să ştim ceva în plus, avem nevoie de Inspiraţie... S-a născut planta, a dat rod, a murit şi după aceea ce se întâmplă?

Avem nevoie de Inspiraţie pentru a şti care este semnificaţia acestei naşteri şi a acestei morţi a tuturor lucrurilor. Facultatea Inspiraţiei este încă şi mai transcendentală. Trebuie să lăsăm la o parte simbolismul la care am meditat, să încercăm să-i prindem

semnificaţia interioară, iar pentru aceasta este nevoie de emoţie, de Centrul Emoţional. Acest Centru pune în valoare „Munca Esoterică" a Meditaţiei. Centrul Emoţional ne permite să ne simţim inspiraţi şi apoi să cunoaştem semnificaţia naşterii şi a morţii tuturor lucrurilor...

Cu Imaginaţia putem verifica realitatea existenţei anterioare; cu Inspiraţia putem capta semnificaţia existenţei anterioare; motivul, cauza sa, scopul său... Inspiraţia se află, deci, cu un pas mai departe faţă de facultatea Imaginaţiei Creatoare. Cu Imaginaţia putem verifica realitatea celei de-a Patra Verticale, dar Inspiraţia ne permite să-i captăm semnificaţia profundă...

În final, dincolo de Imaginaţie şi de Inspiraţie, trebuie să ajungem pe culmile INTUIŢIEI. In acest mod Imaginaţia, Inspiraţia şi Intuiţia, se transformă în cele trei trepte ale „Iniţierii"...

Intuiţia este ceva diferit. Să ne întoarcem la trandafirul din exemplul nostru. Cu Imaginaţia l-am văzut născându-se, crescând şi în final murind; Inspiraţia ne permite să cunoaştem semnificaţia tuturor acestora; dar Intuiţia ne va conduce la realitatea spirituală a acestui proces, atunci vom pătrunde, cu această preţioasă facultate superlativă, într-o lume pur spirituală; ne vom întâlni, faţă în faţă, nu numai cu „Elementalul" trandafirului, ci chiar cu „Scânteia sa Virginală", cu „Monada sa Divină", cu „Particula Ignică", supremă a trandafirului.

Vom pătrunde într-o lume unde-i vom găsi pe „Elohim Creatorii" citaţi de Biblia ebraică sau mozaică. Vom vedea întreaga „Oaste Creatoare", „Armata Cuvântului", adică îl vom găsi pe „Demiurgul Creator al Universului"...

Intuiţia este cea care ne permite să conversăm faţă în faţă cu „Elohim-ii", cu „îngerii", cu „Tronurile" şi deja nu vor mai fi pentru noi o simplă speculaţie sau o falsă credinţă, ci o realitate palpabilă, vizibilă, astfel încât Intuiţia ne poate permite accesul spre regiunile superioare ale Universului şi ale Cosmosului.

Lumea Intuiţiei este Lumea Matematicii (a lucrului exact şi adevărat). Studentul care vrea să se înalţe spre Lumea Intuiţiei trebuie să fie matematician sau cel puţin să aibă noţiuni de aritmetică. FORMULELE MATEMATICE CONFERĂ CUNOAŞTEREA INTUITIVĂ.

Studentul trebuie să se concentreze asupra unei formule matematice şi să mediteze profund la ea. Apoi să ne golim mintea de orice gând care ne-ar putea distrage şi să aşteptăm ca Fiinţa Interioară să ne înveţe conceptul de conţinut închis în formula matematică. De exemplu, înainte ca Kepler să-şi fi făcut public celebrul său principiu că „pătratul timpilor revoluţiei planetelor în jurul Soarelui sunt între ele egale cu cubul distanţelor lor", formula deja exista, era conţinută în Sistemul Solar, dar savanţii încă nu o cunoşteau.

Studentul se poate concentra mental asupra acestei formule, îşi poate goli mintea, poate adormi cu mintea liniştită, în tăcere şi poate aştepta ca propria sa Fiinţă Interioară să-i reveleze secretele minunate conţinute în formula lui Kepler.

Formula lui Newton despre Gravitaţia Universală poate, de asemenea, servi pentru a ne exersa Intuiţia. Această formulă este următoarea: „Corpurile se atrag reciproc în proporţie directă cu masele lor şi invers proporţional cu pal ralul distanţei".

Dacă studentul practică cu tenacitate şi supremă răbdare, propria sa Fiinţă Interioară îl va învăţa şi îl va instrui în Operă. Atunci va studia la picioarele Maestrului; se va înălţa spre Cunoaşterea Intuitivă.

Prin intermediul Intuiţiei putem studia direct Cosmogeneza, Antro-pogeneza ctc. Intuiţia ne va permite să pătrundem în Templele „Fraternităţii Universale Albe", în Templele „Elohim-ilor" ale „Kumara-şilor" sau ale „Tronurilor". Intuiţia ne va permite să cunoaştem Geneza lumii noastre, cu Intuiţia putem asista chiar la aurora creaţiei; să ştim nu pentru că a spus cineva, ci pe cale directă, cum a apărut această lume în care locuim, cum a fost creată, cum şi-a făcut apariţia în concertul lumilor. Intuiţia ne va permite să ştim, în mod specific şi direct, ceea ce nu ştiu savanţii străluciţi ai epocii...

Există multe teorii cu privire la lume, la Univers, la Cosmos, iar acestea ies din modă constant, ca remediile farmaceutice, ca moda doamnelor şi a domnilor. O teorie este urmată de alta, iar la sfârşit intelectul nu ştie decât să-şi facă fantezii asupra frumosului, să speculeze, fără a putea experimenta niciodată Realul.

Este măreţ să poţi asista la spectacolul Universului, să te simţi, pentru o clipă, o parte a creaţiei; să poţi privi lumea ca şi cum ar fi un teatru, iar tu, spectatorul; să poţi observa cum o planetă iese din Haos, cum „Fiinţa Reală" dă naştere oricărei entităţi cosmice.

Intuiţia e cea care ne permite să ştim că Pământul există prin „Karma" Zeilor, pentru că altfel n-ar exista. Intuiţia e cea care permite cuiva să verifice realismul crud al acestei „Karme". Desigur, acei Elohim care în ansamblul lor constituie Divinul, au acţionat într-un ciclu trecut de manifestare, cu mult înainte ca Pământul şi Sistemul Solar să fi apărut...

Să vedem un caz foarte simpatic. Se discută mult despre Lună. Multă lume crede că aceasta este o bucată de Pământ lansată de forţa centrifugă a Universului, în spaţiu; ceva asemănător cu lansarea de către cineva a unei rachete atomice.

Intuiţia îi permite cuiva să verifice lucrurile în mod complet diferit. Intuiţia îi permite cuiva să ştie că Luna este mult mai veche decât Pământul. De aceea, strămoşii noştri din Anahuac se refereau la ea ca la „bunica noastră Luna". Dacă aceasta este mama Pământului, iar Pământul este mama noastră, rezultă că Luna este bunica noastră, cum spuneau înţelepţii din Anahuac.

Într-adevăr, Pământul a apărut mult mai târziu, de-a lungul secolelor. Luna a fost o lume bogată în trecut, a avut viaţă minerală, vegetală, animală şi umană, mări adânci, vulcani care erupeau etc. Chiar oamenii de ştiinţă de azi au trebuit să se încline în faţa faptului concret, evident că Luna este mai bătrână decât Pământul.

Acei Iniţiaţi care au comis greşeala de a afirma că Luna a fost o bucată desprinsă din Pământ, s-au simţit prost când s-a verificat cu aparate speciale, prin studierea metalelor aduse de pe Lună, că aceasta este mai veche decât Pământul.

A fost plină de viaţă, a fost o lume bogată... De ce a devenit un cadavru? Intuiţia ne permite să ştim că tot ceea ce se naşte trebuie să moară şi că orice lume înstelată va deveni, cu timpul, o nouă Lună.

Când satelitul nostru si-a dat ultima suflare, „ANIMA-MUNDr al său s-a scufundat în sânul '„ETERNULUI TATĂ COSMIC COMUN" şi când a început o nouă „zi de activitate", „AMIMA-MUNDI" al Lunii a luat din nou trup, s-a reîncarnat în acest Pământ. Toate vieţuitoarele care au existat odinioară pe Lună au murit, dar germenii vieţii vegetale, animale şi umane n-au murit. Aceşti germeni sau suflete, proiectate de „Razele Cosmice", au fost depuse aici, pe această nouă planetă...

Când cineva face o afirmaţie ca aceasta în faţa unui grup de oameni instruiţi, în faţa celor care sunt obişnuiţi cu jocul minţii, în faţa fanaticilor silogismelor, a presilogismelor şi a esilogismelor raţionamentului subiectiv, se expune fără îndoială batjocurii,

sarcasmului, ironiei, satirei, pentru că acest fapt nu poate niciodată să fie admis de raţionalismul subiectivist al intelectului; ceea ce afirmăm este accesibil numai Intuiţiei.

Dacă dumneata, prietene investigator, vrei într-adevăr să ajungi într-o zi la „Iluminare", la perceperea Realului, la cunoaşterea deplină a Misterelor Vieţii şi ale Morţii, va trebui să urci, incontestabil, treptele minunate ale Imaginaţiei, ale Inspiraţiei şi ale Intuiţiei.

Simplul raţionalism nu ne va putea niciodată duce până acolo, la acele experienţe intime: nu vreau să spun că ne pronunţăm împotriva intelectului; ceea ce dorim este să specificăm funcţiile şi acesta nu e un păcat. Intelectul este util în interiorul orbitei sale; în afara ei, repet, este inutil.

Dacă devenim fanaticii intelectului şi negăm „de la bun început" GÂNDIREA PSIHOLOGICĂ, vom rămâne închişi exclusiv în fizic şi în senzorial şi chiar am putea deveni fanatici ai dialecticii marxiste...

Doar GÂNDIREA PSIHOLOGICĂ va deschide Mintea Interioară şi aceasta ne va face să urcăm cele trei trepte ale „Iniţierii".

Mintea Interioară este aceeaşi „Raţiune Obiectivă" explicată în mod clar, de (îurdjicfi, de Uspensky sau de Nicoll. A avea „Raţiunea Obiectivă" este a nvr;i deschisă Mintea Interioară. Mintea Interioară funcţionează exclusiv prin „intuiţii", cu datele Fiinţei, ale Conştiinţei, ale Superlativului, ale acelui ceva care este transcendental în noi...

## 17. Necesitate şi lăcomie

„Avem nevoie de bani pentru a putea avea ce mânca, cu ce ne îmbrăca şi unde să ne adăpostim. Dar când banul devine o necesitate psihologică, atunci apare lupta şi conflictul pentru a-l poseda."

Samael Aun Weor

### LĂCOMIA SAU AMBIŢIA

*„Este necesar să ştim să trăim. Acesta e un lucru pe care trebuie să-l înţelegem. Când vorbim cu cineva, acesta ne povesteşte despre diferitele succese ale vieţii sale şi ne vorbeşte de evenimente prin care a trecut în diferite epoci ale existenţei sale, ca şi cum viaţa ar fi doar o înlănţuire de evenimente. Oamenii nu-şi dau seama că dincolo de circumstanţele vieţii există de asemenea stări de conştiinţă.*

*Capacitatea de a trăi se bazează precis pe faptul că fiecare ajunge să combine stările conştiente cu circumstanţele existenţei.*

*Putem verifica faptul că există anumite persoane care ar trebui să fie fericite, dar care nu sunt, aşa cum există multe cazuri concrete de persoane care au o casă frumoasă, o maşină frumoasă, o soţie magnifică, copii frumoşi şi bani destui şi în ciuda acestora nu sunt fericiţi.*

*Dimpotrivă, se pot vedea cazuri de indivizi săraci, muncitori umili care lucrează pe un şantier şi care nu au o locuinţă magnifică, nici mai mulţi bani decât e necesar pentru a se întreţine de la o zi la alta, nici o maşină frumoasă ultimul model, şi care, în ciuda tuturor acestora sunt fericiţi la ei acasă, cu copiii lor. Ei sunt săraci, dar curaţi şi cinstiţi. Sunt persoane sărace care fac promisiuni şi le respectă.*

*Aşadar, nu banul însuşi este cel care poate să ne dea fericirea. Toate depind de modul în care ştim să combinăm stările conştiente cu succesele şi circumstanţele vieţii practice."*

Samael Aun Weor: *Conferinţa „Starea hipnotică în care trăieşte fiinţa umană"*

E necesar să avem trei lucruri în viaţă: „îmbrăcăminte, mâncare şi adăpost". Nu trebuie să ne fie foame, trebuie să mâncăm. Nu trebuie să avem îmbrăcămintea într-o stare rea, e necesar să fim bine îmbrăcaţi. E drept să avem o casă pentru a putea trăi corect.

Aceste trei lucruri sunt necesităţile primare ale fiinţei umane. E urgent să înţelegem unde se termină necesitatea şi unde începe lăcomia.

Doar înţelegând profund necesitatea şi lăcomia putem stabili bazele adevărate pentru procesele corecte ale gândirii.

**DIVERSELE FEŢE ALE AMBIŢIEI**

Ambiţia are mai multe feţe. Ambiţia are o faţă de sfânt şi o faţă de diavol şi are o faţă de bărbat şi o faţă de femeie, o faţă de interes şi o faţă de dezinteres, o faţă de virtuoasă şi o faţă de păcătoasă.

Există ambiţie în cel ce vrea să se căsătorească şi de asemenea în bătrânul celibatar care detestă căsătoria.

Există ambiţie în cel ce doreşte cu infinită nebunie să fie cineva, celebru, sus în societate şi există ambiţie în cel care se face anahoret, care nu doreşte nimic din această lume, pentru că unica lui ambiţie e de a ajunge la Cer, de a se elibera etc.

Există ambiţii terestre şi ambiţii spirituale. Câteodată ambiţia utilizează masca dezinteresului şi a sacrificiului.

Egoului, eului, sinelui însuşi îi place să ascundă ambiţia, să o pună în colţurile cele mai secrete ale minţii şi să spună astfel: *„Eu nu am nici o ambiţie, îmi iubesc aproapele, muncesc fără interes pentru binele tuturor fiinţelor umane".*

Politicianul „viclean", care ştie totul, uimeşte cu actele sale aparent dezinteresate, dar când abandonează munca este foarte normal ca el să iasă din ţara sa cu câteva milioane de dolari. Ambiţia se deghizează cu o mască de dezinteres, ea îi înşeală pe oamenii cei mai vicleni.

Există în lume mulţi oameni care doar se ambiţionează să nu fie ambiţioşi.

Există mulţi oameni care renunţă la tot fastul şi vanităţile lumii doar pentru a se ambiţiona să realizeze propria lor auto-perfecţionare intimă.

Pe pocăitul care merge în genunchi până la templu şi care se flagelează plin de credinţă nu-l ambiţionează aparent nimic şi îşi permite să dea totul, fără a lua nimic la ceilalţi, dar e clar că se ambiţionează să facă miracole, să se vindece pe el însuşi sau pe o persoană din familia sa sau să se salveze intern.

Noi admirăm oamenii cu adevărat religioşi, dar ne plângem că nu-şi iubesc dezinteresat religia.

Sfintele religii, sublimele secte, ordine, societăţi spirituale etc. merită dragostea noastră dezinteresată.

Foarte rar găsim în această lume persoane care îşi iubesc religia, şcoala lor, secta lor etc. fără nici un interes. Acest fapt este lamentabil.

Toată lumea e plină de ambiţie. Hitler începea războaiele din cauza ambiţiei.

Toate războaiele îşi au originea în frică şi ambiţie. Toate problemele cele mai mari ale vieţii îşi au originea în ambiţie.

Toată lumea trăieşte în conflict cu toată lumea datorită ambiţiei, unii contra altora şi toţi contra tuturora.

Cel pe care nu-l ambiţionează această lume teribilă şi mizerabilă, îl ambiţionează o alta; şi cel pe care nu-l ambiţionează banii, îl ambiţionează puterile psihice.

Suntem lacomi de puteri oculte atunci când vrem rezultate. Cei care nu vor decât rezultate sunt lacomi. Cei care merg dintr-un loc în altul pentru a acumula teorii, căutând puteri, azi într-o şcoală, mâine în alta, sunt de fapt îmbuteliaţi în lăcomie. Mentalul îmbuteliat în lăcomie este foarte instabil.

Aceste persoane merg din „Lojă" în „Lojă", din şcoală în şcoală, din sectă în sectă şi sunt tot timpul pe punctul de a suferi etc, fără a ajunge niciodată la nimic, pentru că ceva instabil nu poate să înţeleagă niciodată ceea ce e stabil, permanent şi divin.

Doar Dumnezeu însuşi poate înţelege. Mentalul îmbuteliat de lăcomie e incapabil să înţeleagă lucrurile care sunt în afara buteliei.

Lacomii vor să-1 îmbutelieze pe Dumnezeu şi pentru aceasta ei merg din şcoală în şcoală, căutând tot timpul, dorind inutil, pentru că pe Dumnezeu nu-1 poate îmbutelia nimeni.

Cel ce vrea să lucreze în „Marea Operă Internă" trebuie să abandoneze întâi lăcomia. Constructorul care e lacom abandonează munca sa când întâlneşte în drumul său o altă muncă, chiar dacă aceasta e cu adevărat tenebroasă. Persoanele lacome se retrag din „Marea Operă Internă". Sunt mulţi cei care încep munca, dar foarte puţini cei care o termină. „Maeştrii înviaţi" pot fi număraţi pe degetele mâinii.

Există mari ambiţii spirituale. Există de asemenea mari ambiţii pământeşti. Cei care nu doresc bani, doresc puteri; cei care nu doresc puteri, doresc bani.

Suntem lacomi de bani, atunci când îi dorim cu scop psihologic şi nu pentru a acoperi necesităţile noastre fizice. De ce banii au luat o aşa mare importanţă în viaţa noastră? Depindem doar de ei pentru fericirea noastră psihologică? Toate fiinţele umane au nevoie de „hrană, de îmbrăcăminte, de adăpost", asta e clar, dar de ce acest fapt care e atât de simplu şi atât de natural chiar şi pentru păsări, a luat pentru noi o importanţă şi o semnificaţie pe cât de mare pe atât de teribilă?

Banul a luat o valoare exagerată şi disproporţionată, pentru că, psihologic, depindem de el pentru buna noastră stare. Banul ne alimentează vanitatea, ne dă prestigiu social, ne dă mijloace pentru a ajunge la puteri. Banul a fost utilizat de mental cu intenţii şi scopuri total diferite de ceea ce are el în sine, printre care se află necesităţile noastre fizice imediate. Banul e utilizat cu scop psihologic, aceasta e cauza pentru care banul a luat o importanţă exagerată şi disproporţionată.

Avem nevoie de bani pentru a avea pâine, îmbrăcăminte şi un adăpost. Acest lucru este foarte clar, dar când banul se transformă într-o necesitate psihologică, când îl utilizăm pentru diverse scopuri care nu sunt proprii lui însuşi, când depindem de bani pentru a avea prestigiu, poziţie socială, succes etc, atunci banul ia pentru minte o importanţă exagerată şi disproporţionată, şi de aici izvorăşte lupta şi conflictul pentru a-1 poseda.

Este logic că avem nevoie de bani pentru a satisface necesităţile noastre fizice (pentru a avea pâine, îmbrăcăminte şi un adăpost), dar dacă depindem exclusiv de bani pentru propria noastră fericire şi satisfacţie personală, atunci suntem fiinţele cele mai nefericite de pe pământ.

Gând înţelegem profund că scopul banilor este doar de a ne da pâine, îmbrăcăminte şi adăpost, atunci îi impunem spontan o limitare inteligentă; rezultatul acestui fapt este că banul nu mai are pentru noi aceeaşi importanţă exagerată pe care o are când redevine o „Necesitate Psihologică".

Banul în sine însuşi nu este nici bun nici rău, aceasta depinde de folosinţa pe care i-o dăm.

Dacă îl utilizăm pentru bine, e bun, dacă îl utilizăm pentru rău, e rău. Trebuie să înţelegem profund adevărata natură a „senzaţiei" şi „satisfacţiei".

Mintea care vrea să ajungă să înţeleagă adevărul trebuie să fie liberă de aceste piedici. Dacă vrem cu adevărat să eliberăm gândirea de piedicile senzaţiei şi satisfacţiei, trebuie să începem cu senzaţiile care sunt pentru noi cele mai familiare şi să stabilim în acel moment baza necesară pentru înţelegere.

Senzaţiile au locul lor precis şi când le înţelegem profund în toate nivelurile minţii, ele nu mai au deformarea stupidă pe care o au acum.

Multe persoane cred că dacă ordinea lucrurilor ar fi în acord cu partidul politic căruia îi aparţin şi pentru care ele sunt gata totdeauna să lupte, atunci ar fi o lume fericită, plină de abundenţă, de pace şi de perfecţiune. Acesta e un concept fals, deoarece, cu adevărat, nimic din toate acestea nu poate exista dacă înainte nu am înţeles individual adevărata semnificaţie a lucrurilor.

Fiinţa umană e prea săracă în interior şi de aceea are nevoie de bani şi de lucruri pentru senzaţiile şi satisfacţiile personale. Când cineva e sărac în interior, el caută în exterior bani şi lucruri pentru a se împlini şi pentru a ajunge să aibă anumite satisfacţii. De aceea banul şi lucrurile materiale au luat o importanţă disproporţionată şi de aceea şi fiinţa umană e dispusă să fure, să mintă şi să exploateze în fiecare moment.

De aceea există o luptă între capital şi muncă, între patron şi muncitor, între exploatator şi exploatat etc. Toate schimbările politice sunt inutile, fără a fi înţeles înainte propria noastră sărăcie interioară.

Sistemul social poate să se schimbe o dată sau de mai multe ori, dar dacă noi nu am înţeles profund natura intimă a sărăciei noastre interioare, individul va crea totdeauna noi mijloace şi căi pentru a obţine satisfacţia personală, chiar dacă trebuie să afecteze pacea celorlalţi.

Este urgent să înţelegem profund natura intimă a sinelui însuşi (a ego-ului) dacă vrem cu adevărat să fim bogaţi în interior. Cel care e bogat în interior, e liber de piedicile senzaţiilor şi satisfacţiilor personale.

Cel care e bogat în interior e incapabil să-şi exploateze aproapele, e incapabil să fure şi să mintă. Cel care e bogat în interior a găsit fericirea.

Avem nevoie de bani, asta e sigur, dar este necesar să înţelegem profund relaţia noastră precisă cu aceştia. Nici ascetul, nici avarul lacom nu au înţeles niciodată care este corecta noastră relaţie cu banul. Nu renunţând la bani, nici depinzând de ei ajungem să înţelegem exacta noastră relaţie cu banul, avem nevoie de înţelegere pentru a ne da seama în mod inteligent de propriile noastre necesităţi materiale, fără să depindem total de bani.

Am cunoscut cazul unui om care nu avea niciodată bani; el făcea vizite anumitor persoane dedicate studiilor spirituale şi toate aceste persoane îi dădeau „pâine, veşminte şi adăpost".

Acest om spunea: *„Eu n-am nevoie de bani, pentru că dacă mi-e foame unul dintre prieteni îmi va da să mănânc şi dacă mi-e sete unul din prieteni îmi va da să beau şi dacă am nevoie să călătoresc cineva îmi va plăti călătoria şi dacă am nevoie să mă înveselesc, mă aşez într-o grădină pentru că grădinarul lucrează pentru mine"...*

Nu există nici o îndoială că acest om e un egoist teribil, îndrăgostit de el însuşi. El credea totdeauna că lucrurile trebuie să-i fie date, dar niciodată el nu se gândea să răspundă, să dea, să facă viaţa mai uşoară altora. Astfel, şi în tămâia rugăciunii se ascunde delictul...

Noi nu trebuie să cădem în aceleaşi erori, noi trebuie să învăţăm să avem o relaţie corectă cu banii. Când înţelegem relaţia noastă exactă cu banii se termină imediat durerea detaşării şi teribila suferinţă pe care ne-o produce competenţa. Trebuie să învăţăm să facem diferenţa între necesitatea fizică imediată şi dependenţa psihologică de lucruri.
Dependenţa psihologică de lucruri creează exploatare şi sclavie. Lăcomia lumii se află în interiorul indivizilor. Lăcomia este şi cauza secretă a urii şi a brutalităţii lumii. Noi suntem lumea.

Doar înţelegând întregul proces al lăcomiei în toate nivelurile minţii vom putea ajunge să experimentăm MAREA REALITATE.

**CAUZELE AMBIŢIEI**

Ambiţia are diferite cauze şi una din ele e ceea ce numim FRICA.
Umilul tânăr care trăieşte în parcurile oraşelor luxoase, curăţând pantofii oamenilor orgolioşi, poate să devină hoţ, dacă ajunge să-i fie frică de sărăcia sa, frică de sine însuşi, frică pentru viitorul lui.

Umila modistă care lucrează în magazinul fastuos al unui patron ar putea să devină hoaţă sau prostituată de seara până dimineaţa, dacă ar ajunge să-i fie frică de viitor, frică de viaţă, de bătrâneţe, de ea însăşi etc. etc.

Elegantul muncitor al unui restaurant de lux sau al unui mare hotel ar putea deveni un gangster, un hoţ de bănci sau un hoţ foarte inteligent, dacă, din nefericire, ar ajunge să simtă frică de el însuşi, de umila sa poziţie de muncitor, de propriul său viitor etc.

Insecta nesemnificativă vrea să devină elefant. Umilul angajat al unui magazin care serveşte clientela şi care, cu multă răbdare, ne arată cravata, cămaşa, pantofii, făcând multe reverenţe şi surâzând cu o falsă umilinţă, este ambiţionat de ceva superior lui, pentru că îi e frică, foarte frică; îi este frică de mizerie, frică de propriul viitor, frică de bătrâneţe etc.

Când puişorilor le este frică, ei se retrag sub aripile iubitoare ale găinii unde se simt în siguranţă.

Copilul căruia îi e frică fuge lângă mama lui pentru a se simţi în siguranţă.

"Este demonstrat că FRICA şi CĂUTAREA SIGURANŢEI sunt în relaţie intimă.

Multe persoane care nu ştiu să lucreze, care au oroare de mizerie, îşi caută siguranţa în delict şi devin hoţi etc.

Multe femei cărora le lipseşte inteligenţa şi cărora le e frică în faţa posibilităţii mizeriei, devin prostituate.

Proprietarul căruia îi e frică de faptul că oamenii nu îi vor plăti apartamentul cer contracte, garanţii etc, căutând de fapt siguranţa.

Şi dacă o văduvă săracă, cu mulţi copii nu poate să facă faţă acestei cereri, şi dacă toţi proprietarii din acel oraş fac acelaşi lucru, la sfârşit, săraca femeie, va trebui să doarmă cu copiii săi în stradă sau în parcurile din oraş.

Este indispensabil ca orice individ să înveţe să aibă încredere în el însuşi.

Frica şi căutarea siguranţei sunt slăbiciunile teribile care fac viaţa să devină un infern groaznic.

Peste tot abundă laşii, plângăcioşii, slabii care caută totdeauna să găsească siguranţa.

Ne e frică de viaţă, ne e frică de moarte, ne e frică de ceea ce oamenii ar putea să ne spună, frică să ne pierdem poziţia socială, poziţia politică, prestigiul, banii, frumoasa casă, magnifica soţie, drăguţul soţ, locul de muncă, magazinul, monopolul, imobilele, maşina etc. etc. etc.

Frica şi căutarea siguranţei sunt, deci, două din elementele care acţionează ca resorturi secrete ale ambiţiei.

Un alt mecanism ascuns care trezeşte această ambiţie în animalul intelectual numit în mod greşit om, este INVIDIA.

Invidia se manifestă câteodată sub forme subtile şi divizate. Invidia are multe feţe şi există milioane de motive pentru a o justifica. Invidia este resortul secret al oricărei maşini sociale. Imbecilii sunt încântaţi să justifice invidia.

Spre nefericirea lumii, toate mecanismele societăţii sunt bazate pe invidie şi pe spiritul achiziţionai. Toată lumea este invidioasă pe toată lumea. Suntem invidioşi pe idei, lucruri, persoane şi vrem să avem bani, mai mulţi bani, idei noi pe care să le acumulăm în memorie, lucruri noi pentru a ne uimi aproapele etc.

Bogatul e invidios pe bogat şi vrea să fie mai bogat. Săracii sunt invidioşi pe bogaţi şi vor să fie bogaţi. Cel care scrie îl invidiază pe cel care scrie şi vrea să scrie mai bine. Cel care are multă experienţă îl invidiază pe cel care are mai multă experienţă şi doreşte să aibă mai multă experienţă decât celălalt.

Oamenii nu se mai mulţumesc cu „pâine, veşminte şi cu un adăpost". Resortul secret al invidiei pentru automobilul altei persoane, pentru casa vecinului, pentru costumul vecinului, pentru banii prietenului sau ai duşmanului etc, produce dorinţe de a fi mai bun, de a avea lucruri, mai multe lucruri, haine, costume, virtuţi pentru a nu fi mai lipsit de importanţă decât altul etc. etc. etc.

Ceea ce e mai tragic este că procesul de acumulare de experienţe, de virtuţi, de lucruri, de bani etc. dă mai multă forţă eului pluralizat, intensificând atunci în interiorul nostru contradicţiile intime, teribilele ruperi, crudele noastre bătălii lăuntrice etc. etc. etc.

Toate acestea sunt suferinţă. Nimic din toate acestea nu poate să aducă bucuria reală inimii noastre îndurerate. Toate acestea produc o creştere a cruzimii în psihicul nostru, o multiplicare a suferinţei, neplăcere de fiecare dată mai profundă.

Eul pluralizat găseşte întotdeauna justificări, chiar pentru cele mai rele delicte şi pentru acest proces de gelozie, de achiziţionare, de acumulare, de a avea, chiar dacă acest lucru depinde de munca altei persoane; acest lucru e numit evoluţie, progres, înaintare etc. Oamenii au Conştiinţa adormită şi nu-şi dau seama de faptul că sunt invidioşi, geloşi, cruzi, lacomi, şi dacă, datorită unui motiv, ajung să-şi dea seama de toate acestea, atunci ei se justifică, condamnă căutând evaziuni, dar nu înţeleg.

Este dificil să descoperim invidia, datorită faptului concret că mintea umană este invidioasă. Structura minţii se bazează pe gelozie şi pe achiziţie. Invidia începe de pe băncile şcolii. Invidiem inteligenţa superioară a aproapelui nostru, calificativele mai bune, costumele mai bune, veşmintele mai bune, încălţămintea mai bună, bicicleta mai bună, frumoasele patine, mingea drăguţă etc. etc.

Profesorii şi profesoarele care formează personalitatea elevilor trebuie să înţeleagă ce sunt infinitele procese ale invidiei şi să stabilească în psihicul elevilor lor baza necesară pentru înţelegere.

Mintea, invidioasă prin natura sa, gândeşte doar ÎN FUNCŢIE DE „MAI MULT": „Pot explica mai bine, am mai multă cunoaştere, mai multă inteligenţă, mai multă virtute, mai multă sfinţenie, mai multă perfecţiune, mai multă evoluţie etc".

Toate funcţionalismele minţii se bazează pe „mai mult". „Mai mult" este resortul secret intim al geloziei.

„Mai mult" este procesul comparativ al minţii. Orice proces comparativ este abominabil. Exemplu: „eu sunt mai inteligent decât tine". „Această persoană este mai

virtuoasă decât tine". .Această persoană este mai bună decât tine, mai înţeleaptă, mai generoasă mai frumoasă" etc. etc. etc. „Mai mult" creează timpul. Eul pluralizat are nevoie de timp pentru a fi mai bun decât vecinul, pentru a arăta familiei că este genial şi că poate să ajungă să fie cineva în viaţă, pentru a arăta duşmanilor săi sau celor care sunt geloşi pe el că este cel mai inteligent, cel mai puternic, cel mai tare etc.

GÂNDIREA COMPARATIVĂ se bazează pe gelozie, şi produce ceea ce se numeşte amărăciune, nemulţumire, frământare.

Persoanele compară prietenii lor, familiile lor, copiii lor cu copiii vecinilor, cu persoanele vecine. Ei compară casa lor, mobila lor, veşmintele lor, toate lucrurile lor cu lucrurile vecinilor, cu lucrurile aproapelui lor. Ei compară ideile lor, inteligenţa copiilor lor cu ideile altor persoane, cu inteligenţa altor persoane şi astfel apare invidia, care devine resortul secret al acţiunii.

Nu poate exista o iubire adevărată acolo unde există o comparaţie între ceea ce suntem aici şi acum şi ceea ce am vrea să ajungem mai târziu, nu poate exista o iubire adevărată acolo unde există o comparaţie între viaţa practică şi idealul sau modelul cu care am vrea să ne acomodăm.

Orice comparaţie este abominabilă. Orice comparaţie aduce teamă, gelozie, orgoliu etc; teamă că nu ajungem la ceea ce vrem, gelozie faţă de progresul altuia, orgoliu pentru că ne credem superiori faţă de ceilalţi.

Din nefericire oamenii merg de la o extremă la cealaltă. Ei nu ştiu să parcurgă drumul de mijloc. Mulţi oameni luptă împotriva nemulţumirii, geloziei, lăcomiei, zelului, dar lupta împotriva nemulţumirii nu aduce niciodată „bucuria adevărată Inimii".

Este urgent să înţelegem că „bucuria adevărată a inimii liniştite" nu se cumpără nici nu se vinde, doar se naşte în noi cu o naturaleţe totală şi într-un mod spontan, când vom ajunge să înţelegem bine înseşi cauzele nemulţumirii, care sunt gelozia, zelul, invidia, lăcomia etc. etc. etc.

Cei care vor să facă avere, să aibă o bună poziţie socială, să aibă virtuţi, satisfacţii de toate felurile etc. etc. etc, cu scopul de a ajunge la mulţumire, greşesc total, pentru că toate acestea se bazează pe gelozie şi drumul geloziei nu poate niciodată să ne conducă la inima liniştită şi mulţumită.

Mintea îmbuteliată în eul pluralizat face din gelozie o virtute şi ajunge chiar să-i pună nume minunate ca: progres, evoluţie spirituală, dorinţă de depăşire, luptă pentru demnitate etc. etc. etc.

Toate acestea produc o dezintegrare, contradicţii intime, lupte secrete, probleme cu o soluţie dificilă etc.

Este dificil să găsim în viaţă pe cineva care să fie cu adevărat o persoană integră în sensul cel mai complet al cuvântului. Este total imposibil să ajungem la integritatea totală atâta timp cât există în noi înşine eul pluralizat.

Este urgent să înţelegem că în interiorul fiecărei persoane există trei factori fundamentali: primul, PERSONALITATEA; al doilea, EUL PLURALIZAT; al treilea, MATERIALUL PSIHIC, adică însăşi ESENŢA persoanei.

Eul pluralizat risipeşte neîndemânatic materialul psihic printr-o explozie atomică de gelozie, lăcomie, frică etc. etc. Este necesar să dizolvăm eul pluralizat cu scopul de a acumula în noi materialul psihic, pentru a stabili astfel în interiorul nostru un „Centru Permanent de Conştiinţă". Cei care nu au un „Centru Permanent de Conştiinţă", nu pot să fie persoane integre. Doar „Centrul Permanent de Conştiinţă" poate să ne dea o

individualitate adevărată. Doar „Centrul Permanent de Conştiinţă" poate să ne facă o persoană integră.

**VERITABILA VOCAŢIE**

*„Există multe persoane care doresc virtuţi. Eul iubeşte medaliile, onorurile şi virtuţile.*

*Bietele persoanele cred că dorind virtuţi vor ajunge să posede aceste virtuţi. Aceste persoane nu vor să-şi dea seama că iubirea nu există şi că doar înţelegând toate procesele urii în diferite culoare, terenuri şi regiuni ale conştiinţei se va sfârşi cu ura şi se va naşte, sub formă naturală, spontană şi pură ceea ce numim iubire. Doar* aşa *izvorăşte iubirea.*

*Persoanele doresc virtutea altruismului, dar nu putem anihila egoismul decât înţelegând bine procesele lui în diferitele niveluri ale subconştientului. Când egoismul va fi mort, floarea preţioasă a altruismului se va naşte în noi fără nici un efort.*

*Persoanele doresc virtutea preţioasă* a *umilinţei. Aceste biete persoane nu vor să înţeleagă că umilinţa este o floare foarte exotică. Prin simplul fapt că ne simţim satisfăcuţi cu această virtute, aceasta dispare din noi.*

*Este necesar să înţelegem bine toate procesele orgoliului în diferitele niveluri oculte ale subconştientului. Astfel vom termina cu orgoliul... Atunci, fără nici un efort, se va naşte în noi floarea exotică a umilinţei.*

*Oamenii doresc virtutea activităţii, dar, doar înţelegând bine procesele lenei în nivelurile oculte ale subconştientului şi dezintegrând lenea se va naşte în noi acţiunea.*

*Eul doreşte să fie mai puternic. Nu doriţi virtuţi, ele se vor naşte în voi pe măsură ce defectele vor muri, pe măsură ce egoul se dezintegrează"...*

Samael Aun Weor: *„Mesaj de Crăciun 65-66"*

Orice persoană în viaţa sa are ambiţia să fie cineva. Persoanele de o anumită vârstă, profesorii, părinţii, tutorii etc, stimulează copiii, tinerii oameni, tinerele fete etc. să continue pe drumul oribil al ambiţiei.

Este lamentabil că copiii sunt umpluţi de frică chiar în propriul lor cămin.

Copiii sunt ameninţaţi, sunt intimidaţi, sunt terorizaţi, sunt bătuţi etc.

Părinţii şi profesorii sunt obişnuiţi să terorizeze copilul şi tânărul cu scopul de a studia.

În mod normal, tinerii aud că dacă nu studiază vor trebui să cerşească, să colinde străzile înfometaţi, că vor trebui să facă munci foarte umilitoare ca: să lustruiască pantofi, să încarce greutăţi, să vândă ziare, să muncească pe câmp etc. etc. etc, ca şi cum aceste munci ar fi un delict.

De fapt, în spatele tuturor acestor cuvinte ale părinţilor şi ale profesorilor este frica şi căutarea siguranţei pentru copiii lor.

Persoanele în vârstă le spun elevilor: „Trebuie să fii cineva în viaţă, trebuie să fii bogat, să te căsătoreşti cu o persoană milionară, să fii puternic etc. etc".

Generaţiile vechi, demodate şi oribile vor ca noile generaţii să fie la fel de ambiţioase, oribile ca şi ele.

Cel mai grav din toate acestea este că oamenii noi se lasă convinşi şi se lasă conduşi pe drumul oribil al ambiţiei.

Profesorii şi profesoarele trebuie să le arate elevilor lor că nici o muncă umilă nu trebuie să fie dispreţuită, este absurd să-1 privim cu dispreţ pe şoferul unui taxi, pe angajatul unui magazin, pe fermier, pe cel care lustruieşte pantofii etc.

Orice muncă umilă e bună. Orice muncă este necesară în viaţa socială. Nu toatele persoanele sunt născute pentru a fi ingineri, guvernatori, preşedinţi, doctori, avocaţi etc.

În ansamblul social toate muncile sunt necesare, toate funcţiile sunt necesare; nici o muncă onestă nu poate fi niciodată dispreţuită.

În viaţa practică, fiecare fiinţă umană serveşte la ceva şi important este să ştim la ce serveşte fiecare.

Datoria profesoarelor, profesorilor este să descopere VOCAŢIA fiecărui elev şi să-1 ghideze pe acel drum.

Cel care munceşte în viaţă în acord cu vocaţia sa, va munci cu iubire adevărată, fără ambiţie.

Iubirea trebuie să înlocuiască ambiţia. Vocaţia este ceea ce noi iubim cu adevărat, este profesia pe care o dezvoltăm cu bucurie pentru că ne place, pentru că o iubim.

Din nefericire în viaţa modernă oamenii nu lucrează din plăcere, ci din ambiţie, pentru că ei fac munci care nu coincid cu vocaţia lor.

Când o persoană munceşte unde îi place, cu vocaţie adevărată, o face cu iubire, pentru că îşi iubeşte vocaţia, pentru că aptitudinile sale pentru viaţa curentă sunt cu precizie cele ale vocaţiei sale.

Aceasta este cu siguranţă munca profesorilor: să ştie să orienteze elevii, să le descopere aptitudinile şi să-i orienteze pe drumul vocaţiei autentice.

Cel care îşi cunoaşte vocaţia sau care ajunge să şi-o descopere prin el însuşi, suferă o mare schimbare. Această persoană nu mai caută succesul, nici reputaţia şi gratitudinea şi banii nu mai au importanţă pentru el. Plăcerea sa se găseşte atunci în şansa că a vrut să răspundă unui apel intim, profund, necunoscut al propriei sale Esenţe Interioare.

Ceea ce este mai interesant din toate acestea, este că simţul vocaţiei n-are nimic de-a face cu egoul; chiar dacă acest lucru pare ciudat, eul dispreţuieşte propria noastră vocaţie pentru că eul este interesat doar de sumele de bani, de poziţia socială, de succes etc.

Simţul vocaţiei este ceva ce aparţine de esenţa noastră interioară, e ceva foarte profund, foarte intim.

Simţul vocaţiei îl face pe om să facă într-adevăr lucrurile fără interes, chiar dacă acest lucru îi aduce multe suferinţe şi calvaruri. De aceea eul detestă adevărata vocaţie.

Simţul vocaţiei ne conduce pe calea Eroismului Legitim, chiar când trebuie să suferim cu stoicism tot felul de infamii, trădări şi calomnii.

Din ziua în care omul va putea spune adevărul „Eu ştiu cine sunt şi care este adevărata mea vocaţie!", el va începe să trăiască cu adevărat corect şi cu iubire. Un astfel de om trăieşte prin ceea face şi faptele lui prin el.

Cu adevărat, sunt puţini oameni care pot vorbi astfel cu adevărata sinceritate a inimii. Persoanele care vorbesc aşa sunt selecţionate, sunt cele care au în gradul superlativ simţul vocaţiei.

Să ne găsim adevărata vocaţie este, fără îndoială, chestiunea socială cea mai gravă care se găseşte la baza tuturor problemelor societăţii.

Găsirea sau descoperirea adevăratei noastre vocaţii individuale echivalează cu descoperirea comorii celei mai preţioase.

Când un cetăţean îşi găseşte cu certitudine şi fără îndoială adevărata şi legitima profesie, devine, datorită acestui fapt, de neînlocuit.

Când vocaţia noastră corespunde total şi într-un mod absolut locului pe care noi îl ocupăm în viaţă, atunci ne facem datoria ca un adevărat apostol, fără nici o lăcomie şi fără dorinţă de puteri.

Atunci munca, în loc să ne producă lăcomie, să ne plictisească sau să ne facă să dorim să ne schimbăm profesia, ne aduce fericirea veritabilă, profundă, intimă, chiar atunci când vom avea de suportat durerosul drum al crucii.

În practică am putut verifica faptul că atunci când locul individului în societate nu corespunde cu vocaţia lui, atunci el gândeşte doar în funcţie de „mai mult".

Mecanismul eului este „mai mult". Mai mulţi bani, mai multă faimă, mai multe proiecte etc. etc. etc. şi, cum e normal, subiectul devine ipocrit, exploatator, crud, intransigent, nemilos etc.

Dacă studiem birocraţia amănunţit, putem vedea că de puţine ori în viaţă poziţia în societate corespunde cu vocaţia individuală.

Dacă studiem minuţios diferitele meserii ale proletariatului, putem evidenţia că de puţine ori meseria corespunde cu vocaţia individuală.

Când observăm clasele privilegiate, atât din estul, cât şi din vestul lumii, putem evidenţia cum lipseşte simţul vocaţiei. Acum, copiii bogaţi fură înarmaţi, violează femeile lipsite de apărare pentru ca să nu se plictisească.

Nu şi-au găsit locul în viaţa, sunt dezorientaţi şi se transformă în rebeli fără cauză, doar pentru a-şi schimba puţin viaţa.

Este incomensurabilă starea haotică a umanităţii în aceste vremuri de criză mondială.

Nici o persoană nu e mulţumită cu munca sa, pentru că locul ei nu corespunde cu vocaţia; există multe cereri de angajare, pentru că nici o persoană nu vrea să ajungă să moară de foame, dar solicitarea nu corespunde cu vocaţia celui care o face.

Mulţi şoferi ar trebui să fie medici sau ingineri. Mulţi avocaţi ar trebui să fie miniştri şi mulţi miniştri ar trebui să fie croitori. Mulţi dintre cei care lustruiesc pantofi ar trebui să fie miniştri şi mulţi miniştri ar trebui să lustruiască pantofi etc. etc.

Persoanele sunt în locuri care nu corespund, care nu au nimic de a face cu adevărata vocaţie individuală. De aceea maşina socială funcţionează foarte rău. Acest fapt seamănă cu un motor care a fost făcut din piese care nu corespundeau şi rezultatul, inevitabil, este dezastrul, eşecul, absurdul.

În practică am văzut că atunci când cineva nu are dispoziţie vocaţio-nală pentru a fi conducător, instructor religios, lider politic sau director al unei asociaţii spirituale, ştiinţifice, literare, filantropice etc, atunci el gândeşte doar în funcţie de „mai mult". El face proiecte şi iar proiecte cu scopuri secrete, de neconfesat.

Este evident că atunci când poziţia nu corespunde cu vocaţia individuală, rezultatul este exploatarea.

În această epocă teribil de materialistă în care trăim, poziţia profesorului este arbitrar ocupată de comercianţi care nu au vocaţie pentru învăţământ. Rezultatul acestei infamii este exploatarea crudă şi greşită a Iubirii adevărate.

Multe persoane muncesc ca profesori, exclusiv cu scopul de a găsi bani pentru a-şi plăti studiile la facultatea de medicină, drept sau inginerie sau, simplu, pentru că nu au găsit altceva să facă. Victimele acestei fraude intelectuale sunt elevii, elevele.

Astăzi e foarte greu să găsim profesori adevăraţi, cu vocaţie, cu toate că aceasta este cea mai mare fericire pe care pot să o aibă elevii şi elevele şcolilor, colegiilor şi universităţilor.

Individul ajunge la vocaţia sa pe una din cele trei căi: prima, auto-descoperirea unei capacităţii speciale; a doua, observarea unei necesităţi urgente; a treia, cea mai rară,

îndrumarea profesorilor şi părinţilor, să descopere vocaţia elevilor şi elevelor prin observarea aptitudinilor lor.

Mulţi indivizi şi-au descoperit vocaţia într-un moment critic determinat din viaţa lor, în faţa unei situaţii serioase care reclamă un remediu imediat.

Gandhi era un simplu avocat când, pe motiv de atentat împotriva drepturilor hinduşilor în Africa de Sud, făcu să se anuleze biletul de reîntoarcere în India şi rămase să apere cauza compatrioţilor săi. O necesitate momentană îl îndreptă spre vocaţia vieţii lui întregi.

Marii binefăcători ai umanităţii şi-au găsit vocaţia în faţa unei situaţii critice care cerea un remediu imediat. Să ne amintim de Oliver Cromwel, tatăl libertăţii engleze; Benito Juarez, creatorul Noului Mexic; Jose de San Martin şi Simon Bolivar, părinţii independenţei Sud-Americane.

Iisus Cristos, Buddha, Mahomed, Hermes, Zoroastru, Confucius, Fuji etc. au fost oameni care într-un moment determinat al istoriei au ştiut să-şi înţeleagă adevărata vocaţie şi au simţit chemarea vocii interioare care emană din Intim.

**Când cineva este deplin convins de regulile pe care el trebuie să le reprezinte în existenţa sa, atunci face din vocaţia sa un apostolat, o religie şi se transformă de fapt într-un apostol al umanităţii.**

**O ISTORIOARĂ DE POVESTIT**

*„Pe terenul vieţii practice putem verifica consecinţa dezastrelor care devine violare a legii balanţei.*

*Chiar dacă risipitorul, cheltuitorul, cel care îşi foloseşte rău banii, se simte foarte generos, e indubitabil că el violează legea.*

*Avarul, cel care nu face banii să circule, cel care în mod egoist reţine banii mai mult timp decât e normal prejudiciază ostentativ colectivitatea, el reţine pâinea multor persoane, îşi sărăceşte semenii; din această cauză el violează legea echilibrului, legea balanţei.*

*Cheltuitorul, chiar dacă aparent procedează bine, făcând banii să circule în mod intensiv, e logic că produce dezechilibru, nu doar lui, ci şi în mişcarea generală a valorilor. Pe o durată lungă de timp, acest lucru aduce mari prejudicii poporului.*

*Risipitorii şi avarii se transformă în cerşetori şi acest lucru se poate vedea, e adevărat.”*

Samael Aun Weor : *„Da, există Infern,da, există Diavol,da, există Karma”*

În anumite călătorii prin toată lumea am locuit, pentru o anumită perioadă, într-un oraş al conchistadorului Gonzalo Jimenez de Quesada care se găsea la poalele munţilor de Monserrate şi Guadalupe.

În acea perioadă, foarte aproape de al doilea război mondial mi-a fost prezentat în acest oraş un om foarte ciudat.

Se numea Sucre şi călătoria în căutarea cunoaşterii universitare îl conduse până în acest port Atlantic, până în munţii Indiei.

Cu acest prieten de altădată totul s-a petrecut foarte curios, chiar simplul fapt de a-1 cunoaşte. într-o seară, cineva pe care nu vreau să-1 numesc, bătu la uşa mea cu scopul evident de a mă invita la o reuniune cu acest prieten.

Locul reuniunii nu era foarte plăcut. Era un mic salon al unui magazin într-o stare rea.

După prezentări, conversaţia începu. Capacitatea intelectuală a prietenului era surprinzătoare; era o persoană cu multe teorii, speculativă şi care studiase mult.

El spunea că era fondatorul unei anumite Loji teosofice şi această persoană numea frecvent H.P.B., Leadbeater, Anie Besant etc.

În timpul schimbului de idei, această persoană dovedi că ştia să vorbească foarte bine de pseudo-esoterism şi de pseudo-ocultism...

Această reuniune de prieteni s-ar fi putut sfârşi liniştit, dacă prietenul meu nu şi-ar fi arătat înclinaţia spre hipnotism şi dorinţa exhibiţionistă, asta pentru că oriunde ar fi, diavolul îşi bagă întotdeauna coada.

La ceea ce s-a ajuns e că prietenul meu vru să facă o demonstraţie a puterii lui hipnotice şi se apropie de un bărbat de o anumită vârstă care se găsea în acel loc şi care era aşezat la masă, şi îi ceru foarte drăguţ să fie elementul pasiv al acestei experienţe.

Vorbind de această problemă în relaţie cu hipnologia, trebuie să precizăm că nu toate persoanele sunt susceptibile să cadă în transă.

Prietenul meu Sucre, cu eul lui exhibiţionist, trebuia să-şi arate puterea, pentru a nu fi ridiculizat şi de aceea el făcu un efort supraomenesc pentru a hipnotiza această persoană. Dar totul fu în inutil, căci în timp ce Sucre lupta şi suferea pentru a-1 hipnotiza, acest om, în interior, se gândea la lucruri foarte urâte.

Şi deodată, ca un fulger care cade într-o noapte întunecoasă, se ajunse la ceea ce trebuia să se ajungă. Acest om pasiv se ridică insultându-1 pe Sucre şi îl numi hoţ, bandit, înşelător etc. etc. Şi prietenul meu, care nu era nicidecum o oaie blândă, începu să replice. Şi masa, scaunele, paharele şi farfuriile începură să zboare prin aer. Proprietarul acestui loc ne ceru să-i plătim tot ceea ce se sparse. Din fericire poliţia sosi şi toată lumea se linişti; bietul meu prieten Sucre îşi lăsă echipajul să plătească daunele. După toate acestea ne-am dat o nouă întâlnire care fu mai liniştită, căci prietenul meu nu încercă să repete absurda sa experienţă. Atunci, în acea dezbatere, am putut clarifica multe idei şi concepte de esoterism şi de ocultism. Puţin mai târziu, acest prieten intră la universitate cu scopul de a deveni avocat. Şi este evident că el fu un student eminent.

Într-o oarecare zi, după mulţi ani, acest prieten mă invită să iau masa cu el şi am început să vorbim despre anumite comori ascunse; atunci eu i-am relatat un caz: *„Dormeam în camera mea, când am fost trezit subit de un ciudat zgomot subteran care circula misterios de la nord-vest la sud-est.*

*Am fost surprins de acest zgomot şi mă aşezai pe pat pentru a vedea ce se întâmpla. Atunci, cu o mare surpriză, văzui cum într-un colţ al camerei pământul se ridică şi ieşi ca printr-o minune fantoma unei femei necunoscute, care cu o voce foarte delicată îmi spuse: «E mult de când eu sunt moartă şi chiar în acest loc am ascuns o mare comoară. Ia-o pentru tine»".*

Auzind asta, prietenul meu Sucre îmi ceru să-i arăt locul faptului şi e clar că nu-i refuzai acest serviciu.

Într-o altă zi, el veni să-mi spună că era în contact cu proprietarul acelei case, un doctor foarte faimos în oraş, şi mă imploră să investighez această persoană pentru a şti dacă era cu adevărat proprietarul acestei case pentru că el se îndoia de acest lucru.

Mărturisesc cu sinceritate că nu-mi fu greu să fac o dedublare astrală; pentru a o realiza profitai de starea de tranziţie dintre starea de veghe şi somn.

În momentul în care începui să adorm, mă ridicai delicat din patul meu şi ieşii în stradă. E clar că corpul meu fizic dormea pe pat.

Astfel se realiză cu succes dedublarea „Eidolon-ului"; îmi amintesc încă foarte clar de această experienţă psihică.

Zburam şi pluteam în atmosfera astrală a planetei Terra, căutând pe străzi cabinetul doctorului.

Îmi rugai Intercesorul Elemental să mă ducă până în acel loc şi acest lucru se petrecu astfel...

Ajunsei la o casă şi înţelesei imediat că era cea a medicului. Trei trepte conduceau până la poarta somptuoasă a casei. Intrai pe această poartă şi mă găsii în sala de aşteptare. Avansai puţin câte puţin şi mă găsii în cabinet.

Examinai detaliat interiorul acestui cabinet şi observai pe masă o maşină de scris şi alte obiecte; un geam permitea să se vadă o curte a reşedinţei; doctorul era aşezat şi în aura sa am verificat relaţia lui cu proprietatea...

Mă întorsei în corpul meu fizic foarte mulţumit de experienţa mea; „Eidolon-ul" este cu siguranţă extraordinar...

Foarte devreme, dimineaţa, prietenul meu veni să mă vadă pentru a cunoaşte rezultatul experienţei mele psihice. îi povestii atunci detaliat tot ceea ce am văzut şi am ascultat; atunci observai o anumită surprindere pe faţa lui Sucre; el cunoştea cabinetul şi faptele care i le-am spus erau exacte...

Ceea ce se petrecu, e foarte uşor de definit; Sucre nu numai că ajunsese să-1 convingă pe proprietar să-i închirieze casa, ci şi mai mult, lucru ce e curios, chiar asociatul său a închiriat casa.

În acele vremuri m-am decis să mă îndepărtez de acel oraş, cu toate rugăminţile prietenului meu care insista să-mi întârzie călătoria.

Când revenii în acel oraş, puţin mai târziu, după câţiva ani, totul se schimbase. Casa dispăruse... Găsii în acel loc un teren arid, oribil, cu multe pietre.

Şi observai instalaţii electrice de înaltă tensiune şi motoare cu pompe duble şi maşini de toate felurile ca şi muncitori foarte bine plătiţi etc. etc. etc.

Sucre, locuind acolo, într-o cameră care părea mai degrabă o tranşee pe un câmp de bătălie, intra, ieşea, dădea ordine dictatoriale muncitorilor etc. etc. etc.

Această cameră era protejată de enorme pietre şi pe pereţii ei se puteau observa multe ferestre mici care se puteau deschide şi închide după voinţă.

Prin aceste mici ferestre, Sucre putea supraveghea tot ceea ce se întâmpla în jurul lui. Acest vizor îi era foarte util.

Câteodată, când auzea un zgomot în exterior, îşi lua pistolul şi atunci îi puteam vedea prin aceste ferestre deschise pistolul sau puşca.

Lucrurile erau aşa; atunci prietenul meu îmi explică că avea o comoară foarte dorită; era faimosul Paznic de Aur, care neliniştise multe persoane în regiune. Şi de aceea era înconjurat de inamici mari care îl invidiau şi care încercau să-1 asasineze.

*„Pen tru n urnele lui Dumnezeu şi al Sfm tei Fecioare! îmi spusei... De ce i-am povestit prietenului meu viziunea acelei comori... Trebuia mai bine să tac!"*

Într-o altă zi, plin de optimism, prietenul meu îmi mărturisi că la doi metri adâncime găsise o figurină de pământ şi că în interiorul capului ei găsi un pergament în care era descris planul comorii.

În laboratorul doctorului, acest pergament fu foarte delicat scos din capul acestei figurine, căci cu timpul şi umezeala, ea se lipise peste măsură...

Planul descris, care era la doi metri adâncime, avea patru depozite situate la estul, altul la vestul, al treilea la nord şi ultimul la sud...

Acest plan avea coordonate precise şi la sfârşit era o frază care era semnată cu iniţialele unui nume şi ale unui prenume şi spunea: *„Cel care va găsi comoara pe care am îngropat-o în depozitele adânci, va fi urmat de biserica Ocrotitorului ei, înainte cu douăzeci de zile de a scoate această comoară pe care am îngropat-o pentru mine."*

În acele vremuri, al doilea război mondial era foarte avansat; Hitler invadase multe ţări europene şi se pregătea să atace Rusia...

Prietenul meu era germanofil sută la sută şi credea serios că Hitler va triumfa.

E clar că prietenul meu, influenţat de tacticile politice ale lui Hitler, care într-o zi semna un tratat de pace cu o ţară şi în următoarea zi o ataca, nu vru să lucreze în acord cu indicaţiile planului.

Sucre îşi zicea: *„Indicaţiile sunt pentru a te dezorienta. Comoara se găseşte câţiva metri mai la sud de figurină; aceste patru depozite nu mă interesează."*

Aşadar el abandonă indicaţiile şi căută mai adânc; când privii prin această gaură, văzui doar un abis negru, profund şi teribil şi i-am spus:

*„Drag prieten Sucre, aţi comis o eroare foarte gravă, aţi lăsat comoara sus în cele patru depozite şi aţi căutat-o la fund, nimeni nu îngroapă o comoară atât de adânc."*

E clar că aceste cuvinte pe care le-am pronunţat degajau parfum de sinceritate şi de curtoazie.

Dar trebuie să vorbim fără nici un ascunziş pentru a descrie eul lăcomiei.
Fără îndoială, acest eu se reflectă exorbitant în prietenul meu, com-binându-se cu viclenia, cu neîncrederea şi violenţa.

Nu am fost deloc surprins că Sucre se enervă în acel moment şi pronunţă anumite cuvinte care nu aş fi crezut niciodată că le-ar pronunţa.

Bietul de Sucre! Mă ameninţă cu moartea, el crezu pentru un moment că eram în relaţie cu duşmanii săi pentru a-i fura comoara.

După toate acestea, observând seninătatea mea, el mă invită să beau o cafea în adăpostul său.

Înainte de a mă îndepărta definitiv de acest oraş spaniol care era cunoscut în alte epoci ca Noua Granada, prietenul meu îmi ceru alt lucru, mă rugă din toată inima să studiez cu *„Eidolon-ul"* munca sa subterană.

Şi eu dorii să fac o explorare astrală în această gaură şi de aceea îi îndeplinii cererea. Şi într-o noapte foarte frumoasă cu lună plină mă culcai foarte liniştit pe spate cu corpul foarte relaxat.

Fără nici o preocupare, îmi propusei să supraveghez, să spionez propriul meu somn. Doream să utilizez, pentru ieşirea mea în astral, această stare de tranziţie care există între starea de veghe şi somn.

Când procesul somnului începu, când imaginile propriului somn începură, în mod delicat, ca şi cum aş fi fost un spirit, făcui un efort ca să elimin lenea şi atunci mă ridicai din pat.

Ieşii din cameră ca şi cum aş fi fost o fantomă, mergând uşor şi apoi părăsii casa...

Pluteam delicat pe străzile acestui oraş plin de o voluptate spirituală rafinată...

Orientarea nu-mi fu foarte dificilă; mă situai foarte repede pe locul, pe terenul evenimentelor...

În faţa acestei găuri negre şi oribile care avea mai mult de şaptezeci de metri adâncime se găsea un pitic bătrân, un pigmeu, un gnom cu o respectabilă barbă albă care mă observă cu inocenţă.

Coborâi plutind prin atmosferă până în fundul acestei nefaste gropi de lăcomie.

Atingând cu picioarele siderale noroiul, pământul umed, făcui cu plăcere un efort în plus şi pătrunsei mai adânc în interiorul acestui puţ.

Coborâi încet cu *„Eidolon-ul" m* fundul negru al acestui loc de unde ieşea multă apă.

Examinai detaliat fiecare piatră de granit scufundată sub apele haotice şi intrai din ce în ce mai profund sub acest pământ.

Este evident că prietenul meu lăsase fabuloasa comoară sus, cum am spus deja în paragraful anterior.

Acum şi în aceste regiuni abisale, persoana mea nesemnificativă putea vedea doar pietre, nămol, apă.

Deodată, surprins, mă găsesc în faţa unui canal orizontal care ieşea din acest teren şi se îndrepta spre stradă.

Ce surpriză! Sucre nu-mi povestise asta. Nu-mi spuse niciodată că la această adâncime s-a gândit să facă o perforare orizontală.

Liniştit mă strecurai cu *„Eidolon-ul"*prin acest canal inundat de ape, avansai puţin mai mult şi apoi ieşii la suprafaţă prin celălalt capăt al străzii.

O dată terminată explorarea astrală m-am întors în corpul meu fizic, investigaţia fusese cu siguranţă minunată.

Mai târziu, când îi comunicai toate acestea prietenului meu, îl văzui foarte trist. Acest om suferea teribil, el dorea aur, smaralde, bogăţie, lăcomia îl mânca de viu.

Dar el se justifica, spunând că avea nevoie de toată această comoară ca să facă o revoluţie proletară, pentru că avea nevoie să o schimbe în armament etc.

Lăcomia e oribilă! în locul ei guvernează doar frica, neîncrederea, revolverul, pistolul, spionajul, viclenia, scopurile de asasinat, dorinţa de a comanda, de a guverna, de a urca în vârful scării, de a se face văzut, de a avea succes.

Când am plecat din acest oraş, m-am decis să nu mai intervin niciodată în motivele de lăcomie.

„*Vindeţi tot ceea ce aveţi!,* spune Cristos *şi daţi pomană; faceţi-vă saci care nu se uzează niciodată; adunaţi-vă comori în ceruri, căci acolo nu seacă niciodată, acolo hoţii nu pot ajunge, nici moliile pentru a le distruge; pentru că unde se găsesc comorile voastre, se va găsi şi inima voastră!”*

## 18. Atlantida şi rasa albă

„Adevăraţii înţelepţi care apar din când în când pe Pământ,
au demonstrat suficient existenta Atlantidei."
Samael Aun Weor

### DA, A EXISTAT ATLANTIDA

*„Popoarele şi culturile Epocii de piatră nu sunt nici începutul nici sfârşitul lumii, sunt numai decăderea bogatelor civilizaţii anterioare şi acest lucru este demonstrat de restul culturilor preistorice, prin datele Biologiei comparate, care demonstrează surprinzătoarea bogăţie psihologică a limbilor arhaice, prin documentele irefutabile din arta şi literatura antică.*

*Popoarele cu adevărat sălbatice ori semisălbatice descoperite de ex-ploratorii moderni sunt, fără nici o îndoială, descendenţii degeneraţi ai popoarelor extraordinar de culte care au existat înainte de Epoca de piatră.*

*Toate popoarele sălbatice ori semisălbatice au legende şi tradiţii despre o Epocă de aur sau despre o etapă eroică, dar, în realitate, aceste tradiţii, aceste legende vorbesc despre propriul lor trecut, despre propria şi antica lor civilizaţie.*

*Acelaşi lucru îl arată cu multă claritate superioritatea indiscutabilă a desenelor paleolitice, adică a celor mai vechi găsite în peşterile profunde ale pământului, în relaţie cu desenele neolitice, adică, cele mai recente."*

Samael Aun Weor: *„Mesaj de Crăciun 1967-1968"*

Există în CODICELE BORGIA, figura lui ATLANTEOTL, care ţine pe umerii săi apa cerească exact ca şi Atlas al grecilor, căruia suntem obişnuiţi să-i dăm prioritate ca simbol.

În mare şi fără multe ocolişuri, putem să spunem că legendarul ATLAS grec este copia demnă de încredere a eroicului ATLANTEOTL maya şi aztec.
îndepărtând cu delicat rafinament intelectiv desinenţa „OTL" a acestui strălucit nume citat mai sus, rezultă cuvântul ATLANTE.

ATLANTE-OTL, acest cuvânt fiind explicat prin rădăcina sa, ne rămâne doar să subliniem că nu-i vorba de zadarnice etimologii empirice, selecţionate arbitrar, nici de simple coincidenţe, cum consideră totdeauna ignoranţii instruiţi.

Extraordinarele şi legitimele concordanţe lingvistice se explică numai datorită trunchiului atlant comun popoarelor americane şi mediterano-semite. Fără îndoială, şi unele şi altele îşi au rădăcinile în pământul minunat al iui OLISIS, Adantida, scufundată acum în marea tenebrelor, abur sumbru al legendelor ororii, al naufragiilor înspăimântătoare şi al călătoriilor fără întoarcere...

Mare imensă, care în Gibraltar, dincolo ele coloanele lui 1 lercule, întinzi furtunoasa ta undă infinită a Misterelor de nepătruns pentru navigatori!
Legendă tragică, umple spaţiul tău cu puterea colectivă a generaţiilor care te-au contemplat şi, poete, ascultă în glasul talazurilor tale imense, rumoarea tragediilor tale şi scrâşnetul lumilor îngropate!...

Atlantida! acest vast continent dispărut, care se ţinea ca un vis de poet, ca o creaţie a Divinei Minţi a lui Platon (Iniţiatul), nimic mai mult, a existat într-adevăr.
Intuiţia poetului este viziunea geniului; cel care o neagă face asta pentru că nu poate vedea cu puterea lui imensă...

Înţelepţii sunt mari numai când ajung să fie poeţi; când ridicându-se deasupra detaliului, simt armoniile care vibrează în profunzimea a tot ce există şi care pot să ne atragă spre sferele superioare...

Aşa cum autorul care a scris „Metamorfozele plantelor", a putut să scrie al său „FAUST"; şi autorul Filogeniei şi-a înălţat Credo-ul său; Humboldt a scris al său „Cosmos" şi Platon Divinul, „TIMAIOS" şi „CRITIAS", precum Poe cu „EUREKA", toate poeme ale Vieţii Universale, care nu există decât prin adierea Misterului...

*„Vezi această mare care cuprinde pământul de la pol la poli*[1] *(îi spune lui Cristofor Columb maestrul său). Un timp a fost grădina Hesperidelor. Teide încă aruncă relicvele sale, venind înspăimântător ca un monstru care vede locul măcelului...*

*Aici se luptă Titanii; acolo înlloresc oraşe aglomerate..., azi în palatele de marmură se adună focile şi alge se văd pe pajiştile unde păşteau turmele..."*

H.P.B., în textele antropologice numerele 10, 11 şi 12, spune textual cele ce urmează:

*„Aşa din doi în doi, în cele şapte zone, a treia rasă (lemurienii) a dat naştere celei de-a patra (atlanţii).*

*Surâs sau zeii (Oameniiperfecţi) s-au transformat în Asuras, în NON ZEI (Oamenii păcătoşi).*

*Prima în fiecare zonă era de culoarea Lunii; a doua, galbenă precum aurul, a treia, roşie şi a patra, de culoare castanie, care a devenit neagră după păcat...*

*Au crescut în trufie cei dintr-a treia şi a patra (subrase atlante) zicând: Suntem Regii, Suntem Zeii.*

*Îşi luară soţii din friunoasa înfăţişare a rasei celor încă fără minte sau «Cap îngust» generând monştri, demoni malefici, oameni masculi şi femele şi de asemenea KHADOS cu minte puţină.*

*Au construit oraşe enorme..., cioplindu-şipropriile lor imagini după mărimea şi chipul lor şi le-au adorat...*

*Focurile interne distruseseră deja pământul taţilor lor (Lemuria) şi apa ameninţa cea de-a patra rasă (Atlantida).*

*Primele inundaţii veniră şi scufundară cele Şapte Mari Insule... Toţi cei buni au fost salvaţi, iar cei răi distruşi...*

*Au rămas puţini oameni: unii galbeni, alţii de culoare castanie şi neagră şi alţii roşii. Cei de culoarea Lunii (Tuadia) dispăruseră pentru totdeauna.*

*A cincea rasă (omenirea care populează acum faţa Pământului, incluzând mayaşii, incaşii, chiceşii, toltecii, nahuaşii, aztecii din America pre-hispanică), lume în întregime născută din Trunchiul Sfânt (Poporul Ales Salvat de Ape), a rămas şi a fost guvernată de primii Regi Divini...*

*Şerpii (Dragoni ai înţelepciunii sau Rishi) au coborât din nou şi au făcut pace cu oamenii din rasa a cincea, pe care au educat-o şi au instruit-o... "*

În vechiul Egipt al faraonilor, sacerdoţii din SAIS i-au spus lui Solon că Atlantida fusese distrusă cu 9.000 de ani înainte de momentul când vorbeau cu el.

Faimosul doctor Paul Schliemann, care a avut marea onoare de a fi descoperit ruinele vechii cetăţi Troia, a găsit în tezaurul lui Priam un ciudat vas cu formă foarte caracteristică, pe care era gravat un text cu caractere feniciene care spune textual: *„Regelui Cronos al Atlantida".*

Este interesant de ştiut că între obiectele descoperite în *Tiahuanaco,* în America Centrală s-au găsit vase foarte asemănătoare cu cele din tezaurul lui Priam.

Când numitele vase misterioase au fost sparte intenţionat cu scopuri ştiinţifice, s-au găsit în acestea monede pe care se putea citi cu toată claritatea un text care spunea: *„Emis în Templul Pereţilor Transparenţi".*

Acest templu menţionat pe aceste vase misterioase, nu încape îndoială, era Trezoreria Naţională Atlanta.

Desigur, Atlantida lui Platon a încetat să fie un simplu mit şi s-a transformat într-un fapt concret, real şi efectiv.

Nu de mult, în Spania, un grup de oameni de ştiinţă se pregătea pentru explorarea Atlantidei. Experţii în domeniul marin ştiu bine că pe fundul mării, între America şi Europa există o mare platformă. Fără îndoială, această platformă este a Atlantidei.

În faţa coastelor Perului, la adâncimea de 1500 de metri s-au putut observa coloane foarte bine lucrate, foarte bine cioplite, edificii atlante şi s-a reuşit obţinerea unor magnifice fotografii de detaliu. Cu toate acestea, existenţa Atlantidei rămâne demonstrată, însă nătângii oameni de ştiinţă continuă, ca totdeauna, negând...

Dincolo de toate acestea, problema rasială, aparte, este o importantă mărturie a Atlantidei. Dacă ne transportăm pentru un moment, la Toluca (Mexico), vom întâlni ochiul oblic, propriu rasei japoneze şi celei chineze orientale. Aceasta este mai mult decât suficient pentru a ne indica un trunchi comun pentru est şi vest.

Dar să continuăm, studiind unele dovezi semnificative. Pentru aceasta vom transcrie traducerea unui Manuscris Maya care face parte din faimoasa colecţie „LE PLONGEON", manuscrisele troiene şi care se poate vedea în Muzeul Britanic:

*„În anul 6 al lui Kan, 11 Muluc, în luna Zrc, au fost teribile cutremure care au continuat fără întrerupere până la 13 Chuen. Ţara colinelor de argilă, Ţara lui Mu, fu sacrificată.*

*După două zguduiri, dispăru în cursul nopţii, fiindpermanent cutremurată de focurile subterane care făcură ca pământul să se scufunde şi să reapară de câteva ori în diverse locuri. La sfârşit suprafaţa cedă şi zece ţări se separară şi dispărură. Se scufundară 64 milioane de locuitori, cu 8.000 de ani înainte să fie scrisă această carte."*

În arhivele foarte vechi din templul antic din Lhasa (Tibet) se poate vedea o inscripţie caldeeană antică scrisă cu 2.000 de ani înainte de Cristos şi care spune:

„*Când steaua Bal căzu în locul unde acum există numai mare şi cer (Oceanul Adantic), cele şapte oraşe cu porţile lor de aur şi templele transparente tremurară şi se zguduiră precum frunzele unui copac mişcate de furtună.*

*Şi iată că un val de foc şi de fum se ridică din palate; strigătele de agonie ale mulţimii umpleau aerul.*

*Căutară refugiu în templele şi cetăţile lor şi înţeleptul MU, sacerdotul lui RA-MU veni sile zise: «Nu v-am prezis toate acestea?» Şi bărbaţii şi femeile, acoperiţi de pietre preţioase şi veşminte strălucitoare, strigară zicând:*

*«MU, salvează-ne!» şi MU răspunse: « Veţi m uri cu sclavii voştri şi cu bogăţiile voastre şi din cenuşa voastră vor apărea naţiuni noi..»*

*«Dacă ei (referindu-se la actuala noastră rasă ariană) uită că trebuie să fie superiori, nu prin ceea ce dobândesc ci prin ceea ce dau, vor avea aceeaşi soartă.»*

*Flăcările şi fumul înăbuşeau vorbele lui MU şi pământul s-a făcut bucăţi şi s-a scufundat cu locuitorii săi în adâncimi în câteva luni."*

Şi ce-ar putea spune acum amabilii noştri critici în faţa acestor două povestiri, una din Tibetul răsăritean şi cealaltă din America Centrală, care, în formă specifică relatează, ambele, aceeaşi catastrofă?

Pe lângă asemenea similitudini extraordinare, dacă cu adevărat dorim mai multe evidenţe, atunci este clar că trebuie să apelăm la filologie.

Este vădit şi notoriu că „VIRACOCHA" peruan este cu siguranţă acelaşi cu „VIRAJ", Bărbat Divin, „KABIR" sau „LOGOS" al hinduşilor, „INCA", cuvânt care scris cu silabele inversate se poate citi „CAIN" (Sacerdot-Rege).

De aceea, nu sunt de mirare infinitele conexiuni intrinsece pe care doctrina şi faptele primilor incaşi le păstrează cu întreaga Iniţiere orientală.

Evident, marele istoric roman Cesar Cantu leagă cu înţelepciune pe primii incaşi cu unele triburi mongole sau SHAMANAS foarte vechi, ceea ce este egal cu a spune că în această neaşteptată prezentare a lui Mânu din nord sau MANCO CAPAC şi a nobilei sale partenere (COYA sau IACO) se petrecuse poate miraculoasa împrejurare asupra căreia în mod inteligent ne atrage atenţia H.P.B. cu privire la fenomenul teurgic al acestor fiinţe pure sau ŞAMANI care au obiceiul să-şi împrumute corpul fizic geniilor Lumilor Suprasensibile cu evidenta intenţie de-a ajuta umanitatea; această minunăţie care în nici un fel nu trebuie să se confunde cu mediumismul de tip spiritist...

Inefabilul „TAO" chinez este „DEUS" latin, „DIEU" francez, „THE-OS" grec, „DIOS" spaniol şi de asemenea „TEOTL" nahuatl aztec.

„PATER" latin, fără îndoială şi incontestabil reiese că este acelaşi „FA-THER" englez, „VATER" german, „FADER" suedez, acelaşi „PADRE" spaniol şi, în cele din urmă, „PA" sau „BA" INDO-AMERICAN.

Blânda „MATER" din latină, fără îndoială este aceeaşi „MAT" rusă, „MERE" franceză, „MOTHER" engleză, nobila „MADRE" spaniolă şi de asemenea „NA" sau „MAYA" în mayaşă sau checina.

Extraordinare similitudini lingvistice care semnalează şi indică altceva decât simpla ostentaţie, împăunare sau paradă etimologică...

**UN CONTINENT ENORM**

Planeta noastră Pământ n-a fost întotdeauna aşa cum este acum, ea şi-a schimbat fizionomia de mai multe ori. Dacă examinăm cele patru hărţi ale lui Elliott Scott, vom vedea că acum un milion de ani, Pământul era complet diferit. Aceste patru hărţi geografice merită să fie luate în consideraţie. Se aseamănă cu patru hărţi care au existat şi care continuă încă să existe în unele cripte subterane din Asia Centrală.

Asemenea hărţi sunt necunoscute de „înţelepţii" ştiinţei materialiste. Sunt păzite cu grijă, cu scopul de a fi conservate intacte, deoarece ştim bine că domnii falsei ştiinţe sunt mereu dispuşi să altereze totul ca să-şi justifice atât de mult trâmbiţatele teorii.

Prima dintre aceste hărţi ale lui Elliott Scott atrage mult atenţia, se dovedeşte foarte interesantă. Pe ea se vede cum era lumea cu vreo opt sute de mii de ani înainte de Iisus Cristos. Atunci regiunea brahicefaloşilor atât de trâmbiţatei antropologii ultramoderne nu exista.

Din strâmtoarea Bering, trecând prin Siberia şi Europa, până în Franţa şi Germania singurul lucru care exista era apa. Siberia şi Europa nu apăruseră propriu-zis din străfundul oceanelor.

Din Africa nu exista decât partea orientală, pentru că vestul şi sudul acestui continent era scufundat în valurile înfuriate ale oceanului. Acel mic continent care exista atunci pe locul Africii răsăritene era cunoscut sub numele de *Gcabonci.*

America de Sud era prăbuşită în apele oceanului, nu începuse să existe. Statele Unite, Canada, Alaska, toate acestea erau scufundate în ocean şi totuşi Mexicul exista.

Ar părea de necrezut că, cu opt sute de mii de ani înainte de Iisus Cristos Mexicul deja exista. Când Europa încă nu exista, Mexicul exista; când America de Sud nu se ridicase din fundul oceanului, Mexicul exista.

Aceasta ne face să înţelegem că între mărturiile acestui pământ unde este acum Mexicul, atât de vechi precum lumea, există tezaure arheologice şi esoterice extraordinare care totuşi nu au fost descoperite de lopata arheologilor.

Antica mare *Kolhidius* situată în nord-estul continentului atunci recent format şi cunoscut ca *Ashhark*(Asia), şi-a schimbat numele şi astăzi este cunoscută cu numele de Marea Caspică.

Coastele Mării Caspice fuseseră formate din pământurile care la ridicarea oceanului se uniseră cu continentul Asia.

În Asia, Marea Caspică şi tot acest bloc de pământ alăturat, este ceea ce în ziua de azi este numit Caucaz.

Acest bloc se numea în acele timpuri *Frianktzanarali,* iar mai târziu *Kolhidishissi,* dar în vremea de acum, cum am spus deja şi repetăm, este Caucazul.

În acel timp, un mare râu care fertiliza în întregime pământul bogat din *Tikliamis se* vărsa în Marea Caspică; acest râu se numea atunci Okso-seria şi încă există, dar acum nu

se mai varsă în Marea Caspică, datorită unui cutremur secundar care 1-a deviat către dreapta.

Marele debit de apă al acestui râu se rostogolea violent prin zona mai deprimată a continentului asiatic, dând naştere micii mări Arai; însă vechea albie a acestui bătrân râu, numit acum *Amu Darya,* încă se poate vedea ca o mărturie sacră de-a lungul secolelor.
Atlantida a trecut prin teribile şi înspăimântătoare catastrofe înainte ca să dispară în întregime.

Prima catastrofă s-a petrecut cam acum 800.000 de ani; a doua catastrofă a avut loc acum vreo 200.000 de ani; a treia catastrofă s-a întâmplat cu vreo 11.000 de ani în urmă şi despre aceasta, ca şi despre potopul ei, toate popoarele păstrează amintirea mai mult sau mai puţin confuză.

După cea de-a treia mare catastrofă care a distrus Atlantida, vechea ţară *Tikliamis,* cu formidabila sa capitală situată pe malurile numitului râu, care se vărsa în Marea Caspică şi care mai târziu a dat naştere Mării Arai, a fost acoperită cu toate popoarele şi satele sale de nisip, iar acum este doar un deşert.

În acele vremuri, necunoscute de Cesar Cantu şi de a sa „Istorie universală", exista în Asia o altă frumoasă ţară cunoscută sub numele Mara-pleicie; această ţară făcea comerţ cu Tikliamis şi chiar între ele exista foarte mare concurenţă comercială.

Mai târziu, această ţară, Marapleicie, a luat numele *Goblandia,* datorită marelui oraş Gob.

*Goblandia* şi puternicul său oraş au fost înghiţite de nisipurile deşertului, în nisipurile deşertului Gobi se află ascunse bogate comori Atlante şi puternice maşini necunoscute de aceşti oameni din rasa ariană.

Din când în când, nisipurile lasă descoperite toate aceste comori, dar nimeni nu îndrăzneşte să le atingă, pentru că acela care încearcă este omorât într-o clipă de gnomii care le păzesc.

Numai oamenii din viitoarea a şasea mare rasă vor putea cunoaşte aceste comori şi asta cu condiţia unei conduite drepte.

În epoca anticei Atlantide au existat oraşe puternice: *Yafabin* era Parisul epocii, unde se reunea elita intelectuală şi *Toyan,* oraşul celor şapte porţi, situat în colţul sud-estic era capitala acelei mari ţări.

În sine, Atlantida se întindea din Brazilia, până la Azore, aceasta a fost complet dovedită şi din Noua Scoţie, direct prin întreg Oceanul Atlantic.

Aşa că, în realitate, Atlantida acoperea în totalitate oceanul care poartă numele ei. Era o ţară mare; imaginaţi-vă dumneavoastră pentru un moment Atlantida întinzându-se până în Azore, până la Noua Scoţie şi coborând până unde azi este Brazilia.

Din rămăşiţele Atlantidei avem arhipelagul Antilelor etc. Canarele de asemenea sunt vestigii a ceea ce a fost Atlantida şi chiar Spania nu-i mai mult decât o bucată din antica Atlantida.

Ce continent enorm era! Se întindea de la Sud la Nord; era grandios. S-a scufundat prin nesfârşite cutremure. Diferite catastrofe, aşa cum afirmăm, au fost necesare pentru ca Atlantida să dispară definitiv.

Că acel continent s-ar fi scufundat „ca smântână în lapte" este absurd. Dacă Atlantida s-a scufundat, a fost ca urmare a revoluţiei axelor Pământului; dar asta nu o ştiu adepţii materialismului.

Catastrofa Atlantidei a lăsat continentele noastre într-o situaţie grea. Observaţi Americile şi veţi vedea că din partea dinspre Pacific se înclină vrând parcă să se scufunde

în ocean, în timp ce latura orientală se ridică. Este cam asemănător cu ce se întâmplă cu o barcă: niciodată nu se scufundă vertical ci totdeauna dintr-o parte.

La fel lanţul muntos al Anzilor cade spre Oceanul Pacific. Să ne uităm la Europa: fără îndoială că vrea să se scufunde prin Mediterana, este mai mult scufundată către profunzime. Acelaşi lucru se întâmplă cu Germania şi Rusia. Continentul asiatic este înclinat ca şi cum ar vrea să se scufunde prin marea Indiei. Continentele au rămas condamnate prin marea catastrofă a Atlantidei care a dezechilibrat formaţia geologică a lumii noastre.

Totdeauna există o vârstă primară, secundară, terţiară şi cuaternară. Să ne gândim la aceste vârste în relaţie cu mişcările pe care le simte gălbenuşul terestru, acea mişcare geologică ce se produce periodic pe propria sa axă în mişcarea continentelor pe această substanţă păstoasă şi gelatinoasă.

Pământul se aseamănă în constituţia sa cu un ou: continentele sunt ca gălbenuşul susţinându-se pe o substanţă limpede păstoasă, fluidică şi gelatinoasă. Acest gălbenuş nu este liniştit, se mişcă şi se roteşte periodic pe o axă.

Din acest punct de vedere putem vorbi de vârste primare, secundare, terţiare şi cuaternare, de un Eocen, de o perioadă primară necunoscută pentru oameni, despre Oligocen, Miocen şi Pliocen, cu această categorie de catastrofe care există de asemenea, cu glaciaţiuni teribile, nu negăm.

Atlantida marchează sfârşitul erei terţiare, la sfârşitul Atlantidei, desigur. Această eră terţiară a fost foarte frumoasă prin edenurile sale şi minunată prin marile sale paradisuri.

Au fost diferite glaciaţiuni. Fără îndoială că noi ne apropiem de altă glaciaţiune. Există catastrofe produse de revoluţia axelor Pământului, de verticalizarea polilor lumii. De asemenea există catastrofe care sunt produse de mişcarea continentelor. Atunci se produc cutremure şi vin glaciaţiunile.

Se vorbeşte de cinci glaciaţiuni care se vor produce în acord cu mişcările continentelor, dar trebuie să ştim că au urmat glaciaţiuni produse de verticalizarea polilor Pământului.

În timpul epocii Atlantidei, Polul Nord şi Polul Sud nu erau unde sunt acum. Atunci, Polul Nord, Arctic era aşezat pe linia ecuatorială, în punctul oriental extrem al Africii şi al Antarcticii.

Polul Sud se situa exact pe aceeaşi linie ecuatorială, în opoziţie, într-un loc specific, în Pacific.

Au fost apoi schimbări grozave în fizionomia globului terestru. Adevăratele hărţi antice nu sunt cunoscute de savanţii acestei epoci. în criptele secrete ale lamaşilor, în munţii Himalaya există hărţi ale Pământului antic, hărţi geografice care demonstrează că lumea noastră avea altă fizionomie în trecut...

## O CIVILIZAŢIE PUTERNICA

„*Omul care a inventat fatidicii termeni «bine» şi «rău» a fost un atlant numit MAKARIKRONVERNKZYON, distins membru al societăţii ştiinţifice Akaldana situată în continentul atlant scufundat.*

*Niciodată n-a bănuit bătrânulînţelept arhaica stricăciune atât de gravă pe care a produs-o umanităţii, cu inventarea celor două cuvintele.*

*Înţelepţii adanţiau studiat profund toate FOR ŢELEEVOL UTTVE, INVOLUTIVE şi NEUTRE ale Naturii; însă acestui bătrân înţelept îi trecujyrin minte ideea sale definească*

*pe primele două cu termenii BINE şi RAU. Forţele de tip evolutiv le numi BINE şi forţele de tip involutiv le boteză cu termenul RELE. Forţelor neutre nu le dădu nici un nume.*

*Numitele forţe se produc în om şi în natură, forţa neutră fiindpunctul de sprijin şi de echilibru.*

*Multe secole după scufundarea Atlantidei cu faimoasa ei Poseidonis despre care vorbeşte Platon în «Republica» sa, a existat în civilizaţia orientală TIKLYAMISHAYANA un sacerdot foarte bătrân care a comis foarte grava eroare că a abuzat de termenii «bine» şi «rău», utilizându-i neîndemânatic pentru a fonda pe ei o Morală. Numele amintitului sacerdot era ARMANATOORA.*

*Cu derularea istoriei de-a lungul nenumăratelor secole, umanitatea s-a viciat cu aceste cuvintele şi le-a transformat în fundamentul tuturor codurilor sale morale. In ziua de azi aceste două cuvintele se întâlnesc până şi în supă."*

*Samael Aun Weor: „Educaţia Fundamentală"*

În Atlantida s-a dezvoltat o rasă mare, o rasă de giganţi: aveau cot puri de până la trei metri înălţime (de aceea legenda secolelor ne vorbeşte despre „Briareu", cel cu o sută de braţe); o adevărată rasă de ciclopi. Această rasă a ajuns să aibă o civilizaţie puternică, de milioane de ori mai puternică decât a noastră.

Rasa atlanta a avut cele patru anotimpuri ale sale, primăvara sa, adică vârsta sa de aur; atunci nu existau frontiere, totul era iubire, pe faţa pământului domnea inocenţa.

Oameni ştiau să cânte la liră şi înfiorau universul cu melodiile lor, atunci într-adevăr lira nu căzuse făcută bucăţi pe pavimentul Templului.

Cei care guvernau Atlantida erau Regi Divini, Regi Sacri, care aveau putere asupra focului, aerului, apei şi pământului, asupra a tot ceea ce este, a fost şi va fi.

Mai târziu a fost vârsta de argint, în timpul căreia totul părea că descreşte; totuşi, toţi oamenii continuau să comunice cu Fiinţele Inefabile (îngerii Creştinismului).

Când sosi vârsta de aramă, lumina s-a întunecat şi n-a avut strălucirea celor de dinainte; au început să se stabilească frontiere, au început războaiele, s-a născut ura, egoismul, invidia etc, iar la sfârşit a fost vârsta neagră, vârsta de fier atlanta. Vârsta de aramă a fost toamna, iar vârsta de fier, iarna.

În timpul vârstei de fier atlanţii au dezvoltat o puternică civilizaţie, au creat rachete atomice cu care puteau călători nu numai pe Lună ci şi pe Mercur, Venus, Marte şi în general pe toate plantele Sistemului Solar.

Eu am trăit în Atlantida şi pot mărturisi despre asta. într-unui din acele oraşe era un cosmodrom minunat; de pe acest cosmodrom se ridicau nave cpsmice, rachete atomice spre o planetă sau alta a Sistemului Solar. Mie îmi plăcea să merg la un fel de Caravansin aşa se numeau restaurantele din acea vreme şi de aici contemplam prin mari vitrine de sticlă întreg I cosmodromul. îmi plăcea să văd cum aceste rachete luau drumul spre Lună. La început aceasta producea mare uimire şi se auzeau strigătele mulţimilor, apoi a devenit ceva foarte comun.

În Atlantida a fost o civilizaţie pe care fiinţele umane din aceste timpuri n-o bănuiesc nici pe departe. Casele atlanţilor erau totdeauna înconjurate de ziduri, de metereze, aveau grădini în faţa şi în spatele acestora.

Continentul atlant se întindea şi se orienta spre Anstro iar locurile mai ridicate spre nord, munţii săi depăşeau în mărime, înălţime şi număr pe toţi aceia care există astăzi.

Leii trăgeau trăsurile. Dumneavoastră vedeţi leii în ziua de azi furioşi, teribili, dar în Atlantida leii serveau ca animale de tracţiune, trăgeau carele în care mergeau regii şi unii cetăţeni. în acea epocă, aceste animale erau domestice.

Câinii erau mult mai mari, enormi, acum sunt mici; în acea epocă erau, mastodonţi. Serveau la apărarea caselor cetăţenilor, erau furioşi. Existau de asemenea caii, dar erau gigantici. Existau elefanţi enormi, mamuţii antecesori ai elefanţilor abundau în păduri şi munţi, erau enormi.

Atlanţii au învăţat să suprime gravitaţia după dorinţă. Cu un aparat mic ce încăpea în palmă, puteau levita orice corp chiar dacă era foarte greu.

Atlanţii, experţi în transplanturi, n-au transplantat doar viscere precum inimă, rinichi, pancreas etc. ci, de asemenea au învăţat să transplanteze creiere. Transplantarea creierelor a fost deja culmea în ştiinţa transplanturilor; aşa erau subiecţi care puteau continua să trăiască în corpuri diferite şi fără întrerupere, transplantând creierele lor dintr-un organism în altul.

Ştiinţa atlanţilor a fost formidabilă: există încă peşteri secrete în Hima-laya unde se păstrează unele aparte mecanice care pot să transmită telepatic cunoaşterea la cine o doreşte. Nu era nevoie să-şi bată atâta capetele pentru a dobândi cunoaşterea.

În domeniul fizicii nucleare ajunseseră să folosească iluminatul atomic în mod masiv. Toate oraşele foloseau iluminarea atomică; grădinile erau iluminate prin energie nucleară, casele lor prin energie atomică. Lămpile atomice iluminau palatele şi templele cu pereţi transparenţi. Ştim bine că există unele peşteri în Asia unde încă se păstrează lămpi atomice care au aparţinut atlanţilor.

În domeniul mecanicii, pot să vă asigur că automobilele lor nu numai că erau amfibii, dar de asemenea puteau zbura prin aer şi erau propulsate prin energia nucleară (extrăgeau energia nu numai din uraniu şi din radiu, ci din multe alte metale şi de asemenea din multe boabe vegetale şi la un preţ foarte mic).

În materie de navigaţie aeriană, aveau nave mai puternice decât cele actuale; adevărate bărci zburătoare sau „vapoare zburătoare", care de asemenea erau propulsate prin energie nucleară.

De asemenea atlanţii au învăţat să utilizeze energia solară; cel mai rău dintre toate a fost că au dezvoltat puteri magice pentru rău. In afară de oameni de ştiinţă erau magi: au ajuns să construiască un robot şi să-1 doteze cu un principiu inteligent; ei cunoşteau bine elementalii focului, aerului, apei şi pământului.

Pentru ei, elementalii Naturii, ceea ce în poveştile pentru copii se numesc Zâne, Salamandre ori Silfi, erau o straşnică realitate. încă mai posedau simţul clarviziunii. Este limpede că, cu acest simţ puteau vedea perfect nu numai lumea tridimensională a lui Euclid, ci încă mai mult, să vadă de asemenea a patra coordonată, a cincea, a şasea şi chiar a şaptea.

Atunci, au pus stăpânire pe unele dintre aceste creaturi ale elementelor, creaturi invizibile pentru simţurile ordinare şi le-au pus în roboţii lor. Asemenea roboţi, de fapt s-au transformat în fiinţe inteligente, în fiinţe care serveau stăpânilor lor, putând să-i informeze pe aceştia despre pericolele care-i pândeau şi în general despre multe lucruri din viaţa practică.

Atlanţii au fost enorm de avantajaţi. Exista o Universitate Atlanta minunată. Vreau să mă refer desigur la SOCIETATEA AKALDANA, o adevărată Universitate a savanţilor. Ei au studiat *„Legea eternului Hepta-paraparshinock"*(Legea lui Şapte), o minunăţie; au învăţat să concentreze razele solare ca să le facă să pătrundă în anumite încăperi, ştiau să transforme cele şapte culori ale prismei solare, adică, să extragă „pozitiva" din razele prismei solare.

Una este să vezi cele şapte culori prismatice şi alta este să le transformi în formă pozitivă, scoţând „pozitivă". Oamenii de ştiinţă moderni au studiat cele şapte culori fundamentale ale spectrului solar, dar nu au scos „pozitiva" acestor şapte culori. Oamenii de ştiinţă atlanţi ştiau să scoată „pozitiva reală" a celor şapte culori ale prismei solare; cu această „pozitivă" a celor şapte culori realizau adevărate minuni.

Apropo, îmi amintesc cazul a doi savanţi chinezi care făceau experimente (tot în stil atlant) cu cele şapte culori ale spectrului solar. Extrăgând „pozitiva", de exemplu, din cele şapte culori, au pus opiu în faţa unei raze colorate şi atunci au văzut cum opiul s-a transformat în alte substanţe. Au pus de exemplu o bucată de bambus, umezită cu o anumită substanţă de culpare albastră, (pozitivă, nu negativă a spectrului solar) şi s-a văzut cum pe acest bambus se fixă o culoare albastră... Au făcut, de exemplu, să treacă sunetul (unele note: ca DO, sau MI) în combinaţie cu o anumită culoare şi s-a văzut cum nota altera culoarea, îi dădea altă culoare complet diferită.

S-au folosit cele şapte raze, în forma lor pozitivă, ca să realizeze minimi pe continentul atlant; s-a studiat în profunzime *„Legea Eternului Hepta-paraparshinock",* Legea Şaptelui.

Ritul cel mai puternic din Atlantida, a fost cel al Zeului Neptun. Acest Zeu a guvernat cu înţelepciune Atlantida; a ajuns să aibă corp fizic pe Pământ, a trăit în Atlantida şi şi-a scris preceptele pe coloanele templelor. Era demn de admirat Templul Sacru al acestui Zeu Sfânt. Pereţii sau zidurile argintate ale acestui templu uimeau prin frumuseţea lor, cupolele şi acoperişurile erau în întregime din aur masiv de cea mai bună calitate.

Fildeşul, argintul, aurul, alama străluceau în interiorul Templului lui Neptun, cu toate splendorile regale din timpurile vechi.

Statuia gigantică sacră a preamăritului şi sublimului Zeu Neptun era toată din aur pur. Acea inefabilă statuie misterioasă montată pe un frumos car tras de armăsari exotici şi respectabila curte de 100 de Nereide, insuflau în mintea devoţilor atlanţi o profundă veneraţie.

De altfel, tradiţiile antice afirmă că atlanţii au avut un metal mai preţios decât aurul şi acesta era faimosul „Orichalcum".

Cultul dedicat lui Neptun a fost faimos, la fel cu cel al Elementalilor Apei, al Sirenelor imensei mări, al Nereidelor, al Geniilor oceanului. A fost o epocă extraordinară Neptuniană, Amentină, foarte veche, care venea dintr-un trecut îndepărtat.

**DECĂDEREA ATLANTA**

Oraşele atlante au fost înfloritoare cât timp locuitorii lor au continuat să rămână fideli religiei părinţilor lor, cât timp s-au ţinut de preceptele Zeului Neptun, cât timp n-au violat legea şi ordinea, dar când au profanat lucrurile sacre, când au abuzat de sex, când s-au pătat cu cele şapte păcate capitale au fost pedepsiţi şi scufundaţi cu toate bogăţiile lor în fundul oceanului.

Îmi vine încă în minte cazul lui KETABEL „cea cu trist destin", o regină atlanta care a guvernat suvetană în statele din sudul continentului scufundat şi peste puternicul oraş al Porţilor de Aur.

Frumuseţea răutăcioasă a lui Ketabel captiva cu Necromanţia ei, fas- i cina şi seducea cu farmecele sale principi şi regi şi multe fecioare şi copii au fost jertfiţi în numele său tenebroaselor entităţi din Lumile Interne.

Medicina sacerdotală atlanta a descoperit în acele timpuri ceea ce azi putem numi ştiinţific Opoterapia umană, adică, aplicarea secreţiilor glandulare, pituitară, tiroidiană, adrenalina etc. la infirmi şi ramoliţi.

Aceşti sacerdoţi medici nu utilizau numai chimia acestor glande endocrine, hormoni, sucuri, ci de asemenea hiperchimia acestor glande, fluidele psihice vitale ale chakrelor sau centrilor magnetici ai organismului uman, intim legaţi cu acei centri endocrini.

Victimele sacrificate, după ce erau luate de pe pietrele de sacrificiu, erau duse în nişte încăperi secrete, unde sacerdoţii medici extrăgeau din aceste cadavre preţioasele glande endocrine, atât de necesare pentru a conserva corpul fatalei regine, care cu tot farmecul şi frumuseţea tinereţii a suportat greutatea multor secole.

Cel mai înspăimântător dintre toate era acel moment în care sacerdoţii, după ce extrăgeau în secret glandele din cadavru, îl aruncau mulţimilor fanatice înnebunite care, însetate, îl devorau; din nenorocire, aceste popoare au devenit antropofage. Aşa-a început degradarea sau involuţia atlanţilor.

Din nefericire, în Kali-Yuga, rasa atlanta a degenerat teribil, oamenii s-au dedicat magiei negre; se arunca un cuvânt în faţa duşmanului, o man-tră şi duşmanul cădea mort instantaneu. Atlanţii puteau fabrica un monstru mental şi-1 cristalizau pe loc cu ajutorul voinţei; apoi îl alimentau cu sânge.

În perioada de decadenţă a rasei atlante s-au petrecut lucruri oribile; omenirea a degenerat în vicii, homosexualism, lesbianism, droguri etc. Torţele sexului au fost însă utilizate pentru rău, pentru a face rău altor persoane la distanţă. Alcoolul, la fel ca şi acum, desfrâul, degenerarea ajunsă la maxim au adus sfârşitul unui imperiu înfloritor. în timpurile sale de strălucire a fost foarte frumoasă, dar când deja a degenerat s-au văzut lu-cruri oribile. Războaiele atlante în ultimii ani au fost înspăimântătoare, s-a folosit energia nucleară; bombe atomice au distrus preţioasele oraşe ale Atlantidei.

A sosit ziua în care s-a produs o revoluţie a axelor Pământului: mările s-au deplasat schimbându-şi mătcile, ceea ce era la poli s-a transformat în ecuator, ceea ce era la ecuator s-a transformat în poli. Atunci au dispărut milioane de persoane. Toate acele puternice oraşe ale Atlantidei au rămas scufundate în oceanul care poartă numele său.

Sacerdoţii din SAIS i-au spus lui Solon: „ *Toate corpurile celeste care se mişcă pe orbitele lor suferă perturbaţii care determină cu timpul o distrugere periodică a lucrurilor pământene printr-un foc mare.”*

Istoria diluviului universal, ale cărui versiuni se întâlnesc în tradiţiile tuturor raselor umane, reprezintă simple aduceri aminte despre marea catastrofă atlanta.

Îmi amintesc în acele momente de mulţimile care au invadat giganticul Templu al lui Neptun între cutremure, foc şi inundaţii. Oamenii disperaţi îl strigau pe marele sacerdot Ramu, zicând: *„Ramu, salvează-ne!"*. Ramu a apărut înaintea tuturor, exclamând: „ *Vă spusesem deja, veţi pieri cu soţiile voastre, sclavii voştri şi fiii voştri şi rasa viitoare, dacă va urma exemplu vostru, de asemenea va pieri".*

Tradiţiile povestesc că ultimele cuvinte ale lui Ramu au fost înăbuşite de fum şi de strigăte. Continentul atlant s-a scufundat datorită unor puternice cutremure.

Catastrofa care a adus sfârşitul Atlantidei a fost înspăimântătoare. Fără nici o îndoială că rezultatul violării Legii este totdeauna catastrofic.

O dată încheiată acea mare catastrofă, a început o nouă rasă. Evident, din acele mulţimi care piereau, înainte de a se petrece catastrofa, a scăpat un popor.

Tradiţiile susţin că un mare Maestru numit *Vaivaswata,* Noe din Biblie, i-a avertizat pe oameni despre ceea ce avea să se întâmple, dar aceştia şi-au bătut joc de el şi în ajunul marelui cataclism mâncau, dansau, se distrau şi se căsătoreau.

Sfinţii care conduc destinul umanităţii l-au îndemnat pe *Mânu Vaivaswata* să plece cu poporul său înainte de scufundarea continentului atlant şi acesta a ştiut să scape la momentul potrivit în fruntea poporului său. Ei au trebuit să fugă noaptea şi cum prinţii tenebroşi, regii şi proprietarii roboţilor aveau avioane minunate cu care puteau st evadeze prin spaţiu, atunci conducătorii poporului ales al lui *Mânu Vaivaswata* au pus stăpânire pe acele nave şi le-au distrus.

Când perverşii locuitori ai acelor pământuri s-au trezit din somnul lor, deoarece călătoria avusese loc în timpul nopţii, au remarcat cu mare spaimă că apele năvăleau pe pământurile lor. Imediat îşi căutară navele lor aeriene; au înţeles ce s-a întâmplat şi au încercat să persecute poporul ales, dar reuşiră numai să omoare câţiva.

Acei prinţi ai Feţei Tenebroase au murit, au fost distruşi de ape.

Acum în fundul Oceanului Atlantic zac oraşe minunate; în locurile bogate unde înainte existau săli splendide, agitaţie de oameni, acum înoată peştii...

**RASA ARIANĂ**

*„Piramidele din Egipt au fost construite de adanti, cu foarte multe mii de ani înainte de lisus Cristos. Considerăm că marea piramidă datează cu vreo 27-000 de ani înainte de Cristos, iar celelalte au, mai mult sau mai puţin, vârste similare.*

*Totuşi, chiar dacă pare incredibil, piramidele din Mexic sunt mai vechi; n-au fost construite, cum se spune, prin anul 1325. Categoric nu; sunt mult mai vechi decât cele egiptene şi au fost construite direct de către adanţi.*

*Cei care spun că marele Tenoctitlan a fost fondat către anul 1325, greşesc. Şi cei care afirmă că a fost construit în anul 1400 sau în anul 1500, greşesc şi mai mult. "*

Samael Aun Weor: *„Interviu la Radio Icur”*

Epoca scufundării Atlantidei a fost într-adevăr o eră cu multe schimbări geologice. S-au ridicat din golful adânc al imensei mări alte porţiuni de uscat care formară noi insule şi continente.

Unii supravieţuitori atlanţi s-au refugiat în micul continent *Grabonci,* Africa de azi, care crescu în mărime şi întindere pentru că alte suprafeţe de uscat, care s-au înălţat din apele învecinate s-au unit cu acesta.

Membrii Societăţii Akaldana făceau parte din acel popor ales care a ştiut să fugă din Adantida când au înţeles că se apropia o mare catastrofă. Savanţii acestei societăţi s-au aşezat, la început, spre sudul continentului african, pe urmă au emigrat spre *Cairona,* astăzi Cairo. Pe pământurile Nilului din Nivea sau din Egipt, acolo şi-au stabilit faimoasa lor Universitate cu Sfinxul în faţa ei.

Ghearele de leu ale Sfinxului reprezintă Focul; capul Sfinxului reprezintă Apa; picioarele de taur ale Sfinxului reprezintă elementul pământ; aripile Sfinxului reprezintă elementul Aer. Patru sunt virtuţile necesare pentru cineva să poată ajunge la Auto-Realizarea intimă a Fiinţei: trebuie să ai Curajul Leului, Inteligenţa Omului, Aripile Spiritului şi Tenacitatea Taurului. Doar aşa se poate ajunge la Auto-Realizarea Intimă a Fiinţei...

Societatea Akaldana în *Cairona,* a stabilit un Templu de Astrologie. Atunci se studiau Aştrii, nu cu telescoapele, cum se face în ziua de azi, ci cu al „şaselea simţ".

Când se examinează piramidele (mai ales Marea Piramidă) se văd, în formă de „tuburi", nişte canale care vin de jos, din adâncimea unei cripte subterane spre în sus, spre partea superioară a piramidei. S-a gândit mult şi au fost emise multe ipoteze despre aceste „canale", însă ele erau teles-coape, iar observatorul nu era sus, ci jos, chiar în fondul criptei. Acolo se punea un recipient cu apă; se ştia că un astru va fi vizibil şi la o dată precisă şi desigur se reflecta în apă. Adepţii Astrologiei observau (în apă) Astrul în cauză, nu numai cu facultăţile fizice, ci de asemenea cu cele psihice, în loc să privească în sus, priveau apa şi acolo în apă, cu al „şaselea simţ" studiau aştrii.

Fraţii din Societatea Akaldana, marii înţelepţi erau foarte dotaţi; o dată cu naşterea unui copil îi făceau imediat horoscopul. Nu horoscoape în stil modern, nu horoscoape simplu convenţionale şi foarte scumpe; nu, acela era foarte deosebit; înţelepţii Astrologi priveau Aştrii în mod direct. Cu procedee care azi se ignoră, puteau să citească Horoscopul copiilor şi, fireşte, niciodată nu dădeau greş în profeţiile şi calculele lor.

Copiii erau „căsătoriţi" când se năşteau; se ştia cine va fi soţia lui şi erau căsătoriţi. Nu vreau să spun că pentru acest motiv trăiau împreună de mici, asta ar fi absurd, dar se ştia deja, pentru fata nou născută, cine va fi soţul ei, iar bărbatul, la timpul său şi la ora sa, era informat cine va fi soţia lui. La majorat, erau uniţi prin căsătorie.

Cetăţenii se orientau cu precizie matematică şi sub conducerea acelor astrologi în alegerea meseriei sau profesiei lor. Ei ştiau de ce s-a născut fiecare cetăţean, la ce serveşte fiecare om, căci fiecare om serveşte la ceva, important este să ştii la ce serveşte orice creatură care s-a născut. Nu greşeau nimic aceşti înţelepţi din societatea Akaldana!...

Aceasta era adevărata înţelepciune a atlanţilor. Descendenţi ai acestui vast continent au fost de asemenea mayaşii, de exemplu. Mayaşii au emigrat spre Tibet, spre Egipt, America Centrală. Pare incredibil, dar în Tibet totuşi se vorbeşte maya şi limbajul maya este un limbaj ritual-sfânt din Tibet. Să ne amintim că naga şi maya sunt foarte asemănătoare.

Iisus din Nazaret a învăţat maya în Tibet. Acea frază a lui Iisus care textual spune: „HELI, HELI, LAMAH ZABACTANI" este interpretată în forme diferite: *„Doamne, Doamne* — spun unii - *cum m-aiglorificat"; „Doamne, Doamne* — spun alţii - *de ce m-ai abandonat?".* Când evreii au auzit şi-au zis în sinea lor: *„îl strigă pe Ilie ca să vină să-1 salveze"...*

Totuşi evreii n-au înţeles semnificaţia acestor cuvinte, pentru că nu erau evreieşti, nici sanscrite, nici tibetane. *„Acum cufundă-mă în cuvântul prezenţei Tale",* este fără îndoială sunetul său în idiomul maya (este o frază rituală Maya).

Desigur, Marele 11 icrofant Iisus a învăţat NAGA şi MAYA în TIBETUL Oriental şi asta este demonstrat.

În Sfânta Mănăstire din LHASA din Tibet, există totuşi o carte care textual spune:

*„Iisus s-a transformat în cel mai mare Maestru care existase pe Pământ."*

Un învăţat scriitor a spus:

*„S-a stabilit istoric că ŞTIINŢA-RELIGIE cunoscută de Cristos în Egipt, India şi în Tibet era Mayaşă.*

*A existat un profund Ocultism Maya, cunoscut fără nici o îndoială de Cristos, care a ales simbolurile sale (Mayaşe) ca sprijin pentru ideile sale de iubire fecundantă.*

*Nu se poate ca din întâmplare să fi ales Crucea Mayaşă, Trinitatea şi cei Doisprezece Apostoli şi alte m uite simboluri ca să susţină imensul simţ ştiinţific-religios al predicilor sale."*

Evident că mayaşii adanţi au dus Religia sa înţeleaptă în America Centrală.

Fără îndoială că ei au colonizat Tibetul, Babilonia, Grecia, India etc. Fără îndoială că limbajul ritual al KABIRULUI Iisus a fost mayaş...

Aceasta se poate explica integral numai datorită trunchiului atlant comun popoarelor americane şi mediteraneano-semite.

Toate învăţăturile religioase din America primitivă, toate cultele sacre ale incaşilor, mayaşilor şi aztecilor, zeii şi zeiţele grecilor antici, fenicienilor, scandinavilor, indienilor etc. sunt de origine atlanta.

Este urgent să ştim, e necesar să înţelegem că zeii şi zeiţele amintiţi de Homer în „Iliada" şi „Odiseea" au fost eroi, regi şi regine în Atlantida.

Toate popoarele antice i-au venerat şi adorat pe aceşti zei sfinţi care au trăit în Atlantida şi care acum locuiesc în Empireu.

Religiile: egipteană, incaşă, maya etc. au fost religiile primitive atlante.

Alfabetul fenician, tată al tuturor faimoaselor alfabete europene, îşi are rădăcina într-un antic alfabet atlant, care a fost transmis corect mayaşilor de atlanţi. Toate simbolurile şi hieroglifele egiptenilor şi ale mayaşilor provin din acelaşi izvor atlant şi astfel se explică asemănarea sa, prea mare ca să fie întâmplătoare.

PIEILE ROŞII sunt descendenţi ai Atlantidei. Triburile din ANA-HUAC: zapotecii, toltecii etc, ca aproape toate celelalte triburi din INDO-AMERICA, au venit; din ATLANTIDA şi nu din nord cum presupun totdeauna unii ignoranţi instruiţi.

Acei ignoranţi care preferă ideea că triburile din INDO-AMERICA veneau din continentul asiatic trecând prin cunoscuta strâmtoare BE-RING, greşesc grav pentru că nici în ALASKA, nici chiar mai puţin în menţionata strâmtoare nu există nici cea mai mică urmă despre trecerea rasei umane pe aici.

TURANIOŞII, de asemenea au fost supravieţuitori ai Atlantidei, din nefericire dedicaţi Magiei Negre. Ei au reuşit de asemenea, să ajungă până în Tibet (culmea culmilor), cum au ajuns şi alţi descendenţi, ca distinşii arieni şi au emigrat până în Persia antică. Marea Lege a putut să-i învingă la sfârşit şi au fost distruşi.

CELE ŞAPTE SUBRASE

Sământa rasei noastre ariene este nordică, dar amestecându-se cu supravieţuitorii atlanţi a dat naştere la subrasele din trunchiul arian.

În mod obişnuit fiecare rasă are şapte subrase. Prima subrasă s-a format în Podişul Central din Asia, care atunci se numea *Hasha.* Aici a fost o puternică civilizaţie esoterică.

A doua subrasă a înflorit în sudul Asiei în perioada prevedică şi atunci s-a cunoscut înţelepciunea Rishilor din India şi splendorile anticului imperiu Chinez etc. etc.

A treia subrasă s-a dezvoltat minunat în Egipt, Persia, Caldea, Babilonia etc.

A patra subrasă a strălucit cu civilizaţiile Greciei şi Romei.

A cincea s-a manifestat perfect în Germania, Anglia şi alte ţări.

A şasea a rezultat din amestecul spaniolilor cu rasele autohtone din Indo-America.

A şaptea este perfect manifestată în rezultatul tuturor acestor amestecuri diverse de rase aşa cum putem vedea azi pe teritoriul Statelor Unite.

Evident cele şapte ramuri ale trunchiului arian există deja din plin şi aceasta este un fapt complet demonstrat.

Este deci aceasta ultima subrasă a actualei noastre rase ariene şi aceasta merită să fie cercetată atent de toată lumea.

Mulţimile ariene care locuiesc pe faţa pământului, separate de tulpina tată (atlanţii), au deja o existenţă de peste un milion de ani şi cu toată perversitatea caracteristică ultimelor vremi se află în ajunul distrugerii totale...

Rasa ariană în loc să evolueze a involuat şi corupţia ei este acum mai rea decât a atlanţilor, răutatea ei este atât de mare, încât a ajuns deja până la cer; rasa ariana va li distrusă ca să se îndeplinească Profeţia pe care RA-MU a rostit-o la scufundarea Atlantidei: *„Dacă ei uită că trebuie să fie superiori, nu prin ceea ce dobândesc, ci prin ceea ce dau, vor avea aceeaşi soartă”.*

## 19. Noua eră a Vărsătorului

„În fata constelaţiei Vărsătorului se găseşte Constelaţia Leului.
Fără îndoială, «Leul Legii» iese să întâlnească o umanitae suficient de maturizată
pentru «Karma» sau pedeapsa finală."
Samael Aun Weor

**NOUA ERĂ A VĂRSĂTORULUI**

„*Cineva, al cărui nume nu-1 voi menţiona, un autor foarte cunoscut, spunea că «poate în anul 2007 va veni o Vârstă de Aur pentru umanitate». Evident, eu văd acest lucru foarte absurd. De unde vom ajunge să scoatem această Vârstă de Aur? Cu cine vom face amintita Vârstă? Este posibil cu toate aceste Egouri, Euri care se reîntorc succesiv? Eu cred că acest lucru e imposibil şi absurd. Cu adevărat, nu este posibilă o Vârstă a Luminii, a Gloriei, atâta timp cât noi nu suntem morţi în noi înşine.*

*Cum ar putea fipace pe pământdacă fiecare din noi poartă în el însuşi «elementele» care produc războaie? Cum ar putea exista iubire, dacă în interiorul fiecăruia dintre noi există ură? De unde am putea scoate altruismul, când în fondul conştiinţei noastre purtăm, din nefericire, egoismul? Cum am putea răspândi castitate, dacă în profunzimea fiecăruia există desftâu? Fără îndoială, dragii mei fraţi, ar fi imposibil să creăm Vârsta Luminii. Aşadar, orice profeţie în acest sens îmi pare total greşită.”*

Samael Aun Weor: *Conf. „Egoul şi catastrofa finală”*

În numele adevărului trebuie să vă spun că noua Eră a Vărsătorului a început exact în 4 februarie 1962 între orele două şi trei după-amiaza. în acel moment a fost o concentrare a tranzitului ceresc în CONSTELAŢIA VĂRSĂTORULUI.

Observatoarele tuturor ţărilor din lume au putut vedea acest eveniment. A fost ceva ce s-a cunoscut în cele patru puncte cardinale. A fost ceva ce s-a văzut din toate observatoarele lumii: în Statele Unite (pe Muntele Palomar), în cel de la Manila sau în cel din Londra etc.

Nu este, deci, o afirmaţie făcută în mod aprioric, fără nici un fel de documentare. Totuşi, există multe teze despre data la care Era Vărsătorului a început. Unii cred că a început cu câţiva ani înainte, alţii cred că a început câţiva ani după, dar faptele sunt fapte şi în faţa faptelor trebuie să ne înclinăm.

Da, prieteni, în realitate şi cu adevărat acest eveniment a fost un fapt concret, în mod riguros observat de ştiinţa oficială. Planetele sistemului solar s-au întâlnit într-un suprem congres în Constelaţia Vărsătorului. După acest moment, ca o consecinţă sau corolar, a început Era Vărsătorului, Noua Eră.

Totuşi, trebuie să ştim că ultimul timp din anterioara Eră a PEŞTILOR se amestecă cu primele manifestări ale Erei VĂRSĂTORULUI.

Există un fel de amestec între cele două curente: cel care agonizează şi cel care se naşte, între vechi şi nou, între ceea ce e perimat şi ceea ce are o aromă revoluţionară. Pe măsură ce timpul trece, Era Vărsătorului se va simţi de fiecare dată mai mult.

Evident, această Eră aduce mari succese. Dacă observăm riguros constelaţia Vărsătorului, vom vedea că e guvernată de două planete. Prima dintre ele este URANUS (o planetă revoluţionară, teribilă, catastrofică sută la sută care controlează, în plus,

glandele sexuale). A doua este SATURN, această lume este reprezentată în Alchimie de Corbul Negru (moartea) şi semnifică, de fapt, întoarcerea la „Haosul Originar Primitiv" (acest lucru îl ştiu foarte bine zeii şi oamenii).

În faţa Constelaţiei Vărsătorului se găseşte constelaţia Leului. Evident, semnul Leului este un semn zodiacal al focului. Fără îndoială, LEUL LEGII iese să întâlnească o umanitate suficient de maturizată (şi ruşinată, putem spune) pentru KARMA sau PEDEAPSA FINALĂ.

Trebuie să observaţi bine poziţia acestor două Constelaţii. In una găsim APA, în alta FOCUL. Ştim bine că pe parcursul istoriei, focul şi apa îşi dispută totdeauna destinul acestei lumi...

Fără îndoială, în acelaşi fel în care există ANUL TERESTRU, există de asemenea ANUL SIDERAL. Planeta noastră se învârte o dată în jurul Soarelui pe parcursul a 365 de zile, câteva minute şi câteva fracţiuni de secundă, astfel, acest fapt este numit an terestru. Nu putem nega faptul că există de asemenea şi Anul Sideral, Anul Cosmic. Sistemul nostru Solar „Ors", în care noi ne mişcăm şi avem FIINŢA noastră, călătoreşte în jurul Centurii Zodiacale în 25-968 ani, câteva fracţiuni de minute şi secunde şi această călătorie a sistemului solar în jurul Centurii Zodiacale constituie un An Sideral.
Sistemul nostru solar a început prezenta călătorie în constelaţia Vărsătorului şi apoi, cu Marele Potop Universal, care nu a fost altceva decât scufundarea continentului Atlantida (în valurile foarte puternice ale oceanului care-i poartă numele), a început noua rasă care este a noastră.

Aşadar atlanţii au dispărut, dar a apărut rasa ariană. A apărut, cu precizie, cum am spus, în acelaşi moment în care sistemul solar aflat în constelaţia Vărsătorului a început noua sa călătorie în jurul Zodiacului.

Sistemul solar a sfârşit călătoria sa în jurul Zodiacului, ajungând în Constelaţia Vărsătorului şi la sfârşitul călătoriei, fără îndoială, trebuie să fie un mare cataclism.

Călătoria trecută a fost minunată. In această călătorie a apărut rasa atlanta, dar această călătorie s-a sfârşit (cu! precizie în constelaţia Vărsătorului) cu un mare cataclism (Potopul Universal).

Acum, din nou, se încheie călătoria sistemului solar în aceeaşi constelaţie a Vărsătorului; atunci va trebui să fie, fără îndoială, o catastrofă...

Există fenomene cosmice care sunt extraordinare. Aşa cum sistemul solar călătoreşte în jurul centurii Zodiacale până ajunge la punctul de plecare originar, tot aşa există o lume, o planetă gigantică care participă la această mecanică Siderală. Vreau să mă refer, în mod subliniat, la planeta HERCOLUBUS, aceasta e o lume gigantică, de şase ori rnai mare decât titanul sistemului nostru solar, numit Jupiter.

Hercolubus are o orbită enormă şi aparţine unui alt sistem solar: Sistemul Solar TYLAR. Acest sistem se apropie în mod ameninţător de noi: Hercolubus călătoreşte spre Pământ. Aceasta este situaţia şi poate fi văzută prin toate telescoapele lumii. In Asociaţia noastră Gnostică, în Mexic, avem harta traiectoriei sale, găsită într-o hemerotecă a Districtului Federal.

Nu sunt doar supoziţii, ci un lucru pe care toţi astronomii îl cunosc. Nu există nici un observator în lume unde nu se cunoaşte, unde se ignoră această problemă cu Hercolubus. Când această enormă, gigantică planetă se va apropia mult, atunci se vor produce pe planeta noastră, Pământ, evenimente extraordinare.

Masa enormă numită Hercolubus, evident are o putere magnetică formidabilă şi atrage, din această cauză, focul lichid care există în interiorul Pământului.

Atunci vor fi peste tot mai mulţi vulcani în acţiune, însoţiţi de imense cutremure.

Inutil vor încerca oamenii de ştiinţă să-1 bombardeze cu bomba atomică, inutil vor încerca să-1 deplaseze de pe orbita sa; această lume e foarte mare şi toate eforturile vor fi zadarnice.

În acord cu calculele matematice făcute de astronomi, Hercolubus va afecta fundamental Pământul şi în mod secundar pe Uranus, Jupiter şi Marte. Atunci va fi cu adevărat catastrofic. Dar, repet că Pământul va fi cel care va primi principalul impuls, cel care va primi răul cel mai mare.

Strămoşii noştri din Anahuac ne spun următoarele: „Fiii celui de-al cincilea soare (referindu-se la noi), vor muri de foc şi cutremure". Acest lucru se va întâmpla o dată cu sosirea lui Hercolubus; va veni, evident, MARELE INCENDIU UNIVERSAL, profetizat de marii prezicători: Sfântul Ioan, prezicătorul din Patmos; Iisus din Nazareth, Marele Kabir; Daniel, Marele Profet, Michel de Nostradamus etc. etc. etc.

Sosirea lui Hercolubus va acluce, cu adevărat, spaimă peste tot în lume. Nostradamus afirmă cu accentuare, că „acest gigantic al cerurilor va fi vizibil amiaza, şi va veni să se interpună între soare şi pământ, şi acest lucru va provoca o mare eclipsă, o eclipsă totală"...

Cum masa planetară a lui Hercolubus e gigantică, este evident că trebuie să atragă focul lichid din interiorul lumii la suprafaţă. Din această cauză, vor trebui să izbucnească vulcanii de peste tot. Lucrul cel mai grav e că fiecare vulcan nou va ieşi din mijlocul cutremurelor înspăimântătoare şi teribile. Nu e surprinzător faptul că în acele zile, marile oraşe ale lumii (New-York, Paris, Londra, Buenos-Aires etc. etc. etc.) vor cădea bucăţi.

Când Hercolubus va fi foarte aproape de orbita terestră, fără îndoială, se va produce o revoluţie a axelor pământului. Atunci mările îşi vor schimba locul si continentele actuale se vor scufunda în oceane. în acea zi, întreg Pământul se va întoarce la HAOSUL ORIGINAR PRIMITIV, aşa cum putem observa când urmărim constelaţia Vărsătorului. E necesară această reîntoarcere la HAOS, pentru că din profunzimile oceanelor vor ieşi noi pământuri şi vor apărea ceruri noi, cum spunea apostolul Petru. (Puteţi găsi aceste lucruri în următoarea secţiune intitulată „Marile profeţii".)

Aşadar, în realitate, sistemul nostru solar este pe punctul de a-şi sfârşi călătoria în jurul Zodiacului. Ceva similar s-a întâmplat cu viaţa adanţilor: când s-a încheiat călătoria trecută în jurul Zodiacului, a sosit Hercolubus. Atunci s-a produs o revoluţie a axelor Pământului, mările şi-au schimbat locul şi Atlantida a dispărut între valurile înspumate ale oceanului care-i poartă numele.

Acum, fiind terminată călătoria (care a început după Potop), putem sublinia că o catastrofă similară se apropie. Dacă apa a fost cea care a început Marea catastrofă a atlanţilor, acum va fi cu precizie focul cel care va începe tragedia.

Ar trebui să ştiţi că aşa cum Pământul în călătoria sa în jurul Soarelui, trece prin patru anotimpuri, care sunt primăvara, vara, toamna şi iarna, la fel, fiecare rasă, în timpul călătoriei sistemului solar în jurul Zodiacului, trece prin patru anotimpuri: primăvara, Vârsta de Aur; vara, Vârsta de Argint; toamna, Vârsta de Bronz; iarna, Vârsta de Fier.

Daniel, profetul, vede acolo, departe, o enormă, gigantică mare, un mare ocean şi patru bestii care se luptă şi îşi dispută supremaţia. Apoi, vede prin intermediul clarviziunii cum iese prima bestie care seamănă cu un leu şi care axe aripi de vultur; acesteia îi fu dată inima omului (este Epoca de Aur). Apoi vede, în faţa sa o a doua bestie care seamănă cu un urs şi care a călcat tot pământul (este Vârsta de Argint). Şi apoi vede o a treia care seamănă cu o maimuţă (este Epoca de Bronz), şi apoi o a patra care e complet diferită de

celelalte trei pentru că e din fier, unghiile şi picioarele ei sunt din fier, dinţii sunt din oţel (sfarmă tot ceea ce găseşte) şi are puterea să facă dezordine peste tot: ca să'distrugă natura şi ca să învingă Sfinţii cei mai mari. Dar apoi, la sfârşit, îşi retrage domeniul şi regatul este dat sfinţilor celor mai mari. Această a patra bestie este Epoca de Fier, este epoca în care ne găsim şi care se va termina în mod catastrofic...

Să ne amintim de asemenea de visul pe care 1-a avut regele Nabuco-donosor. El a văzut, în visul său, o mare statuie: capul ei era din aur, pieptul şi braţele din argint, abdomenul era din cupru şi picioarele îi erau o jumătate din fier şi cealaltă jumătate din pământ ars. Atunci regele Nabu-codonosor i-a chemat pe toţi înţelepţii Babiloniei pentru a-i interpreta visul. înţelepţii i-au cerut să le povestească visul, spunând: *„Povesteşte-ne visul şi astfel noi vom putea să-1 interpretăm ",* el a tăcut şi s-a limitat să răspundă: *„ Visul meu nu-1 povestesc, nu vi-1 spun pentru că ştiu că vreţi să câştigaţi timp. Dacă sunteţi atât de înţelepţi, spuneţi-mi ce am visat şi apoi interpretaţi-mi visul"...* Clar! Daniel s-a pregătit anticipat, a studiat în lumea astrală visul regelui, ieşind din corp, investigând acest vis, deci era pregătit...

Monarhul a spus: *„Ştii tu ce am visat?". „Da, împărate!Ai visat cu o mare statuie: capul îi era din aur, pieptul şi braţele din argint, abdomenul din cupru, picioarele erau pe jumătate din fier şi pe jumătate din pământ ars. Aceasta semnifică patru regate care se vor succede totdeauna în istoria lumii ...*

E clar, fără îndoială el se referea la cele patru vârste; capul, Epoca de Aur; pieptul şi mâinile, Epoca de Argint; abdomenul, Vârsta de Bronz; picioarele (o parte din fier, o parte din pământ ars), Epoca de Fier, care este Epoca în care ne găsim: pe de o parte puternică şi pe de altă parte fragilă. Puternică, aparent, dar fragilă pentru că vor veni marile cutremure, înspăimântătoarele cataclisme care vor sfârşi cu această perversă civilizaţie de vipere. Aceasta este cruda realitate!...

Ce a făcut atunci Nabucodonosor? I-a dat lui Daniel o haină purpurie şi un colier preţios. I-a pus pe mână un inel cu diamant şi 1-a numit guvernator al întregului imperiu.
Astfel, deci, cele patru epoci au devenit reale. în epoca de aur a unei rase nu există nici „al meu", nici „al tău", totul aparţine tuturora, fiecare poate lua din ce aparţine vecinului fără frică; guvernează deci iubirea şi fraternitatea şi toată lumea adoră ETERNUL ZEU VIU; de aceea nu există EGO în fiinţa umană, toţi sunt inocenţi şi se bucură de frumuseţea naturii; nu există nici o frontieră, nu există armate şi nici un element care poate elimina fericirea; totul aparţine tuturora şi singurul lucru care guvernează, suveran, e ceea ce numiiri „IUBIRE".

În epoca de argint fiinţele umane încep să dorească cucerirea teritoriilor (de aceea reprezentăm această epocă ca un urs care scormoneşte pământul, însă domneşte încă splendoarea originară, se închină un cult zeilor, sau COSMOCRATORILOR, se cântă SOARELUI DIMINEŢII, sau HERALZILOR AUROREI; în această epocă se pot vedea întotdeauna principiile focului, aerului, apei şi pământului.

În epoca de bronz încep să apară frontierele, războiul începe să se ivească şi splendoarea originară dispare. în epoca de fier totul se sfârşeşte în urma unui mare cataclism...

În epoca de fier umanitatea ajunge în starea în care se găseşte acum. A patra bestie, cu adevărat, este teribilă (cum spunea Daniel), această bestie e deosebită de celelalte. Insă ea îşi va găsi sfârşitul de pe o zi pe alta...

Dacă medităm, ajungem la concluzia că timpul sfârşitului a sosit şi noi îl trăim.

Fără îndoială, suntem într-un moment critic, teribil, dificil: au apărut nenumărate boli peste tot; pământul se cutremură şi tresare în toate colţurile lumii; mările care în alte epoci erau curate, astăzi sunt contaminate; speciile marine sunt pe cale de dispariţie; oceanele s-au transformat în adevărate containere; deşeurile atomice nu pot fi lăsate într-un loc sigur unde să fie inofensive; e clar că, mai devreme sau mai târziu, în unul din depozitele atomice se va produce o eroare şi va avea loc o catastrofă.

Pământul care e atât de necesar pentru culturi, e pe cale să devină sterp, şi în acest fel vor fi persoane care vor muri din cauza lipsei de alimente; milioane de fiinţe umane care populează această lume vor experimenta cu adevărat, în viitorul apropiat, o mare dezolare.

Există războaie şi zvonuri de război peste tot, boli care n-au mai fost cunoscute niciodată înainte etc. etc. etc. Atmosfera e contaminată, şi când o persoană merge la ţară şi priveşte cerul poate vedea că nu mai are culoarea albastră strălucitoare, că-i lipseşte culoarea perfectă de altădată. Acum, acest cer străluceşte având o culoare uşor verde, sau plumburie, ceea ce indică faptul că atmosfera terestră a fost alterată.

Nu e necesar să fim foarte înţelepţi pentru a înţelege că stratul superior al atmosferei e un filtru care transformă razele solare în lumină, căldură, culoare şi sunete. Din păcate, acest filtru s-a descompus datorită exploziilor atomice. în puţin timp, acest filtru nu va mai putea descompune vibraţiile solare în lumină, căldură, culoare şi sunete; şi atunci vom vedea soarele negru precum siliciul şi luna va deveni roşie ca sângele...

Pe de altă parte INVOLUŢIA a ajuns la maximum. Nu mai există „taţi pentru copii", nici „copii pentru părinţi", ceea ce se întâmplă între părinţi şi copii în toate colţurile Pământului, e teribil!

S-a pierdut ruşinea organică, intelectul a degenerat, peste tot se aud lamentări şi scrâşnete de dinţi, cum spun cărţile sfinte.

Cu acestea nu vreau să fiu lugubru, nici nu vreau să vă înspăimânt, vreau doar să reflectăm cu adevărat şi cu judecată...

Ce au devenit bunele obiceiuri? Ce a devenit ruşinea organică? De ce intelectul, intelectualismul se serveşte de rău?

Să privim în jurul nostru şi să observăm tot ceea ce se întâmplă...

Fără îndoială, umanitatea e guvernată în toate colţurile Pământului de intelect, însă la ce serveşte asta? în ce stare se află umanitatea? Există haos, anarhie şi toate acestea nimeni nu le poate nega!

Astfel deci, trebuie să reflectăm... Suntem fericiţi? Cine poate vorbi de fericire în această epocă! Suntem faţă-n faţă cu noi înşine, suntem conduşi de propriul destin, suntem în faţa dilemei de A FI sau A NU FI a filosofiei.

A sosit ora să reflectăm profund... Cine suntem noi? încotro mergem? Care este scopul existenţei? Pentru ce, de ce trăim?

A trăi în acest fel, mâncând, bând, reproducându-ne, acest lucru, în fond, e foarte plictisitor, am putea spune, necugetat...

E clar că timpul apocalipsei a sosit. Umanitatea a sfărâmat cele ŞASE PECEŢI ale cărţii Sfântului Ioan. Când se va sfărâma a ŞAPTEA PECETE se va producea catastrofa.

Anumite persoane mi-ar putea spune că şi în trecut multe alte persoane au aşteptat Sfârşitul şi nu s-a întâmplat nimic; vreau să vă spun că acum vorbim de MECANICA CEREASCA. Dacă mecanica cerească nu ar exista, întreg Cosmosul ar sfârşi într-o catastrofă.

În acelaşi fel în care pe continentul Atlant a existat o rasă aleasă care a servit drept bază pentru formarea acestei a cincea rase ariene care trăieşte pervers pe aceste cinci continente, tot aşa spun că azi se va forma o selecţie pentru viitoarea Mare Rasă.

În acelaşi fel în care atlanţii nu l-au crezut niciodată pe MANU VAIVASWATA când spunea că timpul sfârşitului sosise, şi în ajunul marii catastrofe se distrau, se căsătoreau, mâncau şi beau şi în ziua următoare erau cadavre, în acelaşi fel, ceea ce eu afirm acum, în mod subliniat, nu va fi crezut. Cu siguranţă, multe persoane vor râde, spunând: „S-a vorbit mult despre sfârşitul lumii, şi ce?" Apostolul Petru a prezis că „în această epocă, multe persoane inofensive şi perverse vor spune cum se va împlini profeţia, dacă totul a rămas la fel ca în vremea părinţilor noştri?"

Atlanţii, în vremea lor, au râs şi ei de catastrofă, dar când revoluţia axelor Pământului a făcut ca mările să-şi schimbe locul, Atlantida s-a scufundat cu milioanele ei de locuitori.

Astăzi, ne apropiem în acelaşi fel de o nouă catastrofă. Eu, la fel ca MÂNU VAIVASWATA, vă avertizez în acelaşi fel în care au fost avertizaţi şi atlanţii.
Ora sfârşitului se apropie, acest uriaş monstru planetar, gigantic, soseşte şi va înghiţi lumea!

Aşadar trebuie să ne pregătim! Pământul e supus în acest moment unei mari agonii. Şi sfârşitul întregii mari agonii se numeşte MOARTE.

Când un bolnav agonizează, când are simptomele inconfundabile ale morţii sale, ştim foarte bine că ceea ce urmează e moartea sa.

În acest moment Pământul geme, agonizează; toate acestea indică un DEZASTRU şi se vor sfârşi cu un mare cataclism. Când vom vedea că soarele apare tot mai mult dinspre nord, vom şti că timpul sfârşitului e foarte aproape şi că ne îndreptăm spre catastrofă.

Însă trebuie să ştim că DEMIURGUL ARHITECT AL UNIVERSULUI a prevăzut totul. De aceea trebuie să se ivească noi pământuri pentru o nouă umanitate, trebuie să se formeze următoarea, penultima rasă. Pentru acest motiv trebuie să se facă o selecţie, ca o bază pentru Era Vărsătorului, pentru „Epoca de Aur", pentru noua rasă. în momentul terorii, acest grup va fi scos în secret prin foc şi fum. Câteva momente înaintea catastrofei, cei care lucrează sinceri cu ei înşişi, adică asupra eliminării elementelor inumane (Eurile) care se află în psihic, vor fi selecţionaţi şi purtaţi spre un loc sigur (vezi broşura „Extraterestrii şi Apocalipsa")...

După marea catastrofă, Pământul va rămâne învăluit de foc şi vapori de apă. Noi, fraţilor trebuie să scoatem acest popor selecţionat, până în momentul în care Pământul va fi din nou în condiţii de locuit.

Din fundul norilor se va ivi un nou pământ şi când dublul arc iris se va ivi pe cer, va fi semnul noii alianţe între Dumnezeu şi oameni, atunci poporul selecţionat va veni să locuiască pe noul pământ şi noul cer. Vor fi noi continente unde va trăi o nouă umanitate, a ŞASEA RASĂ-RĂDĂCINĂ.

Suntem persoane ale celei de-a cincea rase; a şasea rasă va fi diferită, înaintea noastră a existat a patra rasă, în Atlantida. înaintea atlanţilor a existat a treia rasă, care era rasa lemuriană (în uriaşul continent lemurian care acoperea atunci întreg Oceanul Pacific), înainte ca lemurienii să se ivească au existat hiperboreenii în jurul Polului Nord, în potcoava pe care acest continent o forma în jurul Polului Nord. înainte ca hiperboreenii să existe, a existat prima rasă, rasa protoplasmatică, în calota polară a Polului Nord care era situată, înainte, la Ecuator. Spun toate acestea, căci de-a lungul timpului au existat multe

schimbări geologice extraordinare. Polii actuali, de exemplu, sunt pe cale să devieze, şi într-o zi vor fi în zona ecuatorială iar actualul Ecuator, în viitor, se va transforma în Poli. Acest fapt a fost mult studiat de cei mai buni oameni de ştiinţă (ne referim la revoluţia axelor Pământului, la verticalizarea polilor).

Astfel deci, este clar că ne pregătim pentru uriaşa catastrofă. Mişcarea gnostică, asociaţia noastră gnostică de studii antropologice, culturale şi ştiinţifice, AGEAC, are un singur obiectiv: pregătirea nucleului care va servi celei de-a Şasea Rase Rădăcină...

Se ştie o dată şi pentru totdeauna că RASA ARIANA, care azi populează pervers suprafaţa pământului VA TREBUI SĂ FIE DISTRUSĂ; ŞI DIN TOT CEEA CE SE VEDE NU VA RĂMÂNE DECÂT CENUŞA!

Totul va fi ars, totul va fi înghiţit în fundul mărilor!

Ştim perfect că nu ne va asculta întreaga umanitate. Nici MÂNU VAIVASWATA, nici luptătorii n-au fost ascultaţi la vremea lor şi oamenii au râs de ei.

Oamenii nu acceptă niciodată adevărata realitate a lucrurilor, până în momentul în care ea se prezintă; oamenii caută întotdeauna scăpări, ei cred că pot continua întotdeauna în acelaşi fel, până în momentul în care soseşte dezastrul.

**MARII PROFEŢI**

„*Trebuie să ne gândim că se apropie o mare catastrofă; până şi observatoarele astronomice au desenat un plan al catastrofei (aceasta este oficial). Dacă nu se face asta public în toate ţările pământului, e pentru că guvernele cenzurează observatoarele pentru a nu crea o psihoză colectivă; însă acest lucru e oficial.*

*Mayaşii ştiau aceasta. Am trăit între ei şi am întrebat un bătrân mayaş: «Fiul tău va vedea?». Răspuns: «Fiul meu nu va vedea»... «Nepotul tău va vedea?». «Da, nepotul meu va vedea».”* Samael Aun Weor: *„Interviu la Radioul Universităţii”*

Fără îndoială, Piatra Soarelui, faimosul Calendar Aztec, e o sinteză perfectă de Ştiinţă, Filosofie, Artă şi Religie.

TONATIUH, cuvântul Sfântului Ioan, Logosul sau Demiurgul Creator al Universului, cu limba sa triunghiulară de foc, e copilul de aur al Alchimiei Sexuale, e Soarele Spiritual de la Miezul Nopţii, e Acvila care urcă, e minunatul Dragon al înţelepciunii şi e reprezentat de astrul strălucitor care ne dă viaţă, lumină şi căldură. De aceea el apare glorios în manieră Nahuatl în centrul marii Pietre Solare.

De o parte a „Marii Feţe" apare în mâinile sale, armata Ghearelor Acvilelor care înşfacă inimile oamenilor.

„M.M." cunoaşte perfect problema esoterismului transcendental, de aceea ştie semnificaţia profundă a salutului cu Gheara.

În jurul figurii Cuvântului Mexican putem vedea făcut în mari dimensiuni data „4 Temblor", aceasta e ziua când va sfârşi al cincilea soare prin foc şi cutremure de pământ.

In dreptunghiurile minunate ale semnului Temblor sunt sculptate datele distrugerii soarelui interior.

„Fiii Primului Soare" (androgini divini al primei rase) care au trăit fericiţi în „Insula de Cristal" au murit devoraţi de Tigri.

„Fiii celui de-al Doilea Soare" (a doua rasă a Pământului lui Apollo), hiperboreenii au fost distruşi de uragane teribile.

„Fiii celui de-al Treilea Soare" (hermafrodiţii lemurieni), mulţimile „celei de-a Treia Rase", care au trăit înainte pe continentul lemurian situat în Oceanul Pacific, au pierit prin Soarele de ploaie, de foc şi mari cutremure de pământ.

„Fiii celui de-al Patrulea Soare", a patra rasă (atlanţii), ale căror ţinuturi erau situate în Oceanul Atlantic, au fost distruşi de ape.

Cei care au studiat în profunzime Predica Profetică a Marelui Kabir Iisus şi a Doua Epistolă a lui Petru către Romani, fără îndoială trebuie să se încline cu reverenţă în faţa tonului sever al Pietrei Solare.

Michel Nostradamus, profet extraordinar, mare astrolog care a trăit între 1503-1566 în Franţa, spune: *„în anul 1999, în luna a şaptea, va apare pe cer un mare Rege al Terorii" (vezi* primele versete ale Centuriei, 10-72).

Conform datelor astronomice în acest secol al XX-lea vor fi două eclipse totale de soare: una la 4 februarie 1962 şi cealaltă în august 1999-Oribila perturbare în orbita şi mişcarea planetei Pământ a fost explicată ştiinţific chiar de profetul Nostradamus, prin apropierea unui alt astru care timp de şapte zile va apare ca un alt soare.

Apocalipsa Sfântului Ioan vorbeşte de acest astru şi îl numeşte „Pelin" (amărăciune).

Planeta gigantică la care ne referim poartă numele „Hercolubus"; multe persoane o numesc „Planeta Rece", altele „Planeta Roşie"; fără îndoială, această planetă e mult mai mare decât Jupiter, care e giganticul colosal al sistemului nostru solar.

Nostradamus spunea: *„După eclipsa de Soare va urma cea mai obscură şi tenebroasă vară din câte a u existat de la naşterea până la patimile şi moartea lui Iisus Cristos şi aceasta va fi în Octombrie, în acel moment se va produce o mare translaţie în aşa fel încât vom crede că pământul va ieşi de pe orbita lui pentru a se cufunda în tenebrele eterne"*. Iisus, marele KABIR a spus:

*„Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, şi puterile cerurilor vor fi clătinate.*

*Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului toate seminţiile pământului se vor boci, şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă.*

*El va trimete pe îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare, şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă. De la smochin învăţaţi pilda lui: Când îi frăgezeşte şi înfrunzeşte mlă-diţa, ştiţi că vara este aproape.*

*Tot aşa, şi voi, când veţi vedea toate aceste lucruri, să ştiţi că Fiul omului este aproape, este chiar la uşi.*

*Adevărat vă spun că, nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri.*

*Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.*

*Despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni; nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.*

*Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla şi la venirea Fiului omului.*

*În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau şi beau, se însurau şi se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, şi n-au ştiut nimic, până când a venit potopul şi i-a luat pe toţi, tot aşa va ti sila venirea Fiului omului.*

*Atunci, din doi bărbaţi care vor ti la câmp, unul va ti luat şi altul va ti lăsat.*

*Din două femei care vor măcina la moară, una va ti luată si alta va ti lăsată.*

*Vegheaţi dor, pentru că nu ştiţi ora şi ziua în care va veni Domnul vostru.*

*Să ştiţi că, dacă ar şti stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoţul, ar veghea şi n-ar lăsa să-i spargă casa.*

*De aceea, şi voi tiţi gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiţi.*

*Care este deci robul credincios şi înţelept, pe care 1-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă?*

*Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând aşa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale.*

*Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: Stăpânul meu zăboveşte să vină.*

*Dacă va începe să bată pe tovarăşii lui de slujbă, şi să mănânce şi să bea cu beţivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se aşteaptă, şi în ceasul pe care nu-l ştie, va ti tăiat în două, şi soarta lui va ti soarta făţarnicilor; acolo va ti plânsul si scrâsnirea dinţilor." (Matei 24,29-51)*

Isaia (13,13) spune: *„Pentru aceasta voi clătina cerurile, şi pământul se va zgudui din temelia lui, de mânia Domnului oştirilor, în ziua mâniei Lui aprinse".*

Isaia (24,20) spune: *„Pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade, şi nu se mai ridică".*

Sf. Pavel (2 TS 2,3-4) spune: *„înainte de a doua venire a lui Iisus va veni apostazia, omul păcatului, fiul pierzării, potrivnicul, se va înalţă mai presus de tot ce se numeşte „Dumnezeu", sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu ".*

Sf. Petru (2P, 3,10) spune: *„Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ. In ziua aceea, cerurile, vor trece cu trosnet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură, şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde".*

Ioel (3, 15-16) spune: *„Soarele şi luna se întunecă, şi stelele îşi pierd strălucirea, şi cerurile şi pământul vor ti zguduite. Dar Domnul este scăparea poporului Său, şi ocrotirea copiilor lui Israel".*

Sf. loan (Ap. 6, 12-17) spune: *„Când a rupt Mielul pecetea a şasea, m-ain uitat, şi iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele, şi stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de LUI vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Şi toţi munţii şi toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. împăraţii pământului, domnitorii, căpitanii oştilor, cei bogaţi şi cei puternici, toţi robii şi toţi oamenii slobozi s-au ascuns în peşteri şi în stâncile munţilor. Şi ziceau munţilor şi stâncilor: «cădeţipeste noi, şi ascundeţi-ne de Faţa Celui ce şedepe scaunul de domnie şi de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, şi cine poate sta în picioare?»".*

Sf. Ioan (Ap. 20, 12-13; 21, 1;5) spune: *„Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea. Marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea; Moartea şi Locuinţa morţilor au dat înapoi pe morţii care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Apoi am văzut im cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintâi pieriseră, şi marea nu mai era. Cel ce şedea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi ".*

E spus în Apocalipsă că la sfârşitul acestei lumi va apare Anticristul (Ştiinţa Materialistă).

Bestia, Marea Prostituată, lumea întreagă, numărul acestora este numărul fatal *666*, şi diavolul care înşeală (Intelectualismul ateist), falsul profet care face miracole şi minuni înşelătoare, bomba atomică, rachetele spaţiale, avioanele ultrasonice etc, toate vor fi aruncate în interiorul lacului de foc şi de sulf care se află în interiorul Pământului.

Cartea Cărţilor a lui Chiiam-Baalam, care e Bijuteria Sacră a poporului maya, spune textual:

*Al XLll-lea Aliau KATUN este al treisprezecelea care spune: CABAL LXBACH, CHACHALACA oraş; KINCHIL COBA, CHACHALACA a Feţei Solare şi locul unde se aşează cel de-al treisprezecelea KA TUN.*

*Buchetul seniorilor Pământului va deveni negru din cauza justiţiei universale a lui Dumnezeu, Domnul nostru.*

*Soarele se va învârti, faţa lui se va răsuci, sângele va coborî printre arbori şi pietre, cerurile şi pământul vor arde din cauza cuvântului lui Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi al lui Dumnezeu Sfântul Spirit; Sfânta Justiţie, Sfânta Judecată a lui Dumnezeu, Domnul nostru.*

*Forţa cerului şi a pământului va dispărea când marile oraşe şi popoarele oculte vor deveni creştine, marele oraş numit MAAX, Mono, şi de asemenea totalitatea popoarelor mici în extinderea ţărilor Maya Cusamil Mayapân, Golondrina-Maya a căror locuinţă este Estandarte- Venado.*

*Va fi momentul când oamenii de două zile (homosexualii şilesbienele) se vor ridica în rigorile lascivităţii; fii ruinei şi ai perversităţii, culme a pierderii şi ruşinii noastre.*

*Copiii noştri vor fi dedicaţi Florii de Mai şi nu va fi bine pentru noi. Va fi originea morţii pentru sângele rău când se va ivi luna şi când va fi Lună plină, sângele va umple lumea întreagă, aştrii buni vor depune de asemenea bunătatea lor asupra celor vii şi a celor morţi".*

Melchisedec, geniul Pământului, Regele Lumii, şi-a făcut profeţiile în Tibet:

*„Oamenii (adică mamiferele raţionale) îşi vor uita din ce în ce mai mult sufletele pentru ca să se ocupe de corpul lor. Cea mai mare corupţie va guverna pământia. Oamenii vor semăna cu fiare teribile şi vor bea sângele fraţilor lor.*

*Jumătate de Lună se va stinge şi adepţii ei vor cădea într-un război etern. Cea mai mare nenorocire se va abate asupra lor şi vor sfârşi luptând între ei.*

*Coroana marilor şi micilor regi va cădea: unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt vor declanşa un război teribil între toate popoarele.*

*Oceanele vor vui... Pământul şi fundul mărilor se vor acoperi de oase... Regatele vor dispărea, popoare întregi vor muri... Foame, boli, crime neprevăzute de lege, nemaivăzute şi neimaginate încă de oameni.*

*Atunci vor veni duşmanii lui Dumnezeu şi ai Spiritului Divin, cei ce se allă în interiorul oamenilor. Cei ce-şi vor ridica mâinile asupra altora vor muri şi ei.*

*Uitaţii, reprimaţii se vor ridica apoi şi vor atrage atenţia lumii întregi.*

*Va veni o ceaţă deasă, zgomote oribile. Munţi fără nici o vegetaţie până în acest moment se vor acoperi de flori.*

*Pământul întreg se va cutremura. Milioane de oameni îşi vor schimba lanţurile sclaviei şi umilirile lor prin foame, ciumă şi moarte.*

*Drumurile se vor umple de o mulţime de oameni umblând dintr-oparte în alta.*

*Cel mai mare şi cel mai frumos oraş va dispărea în foc... Unu, doi, trei. Din fiecare zece mii de oameni va supravieţui doar unul. Fără veşminte, fără comprehensiune, fără forţă pentru a-şi construi locuinţa sau pentru a-şi căuta hrana şi acest om supravieţuitor va urla precum lupii feroce, va devora cadavre şi îşi va mânca propria carne, chemându-l pe Dumnezeu la luptă.*

*Întregul pământ va fi un deşert şi însuşi Dumnezeu îl va părăsi... Pe pământul gol va fi noapte şi moarte.*

*Atunci, în acel moment eu voi trimite un popor necunoscut până acum (Armata Salvării Mondiale) care cu mâini puternice va apuca iarba rea a pământului cultivabil şi a viciul iu şi îi va conduce pe cei puţini care vor rămâne fideli spiritului, pe cei care luptă contra răului.*

*Se va crea o nouă viaţă pe pământ, purificată prin moartea naţiunilor".*

Această profeţie e acceptată de gnostici, care o interpretează ca fiind sfârşitul Vârstei Negre sau KALI YUGÂI, după care va fi o nouă civilizaţie şi o nouă cultură.

Sfânta Odelia, acea prinţesă germană născută în anul 660, care cu atâta exactitate a profetizat Germania lui Hitler şi al doilea război mondial, a menţionat Sfârşitul KALI YUGĂI:

*„Monştrii stranii vor ieşi din mări şi vor împrăştia teroare. Se vor vedea minuni în orient; un mare nor negru va răspândi dezolarea".*

Mother Shipton, faimoasa profetă din secolul XV, născută în Anglia, a prezis în epoca sa lucruri cu adevărat uimitoare; să vedem câteva din prezicerile sale:
Automobilele şi trenurile: *„Care fără cai vor călători şi accidentele vor umple lumea de suferinţă".*

Radiotelegrafia: *„Gândurile vor face înconjurul lumii cât ai clipi".* Submarinele: *„Oamenii vor călători, vor dormi şi vor conversa sub ape.*

Avioanele: *„ Vom putea vedea oameni în aer, în alb, negru şi verde."* Marea Catastrofă Mondială: *„Lumea va atinge Sfârşitul ei în 1999."*
17

Marele KABIR IISUS a spus: *„Dar nimeni nu ştie ziua şi ora, nici chiar îngerii care sunt în cer, nici Fiul, doar Tatăl.*

*Vegheaţi, pentru că nu se ştie când va veni Domnui Casei (niciîn ce dată, nici în ce an), în asfinţit, la miezul nopţii, când cântă cocoşii sau dimineaţa.*

*Pentru când vin surprizele, nu dormiţi (adică nu fiţi cu conştiinţa adormită).*

*Şi ceea ce vă spun vouă, le spun tuturor: vegheaţi (treziţi-vă conşti-mţa).*

Timpul sfârşitului este aici şi Marele Incendiu Universal este foarte aproape...

E oportun să citām câteva versete extraordinare din CORAN.

*„Printre semnele care trebuie să preceadă sosirea ultimei ore, va £ acela că Luna se va despărţi în două. Dar în ciuda acestui fapt, neîncrezătorii nu-şi vor crede ochilor. "*
Indiscutabil nu e vorba nicidecum de o împărţire geologică a satelitului nostru. Această profeţie a lui Mahomed trebuie interpretată intr-un sens politic şi militar. Să se observe, începând din 1980 mişcările Islamului; numai astfel vom putea înţelege ceea ce trebuie să se întâmple adepţilor jumătăţii de lună.

„Când trompeta va suna prima dată...
Când pământul şi munţii vor fi ridicaţi
în aer şi sfărâmaţi dintr-o singură lovitură...
Când Cerul se va zdrobi şi va cădea în firimituri...
Va fi Ziua inevitabilă."

(Noi am explicat anterior efectele pe care trecerea planetei Hercolubus trebuie să le producă asupra lumii noastre terestre; fără îndoială, Pământul va suferi violent diferitele schimbări profetizate de Mahomed în CORAN.)

„*Ce şoc! Aceasta va fi Ziua. Judecăţii Finale.*
*Cei care au fapte ce atârnă în balanţă,*
*Vor avea o viaţă plăcută. Cei ce sunt uşori,*
*vor avea ca locuinţă groapa de foc (lumile infernale).*

*Când Pământul va tresări de acel cutremur care îl aşteaptă...*
*Când el va da afară morţii care se odihnesc în măruntaiele sale...*
*omul va trebui să fie gata pentru a fi judecat.*
*Soarele va fi dislocat, stelele vor cădea,*
*munţii vor li în mişcare*
*şi se vor sfărâma de pământ.*
*Cerul se va sparge în mii de bucăţi,*
*mările şi fluviile îşi vor amesteca apele.*
*Mormintele se vor deschide şi morţii vor învia.*
*Cei care au făcut bine se vor bucura de o fericire fără margini;*
*dar condamnaţii vor fi pedepsiţi fără măsură."*
(De văzut în CORAN)

Eu am contemplat în lumea cauzală, cu o uimire mistică, marea catastrofă ce se apropie şi pentru că aceasta este zona muzicii inefabile, viziunea a fost însoţită de o bandă sonoră.

O minunată simfonie tragică răsuna în adâncurile cerurilor lui Venus. Această partitură uimea, în general, prin grandoare şi maiestate, prin inspiraţia şi frumuseţea arhitecturii sale; prin puritatea liniilor sale şi prin colorit şi nuanţele savantei şi artisticei sale ilustrări dulci şi severe, grandioasă şi terifiantă, dramatică şi lugubră totodată...

Bucăţile melodice fragmentare (laitmotive) care se auzeau în lumea cauzală, în momentul diferitelor situaţii profetice, aveau o mare forţă expresivă şi erau în relaţie intimă cu marele eveniment şi cu circumstanţele istorice care vor preceda inevitabil.

Există, în partitura acestei mari opere cosmice, fragmente simfonice în legătură cu al treilea război mondial; sonorităţi minunate şi funeste, evenimente îngrozitoare, bombe atomice, radio-active înspăimântătoare pe tot Pământul, foamete, distrugerea totală a marilor metropole, boli necunoscute, revoluţii de sânge şi alcool, dictaturi insuportabile, ateism, materialism, cruditate fără limite, lagăre de concentrare, ură de moarte, înmulţirea frontierelor, persecuţii religioase, martiri mistici, bolşevism execrabil, abominabil anarhism, intelectualism desprins de orice spiritualitate, pierdere completă a pudorii corporale, droguri, alcool, prostituţie totală a femeii, exploatare infamă, noi tehnici de tortură etc. etc. etc.

Amestecate cu o artă fără precedent, se aud teme înfiorătoare în legătură cu distrugerea celor mai puternice metropole din lume: Paris, Roma, Londra, New York, Moscova etc. etc. etc.

Într-o scrisoare celebră adresată lui Henric al II-lea, Nostradamus scrie: „*Când Soarele va fi complet eclipsat, în cerul nostru va trece un nou şi colosal corp ceresc care se va vedea în plină zi, dar astrologii (el face aluzie la faimoşii astronomi de azi şi din viitor) vor interpreta efectele acestui corp altfel (foarte modern) şi din cauza acestei proaste interpretări, nimeni nu va avea provizii pentru fazele de penurie (aluzie la marea catastrofă). "*

Nostradamus, doctor, astrolog şi clarvăzător iluminat, include în prezicerile sale această problemă a revoluţiei axelor Pământului, dar nu indică data exactă, precisă a momentului când aceasta trebuie să se întâmple; totuşi el leagă evenimentul de dubla eclipsă care va avea loc în 1999.

Va fi, fără îndoială, o conjuncţie extraordinară sub semnul zodiacal al Capricornului, care îşi va face simţită influenţa începând din 1984 şi până în 1999.

Marea Maestră H.P. Blavatsky a prezis, acum mai mulţi ani, că va fi o revoltă mondială spre sfârşitul secolului nostru...

Ioan, Evanghelistul, spune: *„Când păsările de oţel vor pune ouă de foc; când oamenii vor domina aerul şi vor călători pe fundul mărilor; când morţii vor învia; când focul va coborî din ceruri şi când oamenii câmpurilor nu vor putea ajunge în oraşe şi cei din oraşe nu vor putea fugi pe câmpuri, când ciudate aparate vor £ văzute pe cer şi când se vor vedea pe pământ lucruri extravagante...*

*Când creaturile, tinere şi bătrâne vor avea viziuni, premoniţii şi vor face profeţii; când oamenii vor fi împărţiţi din cauza numelui lui Cristos; când foamea, setea, sărăcia, boala şi cimitirele vor înlocui populaţia oraşelor; când fraţii de sânge se vor omorî şi când creaturile vor adora Fiara, atunci va fi sosit vremea... "*

Sfântul apostol Pavel în Epistola sa către Tesalonicieni (1, Ts. 5, 20-21) ne avertizează în aceşti termeni: *„NU DISPREŢUIŢI PROFEŢII, EXAMINA ŢI TOTUL, 'REŢINEŢI CEEA CE ESTE BUN".*

Istoria ciclică a umanităţii se deschide cu capitolul şase al Genezei, cu povestirea potopului universal (prăbuşirea continentului adant) şi se închide cu capitolul douăzeci al Apocalipsei în flăcările arzătoare ale Judecăţii finale.

Moise, salvat din apele furioase ale vieţii, a scris primul; sfântul Ioan, figură extraordinară a exaltării solare, închide cartea sacră cu pecetea de foc şi de sulf...

Virgil, marele poet din Mantua, maestrul lui Dante Florentinul a spus: *„ vârsta de aur a sosit deja şi o nouă minune guvernează"...*

Pe de altă parte, ştim că Biblia este superioară altor cărţi.

Fără îndoială, chiar dacă Biblia e cartea eternă, de nezdruncinat, cartea ciclică prin excelenţă în oricare din versetele ei, e spus că în 1999 va fi precis marea catastrofă.

Cu toate acestea şi chiar dacă nu ştim data exactă a teribilei catastrofe care trebuie să aibă loc - doar tatăl cunoaşte ziua şi ora - ştim din proprie experienţă directă că „timpul sfârşitului a sosit şi e aici"...

Intenţia noastră nu e de a combate adepţii acestei date, vrem doar să spunem că în Biblie, în ciuda faptului că conţine în ea însăşi dezvăluirea întregii istorii a umanităţii de azi şi de ieri, chiar propriile anale ale popoarelor, nu s-a spus niciodată că în 1999 rasa ariană (umanitatea de azi) va fi distrusă.

Totuşi, eruditii nu trebuie să ignore că-n Biblie este povestirea *„IN EXTENSO”* a periplului pe care-1 face fiecare mare generaţie ciclică.

Umanitatea este acum perfect ajunsă pentru pedeapsa supremă; sfârşitul acestei ruşinoase umanităţi se apropie!

Analiza cabalistică demonstrează că cifrele doi (2), cinci (5), zero (0), zero (0) cuprind secretul marii catastrofe; cel ce are înţelegere, să înţeleagă, căci aici este înţelepciune! ...

Din păcate, oamenii nu ştiu deloc să pătrundă profunda semnificaţie a anumitor cantităţi cabalistice; e trist că noi toţi o interpretăm doar literal...

Trebuie aşteptată cu sânge rece ora supremă, ora pedepsei pentru mulţi şi a martiriului pentru câţiva.

*„Dar să ştia mai întâi, spune Petru, că-n ultimele zile, cei care trăiesc după lăcomia lor vor veni cu batjocurile lor usturătoare şi vor spune: Unde este promisiunea venirii lui? Căci de când taţii au murit totul rămâne ca la începutul creaţiei ...*

*Dar va veni Ziua Domnului (la o dată pe care doar Tatăl o cunoaşte), ca un hoţ; şi în această Zi cerurile se vor sfărâma cu zgomot şi elementele încinse se vor dizolva, la fel ca şi Pământul cu operele pe care el le cuprinde."*

## ALTE MARI SCHIMBĂRI PENTRU TERRA

*„Este scris cu litere de foc în cartea splendorilor: «Reala cunoaştere şi savanta identificare cu toate infinitele posibilităţi ale sexului nu trebuie să însemne pentru înţelepţi o cădere în lumea instinctelor şi iluziilor, ci în mod sigur, o astfel de familiarizare şi o profundă cunoaştere trebuie să ne conducă la Auto-Realizarea Intimă.»*

*Iniţiatul care, în sexualitate, caută în mod inteligent puterea extraordinară a principiului etern şi creator, mai întâi dominat de pasivitate, devine dominat prin activitate, printr-o acţiune apropiată ce domină energiile sexuale...*

*Este de la sine înţeles că acest cunoscător este în măsură să-şi trezească conştiinţa datorită morţii Egoului animalic.*

*În domeniul vieţii practice, noi am putut verifica că aceia care resping problema sexuală pentru a trăi viaţa superioară a inimii, calificând drept tabu tot ceea ce poate avea o savoare erotică, mai devreme sau mai târziu ajung să dovedească în mod subit şi neaşteptat dezgustul şi mâhnirea."*

Samael Aun Weor: *„Misterul înfloririi de Aur."*

## SCHIMBĂRI FIZICE

Mari schimbări se apropie şi aceasta este demonstrat ştiinţific. Vreau să vă vorbesc acum de PLEIADE. Astronomii pot vedea pe cer anumiţi Sori care constituie Constelaţia Pleiadelor. Este adevărat că anumiţi astronomi ignoră că Soarele care ne iluminează, care ne dă viaţă, este al şaptelea Soare al Pleiadelor. Trăim exact într-o lume care se roteşte în jurul celui de-al şaptelea Soare al Pleiadelor. Fiecare dintre aceşti şapte Sori este centrul unui sistem Solar. Al şaptelea Soare (al nostru) este, de asemenea, al şaptelea Soare al Pleiadelor şi în jurul lui se rotesc şapte planete ale Sistemului Solar.

într-adevăr, dragi prieteni, suntem cu toţii locuitorii unei planete mici care se roteşte în jurul celui de-al şaptelea Soare al Pleiadelor. Vreau să vă explic cu alte cuvinte: suntem locuitorii Constelaţiei Pleiadelor. Suntem o mică lume care se roteşte în jurul celui de-al şaptelea Soare al Pleiadelor şi ne credem foarte înţelepţi, când nu suntem decât mizerabili viermi de pământ.

Acum vreau să vă spun ceva teribil: întreaga Constelaţie a Pleiadelor se învârte în jurul Soarelui ALCYON, care este un Soare transcendental.

Acest Soare este înconjurat de un puternic inel energetic care se proiectează în spaţiu la milioane de ani lumină.

Trebuie să facem diferenţă între inelul Soarelui Alcyon şi inelul lui Saturn. Inelul lui Saturn este format din pietre, nisip, meteoriţi etc, iar inelul lui Alcyon este radioactiv. Ceea ce se întâmplă este că electronii acestui Soare, care se proiectează în spaţiul exterior, se dezintegrează, se fracţionează şi astfel produce un tip de energie foarte specială care, cum v-am spus, se proiectează în spaţiu la o distanţă de milioane de ani lumină. La fiecare 10.000 de ani, planeta noastră Pământ trebuie să traverseze acest inel. Suntem acum exact în momentul în care Pământul va intra în inelul lui Alcyon (e un tip de energie foarte specială, luminoasă). Nu ştiu momentul exact în care pământul va intra în acest inel, dar trebuie să intre, începând din 4 februarie 1962 ne apropiem în mod periculos, în călătoria pe care o facem, de acest inel şi suntem pe cale să ajungem. Cei trei as-tronauţi care s-au

aflat un anumit timp pe orbita pământului, au văzut în 1974 această radiaţie specială şi au informat despre ea (e o radiaţie care nu s-a mai văzut niciodată).

Putem intra în ea în orice moment. Dacă soarele intră primul va fi o mare obscuritate, acesta va fi rezultatul interferenţei a două radiaţii: cea a soarelui şi cea a inelului. Când planeta pământ va intra în inelul lui Alcyon, radiaţia luminoasă îl va înveli şi de aceea nu va fi nici o noapte timp de 2.000 de ani; până şi cavernele cele mai profunde ale pământului vor fi iluminate de această radiaţie (cu o luminozitate foarte specială). Radiaţiile lui Alcyon vor altera moleculele a ceea ce numim „materie".

În concluzie, va fi o transformare culturală completă în lumea Pământului; multe formule fizice (atomice etc.) vor fi schimbate şi ştiinţa pe care o avem astăzi va suferi o mare schimbare. Medicamentele pe care le folosim în domeniul medicinii pentru vindecare nu ne vor mai servi, pentru că formulele chimice se vor schimba. Materia, sau ceea ce numim „materie", va deveni din ce în ce mai mult radioactivă, va deveni mai radiantă în toate aspectele. Umanitatea va degenera şi mai mult; persoanele definitiv perverse vor apuca calea celei mai mari degenerări (considerând sfârşitul) şi persoanele care lucrează pentru regenerarea spirituală, pentru transformarea intimă, vor fi în abis pentru a ajunge la auto-realizarea Fiinţei interioare, profunde...

În orice caz, se va produce ceva gigantic, grandios, teribil: timp de 2.000 de ani nu vom mai avea nevoie de lumina soarelui pentru că radiaţia lui Alcyon ne va ilumina total. Aceasta va produce schimbări teribile în ştiinţa fizică; multe dogme ştiinţifice pe care le avem acum vor fi distruse complet, pentru că vor fi schimbări în formulele matematice, în geometrie, în biologie etc.

Vreau, deci, să înţelegeţi că suntem pe cale să ne apropiem de o mare schimbare care va produce un impact total asupra felului de a gândi al persoanelor. Cei care sunt fanatici ai „materialismului" sau ai „spiritualismului" se vor preocupa cu adevărat să cunoască adevărul şi vor şti că în realitate trebuie să caute adevărul în ei înşişi, pentru că cu credinţa lor nu pot să ştie nimic, ei nu pot să-1 cunoască. Ei cred doar în el, însă nu l-au experimentat niciodată.

**SCHIMBĂRI PSIHOLOGICE: UNDA DIONISIACĂ**

În mod incontestabil „Mammon" şi „Dionisos", fiind incompatibili atât în aspectul lor cât şi în conţinutul lor, niciodată nu ar putea să se pună de acord.

În mod axiomatic, incontestabil, putem şi chiar trebuie să-1 definim pe „Mammon" prin doi termeni:

a) INTELECTUALISM
b) BANI (AUR, BOGĂŢII).

În mod corect, şi în mod categoric şi definitiv, este urgent să-1 definim pe „Dionisos" astfel:

a) TRANSMUTARE VOLUNTARĂ A ENERGIILOR SEXUALE
b) EXTAZ MISTIC TRANSCEDENTAL.

Se dovedeşte oportun să cităm acum printre analele acestei biete omeniri lipsită de orice valoare, acea dată şi oră (4 februarie 1962, între orele 2 şi 3 ale după-amiezii), în care toate planetele Sistemului nostru Solar s-au reunit într-un suprem consiliu cosmic, mai precis în strălucitoarea Constelaţie a Vărsătorului, pentru a iniţia Noua Eră în augustul tunet al gândirii. De la acea dată memorabilă şi sub guvernarea lui Uranus, foarte venerabilul şi merituosul Senior al Vărsătorului, vibrează în mod intens în întreaga Natură „ *Unda Dionisiacă".*

Merită să accentuăm în prezentul capitol, faptul transcendental că acea planetă citată în rândurile de mai sus a fost, este şi va fi întotdeauna, strălucitorul astru care conduce şi guvernează cu inteligenţă glandele endocrine sexuale.

Acum vă veţi explica singuri motivul intrinsec care în aceste clipe dă naştere intensei Vibraţii Dionisiace.

Însă, se dovedeşte evident, v.idii şi manifest, faptul concret că pământenii, în majoritate covârşitoare, nu au fost la înălţimea circumstanţelor; nu au fost capabili să se polarizeze pozitiv cu acea Undă...

A defini cele doua aspecte (Pozitiv-Negativ) ale acelei Vibraţii Cosmice, este de neamânat, urgent, indispensabil.

**Pol Pozitiv Dionisiac:** Desfătare Sexuală Sublimă, Transmutare Voluntară a Entităţii Semenului, Conştiinţă trezită, Cunoaştere Obiectivă, Intuiţie Superlativă, muzică transcendentală a marilor maeştri clasici etc. **Pol Negativ Dionisiac:** Degenerare Sexuală, Infra-Sexualitate de tot felul, homosexualitate, lesbianism, plăceri demoniace în Lumile Infernale prin intermediul drogului, al ciupercilor, al alcoolului; muzică infernală ca aceasta a noului val etc. etc. etc.

A înţelege în profunzime procesele intime ale acestor doi poli ai Undei Dionisiace este ceva foarte urgent...

Ca exemplu viu al acestei perechi de poli diametral opuşi, corespunzători menţionatei unde, este oportun să cităm aici cu titlu ilustrativ două mişcări revoluţionare contemporane.

În mod delicat vreau să mă refer clar şi fără ocolişuri la *„Mişcarea Gnostică Internaţională Universală",* şi de asemenea la reversul medaliei dionisiace, cunoscut sub tristul nume celebru al *„Mişcării Hippy"*.

În mod indiscutabil cei doi Antipozi Psihologici menţionaţi constituie „per se" o vie demonstraţie vădită a perechii de poli opuşi ai colosalei Vibraţii Dionisiace.

Ajungând în mod judicios la această parte a prezentului capitol, devine inevitabilă necesitatea unei confruntări didactice.

Beţie Dionisiacă, Extaz, Samadhi devin absolut indispensabile când este vorba de a experimenta ceea ce este Adevărul, Realul. O asemenea exaltare este sută la sută posibilă prin intermediul Tehnicii Meditaţiei.

Psihedelismul este diferit. Acest termen să se traducă astfel: „Psiquis": Suflet, „Delia": Drog.

Precizând, vom spune: Psihedelismul este antipodul Meditaţiei. Infernul drogurilor se află în interiorul organismului planetar pe care trăim, chiar sub epiderma scoarţei terestre.

Ciupercile halucinogene, pastilele, L.S.D.-ul, marijuana etc etc. etc, intensifică în mod evident capacitatea vibratorie a Puterilor Subiective, însă este evident că niciodată nu ar putea produce Trezirea Conştiinţei.

Drogurile alterează fundamental genele sexuale şi aceasta este deja demonstrat ştiinţific Ca o consecinţă a unor asemenea mutaţii negative, genetice, se dovedeşte evidentă naşterea copiilor monstruoşi.

Meditaţia şi Psihedelismul sunt incompatibile, opuse, antagonice; niciodată nu s-ar putea amesteca.

Incontestabil aceşti doi factori ai Beţiei Dionisiace, semnalează, indică Rebeliune Psihologică.

Gnosticii şi Hippiştii s-au plictisit de vanul intelectualism al lui Mammon, li s-a urât de atâtea teorii, au ajuns la concluzia că Mintea, ca instrument de investigare este prea mizerabilă...

Zen? Gnana-Yoga? Aceasta este superlativ. Există înăuntrul nostru în stare latentă Facultăţi de Cunoaştere infinit superioare Minţii. Prin intermediul acestora din urmă putem experimenta în mod direct ceea ce este Realul, ceea ce nu aparţine timpului.

Mişcarea Hippy a preferat infernul drogurilor, fără îndoială s-a definit în mod pervers.

Gnosticii, pe deplin deziluzionaţi de prostescul intelectualism al lui Mammon, bem Vinul Meditaţiei din Cupa Perfectei Concentrări.

Schimbări psihologice, radicale şi profunde, devin urgente când ne deziluzionăm de haimanalele Minţii.

Este indicat să ne întoarcem la punctul de plecare originar; doar astfel este posibilă o Transformare Radicală.

Sexologie? Ferească Dumnezeu şi Sfânta Măria! Această temă îi îngrozeşte pe puritani...

Stă scris cu cuvinte de foc în Sfintele Scripturi că sexul este „piatră de poticnire şi stâncă de cădere"...

Iese în evidenţă faptul că noi nu suntem fii ai nici unei teorii, şcoli sau secte.

La originea reală a existenţei noastre găsim doar un bărbat, o femeie şi un coit...

Ne-am născut goi, cineva ne-a tăiat cordonul ombilical, am plâns şi am căutat apoi sânul matern...

Haine? Şcoli? Teorii? Erudiţie? Bani? etc. etc. etc. Toate acestea au venit apoi pe deasupra.

Credinţe de tot felul există pretutindeni. însă, unica Forţă care ne poate transforma în mod integral, unitotal, este aceea care ne-a pus pe tapetul existenţei. Vreau să mă refer la Energia Creatoare a primei clipe, la Potenţa Sexuală.

Desfătarea amoroasă, plăcerea erotică este prin succesiune logică fericirea cea mai mare...

A şti să copulezi cu înţelepciune este indispensabil atunci când se năzuieşte în mod sincer o schimbare psihologică definitivă.

Hippiştii au presimţit toate acestea când s-au răzvrătit împotriva lui Mammon, dar au rărăcit drumul, nu au ştiut să se sintonizeze cu Polul Pozitiv al lui Dionisos.

Gnosticii suntem diferiţi. Ştim să ne bucurăm, ne place să transmutăm şi să sublimam Libidoul. Aceasta nu este un delict.

„Mişcarea Hippy" merge cu hotărâre pe drumul involutiv descendent al „Infra-Sexualităţii".

„Mişcarea Gnostică Internaţională Universală" înaintează victorioasă pe calea ascendentă revoluţionară a „Supra-Sexualităţii".

## 20. Extratereştrii şi Apocalipsa

„A sosit momentul sa ne schimbăm atitudinea agresivă si să oferim fraţilor noştri, vizitatori din spaţiu, prietenia şi dragostea noastră. Ei vin sa ne ajute, nu sa ne distrugă."

Samael Aun Weor

### PĂMÂNTUL NU ESTE SINGURA PLANETĂ LOCUITĂ

*„Noi, bieţi viermi nefericiţi ai pământului! Suntem oare atât de proşti încât mai avem încă nevoie să investigăm problema posibililor vizitatori extraterestri?*

*Nu sunt oare mai mult decât suficiente datele pe care le deţinem? Suntem, spre nefericirea noastră, atât de obtuzi, greoi la minte şi proşti, încât nu înţelegem că, încă din timpurile cele mai vechi, am fost întotdeauna vizitaţi de oameni din alte lumi.*

*Oare ne evită? Fug de noi? Oare nu ies la lumina zilei? Nu am face şi noi acelaşi lucru în faţa unui trib de canibali?*

*Oamenii din alte lumi ştiu foarte bine că noi nu suntem nişte oiţe liniştite, blânde şi înainte de a cădea în labele noastre de felină fratricidă, preferă să dispară pe furiş în cerul înstelat.*

*Ce-ar face marile puteri cu acest tip de nave cosmice? Nu este greu de ghicit. Ce groaznice ar li aceste „Farfurii zburătoare" înarmate cu bombe atomice!*

*Să ajungi în închisoare fără vreun motiv oarecare sau să te preschimbi într-un şoricel de laborator pentru a suporta experimente, pentru a ţi se scoate câteva glande sau pentru a ţi se injecta diferite substanţe în scopul de a alia reacţiile, nu este desigur deloc încântător, nu-i aşa?*

*Este clar că vizitatorii extraterestri nu doresc să aibă o asemenea soartă şi, de aceea preferă să ne evite. Aceasta nu înseamnă că oamenii altor lumi nu pot să se apere, este clar că, dacă deja au cucerit spaţiul, trebuie de asemenea să posede arme formidabile, dar nu sunt asasini: este clar că e mai bine să evite problemele."*

Samael Aun Weor: *„Întoarcerea mea în Tibet"*

Este clar, ne aflăm într-o epocă de nelinişti extraordinare; este necesar, dacă se vrea, să reflectăm profund asupra momentului actual în care trăim.

Avem o civilizaţie modernă puternică, s-au făcut multe progrese pe terenul Fizicii, Chimiei, Medicinii, Ingineriei: am construit o mare civilizaţie, nave puternice dirijate până la Lună, care au sondat spaţiul, au aterizat pe solul lunar, de asemenea s-au trimis nave pe Venus, deşi nu au avut echipaj, se proiectează excursii în alte lumi. S-a spus că Statele Unite vor trimite o navă cu echipaj pe Marte: aşteptăm rezultate concrete despre aceasta.

Toate acestea, în fond, sunt extraordinare. Televiziunea a îndeplinit o mare misiune. Datorită televiziunii am putui tn mod perfect să urmărim amprentele navelor care au coborât pe Luna. Atunci s-au afiat multe despre viaţa Lunii, s-a investigat destul de mult.

Înainte se credea că Luna este o bucată din Pamânt proiectată în spaţiu: probele cu CARBON-14 au fost încununate cu un rezultat definitiv: s-a ajuns la o concluzie logică şi anume că Luna este anterioară Pământului, că este mai veche şi acest lucru pare senzaţional

Atunci s-a dovedit că toţi aceşti înţelepţi, taie au susţinut în trecut ideea teoretică conform căreia Luna ar fi o bucata din Pământ proiectată în spaţiu, s-au înşelat în mod lamentabil. Repet, probele cu CARBON-14, analiza riguroasă a rocilor au arătat că astfel de înţelepţi, care în trecut susţineau teza conform căreia Luna era o bucată din Pământ, au greşit.

Astfel ne aflam într-o epocă de mari nelinişti ştiinţifice şi noi trebuie, măcar pentru puţin timp, să reflectăm profund asupra acestor lucruri.

Este evident, luptăm pentru cucerirea spaţiului şi aceasta o facem în mod sincer. Oamenii noştri de ştiinţă zboară pe aripile proiectelor lor într-un viitor în care omul va avea de cucerit în mod definitiv alte lumi; totuşi, nu trebuie în nici un fel să ne lisăm fascinaţi de acest fenomen; se cade, ca într-un mod propriu, să ne investigăm pe noi înşine şi să evităm multe dezamăgiri.

S-a vorbit mult, în aceasta epocâ, şi o ştiţi şi dumneavoastră, despre problema NAVELOR COSMICE provenite din alte lumi. Există o anume specie de antinomie foarte

interesantă între semnalele luminoase trase de locuitorii Tyr-ului, „sau locuitorii Troiei", pe Lună sau pe Venus şi NAVELE COSMICE provenite din alte lumi; există un oarecare scepticism care nu conduce la nimic. Există nelinişti şi de o parte şi de cealaltă, concepte antagonice, opinii contradictorii şi toate acestea fac să merite osteneala să reflectezi.

Când auzim de „FARFURII ZBURĂTOARE", fie acordăm atenţie, fie surâdem puţin cam sceptici, dar există ceva adevărat în toate acestea: mie nu mi se parc, într-un anume fel, că planeta noastră, Pământul, este unica planetă locuită. Când cineva studiază PANSPERMIA LUI ARHE-NIUS, descoperăcu mirare mistică că germenii vieţii provin din alte lumi: ARHENIUS parc interesant cu teoriile lui.

Este clar, din praful cosmic care se roteşte lângă Sotfti o planetă ca oricare din spaţiul infinit... Legea Analogiilor Filosofi.. ur invita vi gândim că, dacă lumea noastră, Pământul, este locuită, trebuie sa fie in spaţiul infinit şi alte lumi locuite. Nu aş crede niciodată ca germenii VIETII UNIVERSALE au fost patrimoniul exclusiv al planetei Pământ; mi se pare că exclusivismul, în acest sens, pare regresiv, reacţionar, înapoiat. Vă invit să gândiţi că dacă noi luptăm pentru cucerirea spaţiului, e posibil ca şi în alte lumi să existe această luptă. Nu excludem deloc ideea posibilităţii ca oamenii extraterestrii, locuitori ai altor sfere, să fi cucerit deja spaţiul acesta atât de grandios, compus din mii şi mii de lumi.

Ar fi prea reacţionar şi exclusivist gândul că suntem singuri în acest vast univers. Vă amintiţi că în epoca lui Columb, mulţi au fost cei care au râs de acel înţelept, de acel mare navigator când s-a lansat, după cum se spunea în acea epocă, de-a lungul Oceanului, dincolo de Caba Finisteră. Atunci, în epoca lui Columb, se credea că Pământul era plat şi pătrat: nimeni în Europa nu accepta posibilitatea vieţii dincolo de „Caba Finisteră", care însemna „Sfârşitul Pământului".

Se pare că noi gândim uneori cu o minte medievală; când negăm posibilitatea vieţii conştiente şi inteligente în alte lumi, fără îndoială, gândim după un criteriu învechit, antirevoluţionar, medieval. Să admitem posibilitatea vieţii în alte lumi; NAVELE COSMICE sunt o realitate; în alte lumi locuite sunt oameni mai culţi decât noi, care deja au cucerit spaţiul şi pentru aceasta pot să vă dau o mărturie de nezdruncinat.

Dacă m-aş baza pe simple speculaţii intelectuale, realmente nu aş avea cum să afirm teza lumilor locuite de extraterestri; dacă m-aş baza numai pe simplele speculaţii intelectuale ale Logicii Formale, sau ale dialecticii raţionaliste, pentru a declara cu ton emfatic posibilitatea existenţei extraterestrilor, nu aş trece decât drept încă un teoretician; dar, într-adevăr, am constatat existenţa extraterestrilor, îi cunosc personal în carne şi oase şi de aceea nu găsesc nici un inconvenient în a depune mărturie. Dacă credeţi, este bine, dacă acceptaţi, este minunat, dacă refuzaţi este problema dumneavoastră; în orice caz, depun mărturie.

Într-o zi, n-are importanţă care, aflându-mă în Districtul Federal (Republica Mexic) am fost să vizitez Deşertul Leilor. Voiam să fiu liniştit, măcar pentru câteva ceasuri, doream să mă las pradă unei reflectări din cele mai senine. Imediat m-am simţit atras într-o anumită parte a pădurii; am văzut acolo un spaţiu între nişte arbori; nu ştiu de ce m-am simţit atras într-un anume loc indicat: este clar că acolo se afla o enormă NAVĂ COSMICĂ pe un tripod de oţel.

Desigur, vă mărturisesc că m-am simţit complet confuz, neliniştit: o asemenea întâlnire m-a lăsat absolut surprins. Şi lucrurile nu s-au oprit aici: o uşă metalică s-a deschi şi l-am văzut pe Şef sau pe Căpitan, l-am salutat şi el mi-a răspuns salutului într-o spaniolă perfecta: „Bună ziua", i-am spus. Căpitanul a răspuns: „Bună ziua".. Printre cei din echipaj

am văzut două doamne în vârstă. Ce vârstă aveau? Nu ştiu. Fară discuţie, ele aveau o vârstă care corespundea altoi timpuri, nu timpului terestru.

Am spus Căpitanului: „Domnule, mi-ar plăcea să cunosc planeta Marte; propriul meu germen spiritual Divin, este în legătură cu acea lume a spaţiului infinit (Monada mea, să spunem in stilul lui Leibnitz, care s-a ocupat atât de mult de ele)".

Căpitanul care conducea nava a spus dupa câteva minute: „Pe Marte, spuneţi?" „Da, mi-ar plăcea să cunosc planeta Mai te şi aş fi dispus să merg cu dumneavoastră acum, imediat. Nimic nu poate să mă reţină pe Pământ." „Marte? Această planetă e foarte aproape; în realitate, într-adevăr, este foarte aproape" (mi-a spus).

Dar vorbind aşa, în acest mod, am înţeles că cererea, sau pretenţia mea a fost prea umilă. Am crezut că am cerut ceva măreţ, dar, de ce să mint, cererea mea a fost într-adevăr foarte săracă. Prin anumite semnificaţii intuitive, m-au făcut să înţeleg că acea NAVĂ, care mi-a părut atât de splendidă, provenea dintr-o altă NAVĂ MATRICE, care rămăsese ascunsă undeva în jurul Pământului.

Sistemul nostru Solar cunoscut sub numele de „SISTEMUL SOLAR ORS", nu era necunoscut pentru acel căpitan, ci era una din multele Sisteme Solare din infinit. Fără îndoială, mă aflam în faţa unor călători inter-galactici, în faţa unor oameni care călătoresc din Galaxie în Galaxie, în faţa unor persoane înţelepte şi conştiente.

„Sunt scriitor" le-am spus „aş vrea să fiu dus în alte lumi locuite, cu scopul de a scrie şi de a depune mărturie UMANITĂŢII despre existenţa altor lumi locuite"... „Sunt OM, le-am spus, nu un simplu animal intelectual, cererea pe care v-o fac nu este pentru mine, ci pentru UMANITATE în general. Mi-ar plăcea într-un fel să cooperez cu cultura generală a lumii în care trăiesc."

În sfârşit, am expus multe concepte, dar căpitanul acela păstra liniştea. Chiar m-am apucat de tripodul acela de oţel pentru a nu mă desprinde de acolo până nu sunt primit pe NAVĂ şi dus; dar totul a fost inutil, păstra liniştea.

L-am examinat pe acel om şi tot echipajul: personaje de culoare arămie, cu fruntea amplă, cu corpul delicat, înălţime de un metru şi douăzeci, treizeci, patruzeci centimetri, nu mai mult. în sfârşit, echipajul s-a aşezat pe un trunchi de lemn, care se afla în pădure. Femeile erau două bătrâne venerabile, şi nu am făcut altceva decât să observ acest e fiinţe atât de deosebite.

Nu am putut vedea în ele perversitatea terestră, am notat cu mare atenţie simţul foarte elevat al cuvântului. Ei nu se lansează în discuţii la fel de rapid ca şi noi, vorbesc puţin şi spun mult; pentru ei, cuvântul este aur, praf de aur, îl folosesc numai în cazuri indispensabile.

Nu aveau feţe de ucigaşi ca noi pământenii, nu am văzut acea faţă machiavelică cu care se înfrumuseţează în anumite filme; în aceste fiinţe deosebite străluceau doar înţelepciunea, dragostea şi puterea; sunt oameni, dar oameni adevăraţi, în adevăratul sens al cuvântului.

Nici unul din ei nu a vrut să mă răpească, dimpotrivă am luptat vreme îndelungată, rugându-i să mă ia; sunt sigur că dacă mi-ar fi admis o asemenea cerere, în nici un fel nu ar fi făcut din mine un şoarece de laborator.

Noi pământenii suntem altfel; dacă am ajunge să prindem un extraterestru, sigur l-am duce într-un laborator, cât despre NAVĂ, am confisca-o şi după ea ca şablon, am putea să construim multe altele pentru a bombarda oraşe lipsite de apărare, pentru a cuceri alte lumi prin forţă şi să facem multe bestialităţi, deoarece noi, pământenii, începând cu mine, suntem într-adevăr foarte perverşi; acesta este crudul adevăr al faptelor.

În nici un caz, nu am venit aici să mă spăl pe mâini în faţa dumneavoastră şi să vă spun că sunt o „oaie blândă"; nu, toţi suntem croiţi după acelaşi tipar şi defectele pe care le am eu, le aveţi şi dumneavoastră, şi viceversa. Astfel, vă asigur că mărturia pe care v-o fac despre acei oameni este sinceră, într-adevăr sinceră; nu încerc în nici un fel să deformez realitatea.

Aşezat în faţa membrilor echipajului, pe trunchiurile de lemn care se aflau în acel loc, una dintre doamne s-a ridicat în picioare şi în numele întregului echipaj a spus: „Dacă aşezăm o plantă care nu este aromată împreună cu una care este, aceea care nu este aromată se impregnează cu aroma celeilalte". Pe urmă a continuat: „Acelaşi lucru se întâmplă cu lumile locuite, lumi care mergeau rău, umanităţi perverse, puţin câte puţin s-au transformat datorită aromei, au primit din vibraţiile lumilor vecine şi, după cum vedeţi dumneavoastră, am ajuns aici pe planeta Pământ şi n-am văzut să se întâmple acelaşi lucru. Ce se întâmplă pe această planetă?"

Întrebarea care mi-au pus-o a fost teribilă şi eu trebuia să dau un răspuns de calitate. Fără să reflectez prea mult, dar asta e, având grijă ce cuvinte aleg, am spus: „Această planetă este o greşeală a Zeilor". Apoi am completat, clasificând conceptul cât am putut mai bine pentru a spune: „Este Karma lumilor". Karma este cuvântul care reprezintă sau semnifică CAUZA ŞI EFECTUL, o anumită cauză, un anumit efect. Pământul are cauze care i-au dat viaţă şi dacă aceste cauze sunt mai mult sau mai puţin greşite, atunci efectele sunt greşite.

Spunând: „Aceasta este Karma Lumilor", cu mare surpriză am văzut că, bătrâna care vorbea, a consimţit înclinând capul cu mare respect; nu a spus nimic, dar a consimţit fără ceremonie. Cealaltă doamnă la fel; a dat cu respect din cap şi toţi cei din echipaj, într-o genoflexiune moderată, au consimţit...

Vă voi spune ceva: eu credeam că ei îmi vor mânca urechile; să dau răspuns unor persoane care călătoresc din Galaxie în Galaxie, un biet diavol ca mine, era teribil, dar a dat rezultat, a funcţionat răspunsul şi asta m-a bucurat. Bineînţeles, am vrut să scot ce se poate mai bun din acel asentiment. Mi-am spus: „Bine, acum este momentul", şi am început să reînnoiesc cererea de a fi dus pe altă planetă, în spaţiul infinit, pentru a da mărturie oamenilor despre realitatea lumilor locuite. „Sunt scriitor" le-am spus, „e pentru omenire, nu e pentru mine; luaţi-mă".

Rugăminţile nu aveau nici un rezultat; liniştea era groaznică. In sfârşit, căpitanul a pronunţat o frază, nu mai mult de una, deoarece ei vorbesc puţin şi spun mult, niciodată nu-şi dau cuvântul dacă nu şi—1 ţin, nu sunt ca şi noi care spunem unui prieten: „ne vedem mâine la nouă dimineaţa în cafeneaua cutare, ca să vorbim despre afacerea cutare" şi prietenul nu vine şi dacă vine, se prezintă la zece, unsprezece sau douăsprezece.

Aceşti oameni vorbesc puţin şi spun multe. Se părea că aceste personaje erau într-adevăr zeităţi cu corpuri umane (mi-au făcut această impresie vorbind cu ei)... Am obţinut un răspuns şi după aceea, e clar, că am fost satisfăcut. „La drum" - a spus căpitanul. Nu mai mult, asta a fost tot ce a spus, dar pentru mine a fost definitiv.

Dacă un pământean mi-ar fi spus acelaşi lucru, cu adevărat aş fi considerat aceste cuvinte drept scuză, metodă de scăpare, ca atunci când cineva solicită un serviciu şi i se spune, de exemplu: „Vă vom lua în considerare când va fi un loc vacant" (e ca atunci când ieşi fugind cu cinci sute de kilometri pe oră); putem fi siguri că am eşuat în ceea ce priveşte solicitarea...

Dar extraterestrii au spus: „Vom mai vedea pe parcursul drumului". La ce drum se referea Căpitanul? La drumul esoteric, iniţiatic, la drumul îngust pe care eu îl urmez şi pe

care îl urmează mulţi, la drumul îngust care conduce la Supraom, la drumul îngust, greu şi strâmt despre care vorbeşte Cristos, la acel drum pe care îl străbate un I )ante, un Hermes Trismegistul, sau un Iisus din Nazareth. Eu urme/ ai CM di mu; în consecinţă, cuvintele acelui căpitan mi-au umplut sufletul.

Ei bine, mi-a dat mâna, mâna lui dreaptă, s-a un |t în navă pe o scăriţă, s-au urcat şi cei din echipaj.

Am înţeles că trebuie să mă retrag, ceea ce am şi făcut, n-aş fi vrut ca, într-un mod sau altul, corpul meu să se dezintegreze instantaneu prin forţa acelei nave. M-am retras la o oarecare distanţă, am putut să observ printre copaci momentul în care acea navă decola: s-a urcat lent până într-un anumit punct şi pe urmă s-a precipitat în spaţiul infinit, fără nici un zgomot. Vă asigur că vă dau mărturie despre oameni care au cucerit deja spaţiul, despre extraterestri. Am venit aici să vă spun adevărul şi nimic mai mult decât adevărul. Nu am venit să dau mărturii false, pentru că nu aş câştiga nimic din astea nici eu şi nici dumneavoastră. M-aş minţi pe mine însumi şi aş comite crima absurdă de a-i înşela pe semenii mei.

Vă dau mărturie despre adevărul trăit pe pielea mea; dacă credeţi e minunat, dacă nu credeţi nu-mi pasă, dacă râdeţi, e treaba voastră; în orice caz, *„cel care râde de ceea ce nu cunoaşte",* spune Victor Hugo în una din operele sale, *„este pe cale de a deveni idiot".* Depun mărturie, veţi vedea... Sunt oameni care au cucerit deja spaţiul, care nu sunt pământeni, sunt oameni din alte lumi dens populate. E urgent să înţelegem că, aceşti oameni care au cucerit deja spaţiul infinit, nu au vicii, nu beau, nu fumează, nu comit adulter, nu sunt destrăbălaţi, nu fură, nu ucid, sunt perfecţi în sensul cel mai deplin al cuvântului.

Îmi spun mie însumi şi vă spun şi dumneavoastră, gândind cu voce tare, noi pământenii oare avem asemenea merite? Suntem demni să cucerim spaţiul infinit? Dacă am reuşi, care ar fi modul de a ne prezenta, de a ne purta în alte lumi locuite? Suntem siguri că nu am merge să bem acolo, să comitem adulter etc? Suntem atât de perfecţi, încât ne credem capabili să cucerim spaţiul infinit?

Înţeleg acum că aceste NAVE COSMICE sunt MULTIDIMENSIONALE; se pare că cele trei dimensiuni: lungimea, lăţimea şi înălţimea nu sunt singurele. Geometria tridimensională a lui Euclid a fost foarte discutată. Această masă, de exemplu, are înălţime, lăţime şi lungime, dar mai trebuie să aibă o a PATRA DIMENSIUNE. Care ar fi aceea? Eu cred că Timpul. De când a fost fabricată? Aici este A PATRA VERTICALA.

Fără îndoială, există, de asemenea, a CINCEA COORDONATĂ, înţeleg că este ETERNITATEA. Dincolo de cea de a cincea dimensiune, trebuie să existe a şasea, una care nu este timpul, nici eternitatea, şi cu atât mai puţin lumea tridimensională. A cincea coordonată este ETERNITATEA, a patra, TIMPUL, dar cea de a şasea dimensiune este dincolo de Eternitate şi de Timp, cât despre cea de-a şaptea, este DIMENSIUNEA ZERO NECUNOSCUTĂ (Spiritul pur, am spune).

Fără îndoială, trebuie să existe Şapte Dimensiuni fundamentale, de bază. Atâta timp cât există, cât avem în noi dogma tridimensională a lui Euclid, vom rămâne permanent în stadiul regresiv, întârziat... Fizica modernă de azi e regresivă, înapoiată, pentru că se bazează exclusiv pe cele trei dimensiuni fundamentale ale dogmei tridimensionale a lui Euclid.

Navele extraterestre se bazează pe o GEOMETRIE diferită: spun că trebuie să credem într-o geometrie cu patru dimensiuni, aceasta ar fi posibil dacă am investiga mai amănunţit ATOMUL. Fără îndoială, în atom este trasată A PATRA VERTICALA.

În ziua în care vom putea să trasăm A PATRA VERTICALA pe hârtie, vom putea să creăm şi o GEOMETRIE tetradimensională, cu patru dimensiuni. Cu o astfel de Geometrie vom putea fabrica nave cu patru dimensiuni, nave capabile să călătorească în timp, până în trecutul sau în viitorul îndepărtat; cu asemenea nave am putea să cucerim spaţiul infinit. Dar noi nu putem crea acest tip de nave (încă); pentru a călători spre Marte am face doi ani într-o navă atomică.

După cum am putut înţelege din explicaţiile acelor extraterestri pe care i-am cunoscut în „Deşertul Leilor", în câteva minute ei ajung pe Marte (pentru ei Marte este la „magazinul din colţul străzii", cum se spune), deoarece ei pun navele lor în A PATRA DIMENSIUNE, asemenea Nave sunt propulsate cu ajutorul energiei solare şi acest lucru e minunat. Noi trebuie să trimitem nave echipate cu combustibil lichid, astronauţii noştri trebuie să facă cincizeci de mii de manevre pentru a putea coborî pe Lună; ei (extraterestrii) nu au nevoie de asemenea manevre; pentru ei Luna este „foarte aproape"...

De aceea, nu văd de ce trebuie să fim mândri de civilizaţia noastră modernă. Vă rog să mă credeţi că noi, pământenii, suntem doar nişte embrioni şi că civilizaţia noastră modernă nu face două **parale.**

Vă rog să înţelegeţi integral această chestiune a cuceririi spaţiului interplanetar, trebuie să analizăm, să studiem, să înţelegem că, dacă dorim cucerirea spaţiului infinit, trebuie să începem prin a ne studia pe noi înşine, deoarece legile Cosmosului sunt în noi înşine, **acum** şi **aici.**

Dacă nu descoperim legile Cosmosului în interiorul nostru, nu le vom descoperi niciodată în afara noastră. Omul este inclus în Natură şi Natura este inclusă în om. Dacă dorim să cucerim spaţiul infinit, trebuie să începem prin a ne cuceri pe noi înşine; azi, noi sunieiu vietimele circumstanţelor, nu am învăţat să manevrăm diversele circumstanţe ale vieţii, încă nu am aflat cum să determinăm circumstanţele, suntem jucării ale tuturor forţelor din Univers.

## ALTE MĂRTURII IMPORTANTE

*„Sirius este capitala întregii Galaxii în care trăim. Această Galaxie, Calea Lactee, Macrocosmosul are multe milioane de sisteme solare şi toţi sorii şi planetele Galaxiei se învârt în jurul Soarelui central Sirius.*

*Sirius este o lume gigantică care are o bogată viaţă minerală, vegetală, animală şi umană. Locuitorii de pe Sirius sunt foarte mici de statură, nu au nici măcar un metru în înălţime, au corpul delicat şi o prezenţă frumoasă. Sunt adevăraţi adepţi ai Frăţiei Albe. Pe Sirius nu poate să se încarneze nici o persoană care nu a ajuns la stadiul de Kumara (la înălţimea unui Kumara). Aici, acei oameni sunt adevăraţi Zei. Trăiesc umili pe câmp: aici nimănui nu-i trece prin cap să construiască oraşe. Ideea construirii oraşului este proprie oamenilor neinteligenţi. Locuitorii de pe Sirius nu ar cădea niciodată într-o asemenea greşeală.*

*Au case umile, sărace, au tunici extraordinar ţesute. Fiecare îşi seamănă alimentele, fiecare casă are o grădină de zarzavat unde siriusianul cultivă alimentele, fiecare are propria grădină unde cultivă Hori. Nimănui nu i-ar trece prin cap să facă războaie, nimic de felul acesta, deoarece războiul este considerat barbar şi sălbatic.*

*Locuitorii de pe Sirius sunt oameni foarte culţi, adevăraţi oameni iluminaţi, în sensul cel mai transcendental al cuvântului. Aici este Biserica Transcendentă. Eşti uimit când intri în acest templu de minuni. Aici oficiază marii iniţiaţi ai Galaxiei, am asistat de nenumărate ori la aceste ritualuri. Constant se arată şi se trăieşte aici Drama Cosmică..."*

**VIAŢA PE GANIMEDE**

S-a întâmplat un caz insolit, dar minunat. într-o zi oarecare, în grădina casei unui student dintr-o şcoală orientală a aterizat o navă cosmică. Câţiva extraterestri au ieşit din tambuchi şi au coborât pe o scară, apro-piindu-se de student. L-au invitat să urce şi el a acceptat.

Era un om într-adevăr spiritual, în cel mai complet sens al cuvântului. A fost dus pe un satelit al lui Jupiter, pe Ganimede. Aici a cunoscut o puternică civilizaţie. Locuitorii de pe Ganimede au creierul ceva mai voluminos. Au glanda pineală conectată cu cea pituitară prin anumite canale nervoase, iar Pituitară, la rândul ei, cu nervul optic, în aşa fel încât locuitorii acestui satelit au un al şaselea simţ prin care pot vedea nu numai cea de-a patra dimensiune, ci şi a cincea, a şasea şi a şaptea dimensiune a Naturii şi a Cosmosului. îşi construiesc casele sub pământ. Au o agricultură bogată: nu au animale deoarece ambientul acolo (spaţiile inferioare) nu le e favorabil. Apa e scoasă din anumiţi vulcani şi o folosesc pentru necesităţi.

Toţi locuitorii muncesc în fabrici: acolo nu există bani, în schimbul muncii toţi locuitorii au pâine, haine şi casă. Navele cosmice sunt proprietatea tuturor; nimănui nu-i lipseşte nimic. Nu au nevoie de acel element care se cheamă „ban" şi care face atâta rău locuitorilor Pământului.

Aşa sunt fiinţele de pe Ganimede. Cum posedă un al şaselea simţ, studiază medicina, văd organismul mai bine, nu numai în aspectul fizic, chimic sau biologic, dar şi în aspectele psihic şi vital. Cunosc anatomia exterioară şi anatomia interioară pe care, din nefericire, oamenii de ştiinţă de pe Terra nu le cunosc.

Ganimede este un satelit lângă titanul cerului numit Jupiter. Jupiter are doisprezece sateliţi. S-ar părea că Jupiter ar constitui un nou sistem solar în interiorul sistemului nostru.

De multe ori eu însumi am observat planeta Jupiter prin telescop. Se văd cele două inele în centrul Ecuatorului. Jupiter, cu cei doisprezece sateliţi ai săi este extraordinar; este o bijuterie a cerurilor, în sensul cel mai deplin al cuvântului.

Locuitorii de pe Ganimede au venit dintr-o lume care se numeşte „Planeta Galbenă". E bine ca dumneavoastră să înţelegeţi că în alte timpuri, în sistemul nostru solar a existat o planetă pe care oamenii au făcut experienţe atomice, creând bombe tot mai distructive şi până la urmă au făcut-o numai bucăţi.

Câteva fragmente încă se mai învârtesc în jurul Sistemului Solar şi acest lucru e bine ştiut de astronomi. Dar înainte ca toate acestea să se întâmple pe „Planeta Galbenă", locuitorii acestei lumi în faţa cărora rămăsese dilema filosofică „a fi sau a nu fi", au fost avertizaţi despre marea catastrofă care-i aşteaptă de către un mare AVATAR sau MESAGER. Marea majoritate nu a vrut să înţeleagă. Unii, puţini, dacă au înţeles, au început să se afilieze învăţăturilor aceluia care a început să-i pregătească psihologic şi aşa au rămas în aşteptarea distrugerii, pentru a fi duşi pe planeta unde s-au stabilit mai târziu: Ganimede.

Prietenul despre care vă vorbesc a fost pe Ganimede. Ajungând acolo, bolile i-au dispărut. S-a revitalizat, l-au supus la tratamente ştiinţifice speciale. L-au invitat să rămână cu ei. El a acceptat, cu condiţia să se întoarcă pe pământ pentru a lăsa bunurile sale fratelui său. I-au fixat acestuia o dată pentru a se despărţi de familie, spunându-le că se va duce foarte departe, în ziua semnalată, în timpul cinei, a aterizat o navă foarte frumoasă care a umplut de lumină centrul grădinii. „Plec" a spus fratelui său şi cumnatei, iar aceştia au rămas miraţi.

„Ah", spuse fratele său, o presimţeam. Când sosi timpul să urce pe navă, a exclamat: „Plec departe de această planetă" şi nava a plecat.

Înainte de a pleca, i-a lăsat fratelui său un aparat asemănător unui televizor; era suficient să apese un buton şi funcţiona; energia solară alimenta aparatul, avea nişte antene şi prin ele putea să comunice cu Ganimede. De atunci a comunicat cu fratele său, acesta dorind ca într-o zi şi el să fie luat. în sfârşit a sosit acea zi şi a fost luat.

Locuitorii de pe Ganimede au o înţelepciune extraordinară şi-şi propun să-i ducă pe pământeni pe planeta lor, deşi ştiu în ce stadiu se găsesc locuitorii Terrei; nu ignoră venirea unei mari catastrofe, nu ignoră că un gigant din ceruri, numit Hercolubus, vine cu viteză vertiginoasă prin spaţiul înstelat. Când Hercolubus va apare şi dumneavoastră toţi îl veţi vedea cu ochii, vă veţi convinge de ceea ce vă spun.

Atunci acea masă planetară va atrage magnetic focul din interiorul pământului, iar vulcanii vor apărea peste tot şi vor avea loc cutremure îngrozitoare şi mari maree, toată scoarţa pământului va fi distrusă, arsă, incinerată datorită apropierii maxime a lui Hercolubus. Va avea loc o revoluţie a axelor pământului: polii se vor transforma în ecuator şi ecuatorul în poli; apele oceanelor vor acoperi aceste continente.

Acesta este sfârşitul unei umanităţi perverse, o umanitate care s-a dedat viciilor, o umanitate care a degenerat în homosexualitate şi lesbianism, o umanitate distrugătoare unde fiecare popor s-a ridicat împotriva unui alt popor, unde fiecare fiinţă umană a ridicat mâna contra fratelui său: aşa va sfârşi, peste puţin timp, o umanitate degenerată.

## UN VIZITATOR DE PE JUPITER

Veştile vin din toate părţile lumii şi ne asigură că nave cosmice aterizează în diferite locuri de pe Pământ. Ceea ce îi deranjează cel mai mult pe „şmecheri" este faptul că nu pot captura una din aceste nave cu echipaj cu tot.

Suntem absolut siguri de faptul că şi canibalii din Africa sau Amazon se simt foarte deranjaţi când nu reuşesc să captureze un explorator.

În cazul concret al farfuriilor zburătoare, oamenii vor să procedeze ca şi canibalii, dar echipajele navelor cosmice, cunoscători ai sălbăticiei umane, este clar că nu sunt dispuse să se lase prinse, deoarece ştiu foarte bine ce soartă îi aşteaptă. Şmecherii i-ar lua prizonieri, navele ar fi confiscate şi utilizate în războaie.

Echipajele acestor nave cosmice nu sunt dispuse să fie şoricei pentru experienţe şi, înainte de a se lăsa prinse, preferă, pe bună dreptate, să dispară în spaţiul infinit.

Acest lucru este asemănător cu exploratorii de rasă albă care se găsesc în faţa unui trib de canibali.

Spunem ceva ce-ar putea răni foarte tare pe haimanale, deoarece aceştia se iubesc prea mult pe ei înşişi, se cred supercivilizaţi, deşi, în fond, sunt adevăraţi sălbatici îmbrăcaţi modern.

În Brazilia, aproape de Parana, a aterizat o navă cosmică în prezenţa unui om de ştiinţă faimos numit Kraspedon. Căpitanul amintitei nave 1-a invitat pe sus-numitul om de ştiinţă să viziteze nava. Omul de ştiinţă a putut cunoaşte nu numai interiorul navei, dar şi pe membrii echipajului.

Căpitanul navei spunea că vine de pe un satelit al planetei Jupiter, vorbea bine limba spaniolă şi a promis omului de ştiinţă citat să-i răspundă la vizită. Când domnul Kraspedon a vrut să-i dea căpitanului datele domiciliului, nu a mai fost nevoie, deoarece căpitanul a spus: *„Noi ştim cum să vă găsim pe Terra".*

Şase luni mai târziu, într-o duminică oarecare, domnul Kraspedon, încuiat în biroul său de acasă, a fost întrerupt în grabă de soţia lui care îl informa că la uşă era un om care dorea să vorbească cu el. Aceasta îi spuse că acel om avea în mâini o Biblie şi că insistă să-i dea explicaţii despre aceasta.

Domnul Kraspedon i-a dat ordin soţiei să-şi ia la revedere de la vizitator şi să încuie uşa. După câteva momente, doamna s-a întors spunându-i soţului său că vizitatorul nu voia să plece şi insistă să vorbească cu el. Puţin cam supărat, omul de ştiinţă citat şi-a părăsit biroul şi a ieşit la uşă pentru a-1 întâmpina pe vizitator. Mare i-a fost surpriza când s-a întâlnit faţă în faţă cu căpitanul navei cosmice pe care-1 cunoscuse cu şase luni înainte.

Domnul Kraspedon 1-a invitat pe vizitator în holul casei sale. Apoi a urmat discuţia. Omul de ştiinţă a vrut să examineze capacităţile intelectuale ale Jupiterianului şi 1-a „înfundat" cu întrebări foarte complicate despre Biblie.

Acel vizitator a demonstrat că posedă o inteligenţă extrem de strălucitoare, cunoştea până şi cele mai intime detalii de greacă, ebraică şi armeană şi a ştiut să dea Scrierilor Sfinte înalte interpretări ştiinţifice, profund filosofice, deosebit de artistice şi mistice.

După aceea au mai avut loc două întâlniri în diferite locuri din oraş la care a participat omul de ştiinţă citat însoţit de un profesor de fizică şi matematică. Cunoştinţele pe care le avea Jupiterianul în materie de astronomie au fost realmente formidabile. Domnul Kraspedon este un om de ştiinţă serios. Nu este vorba de un şarlatan. A condensat toate cunoştinţele pe care jupiterianul i le-a dezvăluit într-o preţioasă carte scrisă în portugheză şi intitulată „Farfuriile zburătoare".

Jupiterianul a avertizat că exploziile atomice alterează pătura superioară a atmosferei terestre. Această pătură este un filtru suprem care descompune şi analizează razele solare, transformându-le în lumină şi căldură.

Jupiterianul a spus că dacă oamenii de ştiinţă care studiază atomul vor continua cu exploziile nucleare, va sosi ziua în care filtrul nu va mai fi capabil să analizeze şi să descompună razele solare în lumină şi căldură.

Atunci vom vedea soarele negru ca siliciul şi luna roşie ca sângele, iar pe faţa pământului, o culoare roşie-feruginoasă.

Jupiterianul a avertizat că, descompunându-se pătura superioară a atmosferei terestre care serveşte ca protecţie pentru viaţa de pe pământ, vor veni mari cutremure şi oraşele vor cădea ca nişte castele de cărţi, făcându-se praf.

Jupiterianul 1-a informat, spunându-i că navigatorii din spaţiu care vizitează pământul au văzut şi ei pătura superioară a atmosferei terestre într-un adevărat proces de alterare, fără strălucirea şi splendoarea de altădată.

Jupiterianul a spus că războiul termonuclear saturează cu radiaţii atomice apa pe care o bem, recoltele din care trăim, norii care aduc ploaie.

Jupiterianul a avertizat că radiaţia atomică va dăuna fosforului din creierul fiinţei umane şi peste tot, pe străzi se vor vedea scene danteşti, spitale pline de oameni, multiplicarea cancerelor şi a leucemiei, milioane şi milioane de morţi, foamete şi disperare. Timpul trece. Exploziile atomice continuă sub forma exploziilor subterane, atât Rusia cât şi Statele Unite. Franţa şi China produc explozii atomice în atmosferă şi ziarele din lumea întreagă aduc veşti despre cutremure îngrozitoare în Chile, San Salvador, sau în Irak şi Japonia.

Suntem în faţa unor fapte concrete, de necombătut. Invidioşii vor fi deranjaţi mult de relatarea citată în legătură cu jupiterianul şi domnul Kraspedon, şi nu ne vom mira prea mult în legătură cu faptul că acum lansează împotriva noastră toate satirele lor bazate pe

un scepticism stupid, asemănător aceluia pe care îl foloseau unele persoane care râdeau de Galileo, Pasteur şi Edison.

Ceea ce îi deranjează pe invidioşi este faptul că n-au avut ocazia pe care a avut-o Kraspedon. Suntem siguri de faptul că dacă invidioşii şi canibalii ar fi avut o ocazie asemănătoare, ar fi profitat de ea inevitabil, capturând sau omorându-i pe vizitatorii cosmosului infinit.

Canibalii nu sunt decât canibali şi locuitorii celorlalte lumi ştiu foarte bine să se ferească de ei, dispărând în spaţiul cosmic înainte ca „hoardele barbare" să-i poată captura.

**OMUL CARE A FOST PE VENUS**

Îl cunosc personal pe Salvador Villanueva Medina, omul care a fost pe Venus. Salvador nu are nimic din ceea ce aparţine domeniului fantasticului şi nu e nici dezechilibrat. Salvador a fost examinat de psihiatri şi ei au ajuns la concluzia că este un om normal, echilibrat mental.

Salvador nu trăieşte de pe urma extraordinarei aventuri şi cu atât mai puţin de pe urma cărţii pe care a scris-o, intitulată „Am fost pe planeta Venus". Acest domn este acum de profesie mecanic, repară automobile. Din aceasta trăieşte. Noi ne vom limita la două lucruri: primul, să dovedim că este un om absolut înţelept, dedicat muncii şi familiei; al doilea, că acest om a trecut printr-o aventură formidabilă, dar nu trăieşte de pe urma ei. Salvador Villanueva Medina povesteşte despre lucrul prin care a trecut şi aceasta 1-a costat multe suferinţe, deoarece şmecherii, scepticii din totdeauna, imbecilii şi-au bătut joc de el.

Fără nici o îndoială, Salvador a fost pe Venus şi şi-a îndeplinit datoria de a-şi informa semenii, deşi alţii râd de el. Este deja scris că *„cel care râde de ceea ce nu cunoaşte este pe cale de a deveni idiot".*

În a doua decadă a lunii august din anul 1953, Salvador, în drum spre Laredo, conducând un automobil în care ducea nişte americani care voiau să se întoarcă în ţară, a trebuit să treacă prin nişte peripeţii cutremurătoare. Maşina se stricase. Cei care-1 însoţeau au spus că se întorc în satul din apropiere pentru a căuta o macara. In acest timp, în linişte nopţii, Salvador s-a băgat sub maşină pentru a o repara.

Când a vrut să iasă de sub automobil şi-a dat seama că cineva se apropia, deoarece se auzeau paşi pe şosea. O voce stranie i-a spus într-o spaniolă perfectă: „Ce s-a întâmplat cu maşina?" Salvador nu a răspuns. S-a trezit în faţa unui om îmbrăcat într-un mod straniu, de statură mică, aproximativ un metru şi douăzeci. Uniforma ciudată a vizitatorului, faţa albă ca marmura, părul lung, argintat şi ondulat căzându-i pe umeri, perfecţiunea feţei l-au surprins mult pe Salvador.

Salvador mai povesteşte că ciudatul vizitator purta o centură cu perforaţii prin care ieşeau nişte luminiţe ciudate. Salvador s-a limitat doar la a-1 întreba pe misteriosul personaj dacă este aviator. Personajul i-a răspuns că „avionul", cum îi zicem noi, era la mică distanţă. Acestea fiind spuse, personajul a dispărut între munţi.

Mai departe Salvador ne povesteşte că după aceasta a reuşit să adoarmă liniştit în maşină. Nu a trecut mult timp şi a fost trezit prin lovituri puternice date în geamul portierei din faţă-dreapta. Salvador a deschis uşa şi mare i-a fost surpriza să-1 vadă pe cel cunoscut înainte care venea acum însoţit de un alt individ asemănător. Salvador i-a poftit înăuntru în maşină şi a vorbit mult cu ei.

Acele personaje spuneau că vin de pe Venus şi au dat numeroase detalii despre planetă. Spuneau că pe Venus străzile se prelungeau fără sfârşit, pline toate de pasaje cu

denivelări pentru a evita accidentele. Pe Venus vehiculele nu consumă combustibil vegetal sau mineral deoarece sunt dăunătoare organismelor. Locuitorii de pe Venus folosesc energia solară pentru a-şi propulsa vehiculele.

I-au spus că trotuarele de la marginea străzilor nu sunt nemişcate, ci sunt sub formă de bandă metalică care se mişcă şi îi face pe trecători să economisească energie, lumea nu ocupă niciodată partea carosabilă deoarece aceasta este metalică şi conductoare a forţei solare care propulsează toate vehiculele.

Venusienii au spus că pe planeta lor aveau o singură mare, un singur ocean, dar acesta era de trei ori mai adânc decât al nostru.

Salvador a afirmat că după părerea înţelepţilor de pe Terra, nici o planetă nu poate avea locuitori raţionali. Venusienii au răspuns: *„Ce vă face să gândiţi aşa? Oare datele sunt suficiente pentru a face calculul? Nu vi se pare prea mare pretenţia de a crede că sunteţi unicele fiinţe care populează Universul?"*

Acei venusieni l-au informat amănunţit pe Salvador despre viaţa de pe Venus. I-au risipit îndoielile, explicându-i că şi-au creat pe planetă, cu ajutorul unor sisteme ştiinţifice speciale, o climă artificială uniformă şi benignă, făcând din lumea lor o locuinţă plăcută, delicioasă.

I-au spus că pe Venus copiii nu umblă pe străzi, că guvernul îi controlează până ajung la o vârstă adecvată, că îi clasifică în funcţie de calităţile fizice şi mentale şi le destinează un loc anume, unde este nevoie de ei.

Aceşti venusieni i-au explicat că din mare se scot toate elementele necesare pentru a construi edificii, pentru a confecţiona haine, vehicule şi mai mult de şaizeci la sută din alimente. Au spus de asemenea că bărcile lor merg atât în aer, cât şi în apă şi că pe fundul mării lor există fabrici mari care au scopul să selecteze şi să profite în mod ştiinţific de peşte pentru alimentaţie.

Venusienii au afirmat că aici pe Pământ se află câţiva dintre ei sub înfăţişarea unor simpli ţărani, cu scopul de a studia umanitatea de pe planeta noastră. Au spus că etapa istorică pe care noi pământenii o traversăm, au trecut-o şi ei, acum mii de ani. Ei au cunoscut şi războaie, lideri şireţi, vicleni ai politicii, până când, în sfârşit, s-a născut fraternitatea.

Astăzi nu mai au steaguri. Au făcut din lumea lor o singură patrie şi sunt guvernaţi de către înţelepţi care se limitează la a-i sfătui cu înţelepciune şi dragoste. Salvador a fost invitat de către venusieni să confirme realitatea acestor afirmaţii.

Salvador a ieşit din maşină în spatele celor doi oameni, au dispărut între munţi şi au găsit o maiestuoasă navă în formă de sferă, care se sprijinea pe trei geamanduri care formau un triunghi. Salvador sune că acea navă avea în partea superioară un cablu uşor înclinat înăuntru, cam la înălţimea de un metru, înconjurat de găurele care păreau hublouri ca acelea care se folosesc la nave.

Salvador a intrat în urma celor care-l însoţeau în interiorul unei nave cosmice formidabile care, după cuvintele lui, părea o fortăreaţă impresionantă.

Cinci zile a locuit Salvador pe Venus şi s-a întors pe Pământ după ce a verificat realitatea tuturor afirmaţiilor făcute de venusieni. Civilizaţia venusiană este de milioane de ori mai avansată decât a noastră, a unor pământeni orgolioşi. Salvador a relatat ceea ce a trăit. Noi ne limităm la a comenta.

Casa Philips a examinat mostre de pământ şi plante adunate din locul unde Salvador a găsit nava şi s-a descoperit o dezordine atomică foarte stranie în aceste mostre.

De asemenea s-a fotografiat locul, deoarece aici au rămas amprentele navei. înţeleptul Adamski a ţinut o conferinţă pe această temă în Teatrul Insurgent din Mexic. O comisie germană de oameni de ştiinţă s-a interesat de problemă şi 1-a vizitat pe Salvador şi a studiat terenul. Nu a rămas nici o îndoială.

Dar imbecilii vor continua să râdă ca întotdeauna, deoarece sunt imbecili.

**SCOPURILE EXTRATERESTRILOR**

*„În mod constant s-a auzit despre cazurile unor oameni care au fost luaţi de către extraterestri pe nave cosmice. La întoarcere au spus că au fost puşi într-un laborator al unei nave ca aceasta. întotdeauna sunt examinaţi într-un laborator, pe urmă sunt lăsaţi în pace, sunt plimbaţi şi aduşi înapoi în locul de unde au fost luaţi. E clar că aceste nave cosmice mari, manipulate de fraţi din alte lumi au laboratoare, dar de ce îi iau pe pământeni şi-i pun în laboratoare? Nu s-a întâmplat vreodată să vă gândiţi la aceasta? Păi pur şi simplu pentru că pământenii sunt fiinţe, creaturi care au un psihic într-un stadiu anormal, nu sunt creaturi normale, sunt fiinţecu un psihic foarte ciudat. Trăiesc într-un stadiu somnambulic, acesta este motivul motivelor, este clar.*

*Sunt trataţi ca nişte şoareci de experienţă şi puşi în laboratoarele navelor cosmice. Extraterestrii acordă multă atenţie acestor anormali de pe Terra şi sunt luaţi pentru a fi studiaţi înăuntrul laboratoarelor. Pământenii sunt anormali, acesta e crudul adevăr al faptelor. Acum vă veţi explica dumneavoastră toate acestea cu claritate. Cineva ajunge să aibă un psihic normal când a lucrat asupra sa însuşi; înaintea lucrului asupra sa însuşi, nu este posibil.”* Samael Aun Weor: *Conf. „Transvalorizarea”*

Sunt încă oameni care se gândesc la extraterestrii ca la nişte fiinţe oribile, războinice, care vin să ne invadeze. Fără îndoială, realitatea este una complet diferită. Extraterestrii cu care am fost în Deşertul Leilor, despre care v-am povestit, sunt fiinţe inter-galactice, supra-oameni care călătoresc din Galaxie în Galaxie, sunt perfecţi şi sunt dincolo de bine şi de rău.

Pământenii îi urăsc. Când au văzut una din navele lor deasupra Statelor Unite ale Americii, cu câtva timp în urmă, au trimis avioane de vânătoare cu scopul de a le distruge, una din nave a dispărut în spaţiu şi alta a coborât şi s-a aşezat încetişor pe un stâlp de energie electrică şi atunci s-a produs marele scurtcircuit din New-York care a afectat nu numai Statele Unite ci şi Canada.

Generalii din armata americană au exclamat: „Aici este călcâiul lui Achile pentru Statele Unite". Puternicii titani din nord nu pot face într-adevăr nimic fără forţa electrică; ei, un pumn de oameni care comandau o navă au paralizat puternica naţiune a Statelor Unite.

Căci dacă extraterestrii ar fi vrut să distrugă această ţară ar fi făcut-o în câteva secunde: dacă ar fi vrut să disloce planeta, într-adevăr, ar fi făcut-o, dar ei nu sunt destructivi, ne iubesc şi vin cu scopul de a ne ajuta. Fără îndoială, în loc să-i primim cu braţele deschise, ca pe salvatorii noştri, îi primim cu lovituri de tun sau fugim disperaţi cum fug canibalii de la munte când văd un avion. Acesta este stadiul lamentabil în care ne aflăm.

Extraterestrii sunt oameni culţi, care nu omoară pe nimeni, nici măcar o muscă! Fără îndoială şi în mod paradoxal, pământenii se tem de ei.

Mulţi spun: de ce extraterestrii nu aterizează în oraşe ca New-York, Paris şi nu se prezintă în public, nu dau conferinţe? De ce fug?

Acestora le răspund următoarele: dacă cineva s-ar găsi în jungla cea mai adâncă cu un grup de canibali, ce-ar face? Fără discuţie, ar fugi, nu e altă ieşire.

Extraterestrii ar putea să se apere şi încă bine; dar ei nu vor să distrugă pe nimeni, nu sunt nişte asasini. Pământenii greşesc când cred că fiinţele extraterestre vor asasina, acest lucru nu este adevărat. Nu negăm că uneori au luat pe câte cineva şi l-au pus pe navă, l-au dus în spaţiu şi apoi l-au adus înapoi în locul de unde l-au luat, acest lucru este adevărat.

Acest lucru este explicabil: ştim că pământenii sunt foarte ciudaţi, deoarece au Conştiinţa profund adormită: par nişte somnambuli pe stradă, se îmbată, comit adulter, asasinate... sunt extrem de perverşi.

Pământenii sunt într-adevăr un motiv de curiozitate; unii din extraterestri îi iau pentru a-i studia în laboratoarele care există în unele nave cosmice; îi iau pentru a-i studia, deoarece sunt foarte stranii şi le stârnesc curiozitatea.

Nişte fiinţe cu un psihic atât de bizar ca pământenii, de exemplu, atât de adormiţi, inconştienţi, atât de destructivi sunt un motiv de curiozitate şi de aceea sunt luaţi pentru a fi studiaţi în laboratoare. Acesta este crudul adevăr, dar nu li se face nici un rău; sunt aduşi înapoi, în locul de unde au fost luaţi.

Este clar că sunt şi excepţii, există persoane care sunt invitate să viziteze lumile din care vin extraterestrii, oameni care au bucuria de a avea conştient o experienţă cu extraterestrii.

**ÎNTÂMPLĂRI CARE SE APROPIE**

Trăim într-o lume convulsionată, într-o lume care va trece prin mari catastrofe. Au venit cutremure de-a lungul Americii, de la Sud spre Nord. Intr-o zi Chile a fost zguduit de mari cutremure şi mai târziu Caracas, a urmat Columbia, Nicaragua, Honduras şi Guatemala.

Este necesar să ştim că peste puţin timp toate oraşele din Mexic vor fi zguduite de cutremure. San Francisco, California sunt chemate să piară; există o falie studiată în peninsula California, care este o fisură profundă care începe să devoreze puţin câte puţin California; desigur, fără îndoială California se va afunda în adâncurile Pacificului.

Trăim, deci, într-o lume care e ameninţată de mari convulsii şi merită să reflectăm puţin asupra stadiului psihologic în care ne aflăm, asupra civilizaţiei noastre etc.

Fundul Oceanelor Atlantic şi Pacific este plin de fisuri adânci, în Pacific, mai ales, există unele fisuri profunde care pun deja în contact focul cu apa: apa Oceanului penetrează interiorul planetei, în acele zone este focul lichid şi se formează presiuni şi vapori care cresc clipă de clipă.

Aceste presiuni şi aceşti vapori sunt la originea cutremurelor pe scară largă şi vă veţi convinge, distinşi prieteni, că peste puţin timp nu va mai exista un singur loc sigur pe Planeta Pământ.

Cutremurele şi mişcările mării se vor intensifica datorită presiunilor şi vaporilor subterani. Gheţurile de la Polul Nord se topesc şi se găsesc deja enorme iceberguri lângă Ecuator. La Polul Sud se produc ape calde care ies din unele cratere. Aceste curente de apă caldă penetrează până în anumite locuri din Guineea.

Sunt schimbări înăuntrul Terrei şi dacă presiunile şi vaporii continuă, într-o zi scoarţa terestră va exploda. Nu există îndoială că din zi în zi orice eveniment cosmic, sosirea unei lumi gigantice este suficientă pentru a produce o astfel de explozie.

Suntem aşezaţi pe un butoi de pulbere şi nu ne dăm seama. Pământul întreg se pregăteşte de schimbări geologice formidabile. Natura trece actualmente prin procese dificile, este în mare agonie. Focul din interiorul Pământului se află într-o stare de nelinişte, dar noi, pe epiderma acestei planete ne credem foarte siguri, ridicăm edificii puternice, ca şi cum nu ar mai putea cădea niciodată, creăm nave puternice, ca şi cum acestea ne-ar permite să fugim pe alte planete într-o clipă, ne simţim stăpânii Universului, dar orice durere de stomac este suficientă ca să ne doboare la pat: suntem debili, dar ne credem invincibili.

Mi se pare că trebuie să reflectăm asupra a ceea ce suntem, asupra a ceea ce se întâmplă, asupra lucrului care se întâmplă în acest moment... în acest secol au avut loc două războaie îngrozitoare, cel din 1914-1918 şi cel din 1939-1945 şi va fi şi cel de-al treilea care va fi atomic, atunci va avea loc un mare holocaust, oraşe puternice vor fi prefăcute în cenuşă, milioane de oameni vor pieri.

Ceea ce este mai grav în toate acestea este că reaua folosire a fizicii atomice ne va duce la dezastru. Va sosi o zi în care va veni descompunerea în lanţ a atomului şi atunci oamenii de ştiinţă nu vor mai putea controla energia atomică. Nu există îndoială în legătură cu faptul că contaminarea radioactivă va fi înspăimântătoare. Norii încărcaţi de radioactivitate, de exemplu, descărcându-se pe culturile agricole, le vor contamina.

Astfel, în timpul celui de-al treilea război mondial nu va mai fi hrană, deoarece radioactivitatea va impregna complet recoltele şi alimentele nu vor mai servi hranei.
în felul în care înaintăm, nu ar trebui să ne simţim siguri de o civilizaţie care se clatină şi cu atât mai puţin ar trebui să fim siguri de teoriile, conceptele sau ideile noastre. Merită osteneala să revizuim tot ce am învăţat în şcoală, colegiu şi universitate, în cărţile scrise de diverşi scriitori. Nu încerc să atac nici o teorie, eu doar vă invit să reflectaţi; nimic mai mult. Acesta este scopul discuţiei noastre.

Există o lege cunoscută sub numele de „LEGEA ENTROPIEI UNIVERSALE". Dacă vom pune împreună două oale pline cu apă, una conţinând apă caldă şi cealaltă conţinând apă rece, vom vedea o dezordine involutivă (aici este ceea ce numim ENTROPIA UNIVERSALĂ).

Dacă oamenii nu lucrează asupra lor înşişi, dacă nu vor trece printr-un fel de REVOLUŢIE PSIHOLOGICĂ, dacă nu-şi modifică obiceiurile, modul de a trăi şi de a fi, vor merge în acord cu LEGEA ENTROPIEI, vor involua cu timpul şi într-o zi nu vor mai fi diferenţe de la persoană la persoană, toţi vom fi teribili de perverşi.

Cât despre planeta Pământ, nu putem nega că este deja înăuntrul Legii entropiei: atmosfera s-a contaminat complet, mările s-au transformat în enorme rampe de gunoi, multe specii maritime dispar, în râuri au murit peştii, este greu să găseşti un râu necontaminat, fructele pământului au fost supuse încrucişării cu multe altoiri şi este dificil să mai mănânci un măr nealtoit; acum trebuie să mănânci orice.

Toate acestea au alterat ordinea Universului, Ordinea Naturii; sunt pământuri care nu mai produc. Acum globul pământesc are patru miliarde cinci sute de milioane de persoane; nu vor ajunge alimentele pentru a susţine atâta lume, în următorii ani vor exista milioane de persoane care vor muri de foame şi astăzi fiind multă lume care piere.

Deci Pământul întreg se află în acord cu Legea Entropiei Universale; pământurile care erau cultivate înainte, care dădeau fructe din abundenţă pentru a susţine toată lumea, sunt acum sterile; experienţele făcute cu energia atomică şi aceste îngrăşăminte chimice au dus la pierderea pământurilor, totul merge spre involuţie.

Pământul însuşi în acest moment agonizează şi ceea ce este mai grav este că noi nu ne dăm seama de acest lucru. Desigur, dacă o persoană agonizează, ştim ce o aşteaptă; în mod similar, dacă Pământul, planeta noastră agonizează, trebuie să ştim ce o aşteaptă; într-o zi Pământul va fi nivelat în toate părţile, convertit într-o Sahara sau în alţi termeni, transformat într-o Lună dincolo de spaţiul infinit.

Dar înţelepciunea DEMIURGULUI CREATOR AL UNIVERSULUI este mare: nu este de prisos să vă spunem în mod accentuat că numai prin sacrificiu este posibilă transformarea. Dacă, de exemplu, nu am sacrifica combustibilul pentru locomotivă, nu ar fi forţa motrice pentru a mişca trenul; în mod similar am putea spune că prin intermediul MARELUI SACRIFICIU este posibilă de asemenea transformarea lumii.

Ştim prea bine că axele Terrei se verticalizează; nu este prea departe ziua în care Polii se vor transforma în Ecuator, iar Ecuatorul în Poli; când aceasta se va întâmpla, mările îşi vor schimba albia şi vor înghiţi planeta întreagă; fără îndoială că va urma un mare haos...

Acum gheţurile de la Polul Nord se topesc; acest fapt este la originea unor cicloane enorme care distrug oraşe întregi şi produc pagube, cum este cea care s-a abătut asupra Hondurasului...

Astfel, icebergurile se vor afla grămezi aproape de zona ecuatorială; deja Polul Magnetic nu mai coincide cu Polul Geografic. Dacă un avion ar zbura direct către polul nord în aceste momente, ghidat de busolă şi dacă, pe urmă ar coborî exact deasupra Polului Magnetic, piloţii vor fi miraţi că acolo nu e Polul Geologic. Polul Geologic, abătut, se îndreaptă spre Ecuator.

Adică, polul Magnetic şi cel Geologic nu mai coincid; acest fapt duce la schimbarea climatelor, care începe cu anumite dezordini în anotimpuri, mai ales primăvara şi vara; aceasta face ca mările să iasă din matca lor şi ca civilizaţiile puternice pe care le-am creat noi să se distrugă. Şi ceea ce este grav este faptul că odată cu civilizaţia vom pieri şi noi.

Antecesorii din ANAHUAC spuneau că Fiii celui de-al cincilea soare (referindu-se la noi), vor pieri în foc şi în cutremure. Acest lucru este demonstrat de catastrofa din Guatemala care, între paranteze fie spus, a fost foarte gravă; cutremurul continuă în această nefericită ţară şi numărul morţilor creşte.

Astfel, Umanitatea va pieri în foc şi în cutremure şi, la sfârşit, va fi măturată definitiv de pe faţa Pământului, când Oceanele vor ieşi din matcă. Astfel, după acest tulburător şi groaznic sacrificiu, vor ieşi într-o zi, din haos, continente noi, unde va trăi o nouă umanitate. Virgiliu, marele poet din Mantua, spunea: *„A sosit Vârsta de Aur şi noua progenitură ordonă"...*

Da, noi suntem atât de perverşi încât provocăm războaie atomice, dar va sosi ziua în care pe Pământ va trăi o Umanitate plină de Dragoste, o Umanitate inocentă şi pură, Umanitate frumoasă şi înţeleaptă...

Astfel, în modul în care planeta Pământ a ieşit din Conştiinţa Acelui lucru care se numeşte Dumnezeu, a INEFABILULUI, unde trebuie să ne reîntoarcem, va trebui să pierim; dar vor fi Ceruri şi Pământuri noi, cum spune Petru în Epistola către Romani unde va trăi o Umanitate nouă.

Facem reconsideraţii asupra acestor principii, deoarece merită osteneala să luptăm pentru o TRANSFORMARE RADICALĂ: merită osteneala să fabricăm în interiorul nostru un nou om. Nu ne cunoaştem pe noi înşine şi trebuie să ne cunoaştem; în interiorul nostru sunt minunăţii pe care le ignorăm.

Cineva îmi spunea într-o zi: *„Eu mă cunosc pe mine însumi, domnule"*. Mă bucur, i-am spus, că dumneavoastră vă cunoaşteţi pe dumneavoastră înşivă, dar răspundeţi-mi la următoarea întrebare: Câţi atomi are un singur fir de păr din mustaţa dumneavoastră? Cum îndrăzniţi să spuneţi cu mare emfază că vă cunoaşteţi în formă integrală ? Omul a rămas confuz...

În interiorul nostru este şi altceva decât corp fizic, este o psihologie pe care trebuie s-o studiem. Corpul fizic nu este totul. Dumneavoastră vă simţiţi atraşi de fizic, deoarece ştiţi că aveţi un corp din carne şi oase, deoarece îl puteţi atinge, îl puteţi palpa, dar e dificil să admiteri că aveţi o psihologie, deoarece acest lucru nu poate fi palpat fizic.
Când cineva admite că are propria lui idiosincrasie psihologică particulară, individuală, de fapt începe să se auto-observe. Desigur, când cineva se auto-observă, începe să fie diferit de ceilalţi şi are posibilitatea să se schimbe...

Înăuntrul acestei Umanităţi trebuie să fie salvat nucleul oamenilor, al oamenilor care se schimbă, al oamenilor care dobândesc cu anticipaţie un SCHIMB PSIHOLOGIC. Aceşti oameni vor forma un popor select, ca acela scos de Mânu Vaivaswata până în podişul central al Asiei.

Cine va forma acest popor select? Acest popor select va fi format de aceia care se auto-explorează pe ei înşişi, de aceia care elimină defectele lor psihologice, de cei care sfârşesc cu cultul Eului, al SINELUI ÎNSUŞI.

Acest popor select va fi format din oameni, femei şi bărbaţi de bună-voinţă, din oameni adevăraţi dispuşi să se transforme radical.

Î: *Venerabile Maestru SamaelAun Weor, am dori să ne spuneţi dacă în aceste timpuri ale Erei Vărsătorului, înaintea marii catastrofe, va apare un Mânu Vaivaswata!'*

R: Bine, Mânu Vaivaswata din Atlantida şi-a îndeplinit cu siguranţă misiunea şi asta-i tot. Cât despre noua catastrofă care se apropie, fără îndoială că va fi mai rea decât cea din Adantida. Spun mai rea deoarece în acea epocă au existat anumite posibilităţi şi multe elemente umane ar fi putut fi salvate.

Acum totul este mai grav: cataclismul care se apropie este declanşat. Va avea loc o coliziune magnetică a unor lumi şi fără îndoială că Pământul va arde în foc viu. Cei salvaţi vor trebui scoşi de pe planeta Pământ şi duşi în alte lumi. Nu va fi posibil să te salvezi, deoarece totul, planeta va arde într-un holocaust gigantic.

Înaintea şocului magnetic al lumilor se va produce incendiul. Pe măsură ce acea planetă se apropie, razele provenind de la ea vor afecta planeta. Când se va apropia prea mult, fără îndoială va arde, va exploda tot depozitul de hidrogen universal sau mondial. Atunci Pământul va arde ca o minge de foc şi, bineînţeles, toate operele care sunt pe el vor arde. O dată cu coliziunea se vor termina toate catastrofele, toată Apocalipsa.

Cei care vor trebui salvaţi, trebuie conduşi de un nou Mânu, dar în afara Pământului. Dacă mă întrebaţi cine este acel nou Mânu, trebuie să vă spun cu toată sinceritatea că este aici, înăuntrul celui care vă vorbeşte.

Atunci oare se va utiliza alt vehicul? Desigur! Eu am acest alt vehicul, nu trebuie să-1 găsesc actualmente în nici o matrice, îl posed, îl am foarte viu. Acest vehicul este ascuns într-un sarcofag în subsolul Egiptului. A fost corpul pe care l-am avut în timpul dinastiei faraonului Kefren. Acest corp nu este mort, doarme, este într-o stare de catalepsie şi cu toate funcţiile organice în stadiu latent. Din timp în timp îl folosesc, nu l-am abandonat complet, sunt unit cu acel corp prin cordonul de argint.

Va sosi momentul în care va trebui să las acest corp pe care-1 posed acum, dar atunci va continua Marea Operă, a doua parte a acesteia, să zicem, Marea misiune pe care

trebuie să o fac cu corpul egiptean şi cu alţi fraţi care sunt pe Pământ şi de asemenea cu alţi fraţi care sunt în afara Pământului, extraterestri, să zicem; toţi vom munci pentru a încerca să-i salvăm pe cei aleşi.

Ei vor fi duşi pe diferite planete, vor fi scoşi în secret. Nu vreau să vă spun că un asemenea fapt se va îndeplini la o dată anume. Nu. Deşi poate să vă pară imposibil, deja sunt scoşi anumiţi aleşi, deja sunt duşi cu corp cu tot pe alte locuinţe planetare. Multe persoane au fost deja duse în alte lumi. Aceşti oameni care vor fi scoşi de pe Terra vor servi de sământă, se vor încrucişa cu oameni din alte lumi. După marea catastrofă şi haosul care va veni, când vor exista condiţii ca lumea noastră să fie locuită, rezultatul acestor încrucişări va fi adus pe noul Pământ şi aici va trăi, deci, acest tip de umanitate care va fi o umanitate mai bună.

Cu această umanitate se va forma a şasea Mare Rasă a zilei de mâine. Astfel că cea de-a şasea Mare Rasă se creează acum, nu e ceva ce se va crea, ci ceva ce se creează acum. Cred că v-am răspuns în legătură cu Manu.

Î: *Venerabile Maestru, noi am considerat că se va alege un popor de elită şi că Mânu Vaivaswata al acestei ere, care ştim că sunteţi dumneavoastră îl va duce pe un nou continent...*

R: înaintea oricărui lucru vreau să vă spun că Mânu Vaivaswata este Mânu Vaivaswata şi Samael Aun Weor este Samael Aun Weor, sunt diferiţi, nu-i aşa? Cât despre faptul că oamenii vor fi duşi pe un alt continent, nu este posibil deoarece Pământul se va ciocni magnetic, repet, totul va arde în foc viu, acesta este marele eveniment. Aşa că nu e posibil ca cineva să se salveze din mijlocul flăcărilor.

Populaţia selectată va fi scoasă cu mult înaintea Cataclismului. Dar în ciuda multor lucruri, deja s-a început scoaterea de pe Terra a oamenilor aleşi. Sunt cazuri de persoane care dispar de noaptea până dimineaţa, nu se ştie ce se întâmplă cu ele, şi sunt duse, transportate pe alte planete. Asta se va întâmpla peste tot pe Terra.

Î: *„Venerabile Maestru, aceşti aleşi au fost înainte persoane iniţiate, chiar dacă nu au lucrat cu Maithuna?"*

R: Unii dintre ei sunt iniţiaţi, alţii încă nu sunt, dar sunt oameni selecţi, oameni care dau speranţa unei seminţe selecte. Ceea ce interesează Frăţia Albă este faptul ca oamenii să nu fie perverşi, ca sământa să fie într-adevăr selectă, ca să servească încrucişărilor care se realizează, repet, în alte lumi, cu oameni din alte lumi. Astfel, oamenii viitoarei Mari Rase, cea care va naşte Ierusalimul ceresc, vor fi oameni încrucişaţi cu locuitori din alte lumi. Va fi o umanitate de tip superior, adevărat?

Î: *Vom presupune că în interiorul Mişcării Gnostice avem multe persoane care încă nu au terminat cu perversitatea interioară. Dacă orice gnostic aspiră să fie unul din cei aleşi, în acest caz aceste persoane care nu ajung să elimine acest aspect, vor ti eliminate de asemenea din această selecţie?*

R: Fără îndoială că cei care nu merg sinceri pe drumul „muchiei de cuţit" pot fi eliminaţi din această alegere. Dar dacă lucrează cu sinceritate nu sunt eliminaţi, deoarece când cineva lucrează, lucrează, şi atunci este luat în considerare şi poate fi selecţionat...

*Învăţăturile pe care le conţine această broşură au fost extrase în întregime din opera vorbită şi scrisă a Dr. Samael Aun Weor, antropolog şi filosof contemporan, care a ştiut să adune şi să dezvăluie comorile cele mai valoroase ale înţelepciunii Universale.*

# ***Remediu Oriental***

*Reţeta unui remediu antic găsită scrisă cu caractere străvechi într-o mănăstire budistă, în munţii din Tibet în 1372.*

## *Preparare*

*350 grame de usturoi zdrobit, se vor pune într-un borcan de sticlă, împreună cu 220-250 ml de alcool de 95° sau 96° (alcool fără substanţe adăugate, precum: clorură de Benzalcon sau Etanol) sau rom sau rachiu. Borcanul se va închide ermetic şi se va pune în frigider timp de 10 zile. În a 11-a zi, se va filtra totul cu o strecurătoare foarte fină sau cu un tifon. Se va pune din nou în acelaşi borcan lichidul obţinut şi se va pune în frigider timp de alte 2 zile, după cele 2 zile remediul este deja gata pentru a începe să fie luat în următorul mod, urmând acest tabel:*

# Numărul de picături

*Ziua*

| | | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| *Numărul de picături* | *Mic dejun* | *1* | *4* | *7* | *10* | *13* | *16* | *12* | *9* | *6* | *3* | *15* | *25* |
| | *Prânz* | *2* | *5* | *8* | *11* | *14* | *17* | *11* | *8* | *5* | *2* | *25* | *25* |
| | *Cină* | *3* | *6* | *9* | *12* | *15* | *18* | *10* | *7* | *4* | *1* | *25* | *25* |
| *Se va continua astfel, luând 25 de picături de trei ori pe zi, până la terminarea remediului. Picăturile se pot lua cu un pic de lapte sau apă înainte de masă.* | | | | | | | | | | | | | |

## *Remediul nu se poarte repeta decât după 5 ani*

*Acest preparat de extract de usturoi curăţă organismul de grăsimi şi eliberează calculii depozitaţi. îmbunătăţeşte metabolismul şi, în consecinţă, toate vasele sangvine devin mai elastice. Reglează greutatea corpului, aducăndu-l la greutatea adecvată. Dizolvă cheagurile de sânge, vindecă diafragma miocardică bolnavă, arterioscleroza, lipsa poftei de mâncare, sinuzita, hipertensiunea, bolile bronho-pulmonare,fiace să dispară artrita, artroza şi reumatismul. Vindecă gastrita, ulcerele de stomac şi hemoroizii, absoarbe tot tipul de tumori externe şi interne, vindecă diversele dereglări de vedere şi auz, vindecă impotenţa. întregul organism se recuperează.*